

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple, a man and a woman, are shown in profile, about to kiss. The man is on the left, and the woman is on the right. They are positioned in the upper half of the image. The background is a dramatic landscape featuring a river flowing through a valley, surrounded by rolling hills and mountains under a colorful, sunset-like sky. The title 'AMONG THE HEATHER' is written in large, white, serif capital letters across the middle of the image, partially overlapping the couple and the landscape.

AMONG THE HEATHER

THE HIGHLANDS SERIES

New York Times Bestselling Author

SAMANTHA YOUNG

Heather arasında

Highlands Serisi

İkinci Kitap

SAMANTHA Young

Heather arasında

Bir Highlands Serisi Romanı

Samantha Young tarafından

Telif Hakkı © 2023 Samantha Young

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yukarıdaki yazarının önceden yazılı izni alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu çalışma Copyright House tarafından tescil edilmiş ve korunmaktadır.

Kapak Tasarımı: Hang Le
Couple Fotoğraf: Regina Wamba
Düzenleme: Jennifer Sommersby
Young

Julie Deaton tarafından düzeltildi

İçindekiler

[Ayrıca yazan: Samantha](#)
[Young Yazar Hakkında](#)
[Teşekkür](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)
[Bölüm 2 Bölüm](#)
[3 Bölüm 4](#)
[Bölüm 5 Bölüm](#)
[6 Bölüm 7](#)
[Bölüm 8 Bölüm](#)
[9 Bölüm 10](#)
[Bölüm 11 Bölüm](#)
[12 Bölüm 13](#)
[Bölüm 14 Bölüm](#)
[15 Bölüm 16](#)
[Bölüm 17 Bölüm](#)
[18 Bölüm 19](#)
[Bölüm 20 Bölüm](#)
[21 Bölüm 22](#)
[Bölüm 23 Bölüm](#)
[24 Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27 Bölüm](#)
[28 Bölüm 29](#)
[Bölüm 30 Bölüm](#)
[31 Bölüm 32](#)
[Bölüm 33 Bölüm](#)
[34](#)

Bölüm 35	35
Bölüm 36	36
Bölüm 37	37
Bölüm 38	38
Bölüm 39	39
Bölüm 40	40
Bölüm 41	41
Bölüm 42	42
Bölüm 43	43
Sonsöz	

Ayrıca SAMANTHA Young

Samantha Young'ın Diğer Yetişkin Çağdaş Romanları

Play On

Toz Dans Ederken

Siyah Karışık Kalp

Hold On: Bir Oyun Romanı

Sıgılıklardan

Derinlere

Kahraman

Kötü Adam: Bir

Kahraman Romanı Bir Gün:

Bir Sevgililer Günü Romanı

Savaş ya da Kaç

Much Ado About You

Kozmik Bir Aşk The

Love Plot

Dublin Caddesi Serisi:

Dublin Caddesinde

Londra Yolundan

Aşağı Jamaica Lane

India Place'den

Düşmeden Önce

Echoes of Scotland Street

Moonlight on Nightingale Way

Until Fountain Bridge (a
novella) Castle Hill (a novella)

Valentine (bir roman)

One King's Way (bir roman)

Hart's Boardwalk'ta (bir roman)

Hart's Boardwalk Serisi: Tek

Gerçek Şey

Her Küçük Şey

Asla Söylemediğimiz

En Doğru Şeyler

Adair Ailesi Serisi:

Burada

Benimle Orada

Seninle Hep

Sen

Benimle Ol

Sadece Sen

Highland Serisi:

Devedikenlerinin Ötesinde

Samantha Young'dan Çağdaş Genç Yetişkin Başlıkları

Bizim İmkansız Genişliğimiz

Kırılgan Sıradan

Samantha Young'ın Diğer

Kitapları Damla Damla Gözyaşı,

bir roman

Kristen Callihan ile Birlikte Yazılan Başlıklar

Outmatched

S. Young Tarafından Yazılan

Başlıklar Ateş ve Gölge Korkusu

Covens Savaşı Üçlemesi:

Avlanmış Kader

Yükselmiş

Cinlerin Yedi Kralı Serisi:

Cinlerin Yedi Kralı

Dilek ve Öfke

Gölge ve Kül Kraliçesi

Yıldızların ve Sultanların

Yasası **Gerçek Ölümsüzlük**

Serisi: Kalplerin Savaşı

İntikam Öpücüğü

Sonsuzluk Öpücüğü: Sonsuzluk Tarafından

Bağlanmış Gerçek Bir Ölümsüzlük Kısa Hikayesi

Yazar Hakkında

Samantha New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan yazarı ve Goodreads Choice Awards Adayıdır. Samantha'nın yazdığı 50 kitabı 31 ÷lkede yayımlanmıştır. Genellikle yaşadığı yerde, sevgili memleketi İskoçya'da geçen duygusal ve öfkeli romantizm yazıyor. Samantha zamanını ailesi, yazarlık ve iki yaramaz cavapoos'un peşinden koşmak arasında bölüştürüyor.

Teşekkür

Çoğunlukla, yazmak yalnız bir çabadır, ancak yayıncılık kesinlikle öyle değildir. Muhteşem editörüm Jennifer Sommersby Young'a beni daha iyi bir yazar ve hikâye anlatıcısı yapmak için her zaman yanımda olduğu için teşekkür etmeliyim. Aria ve North'un hikâyesinin olması gerektiği gibi sonuçlanmasını sağlamak için benimle ekstra sıkı çalıştığın için teşekkür ederim.

Düzeltilmeler için Julie Deaton'a teşekkür ederiz. Heather ve her şeyi yakalamak. Aria ve North'u sevmenize ve sıradakiler için heyecanlanmanıza çok sevindim!

Ve en iyi arkadaşım ve olağanüstü asistanım Ashleen Walker'a yükümü hafifletmeye yardımcı olduğu ve bu yıl beni her zamankinden daha fazla desteklediği için teşekkür ederim. Bunu gerçekten sensiz yapamazdım.

Bir yazarın hayatı kitapla bitmez. İşimiz yazılı kelimelerin ötesine geçerek pazarlama, reklam, grafik tasarım, sosyal medya yönetimi ve daha fazlasını kapsar. İş bilenlerin yardımı çok işe yarıyor. Nina Grinstead, Kim Cermak, Kelley Beckham ve Valentine PR'daki tüm ekibe teşvik, destek, içgörü ve tavsiyeleriniz için çok teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız!

Kitaplarımın duyurulmasına yardımcı olan tüm blog yazarlarına, Instagram kullanıcılarına ve kitapseverlere teşekkür ederim. Hepinizi çok takdir ediyorum! Bu arada, özel Facebook grubum Samantha Young's Clan McBookish'teki harika okurlara da kocaman bir teşekkür.

Siz gerçekten özelsiniz. İnternette güvenli bir sevgi ve destek alanısınız ve sizin için daha fazla minnettar olamazdım.

Hang Le'ye, ortaya çıktığında okuyucuların kelimenin tam anlamıyla nefesini kesen bu güzel kapağı yarattığı için kocaman bir teşekkür. Sen muazzam bir yeteneksin! Aria ve North'a hayat veren güzel çift fotoğrafları için Regina Wamba'ya teşekkür ederiz.

Her zaman olduğu gibi, menajerim Lauren Abramo'ya dünyanın dört bir yanındaki okuyucuların kelimelerimi bulmasını mümkün kıldığı için teşekkür ederim. Sen olağanüstüsün ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Aileme ve arkadaşlarıma beni her zaman destekledikleri, cesaretlendirdikleri ve içinde yaşadığım dünyalar hakkında bazen dönüp dolaşıp beni dinledikleri için çok teşekkür ederim.

Son olarak, okuduğunuz için teşekkür ederim. Bir yazar olarak, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ifade etmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bu her şey ve ay anlamına geliyor, sevgili okuyucu. Her şey ve ay.

Sam'in McBookish Klanı için.
Hikayelerimi okuduğunuz, muazzam nezaketiniz ve
desteğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara
bedel.

Bir öl adasına ualım, Orada
günlerimizi birlikte geçirelim,
Dünyanın alaycı
gülümsemesinden uzak durun,
Funda ağacının asa kiracıları
- Robert Tannahill, Fly We to Some Desert Isle

ÖNSÖZ

ARIA

Ardnoch Estate, İskoçya
Temmuz

S verandamda oturmuş, sabah kahvemi yudumlarırken Kuzey Denizi'ne bakıyordum. Dalgalar aşağıdaki kıyıya hafifçe vuruyor, martılar yukarıdaki bulutsuz gökyüzünde ciyaklıyordu ve ben kendimi... hoşnut hissediyordum. Mutlu olmasam da hoşnuttum. Batı Yarımküre'nin geri kalanını vuran sıcak hava dalgası İskoç Dağlık Bölgesi'nde de kendine bir yuva bulmuştu. Sabahın erken saatlerinde güneş Kuzey Denizi'nin sularını sahile doğru sığ derinlikleri boyunca Akdeniz turkuazına çevirmişti. Hafif bir esinti, sabahın bu saati için alışılmadık derecede sıcak olan havaya karşı serin bir okşayış sunuyordu. Neyse ki babam, dünyanın bu bölgesinde anlamsız olduğunu söylemesine rağmen eve klima taktırmayı akıl etmişti. Eğer bu tavsiyeyi dinleseydi, ben

dün gece uyuyamazdım.

Highlands'deki seçkin üyelere özel kulüpte ağırlama müdürü olarak geçirdiğim ilk yaz, inişli çıkışlı bir hava yolculuğuydu. Bu yaz, dünyanın en güvenli mülklerinden birine erişim için bir servet ödeyen film ve televizyon profesyonelleri

Güneşli günlerle dolu haftalar nedeniyle çoğu açık havada geçti. Daha önce hiç bu kadar çok üyenin özel plajımızdan yararlandığını ya da Highlands'de rehberli turların tadını çıkarırken güvenliğin kendilerini korumasını istediklerini görmemiştim. Spa kullanımının iki katına çıkmasından bahsetmiyorum bile. Aslında, bu yıl Ardnoch'un şimdiye kadar ihtiyaç duyduğundan daha fazla sezonluk personel işe almıştım.

Ardnoch Kalesi'nin yaşam ve enerji dolu olması gerekiyordu

... ama dürüst olmak gerekirse, Hollywood'un işine dönmesini istedim. Eylül ayının gelmesini ve bir an önce evlerine ya da dünyanın hangi köşesinde olurlarsa olsunlar bir sonraki projelerine dönmelerini arzuluyordum. Yeter ki burası olmasın.

Burası asla Los Angeles gibi olamazdı, ancak Los Angeles'tan gelen insanlarla doldurulduğunda rahatsız edici derecede yakınlaştı.

Annemin Noel'de bana hediye ettiği şık Rolex'e bakarken, hızlıca kahvem sonunu da içtim ve aceleyle evime girdim. Teknik olarak ailemin eviydi ama onlar (çoğunlukla annem) yazları ziyarete gelirken ben yıl boyunca orada yaşıyordum. Annemin mücevherlerinin kahvaltı köşesine dağıldığını görünce sessizce alt kata doğru koştum. Onu uyandırmak istemedim.

Annem haftalar önce Ardnoch'a gelmişti ve şatoda işle meşgul olmama rağmen hâlâ sinirime dokunmaya devam ediyordu.

Çantamı, telefonumu ve arabamın anahtarlarını kaptığım gibi, topuklu ayakkabılarımın sesi üst katta yankılanmasın diye parmak uçlarımda ön kapıya doğru yürüdüm.

"Buondì, coccolona."

Annemin boğuk sesi beni olduğum yerde durdurdu. O boğucu boğukluğu miras almıştım ama onunla birlikte gelen boğucu İtalyan aksanını değil. Derin bir nefes alarak döndüm ve annemin bir fotoğraf çekimindeymiş gibi merdivenden inişini izledim. İpek sabahlığı dalgalanarak açılmış, uzun, mükemmel bacaklarını gösteriyordu. Otuz yaşından beri erken kırlaşan saçlarını kapatmak için

boyattığı koyu renk saçlarını ustaca dağınık bir topuzla toplamış, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. Çünkü

Birkaç ayda bir dudaklarına enjekte ettirdiği dolgular yüzünden sanki sürekli somurtuyormuş gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, genelde öyleydi.

"Günaydın anne," diye cevap verdim, içgüdüsel olarak doğruldum. Hayatım boyunca, süper model olan annem omuzlarımı ve omurgamı dik tutmamı tembihlemişti.

"Hiçbir kızımın kamburu olmayacak."

"Kahve?" diye sordu koridora inip aramızdaki mesafeyi geçerken.

"Mutfakta biraz var."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Gidiyor musun? Yine mi?"

İçimden iç çektim. "Anne, burada çalıştığımı biliyorsun." "Tek yaptığın çalışmak. Hiç ara vermiyor musun?" "Yaz bizim en yoğun zamanımız. Bunu biliyorsun."

"Seni çok az gördüm."

Tepkimi geri çekerek, sinirlerimi kontrol etmek için bir saniyemi ayırdım. Anneme kızmak sadece günlerce sürecek bir drama yol açardı. Bununla birlikte, annemin benimle ancak ben bir yetişkin olduktan ve artık ona eskisi gibi ihtiyaç duymadıktan sonra vakit geçirmek istemesini ironik buluyordum. Çocukken dadılarla ve aşırı çalışan kişisel asistanlarla çok zaman geçirdim. Babam efsanevi film yönetmeni Wesley Howard'dı ve ben çocukken evden uzakta çok zaman geçirirdi. Ünlü bir İtalyan süper model olan annem ise her zaman egzotik bir yerde bir dergi ya da reklam kampanyası için çekim yapıyordu.

Evde olduklarında, ilgilenmediklerini söyleyemem çünkü ilgiliydiler. Annem ve babam ne kadar meşgul olurlarsa olsunlar beni ve kız kardeşimi sevdiklerini göstermek için ellerinden geleni yaptılar. Ama işin gerçeği, beni onlar yetiştirmede. Ve Allegra ben on yaşındayken beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığında, küçük kız kardeşimi ben büyüttüm, olmayan ebeveynlerimiz değil.

Küçük kız kardeşimin yanında olabilmek için hayallerimdeki üniversiteye gitmekten vazgeçmiş ve Malibu'daki evimden Los Angeles'taki Kaliforniya Üniversitesi'ne gidip gelmeye başlamıştım. Sonra

UCLA'daki ilk iki yılımda annem modellikten emekli oldu. Eve döndüğünde, transfer olup Doğu Yakası'na gitmeyi önerdim. Annem gitme düşüncem karşısında öylesine dramatik bir çöküş yaşadı ki Allegra'nın iyiliği için kaldım.

Annemiz hayatımıza hiç bu kadar dahil olmamıştı. Allegra'nın onunla vakit geçirebildiği için minnettardım (bu onun yoldan çıkmasını engellememiş olsa bile) ama ona gerçekten ihtiyacım olduktan yıllar sonra annemin sürekli aramaları ve mesajlarıyla uğraşmak zorunda kalmak beni hayal kırıklığına uğratiyordu.

"İşe gitmeliyim." Sonunda sakın bir cevap verdim.

Gözleri kıyafetimin üzerinde gezindi. "Oh, sevgilim, kollarını kapat. Sana verdiğim ağırlıkları hiç kullanmadın, değil mi?"

Hayatımın yirmi sekiz yılı boyunca annemin dış görünüşümü didik didik etmesine katlandım. Bunun beni önemseydiğini göstermenin bir yolu olduğunu düşünürdü. Yeni doğduğumda muhtemelen bebeklikten kalma sevimli yağlarım için endişelendiğinden emindim.

Bu sabah, kalem eteğimin içine giydiğim kolsuz ipek bluzdan bahsediyordu. "Dışarısı çok sıcak," dedim.

"Kalede klima var. Burada bekle, sana örtünmen için bir şeyler getireyim, tamam mı?" Annem sevgi dolu bir gülümsemeyle omzumu okşadı. "Yakışıklı bir erkeğin dikkatini çekmek istiyorsan en iyi şekilde görünmelisin."

"Anne, lütfen yirmi birinci yüzyılda bize katıl."

"Oh, pfft." Dönerken manikürlü bir el salladı, cübbesi arkasında dalgalanıyordu. "Bir kadının romantizm ve arkadaşlığın önemli olduğunu düşünmesi onun feminist olmadığı anlamına gelmez."

"Bunu kocasını yılda birkaç kez gören bir kadın söylüyor."

"Abartıyorsun," dedi annem omzunun üstünden, "ve mesafeler kalbi daha da yumuşatır. Senin baban

ve ben hala ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz."

"Bana bilmediğim bir şey söyle," diye mırıldandım nefesimin altında. Annemle babamın birbirlerine olan tutkusu hiç sorguladığım bir şey değildi. "Ben gidiyorum!"

"Hayır, coccolona, hemen geliyorum!"

"Ve bana öyle deme!" Sabrım tükendi ve o beni durduramadan aceleyle evden çıktım.

Coccolona sevimli anlamına gelir. Ben annemin sevimli çocuğuydum. Bu onun tombul bir çocuk olduğum gerçeğine atıfta bulunmanın sevgi dolu yoluydu. Gençken küçük öğünler yer ve asla atıştırmazdım, bu yüzden kemik yapıma göre imkansız bir kiloyu koruyabilirdim. Sınıfta geçirdiğim zamanın çoğunu insanlar guruldamasını duymasın diye karnımı tutarak geçirirdim. O zaman bile annem kilom hakkında yorumlar yapıyordu. Sonunda sürekli diyet yapmaktan yoruldum, pes ettim ve biraz kilolu olarak doğduğum gerçeğini kabul ettim. Belki de annem her zaman kendimde en az sevdiğim şeyleri (kollarım gibi!) işaret etmeseydi, vücudumla daha rahat olurdu. Allegra'nın deyimiyle "uzun boylu şehvetimle" gurur duyardım.

BMW'min camının yansımada kollarımı görünce, üzerimi değiştirmek için eve geri dönme dürtüsüne karşı koydum. Hava sıcaktı, lanet olsun! Yani annem ve Allegra gibi ince, sıkı kollara sahip değildim. Ne olmuş yani? Vücudum bana babamın anne tarafından miras kalmıştı ve hepsi bu kadardı.

Annem yeterince çabuk gidemedi.

Arabama hızla binerek evden uzaklaşmak için gereğinden fazla hızlandım. Evimiz, arazinin kıyı şeridi boyunca uzanan birkaç büyük, özel, üyelere ait evden biriydi. Babam Ardnoch Malikanesi'nin yönetim kurulundaydı ve bir tanesine talip olmuştu. Tüm araziye çevreleyen anti-drone çemberi bizi koruyordu. Üyelerin geri kalanı için ana lojmanlar kalenin içindeydi.

Hollywood aktörü Lachlan Adair'in atalarından kalma malikânesi, aile evini Hollywood'un seçkinleri için kârlı bir iş ve sığınak haline getirmişti. Lachlan, Ardnoch'u ve diğer iş girişimlerini yönetmek için oyunculuktan emekli olmuştu, ancak karısı kızları Vivien'i doğurduğunda, uygulamalı bir baba olmak için görevlerinden geri adım attı. Bu kararına büyük saygı duydum ve çok ihtiyacım olduğunda kaçabileceğim bir iş verdiği için takdir ettim. İskoç Dağlık Bölgesi'ni bu kadar seveceğimi hiç tahmin etmemiştim. İş unvanım Konaklama Müdürü olsa da, Lachlan'ın yerini almıştım ve burayı ben yönetiyordum. Sorun etmedim. Beni meşgul ediyor, organizasyon ve insanlara patronluk taslama aşkımı besliyordu.

Kale, odaların, yemek alanının ve eğlence alanlarının çoğuna ev sahipliği yaparken, ayrı binalarda spa, spor salonu ve yüzme havuzu bulunuyordu. Tesiste ayrıca tenis kortları, golf sahası, iki küçük göl, özel bir plaj ve daha fazla mahremiyet tercih eden üyeler için lüks localar bulunuyordu.

Baş kahya, şef garson, baş aşçı, baş kahya ve tüm personeliyle irtibat kurmak zorunda kalmanın yanı sıra güzellik terapistlerini, kişisel antrenörleri, fizik tedavi uzmanlarını, masözleri, yoga, pilates ve farkındalık eğitmenlerini, golf ve tenis antrenörlerini, cankurtaranları ve ülkedeki en iyi özel güvenlik ekiplerinden birini denetlemek zorundaydım. Aynı zamanda üyelerin bir sorun olduğunda konuşmak istedikleri kişi olduğumu da unutmayın.

Dahası, ben hoş geldin vagonuydum ve bugün son üyemizi bekliyorduk. North Hunter, ünlü bir İskoç aktör. Onu çektiği birkaç romantik komedide görmüştüm. Nasıl yani? Yani bir çeşit film züppesiydim. Önyargısız bir şekilde babamın gelmiş geçmiş en iyi yönetmenlerden biri olduğunu söyleyebilirim. Film züppeliğim için onu suçla.

Ancak, North Hunter'ın son birkaç yıldır ününe ün katan TV dizisi King's Valley'in bir bölümünü izlemiştim. Bir seri katili canlandırmış ve Altın

Geçen yılki performansı için Globe. King's Valley'i izlediğimde oyunculuk becerisi beni şaşırtmıştı. Kendini beğenmiş, çekici bir İskoç'tan son derece karizmatik ve karmaşık bir sosyopata dönüşmesini beklemiyordum.

Gösteriyi izledikten sonra, üyelikle ilgilenip ilgilenmeyeceğini öğrenmek için menajerine ulaştım. İşimin bir parçası da mülke taze kan getirmektir ve bu taze kanın da en iyilerden olmasını istiyordum. North, bir sonraki büyük casus aksiyon filmi serisinde başrolü kapmıştı. Çekimlerin yıl sonunda başlayacağı söyleniyordu. North'un araziye gzmeye bile gelmeden üyelik için ödeme yapması beni çok heyecanlandırmıştı. Görünüşe göre Ardnoch hakkında kulaktan kulağa yeterince şey duymuş ve buradaki üyeliğin itibar için yaldız olduğunu anlamıştı. Evet, kulağa elitist ve gösterişçi geliyordu ama gerçek buydu. Ardnoch'a üyelik için uzun bir bekleme listesi vardı. Bu bekleme listesini atlamak, başarmak anlamına geliyordu.

Ormanlık alandan geçerek şatoya beş dakikalık bir yolculukla ulaştım ve aracımı personel otoparkına ilk park edenlerden biri oldum. İşe erken gelmeyi severdim. Aceleyle şatonun serin iç mekânına girdim, yeni gelen ya da gece vardiyasından çıkan personele başımla selam verdim ve baş kahyamız Wakefield ile selamlaştım. Kuyruklu ceket ve beyaz eldivenlerden oluşan siyah-beyaz resmi uşak üniformasını giymişti. Ardnoch'ta çalıştığım bir yıl boyunca bu adamı işe giderken hiç yenmemiştim.

"Günaydın, Wakefield."

Bana küçük bir selam verdi. "Bayan Howard. Bay Hunter geldi."

Topuklarım parke zeminde gıcırdayarak zengin kabul salonunun kenarlarında tökezleyerek durdum. Oda boştu. North Hunter'dan iz yoktu. Kırmızı ve gri ekoseli yün bir yollukla donatılmış büyük bir merdiven ortaya iniyordu. Merdiven, tavandan tabana üç vitray pencerenin güneş ışığı saçtığı bir sahanlığa çıkıyordu. Sonra

İki yanından ikiz merdivenler üst kata çıkıyordu; kabul salonunun iki ucundaki galerili balkonlardan bu merdivenleri kısmen görebiliyordum. Girişe bitişik ve merdivenin karşısındaki duvarda yer alan büyük ocakta ateş yakmak için hava çok sıcaktı. Sehparın üzerine serpiştirilmiş Tiffany lambalar mekâna sıcak bir ışıltı veriyordu, zira burası pek de aydınlık bir yer değildi.

Sessiz ocağın karşısında birbiriyle uyumlu süet ve kumaş düğmeli iki kanep ve aralarında bir sehpa vardı. Burası genellikle yeni üyelerin benim gelişimi beklediği yerdi.

"Şimdiden mi?" Wakefield'a dönerek sordum. "Nerede o?"

"Bay Hunter'a yemek salonunu gösterme cüretinde bulundum. Şef onun için kahvaltı hazırladı."

"Güzel. Güzel. Çok erken geldi." North'u öğleden sonraya kadar beklemiyorduk. Bu sabah ilk iş olarak güvenlik şefimiz Jock McRory ile bir toplantım vardı. "Wakefield, Bay McRory'ye toplantımızı dokuz buçuğa ertelemek zorunda olduğumu ve Bay Hunter'ı kahvaltısını bitirir bitirmez ofisime getirmesini söyler misin?"

"Elbette, Bayan Howard."

"Bavulları nerede?" Ben sordum.

"Bayan Hutchinson, Bay Hunter'ın Bruce Süiti'nde kalmasını istediğinizi hatırlattı, ben de bavullarını odasına teslim ettirdim."

Baş hizmetçimizi düşününce dudaklarım kıpırdadı. "Yemin ederim o kadının doğaüstü yetenekleri var." Agnes Hutchinson şatoda olup biten her şeyi biliyor gibiydi ve benim programımı ezberlemişti.

"Gerçekten de öyle." Wakefield'ın gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Teşekkür ederim, Wakefield. Ofisimde olacağım."

"Size kahve getireyim mi?" "Evet, lütfen."

Wakefield en iyisiydi.

Benim ofisim Lachlan'ın "sahne ofisi" olarak adlandırdığı yerdi. Gerçek ofisi personel odasıdaydı ve kasvetliydi,

Jock'un ofisinin yanındaki kasvetli küçük oda. Bu sahne ofisi onun üyelerle toplantı yaptığı yerdi. Burayı kendime ait olarak kabul etmem için ısrar etmişti ve ben de itiraz etmemiştim. Oda, malikane kütüphanesinin daha küçük bir versiyonu gibiydi. Duvardan duvara koyu meşe kitap rafları, etkileyici bir açık şömine ve bir kaptanın ayaklı masasının önünde iki rahat koltuk. Masanın yanındaki tavandan tabana bir pencere içeriye ışık girmesini sağlıyor, böylece çok karanlık hissettirmiyordu. Tiffany lambalar da kasveti kovmaya yardımcı oluyordu. Penceredeki lüks kadife perdeler, çoğu pahalı halılarla kaplı ahşap zeminlerde havuz oluşturunuyordu.

Masanın etrafında döndüm ve odanın geleneksel zenginliğine uyum sağlamak için özel olarak tasarlanmış ergonomik sandalyeye oturdum. Küçük klavyem ayaklı masanın deri tablasında duruyordu ve bir süre ona ve bilgisayarımdaki boş ekrana baktım.

Açar açmaz milyonlarca e-postanın beni beklediğine şüphe yok.

Bu yüzden uzanıp monitörü uyandırmadan önce bir nefes alıp verdim.

Bir dakika geçmeden kapı çalındı ve Wakefield elinde sıcak kahve ve kahvaltı böreğiyle geldi.

"Bay Hunter'ın işi bitmek üzere. Kendisinden birkaç dakika resepsiyon salonunda beklemesini rica etmemi ister misiniz?"

"Hayır, sadece onu içeri getir." Erken gelmesine ve benim hatam olmamasına rağmen, yeterince uzun süre beklemişti.

Her zamanki gibi, sinirlerim beni ele geçirmekle tehdit etti. Bu, yeni biriyle tanıştığım her an başıma gelirdi. Ama sanki oynadığım bir rolmüş gibi kendime güvenmeyi öğrenmişim. Düzgün görüldüğümünden emin olmak için yere bakarken çıplak kollarımı görünce kaşlarımı çattım ve dikkatimi çektiği için anneme lanet ettim. Birden üzerimde ipek bluzdan başka bir şey olmasını diledim. Doğrusu, muhtemelen ipek için fazla iri göğüslüydüm. Annem her zaman ipeğin zarif vücutlar için olduğunu söylerdi. Göğüslerim bunu bilemezdi.

bir mil uzunluğunda göğüs bandıyla bağlanmış olsalardı nasıl zarif olacaklarını bilemezlerdi.

Kes şunu.

Tam kapı çalınırken omuzlarımı dikleştirdim.

"İçeri gel."

Wakefield girdi. "Bay North Hunter, Bayan Howard."

"Teşekkür ederim, Wakefield." İskoç aktör odaya girdi.

Gözlerimiz kilitlendi ve kollarımda aniden tüylerim diken diken olurken Wakefield'in ofisten ayrıldığının farkında bile değildim. Delici, güzel gri gözler yoğun bir şekilde benimkilere baktı ve farkındalık omurgamdan aşağıya doğru titredi.

Kuzey Avcısı'nın varlığıyla tüm oda küçülmüş gibiydi. Uzun boyluydu, belki de 1.80 boyundaydı. Siyah bir tişört ve koyu mavi bir kot pantolon giymişti, geniş omuzları, sert, yontulmuş pazuları, uzun, zayıf, atletik fiziği dikkatimi çekti. Koyu sarı saçları oldukça kısa kesilmişti.

Açılı çene, ince, ciddi dudaklar ve güçlü, düz ama keskin bir burun. Yüksek elmacık kemikleri.

Yüz ifadesi bir anda şaşkınlıktan meraka ve için için yanmaya dönüşürken, bakışlarımı tuttuğunda ayaklarımın sıkıştığını hissettim.

North Hunter sert ve güzel bir adamdı.

Birçok güzel erkekle tanışmıştım ama sadece birkaçından etkilenmiştim. Genellikle, kalçalarımın arasındaki karıncalanmanın kendini belli etmesi için onların yanında birkaç saniyeden fazla zaman geçmesi gerekiyordu.

Sonra North gülümsedi. Hınzır, çocuksu bir gülümsemeydi bu, karnımı sanki ergenlik çağındaymışım gibi döndürdü.

Korku içime işledi ve kaskatı kesildim, dehşet korkuyu kovaladı.

Masanın etrafında dönüp isteksizce elimi uzatırken ses tonum kulaklarıma bile kırılğan geliyordu. "Bay Hunter, Ardnoch'a hoş geldiniz. Erkencisiniz."

Sonuncusu kulağa suçlayıcı geliyordu.

Gülümsemesi daha da derinleştirdi ve gözlerinin köşeleri seksi bir şekilde kırıştı. "Öyleyim." Bakışları uygunsuz bir şekilde vücudumda gezinmeye başladı. Elim titredi. Araştırmalarımın North'un iki yıldır İngiliz pop yıldızı Cara Rochdale ile birlikte olduğunu biliyordum. Sonunda dikkatini tekrar yüzüme yöneltmeye tenezzül ettiğinde ve gözlerindeki sıcaklıktan hiçbir şey anlaşılmadığında, tiksintimi gizlememek için kendimi zor tuttum. İngiliz güzelini kaç kadınla aldattığını merak ettim.

Kuzey elimi tuttu, sıkıca kavradı. "Gerçek hayatta daha farklı görünüyorsun," dedi haksız yere çekici olan o hafif aksanıyla.

O da farklı görünüyordu. Daha doğrusu filmde manyetizmasının sesi kısılmıştı. Enerjisinin kolumda titreştiğini hissedebiliyordum ve elimi uzun süre tuttuğunda göğüslerimde bir sıkışma hissettim.

Nefesimi tutarak elimi onununkinden çektim.

Daha önce de yakışıklılık ve karizma tarafından kandırılmıştım. Bir daha asla. Beni Google'da araştırdığını düşündüren yorumu görmezden gelerek (internette ailemle birlikte çekilmiş birkaç kırmızı halı fotoğrafım vardı ama sonuncusu en az dört yıl önce çekilmiş olmalıydı) masamın arkasına geçtim. Dün gece çekmeceme North'un odasının anahtar kartını koymuştum.

"Bildiğiniz gibi ben Bayan Howard'ım ve Bay Adair başka bir işle meşgul olduğunda Ardnoch'u ben yönetiyorum. Bununla birlikte, emrinizde olan tam bir personelimiz var. Odanızda spa uygulamaları, kişisel eğitmenler, fizyoterapistler, golf dersleri, tenis dersleri, yoga, pilates, farkındalık, tur rehberleri ve bölgede görülecek şeyler hakkında bilgi bulunmaktadır. Herhangi bir sorunuz olursa, irtibat servisimize bağlanmak için lütfen odanızdaki telefonun sıfır tuşuna basmaktan çekinmeyin." Anahtar kartının bulunduğu zarfı aldım ve ona vermek için tekrar masanın etrafında döndüm. "Ardnoch'a hoş geldiniz."

"Bunu zaten söylemiştin." Zarfı aldı ve içine bir göz attı.

Gitmesini bekledim.

North'un gözlerinde kahkahalar parıldadı. "Bu kadar mı yani? Bu mu benim sıcak karşılamam?"

Rahatsızlığımı belli etmemeye çalıştım. "İstediğiniz başka bir şey var mı Bay Hunter?"

"Bana Kuzey dersin çok sevinirim."

Bu uygunsuz olacağından cevap vermedim.

Kaşlarının arasında bir çatık belirdi. "Seni gücendirecek bir şey mi yaptım, Aria?"

"Bayan Howard," diye nazıkçe ısrar ettim. Ve belki de bana yemek istediğin bir şeymişim gibi bakmayı kesmelisin. "Tabii ki hayır. Ancak bir toplantıya geç kaldım, izninizle." Odayı geçtim ve kapıyı açtım.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda North'un gözleri kıçımdaydı.

İçimi öfke kapladı ve boğazımı temizledim, kıcıma hoşuna gittiği için mi yoksa büyüklüğü onu şaşırttığı için mi baktığını merak ederken bile.

Kapıya doğru yürürken yakalanmaktan en ufak bir utanç duyuyor gibi görünmüyordu. "Kısa ve pek de tatlı olmayan karşılama için teşekkür ederim." Kuzey benden birkaç santim ötede durdu ve ben geri adım atma isteğimle savaştım. Çözemediği bir bulmacaymışım gibi yüzümü inceledi. "Seni bir şekilde kırmış olabileceğimi hissediyorum ve bu beni istediğimden daha fazla rahatsız ediyor."

Sesi samimi geliyordu.

Aktörlerle ilgili bir şeydi bu. Rol yapmakta çok iyidiler.

"Elbette beni gücendirmediniz Bay Hunter. Bugüne kadar hiç karşılaşmadık. Sadece Ardnoch'ta yoğun bir sabah geçiriyoruz." Dışarıda bekleyen uşaklarımızdan Max'i fark ettim. "Max size süitinizi gösterecek. Konaklamanız için Bruce Süiti'ni temin etme cüretini gösterdim. Harika bir Kuzey Denizi manzarası var. Ardnoch'a döndüğünüzde belirli bir oda ya da loca rezerve etmemizi isterseniz, lütfen bize önceden haber verin, elimizden geleni yaparız."

uyum sağla." Konuşurken bile, ona yaklaşmak, sandal ağacı ve narenciye kolonyasını derin derin içime çekmek için içimdeki görünmez çekimle savaştım.

Keskin resmiyetim karşısında yüzüne bir serinlik geldi. "Çok iyi, Bayan Howard." Arkasına bakmadan ofisimden çıktı ve ben de kapıyı hızla kapattım.

Alnımı tahtaya dayayıp titreyerek nefes verdim. Bu da neydi böyle?

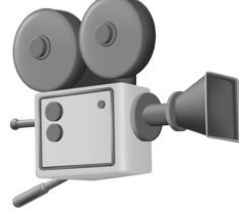
Her neyse, alarm zillerim çalmaya başlamıştı. En son bir aktörden etkilendiğimde, kırılgan özsaygımı paramparça etmişti.

Ve bu aktör benim üyelerimden biriydi.

Kuzey Hunter'dan mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyordu.

Bir

KUZEY

Aralık

Totonun yolu, ağaçlar kaybolup uzakta devasa bir binanın etrafında kilometrelerce uzanan çimler ortaya çıkmadan önce sonsuzmu  gibi hissettiren ormanlık alanlara doğru uzanıyordu. Golf sahası olan arazinin ini li çıkışlı düzlüklerine bayraklar yerle tirilmi ti. Sadece birkaç ay önce arkadaşım Theo Cavendish'le birlikte o çimlerin üzerinde durmuş, sanki ne halt ettiğimizi biliyorduk.

Kaygısız. Kendine güvenen. Kutlama. Hayatımın en iyi şekilde de i mek üzere olduğundan emindim.

Evet, her şey de i mi ti. Hem de olabilecek en kötü şekilde.

Ardnoch Kalesi, binlerce dönümlük bir arazi üzerinde yer alan, altı katlı ve yaklaşık iki yüz yıllık, ba ıbo , kaleli bir malikaneydi. Aria Howard  yelik ile ilgilenip ilgilenmedi imi sormak için menajerime ula tı ında, reklamcım Annette satın almam için bana baskı yapıyordu. Bunun gösterişli ve pahalı bir saçmalık olduğunu d  nm  t m. Ama imajım için iyi olacağını söylediler ve kulübün anavatanımda olması fikri hoşuma gitti. Daha önce

buraya aşık olmayı bekliyordum. Güvenliği nedeniyle kaçacak bir sığınak olarak ona ihtiyaç duyacağımı tahmin etmemiştim.

Alçak kış güneşi ufukta geziniyor, şatonun pencerelerini hoşnutlukla parlatıyordu.

Kâhya Wakefield, Range Rover daha çakılların üzerinde durmadan önce büyük ana girişten çıktı. Yoksul bir hiçten ünlü bir aktöre geçişin en tuhaf yanı, insanların benim için her şeyi yapmak istemeleriydi. Bu biraz rahatsız ediciydi. Araba durur durmaz Wakefield kapımı açtı.

"Ardnoch'a tekrar hoş geldiniz Bay Hunter," dedi sıcak bir profesyonellikle.

Sesinde suçlama ya da yargılama belirtisi yoktu.

Kimseyle konuşmak istemesem de, "Teşekkürler Wakefield," diye cevap verdim.

"Bagajınız var mı, efendim?"

Hayır. Ekibim bana gazetelerin bu sabah ne yayınlayacağını söyler söylemez İskoçya'ya giden bir uçağa atladım. Los Angeles'taydım ve hayatımı değiştirecek casus filmi Birdwatcher'ın çekimlerine başlamak üzere Londra'ya dönmeye hazırlanıyordum. Dümende Blake Forster gibi son derece zeki bir yönetmen varken, James Bond'a rakip olacaktı.

İçimde bir düğüm oluştu.

Annette yaklaşan fırtınayı atlatmak için Ardnoch'a kaçmamı söylerken, menajerim Harry de bunun filme ve programa zarar verebileceği konusunda beni uyardı. İhtiyacım olan tek şey buydu. Stüdyonun gecikmelerden dolayı para kaybetmesinin nedeni olmak, çünkü magazinciler kimseye ne yaşattıkları umurlarında olmayan lanet olası vahşi hayvanlardı.

Wakefield'a "Bavullarım ayrı olarak geliyor," dedim. "Şu anda ne kadar kalacağımı bilmiyorum."

"Çok iyi, efendim. Size Bayan Howard'ın ofisini göstereyim."

İçimden inledim. "Bana odamı gösteremez misiniz?" Başöğretmenin odasına götürülmek gibiydi.

Baştan çıkarıcı derecede seksi bir başöğretmen. Ama bugün Aria Howard'ın küçümseme havasında değildim.

Wakefield dikkatle, "Bayan Howard sizinle konuşmak istiyor, efendim," dedi.

Oh, evet, doğru. Ne söylemek istediğini bildiğimi hissediyordum ve dürüst olmak gerekirse, yıpranmış sinirlerimin bunu kaldırabileceğinden emin değildim.

Genellikle onun bana karşı mesafeli ve iğneleyici tepkisinden bir tür sapkın tatmin duyardım. Tanıştığımız andan beri aramızdaki ilişki böyleydi ve nedenini hiç bilmiyordum. Ancak bugün, sadece lanet odamda saklanmak ve hiçbir pisliğin beni rahatsız etmemesini istiyordum.

İsteksizce uşağı Aria'nın ofisine kadar takip ettim.

Ben odaya girmeden önce Wakefield ile konuştu ve kötü bir durumda olduğumu biliyordum çünkü boğuk sesi bana hiçbir şey yapmadı. Sesi normalde sikimin seğirmesine neden olurdu. Kadının tüm yatak odası seslerini yenecek bir yatak odası sesine sahip olduğunun farkında olduğunu sanmıyordum.

Ben içeri girerken uşak geri çekildi ve kapıyı arkamızdan kapattı. Aria ayağa kalkarak dikkatimi çekti. Ona bakmak istemiyordum ama kendimi durduramıyordum.

Kadınlar hayatım boyunca ayaklarıma kapandı. Evet, bu kulağa korkunç derecede kibirli geliyor, değil mi? Ama gerçek buydu. Bir kadını yatağıma almak için asla çok çalışmam gerekmedi. Hatta ünlü olduğumdan beri onları davet etmeden bile yatağımda buluyordum. Sorun şuydu ki, sıradan seks yapamıyordum. Çok konuştuğum bir şey değildi çünkü arkadaşlarım muhtemelen bana aklımı kaçırmışım gibi bakarlardı ama sıradan seks beni boş hissettiriyordu. Bir ilişki içinde olmak hoşuma gidiyordu. İhtiyaç duyulduğumu hissetmek hoşuma gidiyordu. Aria'yla ilk tanıştığım da Cara Rochdale'le uzun süreli bir ilişkim vardı, bu yüzden başka bir kadının kanımı dayanılmaz derecede ısıttığı gerçeği büyük bir suçluluk duygusu uyandırdı.

Ama sadece on dört saat önce Cara'nın bana yaptıklarından sonra, emlak müdürüne olan ilgimden dolayı

artık kendimi suçlu hissetmiyordum. Aria Howard'da ne olduğunu bilmiyordum.

beni heyecanlandırdı. Evet, güzeldi ama daha önce de güzel kadınlarla çıkmıştım, Cara da bunlardan biriydi. Sanırım Aria'nın açık bir şekilde cinsel, fiziksel görünüşü ile soğukkanlı, etkili tavrının ikilemiydi.

Gözlerimiz buluşup sarılınca içim burkuldu.

Aria'nın çarpıcı gözleri vardı. Yosun yeşili, zeytin rengi tenine ve neredeyse siyaha çalan saçlarına rağmen çok hafif ve berraktı. Onunla ilgili her şey bir erkeğin içine gömülmek istemesine neden oluyordu. Dolgun dudaklar, olağanüstü büyüklükte göğüsler ve dolgun kalçalar. Uzun boyluydu, topuklularla neredeyse benim boyumdaydı ve boyu şehvetli kıvrımlarını geriyordu, ama neyse ki yeterince değil. Belini içeri çekerek ona mükemmel, abartılı bir kum saati görünümü veriyordu. Birkaç ay önce bir aktörün site de bir başkasıyla dedikodu yaptığına kulak misafiri olmuşum ve konu Aria'ya gelmişti. Aria'ya şişman demişti. Kıskanç inek. Aria mükemmeldi.

Ne yazık ki, bugünden önce bile benden nefret ediyordu.

Onun tiksintisinin içimdeki düğümü daha da sıkılaştırmasını bekledim.

Bana bakmak için masasının etrafında döndü ve ben de gözlerimi küstahça vücudundan aşağı indirip tekrar yukarı kaldırarak onu kışkırttım. Dudakları bir an için büzüldü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Acaba beden dilinin onu ele verdiğini biliyor muydu? Benim yanımda her zaman kollarını göğsünde kavuştururdu. Kendini koruyordu. Savunmaya geçerdi. Bu kadına ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu anlamak için her zamanki enerjim de yoktu.

"Oda anahtarı?" Elimi uzattım.

Ani çıkışım karşısında gözleri parladı. "Seni Bruce Süiti'ne yerleştirdim."

Teşekkür etmedim. Başka bir gün olsa minnettar olurum ama ortadan kaybolmak istedim.

Aria kendini yukarı çekti, kollarını iki yanına indirdi. "Ardnoch'taki güvenliğin mahremiyetinizi koruyacağını bilmenizi isterim. Magazin basınına karşı güvendesiniz ve araziye istediğiniz gibi girip çıkabilirsiniz. Eğer isterseniz

herhangi bir nedenle mülkü terk ederseniz, size eşlik edecek bir ekip oluşturacağız."

Şoktan nutkum tutulmuştu. Son birkaç aydır, Ardnoch'a birkaç günlüğüne uğruyordum ve Aria'yla ne zaman karşılaşsam, bana düşmanca davranıyordu. Bildiğim kadarıyla onun küçümsemesini gerektirecek hiçbir şey yapmadığım için vardığım sonuç, geçmişimi bildiği ve ondan aşağı olduğumu düşündüğüydü.

Ancak, bugün haberlerde on üç yaşındayken evsiz bir adamın öldürülmesinde suç ortağı olduğuma dair bir hikaye çıktı ... ve neredeyse hoşgörölü olmaya karar vermişti. Hiç mantıklı değildi.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı Bay Hunter?"

Alay ettim. "Bugün yargılama yok mu, tatlım? Bunun için salyalarını akıtacağını sanıyordum."

Sesimdeki iğrençlik karşısında gözleri büyüdü ve ben de gözlerinde boğulmamaya çalıştım. "Bu sabah internette okuduklarıma asla inanmamam gerektiğini hatırladım."

Onun nezaketi nedense her şeyi daha da kötüleştirdi. "Bir adam öldü," diye ısırdım.

"Evet, ama koşulları bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu olay olduğunda senin çocuk olduğun ve karşımda duran adamın arkadaşımı bir saldırıdan ve asla atlatamayacağı bir deneyimden kurtardığı."

Sertleştım. Aria birkaç ay önceki bir olaydan söz ediyordu. Malikânedeki güvenlik görevlilerinden biriyle, Walker Ironside'la konuşuyordum. İş dünyasında iyi bir özel koruma olarak tanınıyordu. Elit bir askeri geçmişı vardı. Ve İskoç'tu. Odalardan birinden bir çığlık duyduğumuzda onu benim için çalışması için malikaneden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Aria'nın arkadaşı Sloane adında bir hizmetçinin Walker'ı bir üyenin uygunsuz davranışları konusunda uyardığı ortaya çıktı. Duruma göz kulak oluyordu ve neyse ki o piçin odasının anahtarı vardı. Byron Hoffman bir stüdyo şefinin oğluydu ve kendini dokunulmaz olarak görüyordu. Walker ve ben odasına girdiğimizde

Sloane'a tecavüz etmeye çalışırken onu boğduğunda, o şeytani orospu çocuğunu paramparça etmek istemiştim.

Byron Hoffman'ın birden fazla tecavüz suçundan tutuklandığı haberi yeni gelmişti. Söylentilere göre malikânenin sahibi Lachlan Adair, kurbanlarını bulmaktan ve onları ortaya çıkmaya ikna etmekten sorumluydu.

"Birinin diğeriyle hiçbir ilgisi yok." Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve sırtarak omuz silktim. "Bir adam öldü. Düşündüğün gibi bir pislik olduğum ortaya çıktı."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Sizin bir pislik olduğunuzu hiç düşünmemiştim Bay Hunter."

"Endişelenme tatlım. Sen benim pislik olduğumu düşünüyorsun, ben de senin sinirli, soğuk, elitist bir züppe olduğunu düşünüyorum. Hayat böyle işte. Şimdi, oda anahtarım sende mi, değil mi?"

Aria'nın gözleri parladı, çenesi saniyeler önce sıkıştı ve dönüp masasına doğru yürüdü. Çekmeceyi açtı, anahtar kartını kaptı ve açık avucuma vurmak için bana doğru yürüdü. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini kapıya doğru kaldırarak sessizce dışarı çıktı. Öfkesinin ardında, incinmiş olduğunu gördüm.

İçimdeki o düğüm yine burkuldu.

Özür dilemek için ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Söylediklerim doğrudu. Ve onun lanet sempatisini ya da anlayışını istemiyordum.

Karma beni yakalamıştı. Belki de bunu hak etmiştim. Glasgow ve Edinburgh arasında, sosyoekonomik uçurumun çok büyük olduğu bir banliyö kasabası olan Falkirk'ten bir yetimdim. Geniş İskoç aksanımı İngilizceleştirebilir ve kökenimi maskeleyebilirdim ama daha en başından insanlıkları ellerinden alınmış çocukların peşinden koşan o küçük evlatlık çocuğun ruhuna yapışan yoksulluğu ya da pisliği kazıyıp atamazdım. A c ı m a s ı z c a utandığım şeyler yapmışlardı. Biz vardı.

Belki de bu hayatın önüne serilmesi Karma'nın cezasının b i r parçasıydı. Sadece geçmişin olması yeterli değildi.

beni yakalamasını istedi. Diğer taraftan çıkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmenin acısını hissetmemi istedi... sadece daha iyi bir hayatın benden koparılmasını.

Aria Howard, Hollywood efsanesi Wesley Howard ve dünyaca ünlü süper model Chiara Bellucci Howard'ın kızıydı. Amerika Birleşik Devletleri'nin lanet başkanıyla tanışmıştı. Malibu'da ayrıcalıklı bir hayat yaşadı. Ve her santimi tertemizdi. Tek bir saç teli bile yerinde değildi. Tırnakları mükemmel manikürlü. Makyajı ince ve parfümü pahalıydı. Bileğinde Rolex, kulaklarında elmaslar. Ruhuna kadar temiz ve lüks.

Pisliği hiç tanımamıştı. Hiç pisliğe yaklaşmamıştı.

O ... değildi. için değildi. Benim için.

Bunu tanıştığımız andan beri biliyordum. Ve şimdi lanet olası bir hatırlatıcıya ihtiyacım yoktu.

Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm ve hızla ofisinden çıktım.

İki

ARIA

Şubat

Kimden: Ariella Branch

<ariellathelion@gmail.com> Kime: Aria Howard

Hey, tatlım! Nasıl gidiyor? Uzun zamandır konuşmuyoruz. Daha önce ulaşmaya çalıştım ama sanırım e-postalarım spam'ine düşüyor. Geçen gün Marissa ve Ana ile dışarıdaydık ve Allegra ile karşılaştık. Bana biraz garip davrandı. Duygularımı incitti. Eskiden çok yakındık. Ne oldu ki? Her neyse, Lachlan Adair'in İskoçya'daki sadece üyelere açık kulübünü yönettiğin söyleniyor.

Kulağa hoş geliyor. Hâlâ Curiosity'de ağırlama müdürüyüm ama Los Angeles'tan ayrılma havasındayım. Ne dersin? Eski arkadaşını işe almak ister misin? Seninle İskoçya'da vakit geçirmek harika olurdu! Yeni numaram 213-555-3890. Ara beni tatlım. Sabrım tükeniyor, lol.

Ariella xoxoxoxo

"W "Bu ne lan?" Nefesimin altında mırıldandım, öfke tenimi ısıtıyordu. "Daha kaç kere

kıçını engellemem mi gerekiyor?" Öfkemle birlikte tanıdık bir huzursuzluk hissettim. Bu dünyada Caitlyn "Ariella" Branch'tan hoşlanmadığım kadar hoşlanmadığım çok az insan vardı. Beş bin mil kaçmanın ve tüm temas girişimlerini görmezden gelmenin açık ve net bir mesaj göndereceğini düşünmüştüm. Ancak, sanki duymamış gibiydi. Hayal görüyordu. Ses tonunda biraz tehditkâr bir şeyler var mıydı?

İlk başta Caitlyn'in dengesiz davranışlarını görmemiştim. Allegra görmüştü. Küçük kız kardeşimin endişelerini görmezden gelmiştim. Ta ki bir gece at gözlüklerim çıkana ve Allegra'nın yapışkan sözde arkadaşım hakkında haklı olduğunu fark edene kadar.

"Ugh." E-postaya tıkladım ve kullandığı yeni hesabı engelledim.

İçimdeki ani çalkantıdan kendimi uzaklaştırmaya çalışarak masamdan uzaklaştım. Uzun süredir üyemiz olan İngiliz aktör Angeline Potter'ın asistanı beni arayarak Angeline'in iki gün içinde üç günlük bir konaklama için geleceğini bildirmişti. İsteddiği tedavilerin listesini alarak Wakefield ve Bayan Hutchinson'ı bilgilendirmek üzere kapıya yöneldim. Bacaklarımı esnetmek istiyordum, bu yüzden spa binasına kadar beş dakika yürüyerek ekibin Angeline'in masaj, saç, tırnak... liste uzayıp gidiyordu.

Angeline'in kalacağı odayı konuşmak için önce Bayan Hutchinson'ı bulma niyetiyle personel dairesine doğru ilerlerken, personel asansöründen boş bira şişeleriyle dolu iki şampanya kovasıyla çıkan Sarah McCulloch adında bir temizlikçi gördüm.

Sarah yedi yıldır Ardnoch'ta çalışıyordu ve yerel çiftçi Collum McCulloch'un torunuydu. Maaş bordrosundaki bilgilerden otuz bir yaşında olduğunu biliyordum ama bunu bilmesem Sarah'nın yirmili yaşlarının başında olduğunu düşünürdüm. Evet, genç görünüyordu ama acı veren utangaçlığı da onu yaşından daha genç gösteriyordu.

"Bırak yardım edeyim." Topuklarım yerde takırdayarak aceleyle yanına gittim.

"Hayır, Bayan Howard, ben hallederim." Sarah yardım teklifim karşısında utanmış görünüyordu.

Ona gülümsedim. "Bir kova taşıyabilirim." Bira şişeleri içinde şangırdarken, aralarına sıkışmış viski şişesini görünce kaşlarımı çattım. Sarah'nınkinde iki viski şişesi vardı. "Bunlar nereden geldi?"

Sarah, temizlik bölümüne doğru yürürken önüme bakmadan önce kısa bir süre gözlerime baktı. "Bay Hunter bunları ve birkaç boş yemek tepsisini odasının önüne bıraktı. Frannie bana tepsilerle ilgileneceğini söyledi." Yeni kat hizmetleri ortağından söz ediyordu. Yakın arkadaşım Sloane geçen hafta fırıncılık hayalinin peşinden gitmek için işten ayrıldıktan sonra ekipleri yeniden organize ettik.

Sinirden çenem sıkıştı. Bir dakika düşündüm ve sonra sakince, "Bay Hunter odasına girmenizi reddetti mi?" diye sordum.

"Bir haftadan uzun süredir." Sarah dudağını ısırdı, yüzünde rahatsız bir ifade vardı. "Bayan Hutchinson mutlu değil."

"Sanmıyorum."

İki ay. North Hunter, yıllar önce o evsiz adamın ölümünden kendisinin ve arkadaşlarının sorumlu olduğu haberinin ortaya çıkmasından bu yana iki aydır Ardnoch'ta saklanıyordu. Bu süre içinde Cara Rochdale skandalın doğruluğuna ağırlık vererek onu terk etti. Ardından tanınmış bir tasarımcının markasının yüzü olmaktan çıkarıldı. North'un kolonyaları için yaptığı seksi reklamlar satışlarda dramatik bir artışa neden olmuştu, bu yüzden bu onlar için zor bir karar olmalı. Ve tabii ki, yaklaşan casus gerilim filminin yapımcısı stüdyo da onu bıraktı. Hollywood'daki herkesi tanıyan babamdan küçük bir bilgi almıştım ve görünüşe göre stüdyo filmi durdurmuştu. Senaryo özellikle North için yazılmıştı ve yeni bir erkek başrol bulmakta zorlanıyorlardı.

North'un bu bilginin farkında olduğundan emin değildim. Kendine acımasından başka bir şeyin farkında olduğundan da emin değildim. Adam yuvarlanıp gidiyordu. Başlarda her gün spor salonuna gitmek ve/veya yüzmek için odasından çıkıyordu. Yılbaşı partisi sırasında odasına saklanmıştı, bunu anlıyordum. Ancak iki hafta önce odasından tamamen çıkmayı bıraktı. Gözüm üzerindeydi ve bu dönemde de çok fazla alkol gönderildiğini biliyordum.

Yeter artık.

North'un Theo Cavendish dışında pek arkadaşı olup olmadığını bilmiyordum ama halkına ilk ulaştığımda yaptığım araştırmadan North'un bir yetim olduğunu biliyordum. Kaçabileceği bir ailesi yoktu. Kızını tekmeleyecek ve onu acıma partisinin karanlık deliğinden çıkaracak bir ailesi yoktu. North'u sefaletinden çekip çıkaran kişi olmak isteyeceğim son kişiydi ama odasını temizlememiz gerekiyordu. Ve onun da hayatına geri dönmesi gerekiyordu.

Sarah'yı hizmet odasına kadar takip ettim ve kovayı tezgahın üzerine bıraktım. "Bunu aldın mı?"

"Elbette, Bayan Howard. Yardımlarınız için teşekkür ederim." Gözleri bir kez olsun benimkileri tuttu ve güzel bir yeşil olduklarını fark ettiğimde şaşırdım. Benimkiler gibi yosun yeşili değil, çarpıcı bir yeşim yeşili, berrak ve şaşırtıcı derecede güzel.

"Bir şey değil." Ona nazik bir gülümseme verdim ve bakışları yine utangaçlıkla alçaldı. Böyle saklanması utanç vericiydi ama saklanmak istemekle ilgili az da olsa bir şeyler biliyordum.

Yedek anahtar kartlarını sakladığımız güvenli odaya doğru aceleyle ilerlerken Sarah'nın düşünceleri kayboldu. Kuzey Hunter'ı Bruce Süiti'nden çıkarma vakti gelmişti. En azından birkaç saatliğine, böylece orayı temizleyebilecektik. Orada ne bulacağım konusunda endişeliydim.

"Bayan Howard?" Walker Ironside yavaşça monitör masasından kalktı. Başka bir güvenlik görevlisi de ona eşlik etti. "Sizin için ne yapabiliriz?"

Walker, bir yıl önce Lachlan'ın kardeşi Brodan Adair'in

Hollywood'dan emekli olmasıyla Ardnoch'a katılmıştı.
Walker

onun korumasıydı. Bu süre içinde Sloane'a aşık olmuş ve sadece birkaç ay önce onu babasından kalan miras için öldürmek üzere tutulan bir adamdan korumaya çalışırken karnına bir kurşun yemişti. Bu, medyada hâlâ tartışılan bir skandaldı. Walker, 1.80 boyunda, Sloane'a tapan ve kızı Callie'ye hayranlık duyan sert ve korkutucu bir tipti. Sırf bu nedenle bile çalışanlar arasında en sevdiğim kişiydi. Ama bunu asla belli etmezdim. Ayrıca inatçıydı ve bir an önce işe dönmekte ısrar ediyordu. Tamamen iyileşene kadar görevlerini azaltmasını talep etmiştim. Sloane bunun için bana teşekkür etti.

"Bruce Süiti için yedek anahtar kartına ihtiyacım var."

Walker'ın yüzünde anlayış ifadesi belirdi. "Size eşlik etmemi ister misiniz? Belki North'la konuşabilirim?" Demek herkes aktörün orada saklandığını biliyordu, ha? Walker'ın aylar önce Byron Hoffman'ın Sloane'a zarar vermesini engellemesine yardım ettiği için North'a borçlu olduğunu düşündüğünü tahmin ettim. Ancak minnettarlık duygusunun Walker'ı adama karşı fazla yumuşak yapacağından endişelendim. North Hunter'ın bu işte sert bir ele ihtiyacı vardı.

"Ben halledebilirim," diye söz verdim ona.

"Bundan hiç şüphem yok." Walker'ın ağzının kenarları kıvrıldı. Sloane'dan önce, düşünceli İskoç'un gülümsediğini hiç görmemiştim. Ondan sonra biraz eridi. Onu Sloane'a sırtırken ilk kez gördüğümde şaşkınlıktan neredeyse bayılacaktım... ve biraz da kıskançlıktan. Birinin sizi bu kadar çok sevmesi ve sizin de onu daha iyi bir hale getirmeniz muhteşem bir şey olmalı. Onların dünyasını gülümsemeye değer bir dünya haline getirmek.

İçimdeki özlem duygusunu bir kenara bırakarak Walker'a teşekkür ettim ve anahtarı bana teslim ettikten sonra personel asansörüne doğru ilerledim. Kararlılık benimle birlikte o asansöre bindi.

Bruce Süiti ikinci kattaydı ve en iyi odalarımızdan biriydi. Pencereleleri Kuzey Denizi'ne bakıyordu ve büyük bir yatak odası, pencerenin altında bir yazı masası bulunan küçük bir oturma odası ve lüks bir en-suite odadan oluşuyordu.

Ne durumda olduğunu düşünmekten korkuyordum.

Diplomasi girişiminde bulunarak kapıyı sertçe çaldım. Cevap gelmeyince zili çaldım. Bir ayak sesi bile gelmedi. Zili tekrar çaldım.

"Git buradan!" diye bağırdı kavgacı bir erkek sesi içeriden. Büyüleyici.

"Bay Hunter, ben Aria Howard. Lütfen kapıyı açın."

Cevap yok.

"Bay Hunter!"

Muffled "Piss aff!" diye bağırması tenimi öfkeyle ısıttı.

Anahtar kartını okutup içeri girdim ve kapının arkamdan yavaşça kapanmasına izin verdim. Yarı kapalı perdelerin arasından sızan loş ışığa karşı gözlerimi kırpıştırarak gözlerimin alışmasına izin verdim.

"İşemenin hangi kısmını anlamıyorsun?"

Gözlerim toplanmamış yatağın, komodinin üzerindeki yarısı yenmiş sandviçin, her yere saçılmış giysilerin üzerinde gezindi... North'a doğru. Oturma odasında bir koltuğa yığılmıştı, parmaklarının arasından bir şişe bira sarkıyordu. Ayrıca üzerinde sadece pijama pantolonu vardı. Bacakları yayıldığı için pantolon kalçalarından aşağıya sarkıyordu ve ben de oblik kaslarının oyulmuş belirginliğini fark ettim. North'un devasa geniş omuzları ve şişkin pazuları yoktu. Ama hayatımda gördüğüm en sert karın kaslarını fark ettiğimde bir an için afalladım. Adam taştan yontulmuş gibiydi, üzerinde bir santim bile yağ yoktu. Bu hafta tükettiği alkol miktarı düşünüldüğünde şaşırtıcı.

"Buraya bana bakmaya mı geldin?" Sözlerini geveledi, beni bir avmışım gibi izlerken gözleri kısıktı. Aksanı o kadar kalındı ki onu zar zor anlayabiliyordum. Ama yeterince anlıyordum.

Bayat bira ve ter kokusu burun deliklerime doldu ve yüzümü buruşturdum. "Buraya odayı temizleyebilmemiz için boşaltmanızı istemeye geldim."

North alay etti. "Küçük hizmetçiler temizlemek için içeri girebilsin diye mi? Kendi kışını bile sildiğinden şüpheliyim."

"Hizmetçiler, hizmetçiler değil," diye cevap verdim sertçe, son yorumuna cevap vermeyerek. Yatağın yanından geçip pencereye doğru yürürken, perdelere uzanıp onları sarsak ve sinirli hareketlerle açarken beni izlediğini hissedebiliyordum.

"Kahretsin!" diye hırladı ve neyse ki boş olan bira şişesini düşürdüğünü görmek için döndüm. North gözlerini kapattı. "Çık odamdan, seni dışı sivil!"

Onun rahatsızlığından kötü niyetli bir zevk alarak sııttım. "Sarhoşken inanılmaz derecede İskoç oluyorsun. Bunu biliyor muydun?"

Gözlerini hızla kırptırdı ve aynı anda kaşlarını çatı. "Sana inanılmaz derecede İskoç diyeceğim, seni baş belası. Lanet retinalarını yakmadan önce bir adamı uyar."

"Buna gün ışığı deniyor." Küflü mekânda dolaşırken giysilerimi karıştırdım. "İçinde dolaşmayı denemelisin. Ayıkken. Ama önce bir duş al. Oda kadar kötü kokuyorsun." Kıyafetlerini temizlik görevlilerinin alması için kapıya bırakırken, "Bunları senin için yıkar ve kuru temizlemeye veririz. Bu arada giyecek bir şeyin var mı?"

"Kimin kıyafete ihtiyacı var ki?"

Sesindeki asık suratlı mırıltıya tekrar baktım. Gözlerindeki öfke değil, başka bir şeydi. Gerginlik omurgamı sertleştirdi. "Burası çıplaklar kampı değil Bay Hunter. Kıyafet zorunluluğu var."

"Hadi." Karın kaslarını sıvazlarken bana göz kırptı. "Baktığını gördüm. Beni çıplak tercih ediyorsun. Kabul et."

Aman Tanrım. "Pişman olacağın bir şey söylemeden önce çenemi kaparım."

"Belki sen susarsan ben de susarım. Eğer beni anladıysan." Göz kırptı.

"Bilmiyormuş gibi yapacağım."

"Senin altında olduğumu düşündüğün için mi?"

Ses tonundaki sertlik karşısında şaşırarak ofladım. "Kesinlikle hayır. Ama bence şu anda bir erkek gibi davranıyorsun.

Kendine acıyan, zevk düşkününü bir playboy. Bir duş al, giyin ve yürüyüşe çık." Kapıya doğru yürümek için döndüm ama arkamdan gelen sert ayak sesleriyle irkildim. Omzumun üzerinden baktığımda Kuzey'in neredeyse üzerime geldiğini gördüm ve kaşlarımı kaldırarak onunla yüzleşmek için döndüm. Sinirden tüylerim diken diken oldu ama çenemi kaldırdım, bir an bile beni korkuttuğunu düşünmesine izin vermedim.

Gözeneklerinden bira kokusu geliyordu ve ben burnumu kırıştırdım. Ne kadar sarhoştum?

North bana doğru eğildi, yüzü neredeyse benimkine değecekti ki sertçe fısıldadı, "Hep böyle soğuk kalpli miydin? Sorun nedir? O soğuk lanet kalbini eritmek için ne gerekiyor?"

Sözlerinin onu incittiğini görmesine izin vermeyerek sert bir şekilde, "Geri adım atman iyi bir başlangıç olabilir," dedim.

"Neden? Sana hissettirebileceklerimden hoşlanacağından mı korkuyorsun?"

Göğüslerimin kıvrımlarında ve bacaklarımın arasında bir ürperti yayıldı. Sarhoşken bile bu pislikten etkilenebildiğim için öfkeliydim, bir an için suskun kaldım. Sessizliğimi anlamış gibiydi.

North kalçamı kavradı, beni kendine doğru çekerek kulağıma ipek gibi mırıldandı, "Bir mavna direğiyle sana yaklaşmama izin vermezsin, değil mi? Aria Howard, buz kraliçesi. Erkeklerden hoşlanıyor musun?"

Ona ve kendime kızarak geri çekildim, elimi yumruk yaptım ve bacaklarının arasına olanca gücümle vurdum.

North'un dizleri büküldü ve gözleri açılmadan saniyeler önce dudakları acı dolu bir şokla aralandı ve kendini tutamayarak yere düştü. Çılgınca başını sallayıp sırt üstü düştükten sonra soluk soluğa, "Evet. Bunu hak etmiştim. Bunu hak ettim."

Son bir tiksinti bakışıyla odadan çıktım ve doğruca Theodore Cavendish'e yürüdüm.

"Bay Cavendish." Başımı salladım ve kenara çekildim.

Theo artık kapalı olan kapıyı işaret etti. "Sonunda ortaya çıktı mı?" diye son derece havalı İngiliz aksanıyla konuştu. Theo İngiliz bir senarist ve yönetmendi. North'u süper starlığa taşıyan King's Valley adlı TV şovunu yazmış ve yönetmişti. İkisi de diziyile ödüller kazanmıştı. Theo aynı zamanda bir vikontun ikinci oğluydu. Yakışıklı ve kibar olan Cavendish'i çoğu insanın çekici bulduğunu anladım. Ama onda beni temkinli olmaya iten bir sertlik ve üstünlük vardı. Çok az insan gözümü korkuturdu ama Theo Cavendish onlardan biriydi. Gerçi bunu hiç belli etmezdim. North ile olan arkadaşlığı beni şaşırtmıştı. Tamamen farklı geçmişlerden geliyorlardı.

"Şu anda yerde taşaklarını tutuyor." Profesyonelce bir davranış değildi ama North'un Theo'ya bu karşılaşmadan bahsedeceğinden hiç şüphem yoktu. "Belki duş almasını, ayılmasını ve klişe olmayı bırakmasını sağlayabilirsin. İki saat içinde odasını temizlemesi için temizlik görevlilerini göndereceğim ve gerekirse onlarla birlikte güvenliği de göndereceğim."

Theo sırttı ama başını salladı.

"Oh... ve arkadaşına söyle, eğer bana bir daha hakaret ederse, bu yıl iptal edilen tek şeyin kariyeri olmadığından emin olacağım." North'un odasına girmesine izin vermek için yedek anahtar kartımla kapı kilidini kaydardım.

Theo kahkahasını bastırdı ve içeri girmeden önce iki parmağıyla kafasına vurarak selam verdi. Kapı kapanmadan önce şöyle dediğini duydum: "Şu haline bak, ihtiyar delikanlı. Haftalardır seni en hareketli gördüğüm an bu."

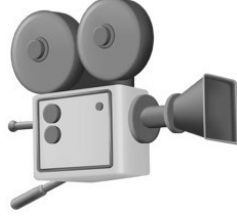
"Sanırım taşaklarımı kırdı."

"Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda onları pek kullanmıyorsun." Kapı Theo'nun arkasından kapandığında boğazımda beklenmedik bir kahkaha patladı.

Acıma, endişe, kızgınlık, memnuniyet ve eğlencenin karmaşık bir karışımıyla mücadele ettiğimi fark ederek omuzlarımı silktim ve üzerimden atmaya çalıştım. North'un duygusal durumu beni ilgilendirmezdi ve işimi yapmanın ötesinde, onun dünyasının benimkini etkilemesini istemiyordum.

Üç

KUZEY

L ve geçip gitsin.

Menajerim de bunu önerdi.

Biraz zaman tanımak için bir süre Ardnoch'ta kalın ve her şeyin bitmesini bekleyin.

Yine de magazin basını o korkunç haberi sızdıralı iki ay olmuştu ve sanki en az bir yıl geçmiş gibiydi. Neden bu hikâye olmak zorundaydı? Hayaletleri ve hayatımın her günü bölümlere ayırmak için çalışmam gereken suçluluk duygusunu ortaya çıkaran. Son zamanlarda bölümlere ayırma konusunda pek de iyi bir iş çıkaramıyordum. Bunun yerine kendimi alkole boğmuştum.

Dondurucu soğuk hava etrafımı sararken utanç yanaklarımı sızlattı. Sakin bir kış günüydü, ben Kuzey Denizi'nin gri enginliğine bakarken su ritmik bir şekilde kıyıya vuruyordu. Bu ses yıpranmış sinirlerimi yavaşça yatıştırdı.

Theo odamdan çıkmama yardım ettikten sonra kendimden o kadar utandım ki Aria'nın emirlerine karşı gelmeye cesaret edemedim. Kadına söylediğim şeyler yumruklarımı iki yanımda sıkımda neden oldu. Onun muzaffer yumruğundan sonra zonklamanın geçmesi uzun zaman almıştı, ama ağrıyı memnuniyetle karşıladım. Bunu hak etmiştim.

Theo boğazımdan aşağı bol miktarda su içirdi ve sonra duş aldım. Dışarı çıktığımda bana kıyafetler hazırlamış, ardından da yemem için beni kışkırttığı bir sandviç vermişti. Daha sonra sırtıma bir tokat attı ve "Git biraz yürüyüş yap, eski dostum. Bu pisliği temizlemeleri için personeli içeri al."

Şimdi malikânenin özel plajında tek başıma, önümdeki uçsuz bucaksızlığa karşı bir leke gibi dururken deniz beni çağırıyordu.

Aria Howard haklıydı. Son birkaç haftayı kendime acıyarak geçirmiştım. Ayrıca yanılıyordu. Sadece kendime acımak değildi. Suçluluk duygusu ellerini boğazıma dolamıştı ve onu nasıl gevşeteceğimden emin değildim. Ama bu şekilde devam edemezdım.

Alçakgönüllü olmak pes etmek anlamına gelmiyordu ve ben de öyle yapmış gibi görünüyordum.

Ailem utanırdı.

Tabii ki bundan emin değildim. Ama hatırladığım ebeveynlerimin benim yaşam tercihlerimi önemseyen kişiler olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu.

Hiç düşünmeden (ve geriye dönüp baktığımda, tamamen ayık olmadığım için muhtemelen aptalca) boxer külotuma kadar soyundum ve buz gibi havanın tenime battığını hissettim. Uyuşukluğu kesiyordu.

Suya girdim, hafif gelgitin ayak bileklerimi ve baldırlarımı itmesi ile kış sıcaklığının yakıcı, iğnemsı hissi arasındaki ikilemi hissettim. Nefes nefese, derinliklerine dalmadan önce vücudumun alışması için bir dakika izin verdim. Orası kapkaraydı ve tekrar yüzeye çıktım ve kıyıda yüz metre kadar uzaklaşana kadar önden süründüm. Dalgaların çekimi burada daha güçlüydü ama normal hayatımda mümkünse her gün yüzerdim. Yine de, bir hafta boyunca çok az yiyip bir ton içmek uzuvlarımı uyuşuk hale getirmişti. Suyun gücüne karşı savaşırken kaslarımda oluşan yanma, kıyıya yüzüp sonra tekrar geri döndüğümde tatmin ediciydi,

Kendimi tamamen uyanık ama fiziksel efordan ağırlaşmış hissedene kadar tur attım. Deniz gibi öngörülemez bir yerde yorgunluğun ne zaman sorun olacağını bildiğim için kıyıya doğru yüzdüm ve sahile çıktım.

Kıyafetlerime doğru yürürken göğsüm kabardı. Ama yüzdüğüme değmişti.

Tiştirtemü ve kot pantolonumu giydim ve arka cebimden telefonumu çıkardım.

Evet, bir süre Ardnoch'ta sıkışıp kaldım ama bu burada geçirdiğim zamanda bir şeyler yapamayacağım anlamına gelmiyordu. Örneğin, kariyerimi geri kazanmak gibi. Menajerim Harry'ye bir mesaj attım ve başka roller için teklif göndermek için çok erken olup olmadığını sordum. Yani Birdwatcher'ı kaybetmişim. Bu başka fırsatlar olmayacağı anlamına gelmiyordu. Tamamen iptal edilmediğime inanmak zorundaydım. Tanıtım ekibim sosyal medyama ilgileniyordu ve Instagram'ıma onayladığım bir açıklama göndermişlerdi. Bu, magazin basınında yer alan iddiaların yalanlanması ve hakkımda herhangi bir suçlamada bulunulmadığının yinelenmesiydi.

Mantıken bunun doğru olduğunu bilsem de kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu.

Halkla ilişkiler ekibim bir süre sessiz kalmamı önerdi, bu yüzden son zamanlarda hiçbir şey paylaşmadılar. Açıklamanın yorum bölümüne hızlıca bir göz attıktan sonra bir daha bakmamaya karar verdim. Sıkı hayranlarım bana sevgi gönderdi ve inançlarını sundu. Ancak yorumlarda çok sayıda kınama ve iğrenme de vardı. Birisi tüm kazancımı evsizlere yardım kuruluşlarına bağışlamamı önermişti. Keşke maaş almaya başladığımdan beri aldığım her ödemenin bir yüzdesini İskoçya'da barınma hakları için mücadele eden ve ellerinden geldiğince çok sayıda ihtiyaç sahibinin ev sahibi olmasına yardımcı olan bir hayır kurumuna bağışladığımı bilselerdi. Ama bunu bir hıyar gibi görünmeden ya da suçumu itiraf etmeden söyleyemezdim.

Ruhum ağırlaşmıştı, ıslak kıyafetlerimin içinde titreyerek şatoya doğru yürüdüm. Tam ana girişe varmışım ki, arka cebimdeki telefonum çaldı. Harry'den bir cevaptı.

Sıkı tutunmaya devam et. İrtibatta olacağım.

Hayal kırıklığı alkolün kalıntılarıyla birlikte midemi ekşitti ve hızlıca bir OK yazıp kendimi binaya bıraktım.

Büyük kabul salonu boştu, ancak ortasındaki devasa şöminede davetkâr bir ateş çıtırdıyordu. Üyelerin çoğu yeni yıldan sonra ayrılmıştı, buna şükreliyordum. Ne zaman spor salonuna ya da havuza gitmek için odamdan çıksam, tüylerimi diken diken eden şefkatli ya da meraklı bakışlarla karşılaşıyordum.

Tam merdivenlerden ikinci kata çıkmak üzereydim ki, ileride ayak sesleri duydum. Theo yavaşça bana doğru indi. "Öğle yemeğinde bana katılır mısın? Bu senaryo beni öldürüyor ve bir molaya ihtiyacım var."

"Yazar tikanıklığı mı?" Buluştuğumuzda sordum.

Arkadaşım başını salladı, yüz ifadesi gergindi. "Manzara değişikliğine ihtiyacım var." Görünüşüme baktı. "Denizde yüzdün mü?"

"Evet. Üstümü değiştireyim."

"Sen delisin." Beni takip etmek için arkasını döndü. "Üzerinize birkaç kova buzlu su atmamı isteseydiniz daha hızlı olurdunuz ve ben de rahatsızlığınızdan sapıkça bir zevk alabilirdim."

Yukarı çıkarken sııttım. Cavendish gibi biriyle arkadaş olacağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Bir vikontun ikinci oğlu olan Cavendish'in babası ve erkek kardeşi, Londra'daki St James'te yüzyıllardır faaliyet gösteren seçkin bir centilmenler kulübü olan White's'ın üyeleri idi. Kral Charles ve Prens William da aynı kulübün üyeleri idi. Theo benimkinden çok uzak bir dünyada büyü müştü. Yine de King's Valley adlı şovunda rol aldığım da iyi anlaşmış tık ve o zamandan beri arkadaş kaldık. Dış görünüşüne rağmen, Theo'nun içinde doğdu ğu toplumd an hoşlanmadığı izlenimini edinmiş tim. Tanıdıklarının çoğunun farklı geçmişlerden geldiğini, çok azının ise kendi geçmişinden olduğunu fark etmiş tim.

"Soğuk suda yüzmek sana iyi gelir. Şimdiden daha iyi hissediyorum."

Bana baktı. "Bir mağarada aylarca bir sapık tarafından rahatsız edilmiş gibi görünmüyorsun."

"Sen böyle saçma sapan şeyler söylerken ben nasıl iptal edildim?" diye karşılık verirken bile sııttım.

"Çünkü ben büyüleyici bir İngilizim." Bana mizahtan yoksun bir gülümseme fırlattı. "Aksanım her şeyi daha az rahatsız edici yapıyor."

Başımı sallayarak arka cebimden anahtar kartını çıkarmak için uzandım, tam o sırada kapı açıldı ve bir temizlikçi odamdan çıkıp bana doğru sendeledi. Kollarında bir çarşaf demeti tutuyordu, bu yüzden hızını durdurmanın bir yolu yoktu. Onu hemen pazularından yakaladım ve sabitledim.

Sarışın kız göz kamaştırıcı yeşim gözleriyle bana baktı. Oldukça güzeldi. Öyle ki, onu daha önce hiç fark etmemiş olmam beni şok etmişti. Yutkundü, yanakları şimdiye kadar gördüğüm en parlak kırmızıyla kızarıırken mahcup bir dehşetle bana bakıyordu. Gözlerim onun üzerinde gezindi ve isim etiketini not ettim.

Sarah.

"Özür dilerim, çok özür dilerim," diye mırıldandı Sarah, elimden kurtulup beni geçmek için hareket ederken gözlerini indirdi.

Ne yazık ki Theo onun önünde duruyordu. Arkadaşım alaycı bir ifadeyle ona baktı ve boynunun da kızardığını fark ettim. Mırıldanarak özür dileyip yanından geçerken, çarşafı kapının karşısındaki el arabasına atıp hızla uzaklaşırken içimi bir sempati kapladı.

Artık son derece temiz ve düzenli olan süitime girerken Theo, "Aman Tanrım," diye söylendi. "En son ne zaman yetişkin bir kadının böyle kızardığını gördüğümü hatırlamıyorum. Ne kadar utanç verici."

Alaycı ses tonu karşısında ona bir bakış attım. "Nazik ol." "Ne?" Theo bir kaşını kaldırdı. oturma odasındaki koltuğa oturdu. "Ben sadece bariz olanı söyledim. Eğer

Ünlülerle baş edemiyorsa, böyle bir yerde çalışmamalı. Hizmetçimin odamı temizlerken kendini tatmin ettiğini hayal etmek istemiyorum."

Kibri beni rahatsız etti. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum dostum ama sektörün dışında kimse senin kim olduğunu bilmiyor. Sadece benim için kızardı diye kıskanıyorsun, senin için değil."

"O küçük fareyi mi kıskanıyorsun?" Theo alay etti.

"Lütfen." "Bazen tam bir pislik oluyorsun, Theo," dedim sohbet edercesine, sandıktan yeni giysiler çıkarırken çekmeceler.

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Çok geçmeden banyodan duş almış, kurulanmış ve giyinmiş olarak çıktım. Theo'nun ben tekrar duş alırken onu beklettiğim için bana kızmasını bekliyordum ama arkadaşımı parmaklarının arasında katlanmış bir kâğıtla kaşlarını çatmış beklerken buldum. Eliyle işaret etti ve sonra dönüp yazı masasının üzerindeki bir yığın mektubu gösterdi.

Ruh halim bozuldu.

"Bu da ne böyle?" diye sordu.

Mektubu elinden kaptım. "Sen meraklı bir piçsin Cavendish. Nasıl yani? Kendi hayatından o kadar sıkıldın ki, benim kışımın deliğine mi girmen gerekiyor?"

"Oh, siktir git, seni küstah pislik. Bir kalem arıyordum." Theo parmağını, şimdi içinde bulundukları çekmeceye geri itmekte olduğum kâğıtlara sapladı. "Takipçi konusunda şaka yapıyordum. Görünüşe göre şaka değilmiş. Ne zamandır tehditler alıyorsun?"

"Yıllar." Çekmeceyi kapattım ve doğruldum. "Başrolde oynadığım ilk filmde beri posta kutuma geliyorlar. Polis bu konuda bir şey yapamıyor ve açıkçası tehdidin iyi huylu olduğunu düşünüyor çünkü yıllar içinde birkaç farklı tehdit aldım."

"Bunlar açıkça aynı kişiye ait."

"Evet, biliyorum. Ama yıllar önce hayran mektuplarıma bakmayı bırakmıştım, ta ki bu olana kadar. Menajerim

her şey burada, boş zamanlarımda incelemem için." Kullandıkları kelime buydu. Boş zaman.

Şaka gibi.

"Ironside'ın senin için çalışmasını bu yüzden mi bu kadar istiyordun?"

Çekmeceye tekrar baktım. Gerçek şu ki, tehditlerin aklımı kurcalamadığını söylersem yalan söylemiş olurdum. Beni rahatsız etmiyorlardı. Özellikle de bu yıl artmış gibi göründükleri için. Yazar kötü şeyler olmasını dilemekten beni öldürmekle tehdit etmeye kadar varmıştı. Hepsi aynı formatta, yazı tipinde ve puntoda daktiloyla yazılmıştı ama genellikle sadece birkaç cümleydi. Sonuncusunda şöyle yazıyordu:

Herkesin senin gerçekte kim olduğunu bilmesi yeterli değil. Hala seni ölü ölü ölü görmek istiyorum.

Theo şaşırtıcı derecede endişeli görünüyordu. "Kuzey-"

"Önemli değil." Onları düşünmek istemediğim için elimi salladım. "Burada güvendeyim."

"Peki ya gerçek dünyaya döndüğünüzde?"

"Neden, Theo"-omzunu okşadım-"bir insan senin önemsediyini düşünebilirdi."

Yüzünü buruşturdu. "Seninle daha fazla zaman geçirirsem kendimi takipçinin hedefinde bulacağımdan korkuyorum."

"Evet, evet, kendine bunu söylemeye devam et." Kıkırdadım ve kapıya doğru yürüdüm. "Hadi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Neyse ki Theo aşağı inerken tehditlerden bir daha bahsetmedi. Bunun yerine, senaryosundaki tıkanıklığın nedenini sordum ve bunu konuşmasını önerdim. Oyuncu olmadan önce müzisyen olacağıma inanıyordum. Okuldaki müzik odasından gitar ödünç alır, saatlerce şarkı besteler ve söz yazardım. Şimdi bile, daha önce seyrek olan boş zamanlarımda şarkılar yazıyorum. Belki de gitarlarımdan birini Ardnoch'a göndermeliyim.

Yemek salonuna doğru köşeyi döndüğümüzde ve neredeyse Aria'ya girerken Theo başrol oyuncusunun çıkmasını istediği yolculuğu tarif ediyordu.

Kısa kesince durduk.

Daha önce söylediklerimden dolayı duyduğum suçluluk omuzlarıma huzursuzca oturdu.

Bakışları aramızda gezinirken dudaklarını büzdü. "İzninizle."

Theo hareket etmek istedi ama ben yapmadım. Onu durdurmak için avucumu kaldırdım. "Daha önceki davranışım için özür dilerim."

"Kabul edildi," diye cevap verdi soğukkanlılıkla ve yanımdan geçmek için ilerledi.

Reddetmesine sinirlenerek, "Taşaklarım iyi ama. Sordüğün için teşekkürler."

Parfümü duyularımı gıdıklarken Aria kalın siyah kirpiklerinin altından bana bir bakış fırlattı. "İncitecek bir şeyin olmasına şaşırdım."

O uzaklaşırken ben döndüm. "Her zamanki gibi büyüleyici, Bayan.

Howard."

Arkasına bakmadan manikürlü, yüzüklü bir el salladı. "Afiyet olsun beyler."

Aria benden hiç etkilenmedi.

Kalçaları dar eteğinin içinde bir o yana bir bu yana sallanırken gözlerimi kıvrımlı poposundan alamıyordum. Tenim çok sıcaktı, ağzım kurudu.

"Evet." Theo yanıma geldi. "Oldukça tatlı bir kız, değil mi? Ama erkeklerin yanında frijit. Gay olduğuna dair servetime bahse girerim."

Daha önce de aynı şeyi ima etmiş olmama rağmen Theo'nun sözleri beni kızdırdı. Bu bahsi de kaybedecekti. Emlak müdürünü zaten Google'da araştırmıştım ve son birkaç ilişkisi erkek aktörlerle olmuştu. "Aria'nın ayaklarına kapanmaması onun frijit ya da eşcinsel olduğu anlamına gelmez, Theodore."

Adını tam olarak söylediğim için bana kötü kötü baktı. "Eşcinsel olmadıkları sürece hiçbir kadın benim cazibeme karşı bağışık değildir. Ben muhteşem bir aşığım ve bunu herkes biliyor."

"Çünkü sen herkesle yattın."

Theo gözlerini kıstı. "Bazılarımız karasevda! genç kızlar gibi cinsel eylemlere duygularını bağlamıyor."

"Sana bir daha asla bir şey söylemeyeceğim." Yemek odasına doğru yürüdüm.

"Oh, üzölme, yaşlı çocuk. Seri tek eşliliğin çok güzel. Gerçekten."

Tam bir hıyardı. "Aria hakkında yanılıyorsun." Bir garson bizi masaya götürmek için öne çıkarken konuyu değiştirdim.

"Ne? Geçmişinde bir sürü muhteşem kız arkadaşı olmadığını mı? Tanrım, harika mastürbasyon imgeleri var."

Garsonun Theo'nun yorumu karşısında kızardığını görünce genç adama özür dileyen bir bakış attım.

Theo, "Masaya taze kesilmiş ıhlamurlu su getireceğiz," diye talimat verdi.

Çocuk gider gitmez, "Geçmişinde hiç kız arkadaşı yok ve eğer ona otuzbir çekmeyi aklından bile geçirirsen, aletini keserim" dedim.

Sırıtişı genişledi. "Onu becerdin mi? Senden bu yüzden mi nefret ediyor?"

Taşaklarına yumruk atmak istedim. Sertçe. "Hayır."

"Utanç verici." Theo garsonun getirdiğı kısa menüyü inceledi.

önüne yerleştirdi. "Bu kadının iyi bir sikiş ihtiyacı var. Belki de onunla yatmayı teklif etmeliyim. Dediğim gibi, hiç şikâyetim olmadı."

Öfke gibi bir şey içimi tırmaladı ama menüye bakıp "Aria Howard'la bir şey denersen Theo, o güzel suratını dağıtırım" diye uyarırken ses tonum sakindi.

Masaya bir sessizlik çöktü ve sonra arkadaşım ipek gibi mırıldandı: "Biz bölgeciyiz, değil mi?"

Ona ters ters baktım.

Theo kıkırdadı ve teslim olmak için avuçlarını kaldırdı. "Bu vesileyle Aria Howard'dan uzak duracağıma söz veriyorum. Ve hatta iyi bir arkadaş olacağım ve seni neden

Daha birkaç saat önce taşaklarını yumruklayan bir kadına karşı bu kadar korumacı olman."

Güzel.

Çünkü açıkçası bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Dört

ARIA

S Başka biri teslimatı almak için ana kapıya gitmiş olabilir. Wakefield. Jock. Ama hayır, ben gitmek zorundaydım. Walker da kendisi gidebilecekken bana eşlik etmekte ısrar etti.

Konu Kuzey Hunter olduğunda neden bu kadar meraklı bir parkçıydım?

Teslimat onun içindi ve hâlâ ortalıkta görünmediği için paketi imzalamaya karar vermiştik. Kabul etmiştim.

Kalede onu bekliyordu ve... Walker'ın bunu halletmesine izin vermeliydim.

Özellikle de teslimatçı, içinde sallanan bir eşya olan büyük bir kutunun üzerinden geçerken. Uşağımız Jordan paketi almak için aceleyle kaleden dışarı çıktı. Onun ve Walker'ın peşinden soğuktan kurtulmak için neredeyse içeri koşacaktım ki North'un uşağın üzerinde gezindiğini görünce durdum.

Jordan'a "Paketleri burada açabilir miyiz?" diye sordu. "Ambalajı benim için geri dönüştürebilir misiniz?"

Jordan, "Elbette Bay Hunter," diye cevap verdi.

Walker büyük kutuyu açmak için kullanabilecekleri bir İsviçre çakısı çıkarırken North gözlerimden özenle kaçtı. North beni görmezden gelmeye devam ederken yanaklarımın ısındığını hissettim. Pislik herif.

Özür dilemesine rağmen, belki de ona yumruk attığım için beni affetmemiştir.

Şok olmuştum, kutunun içinden deri bir gitar kılıfı çıktı. Jordan ambalajı atmak için uzaklaşırken, North taşıma çantasını yere bıraktı ve diz çökerek açtı. Parmaklarıyla içindeki akustik gitarı sevgiyle okşadı.

"Bu bir gitar," dedim anlamsızca.

Gitarı çıkardı ve birkaç telini kopardı. "Bu sadece bir gitar değil. Bu bir Builder's Edition Taylor."

"Senin oynadığını bilmiyordum." Walker düşüncelerimi yineledi. North'un ağzının köşesi kıvrıldı. "Çok az insan biliyor."

Bununla birlikte, gitarı okşadı ve nazikçe çantasına geri koydu.

Yine bana bakmadı. Bana bir kez bile bakmamıştı.

North elinde çantayla, tek kelime etmeden odasına doğru yola çıkmaya hazır bir şekilde dururken öfke kanımı ısıttı. "O şeyle gürültüyü azaltmanı söylememe gerek yok sanırım. Üyelerimiz amatör müzik dinleme ayrıcalığı için para ödemiyor."

Bu yorumu söylediğim anda pişman oldum.

North sonunda döndü, ama sadece bana bir sümüklü böcekmişim gibi baktı ve merdivenleri ikişer ikişer çıkararak uzaklaştı.

Walker'ın dikkatini hissedebiliyordum. Ona bakmaya cesaret edince, delici bakışları karşısında neredeyse irkiliyordum. Gereksiz yere yaptığım kötü yorumdan dolayı kendimi kötü hissetmem için adamın tek kelime etmesine gerek yoktu. Onun yargılayıcı bakışları üzerimde değilken de kendimi kötü hissediyordum zaten.

Sanki bunu biliyormuş gibi Walker'ın ifadesi düzleşti. "Pazar günü öğle yemeğine hala var mısın?"

Sloane'un beni Walker'ın evine davet ettiği öğle yemeğinden söz etti. Sloane kendisi ve Callie için köyün ortasında bir kulübe kiralamış olsa da, daha büyük olduğu için Walker'ın evinde çok zaman geçirdiklerini biliyordum. I

O adamın kızlarını yanına almasının uzun sürmeyeceğinden şüpheliydim. Sloane için çok mutluydum. Kimse mutluluğu bu kadar hak etmiyordu. Bu dünyada güvendiğim birkaç kişiden biriydi.

"Elbette. Orada olacağım."

OLA Q'nun menajerinin konsantre olmayı zorlaştıran genizden gelen, monoton bir konuşma tarzı vardı. Ola Q'nun dünya için önemi hakkında susmasını bekledim ve nefes alır almaz araya girdim. "Tüm bunları anlıyorum Bay Paulson ve işte tam da bu yüzden onu Ardnoch'taki yaz gündönümü partimizde sahne alması için kiralamak istiyoruz."

Ola Q, iki yıl önce dünya çapında bir numara olan muazzam bir yıl geçiren seksi bir Avustralyalı pop yıldızıydı ve ona olan ilgi biraz azalmış olsa da, hala etkinliğini özel kılacak kadar büyük bir yıldızdı. Her yıl Ardnoch'ta bir Noel partisi ve abartılı bir Yılbaşı gecesi düzenliyorduk ve yaz aylarında bir şeyleri kaçırdığımızı hissediyordum. Yaz en yoğun zamanımızdı, Hollywood'un çoğu Haziran ve Eylül ayları arasında tatil yapıyordu. Her ne kadar partilerden nefret etsem de, üyelerimiz için özel bir yaz etkinliği düzenlememiz gerektiğini hissettim. Lachlan kabul etti ve ben de ona bu işle ilgileneceğimi söyledim.

"Ola'nın o hafta Londra'da bir konseri var."

"Biliyorum. İşte bu yüzden mükemmel. İsterseniz onu buraya uçurabiliriz."

"Bu tür şeylerin ona göre olduğunu sanmıyorum."

Yalan söylüyordu. Yalvarmamı istedi. Gülünç miktarlarda para teklif etmemi. Neyse ki, Ardnoch Members-Only Club kadar başarılı bir işiniz varsa, insanlara yalnızca değerleri kadar ödeme yapabiliyordunuz. "Anlıyorum. Başka sanatçılar da var."

Hollywood'un en iyileri için performans sergilemenin ne kadar eşsiz bir fırsat olduğunu bildiğim için sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Paulson, minnettarım."

"Peki, orada bekle," diye sözünü kesti. "Önce Ola'yla konuşmalıyım."

Ofisimin kapısı açılmadan saniyeler önce çalındı ve Wakefield göründü. Telefonumla konuşurken küçük bir gülümsemeyle elimi kaldırdım. "Oh, mükemmel. Talebimize bu hafta sonuna kadar yanıt verebilerseniz harika olur."

"Evet, evet, tamam."

"Güle güle." Tonsuz sesini tekrar dinlemek zorunda kalmadan telefonu kapattım. Wakefield'in şaşkın ifadesini fark ettim. "Sorun mu var?"

"Kız kardeşin beklenmedik bir şekilde geldi," diye duyurdu. "Şu anda biz konuşurken garaj yolundan geliyor."

"Ne?" Neredeyse çığlık atacaktım. Sandalyemi masadan iterek aceleyle Wakefield'ı ofisten çıkana kadar takip ettim. "Nasıl? Ne zaman? Ne?"

"Korkarım ki hiçbir açıklama yapmadan kapıya geldi."

Küçük kız kardeşimin süslü sanat okulunda olması gerekirken İskoçya'da ne işi vardı? Ailem ne zaman günlük denklemimin bir parçası haline gelse beni vuran endişeyle nabzım hızla atarken, kış gününe doğru koştum. Titreyerek, çakıllı araba yolunu takip ederek bakımlı çimenlerin arasından bize doğru gelen taksiyi uzaktan izledim.

Kız kardeşim Allegra on dokuz yaşına yeni girmişti ve Los Angeles'taki Otis Koleji'ne devam ediyor olması gerekiyordu. Taksi yaklaştıkça onun bir kez daha düşüşe geçmesinden duyduğum korku beni kaskatı kesiyordu.

Wakefield arka yolcu kapısını açmak için dışarı çıktı ve Allegra dışarı fırladı. Onu görünce içimi bir sevgi ve memleket özlemi kapladı, tüm endişelerimle karıştı.

"Oh, öyle bakma!" diye seslendi küçük kız kardeşim çakılların üzerinden aceleyle geçerken. "Her şey yolunda, söz veriyorum. Sevgililer Günü'nün kutlu olsun!" Ben daha bir şey söyleyemeden kollarını bana doladı. Ben de ona sarıldım ve güvende ve yanımda olduğu için evrene şükrettim.

"Sen iyi misin?" Kısık sesle sordum.

"Söz veriyorum," diye tekrarladı, sıktı ve sonra bakışlarımla buluşmak için geri çekti. Gözleri benimkiler kadar suluydu. "Seni özledim, abla."

Güzel yüzünü ellerimin arasına alarak alnına bir öpücük kondurdum. "Ben de seni özledim, Ally."

Küçük bir çocuk gibi gülümsedi ve bana tekrar sıkıca sarıldı. Güldüm ve saçlarını okşadım. "Bu kutup soğukunda içeri gel de bana İskoçya'da ne halt ettiğini anlat."

KIZ KARDEŞİMİN siyah saçları ve annemizden miras aldığımız aynı zeytin rengi teni vardı ama benzerlikler burada sona eriyordu. Allegra benden birkaç santim kısaydı ve annemden daha zayıf olmasına rağmen, onun hakkında endişelenmeme neden olan aynı ezici güzelliğe sahipti.

Bu dünya, geriye hiçbir şey kalmayana kadar güzelliği tüketmeyi severdi.

Allegra malikânedeki aile evimizin kahvaltı köşesinde, ellerinin arasında bir fincan kahveyle oturuyordu. Arkasındaki pencereden dışarı bakarak, "Burada hava çok erken kararıyor," dedi.

O geldikten sonra onu eve yerleştirdim ve konuşabilmemiz için işi erken bitireceğime söz verdim. Sevgililer Günü, üyelere bireysel talep gelmediği sürece Ardnach'ta kutladığımız bir tatil değildi. Birkaç evli çift uzun hafta sonu için malikâneye gelmişti, ben de aşçı, kat hizmetleri ve Wakefield ile koordine ederek

isteklerinin sorunsuz bir şekilde yerine getirilmeye hazır olduğundan emin olmak için. Sonra küçük kız kardeşimin yanına döndüm.

Şimdi buradaydık, mülk şefinin benim için hazırladığı yemek fırında ısınıyordu.

"Gün batımı hakkında mı konuşacağız yoksa bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?" Gökyüzü karardığında eve döndüğümde Allegra'nın kendini evinde bulduğunu gördüm. Dört çift ayakkabısı kapının önünde duruyordu. Dizüstü bilgisayarı sehpanın üzerinde, e-okuyucusu da kanepenin yanında prize takılıydı. Şömine gürül gürül yanıyordu ve mutfak adasının her yerinde kırıntılar vardı.

Günümün çoğunu dikkatim dağınık ve neden geldiği konusunda endişeli geçirmiştım.

"Annem ve babam burada olduğunu biliyor mu?"

"Bana soru üstüne soru mu yağıdıracaksın?" Allegra'nın iri koyu renk gözleri eğlenceyle parlıyordu, ama ben onların içinde gömülü olan yorgunluğu da gördüm.

"Ally."

Derin bir iç çekti. "Hayır, bilmiyorlar."

Annemiz New York'taki dairemizde kalıyordu çünkü yılın bu zamanında şehri çok seviyordu. Babam Vancouver'da bir film setindeydi.

Yavaşça nefes verme sırası bendeydi. "Peki... ailelerimize söylemeden sizi buraya getiren nedir?"

"Oturur musun?" Yanındaki bankı okşadı. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Temkinli bir şekilde çıplak ayaklarımla ilerledim. Genellikle eve vardığımda yaptığım ilk şey dar kalem eteğimi ve düğmeli gömleğimi değiştirmek olurdu. Ama Allegra'yla konuşmak için çok sabırsızlanmışım. Telefonunu masadan kaldırıp ekrana dokunurken yanına sokuldum.

"Bir sır saklıyordum." Sesi gerginlikle titriyordu ve karnımda cevap veren kelebekler hissettim.

"Tamam..."

Allegra dudaklarını yaladı ve telefonunu göğsüne bastırdı. Gözlerimiz buluştu ve onunki neredeyse bana yalvardı. "Takma isimle bir sosyal medya hesabı açtım ve orada sanat paylaşmaya başladım."

"Tamam," diye tekrarladım.

"Ve hesap bir şekilde patladı." Gözleri büyüdü. "Eşyalarımı internette satıyordum ve çok para kazanıyordum."

Şaşkınlık, gurur ve rahatlamayla birlikte beni sarstı. "Ama... bu inanılmaz! Bir bakayım."

Küçük kız kardeşim sönmüş gibiydi, tatlı gülümsemesi yavaştı ama her saniye daha da büyüyordu. Sonunda telefonunu bana doğru itti. Aldım ve takma adı Lucy Stella'nın akışında gezindim.

"Bu isim İtalyanca yıldız ışığı anlamına geliyor," diye açıkladı.

Luce stellare.

Çalışmalarını gördüğümde nedenini anladım. "Bu cam mı?"

"Evet, ve karışık medya."

En zarif cam sanatının parçalarına bakarken içimi huşu kapladı. Cam üzerine boya, metalik folyolar, simler ve değerli taşlar kullanarak evrenin parçaları gibi parıldayan ve ışıldayan soyut parçalar yaratmıştı. "Ben de bir tane istiyorum," dedim hemen. "Oturma odası için bir parça arıyordum." Oturma odasının girişine yakın boş bir alanı işaret ederek, "Çerçeveleli bir cam parçası oraya çok yakışır," diye devam ettim.

"Gerçekten mi?" Allegra sırttırırken bile dudağını ısırıldı. "Onları seviyor musun?"

"Ally, bunu nasıl sorarsın?" Telefonu ona doğru salladım. "Bu olağanüstü bir şey."

"San Francisco ve Seattle'daki galeriler bana ulaştı."

Gururum daha da kabardı. "Şaşırmadım bile."

"Büyük parçalarım beş bin dolara satıldı."

Çenem düştü. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Allegra başını salladı. "Sanatımdan gerçek para kazanıyorum, Ari. Bu yüzden buradayım. Ben... senin fikrinin benim için annemin ya da babamınkinden daha önemli olduğunu biliyorsun. Sanat okulunun tüm amacı bunu nasıl yapacağımı öğrenmekti. Sanatımdan para kazanmak. Ve bunu zaten yapıyorum. Okulu bırakıp sanatıma konsantre olmak istiyorum."

Endişe aniden kabaran gururumu ezdi. "Oh. Oh, Ally ..." Telefonunu geri uzattım. "Bak tatlım, bu kadar iyi gidiyor olman inanılmaz ve seninle gurur duyuyor ve sana hayranlık duyuyorum. Gerçekten."

Gözleri alçalırken ifadesi düştü. "Ama bunu yapabileceğimi düşünmüyorsun."

"Hayır, o değil." Serbest elini kendi elimle kavradım ve başımı eğdim, böylece bakışlarımla buluşmak zorunda kalacaktı. "Tatlım, sanatın her türlüşünün kısa bir raf ömrü olabilir. Hiçbir şey sanat kadar trend olamaz."

"Yani altı ay sonra insanların benim mallarımı istemeyebileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır. Ben... ugh, belli ki yanlış söylüyorum. Ben sadece... bu güzel cam işi birkaç ay ya da yıl popüler kalabilir. Kimse bilmiyor, benim de demek istediğim bu. Sanat, inişli çıkışlı bir kariyer olacaktır. Çoğu insanın babam gibi kariyeri yoktur. Anneme bakın. Belli bir yaşa geldiğinde sadece belli işlerde çalışabilirdi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet." Allegra baktı sinirli. "Sen anlatmak Zaten bildiğim bir şey. Ama üniversiteyi bitirsem de bir sanatçı olacağım, dolayısıyla iniş çıkışlarla dolu bir kariyerim olacağını zaten biliyorum. Ne fark eder ki?" "Fark şu ki, Otis gibi bir üniversiteden mezun olursanız, sektörde daha istikrarlı pozisyonlara başvurabilirsiniz."

Gerekirse sanat dünyası."

Kız kardeşim bana safmışım gibi baktı. "Hangi istikrarlı pozisyonlar? Ari, sanatçı olmaktan başka bir şey yapmaya niyetim yok."

Bunu biliyordum.

Ve bir parçam onun ne dediğini anlıyordu. Ama riskten kaçınan yanımla küçük kız kardeşimin üniversiteyi bitirmesini istiyordu. Tereddüt ettiğimi gören Allegra, "Seyahat etmek ve ilham almak istiyorum. Sadece bir gündür buradayım ve aklımda bir sürü fikir var. Yolda gelirken çok güzel mor funda ağaçları gördüm ve gidip biraz toplayıp camla birleştirmek için yanıp tutuşuyorum."

"Doğru, ama-"

"Ve Los

Angeles'tan

nefret

ediyorum."

Çenemi

kapattım.

"Okuldaki herkes çok genç görünüyor. Kendilerini dünyevi sanıyorlar ama anlamadıkları şeyler hakkında gevezelik etmelerini dinliyorum, çok ayrıcalıklı ve toylar. Tek umursadıkları yabancıların onları nasıl gördüğü. Yemeğe çıkıyoruz ve ben hamburgerimi yiyemiyorum bile çünkü hepsi beş dakika boyunca yemeğin fotoğrafını çekiyor. Arabayla gezintiye çıkıyoruz ve sahilde piknik yapıyoruz ama kimse bunu yaşamıyor çünkü sosyal medya için mükemmel kareleri ayarlamakla meşguller. Bu bende çılgınlık atma isteği uyandırıyor. Bunu benden duymak kulağa çılgınca geliyor biliyorum çünkü kim olduğumuzu biliyorum. Ayrıcalıklı olduğumu biliyorum. Ama kendimi genç hissetmiyorum, Ari. Yaşlı hissediyorum. Ve yorgun. Ve yalnız. Ve böyle hissetmek istemiyorum. Buraya gelmek için uçağa binmek aylardır hissettiğim en heyecanlı an."

Lanet olsun.

Buna ne diyebilirim ki? Aynı nedenlerden dolayı ben de Los Angeles'tan nefret ediyordum.

"Tamam. Bunu çözene kadar bir ya da iki hafta kalabilirsin."

Yüzünü sevinç kapladı. "Gerçekten mi?"

"Evet ama söz vermek yok," diye uyardım onu. "Annem ve babamın bunu bilmesi gerekiyor ve ne diyeceklerini bilmiyorum." Allegra kollarını bana doladı, öyle sıkı sarıldı ki neredeyse beni boğacaktı. "Her zaman yanımda olduğun

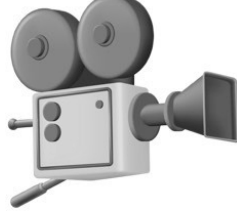
İçin teşekkür ederim.
Bana. Ve bu yıl benim sevgilim olduğun için."

Güven veren elimi sırtında gezdirdim, ailelerimizle yapmamız gereken konuşmadan şimdiden korkuyordum. Yine de bunu görmesine izin vermedim. "Sevgililer Günü'nün kutlu olsun, Ally. Bu sefil tatili birlikte geçirmek isteyeceğim kimse yok."

Kıkırdadı ve sarılmasını sıkılaştırdı. "Ben de öyle."

Beş

KUZEY

"Bu atılmış viski şişesi gibiyim," diye şarkı söyledim nefesimin altında, gitarımı tıngırdatırken, "artık değersizim

boş olduğunu. Ve herkesin tanıdığını sandığı bu adamla sarhoş olamazsın..." Önümdeki not defterine bakarken son tıngırım odada yankılandı. Az önce yazdığım müziği mırıldanarak yataktan kalemi aldım ve "Bunun yerine seni de boşaltmadan önce hayatın için kaçmalısın" diye karaladım.

Az önce yazdığım, ailemin sevdiği country müzikten büyük ölçüde esinlenen dizeyi tekrar dinledim. Birlikte sadece yedi yıl geçirmiştik ama çocukluğumun ilk dönemlerine dair başkalarının hatırlamadığını düşündüğüm şeyleri hatırlıyordum.

Bir saatten fazla oturduğum için boynum gerilmişti, bu yüzden Taylor'ımı yatağa yasladım ve o noktayı ovuşturdum. Erken gelen kış ışığı odanın içine doluyordu. İki yanımda da komşum olmadığından emin olmama rağmen sesimi alçak tutmaya çalışıyordum. Kulüp sessizdi. Theo bile dün ayrılmış, yeni çıkan popüler bir dizinin birkaç bölümünü yönetmeye gitmişti. Bazen bir pislik gibi davranmasına rağmen Cavendish'le arkadaşım çünkü şakacı zekâsının altında yakın çevresine kabul ettiği insanları önemsiyordu. Bunu asla itiraf etmezdi,

Tabii ki. Etrafımda beni yargılamayan ya da acıyan bakışlar atmayan birinin olması beni depresyon çukurundan çıkarmaya yardımcı oldu.

Şimdi o gittiğine göre, bunu yapmak için müziğe güveniyordum. Ve spor salonuna.

Bu düşünceyle, birkaç spor kıyafeti ve bir havluyu çantama attım ve alt kattaki yan çıkışa yöneldim. Burayla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de son teknoloji ürünü spor salonuydu. Kaleye beş dakikalık yürüme mesafesindeki karaçam kaplı bir binada yer alıyordu. Yanında bir spa ve salon vardı ve antrenmanımdan sonra masaj için boş yer olup olmadığını görmek için içeri girmeyi düşündüm. Kulüpte faydalanabileceğim her şeyden faydalanabilirdim, çünkü kariyerim yükselmezse burada kalmaya param yetmeyebilirdi. Bu da büyük bir utanç olurdu çünkü sadece kulübe katılım ücreti olarak kırk bin dolar ödemiştim. Oradan daha küçük bir yıllık ücret ödedim, ama aynı zamanda bir otelde olduğu gibi konaklama ücretimi de ödedim. Yıllık ücret ayrıcalık, mahremiyet, güvenlik, yiyecek, içecek ve tüm tesisleri kapsıyordu ancak konaklama ücretlerini kapsamıyordu. Lachlan uzun süreli kalışım için bana indirim yapma yetkisi vermiş olsa da, şatoda yaşamak bana hala bir servete mal oluyordu.

Bu yüzden bazı üyeler araziden mülk satın almıştı. Evimizin bulunduğu araziye bile sahip olamayacağımızı düşününce bunun gülünç bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama güvenli bir sığınağa ihtiyaç duyacağımı tahmin etmemiştim.

Tüm endişelerimi egzersiz yapmaya döktüm. Spor salonunun kişisel eğitmenlerinden biri, önce biraz ağırlık çalışması yaparken beni fark etti. Eğer bu skandal eninde sonunda patlarsa, bir sonraki iş için en iyi durumda olmak istiyordum. Sahip olmam gereken zihniyet buydu. İşler benim için tersine dönecekti. Başka bir seçenek yoktu.

Ağırlıkları bırakıp kürek aletinde on dakikalık bir koşu yaptıktan sonra koşu makinesine geçtim. Gözlerim üstümdeki televizyon ekranındaydı ve

geçen Kasım ayında Celtic ve Motherwell arasında oynanan maçın tekrarı olacak. Falkirk'te büyüdüğüm için kendi takımına sadıktım ama İskoçya Premiership'te oynamıyorlardı. Birinci Lig'deydiler. Celtic benim Premier Lig'deki takımımdı. Onları izlerken nostaljiye kapıldım. Spora ilgi göstermeyeli yıllar olmuştu ama genç bir delikanlıyken bir sonraki Ronaldinho olmayı hayal etmiştim.

"Futbola olan bu hayranlığı anlamıyorum."

İrkildim, soluma bakarken koşu bandında sendelemeden önce kendimi yakaladım. Yanımdaki makineye bindiğini bile fark etmediğim genç bir kadın bana arsızca gülümsedi. Ben de ona sıırıttım. "Buna futbol deniyor."

İri kahverengi gözlerine ve daha ufak yapılı olmasına rağmen Aria Howard'a akraba olamayacak kadar çok benziyordu. Benimle birlikte koşarken siyah saçları at kuyruğu şeklinde sallanıyordu. "Futbol, futbol, domates, tomahto. TV programınızı beğendim," diye aniden ve tanıdık bir şekilde duyurdu. Sanki birbirimizi tanıyormuşuz gibi. "Sektörün sana yaşattığı şey tam bir saçmalık. Hepimiz omurgasız pisliklere dönüştük, biz de iptal edilmez diye birbirimizi savunmaktan korkuyoruz." Gözleri irileşti. "İptal edildiğinden değil."

Sözleri canımı yaksa da dostça gevezeliği beni eğlendirdi. "İptal edilmiş olabilirim." Dikkatimi tekrar televizyona verdim. Ter gömleğimin altından sırtımdan aşağı kayıyor, kalçalarımıdaki ve baldırlarımdaki yanmayı memnuniyetle karşılıyordum. "Bir adam öldürdüğüme inanmıyor musun?"

"Bilmiyorum, ya sen?"

Ona karanlık bir bakış attım. "Ben yapmadım."

"Evet, sosyopat rolünde korkunç derecede iyi olmana rağmen, o tipe benzemiyorsun."

Homurdandım.

"Ben Allegra Howard, bu arada."

"Aria'nın kız kardeşi mi?"

"Tam olarak. O seksi bir baş belası olduğu ve ben de... ben olduğum için bunu bilemezsiniz... ama evet, o benim ablam."

Sesindeki gururu duyunca aralarındaki farkları merak ettim. Belki de Allegra'nın gençliğinden kaynaklanıyordu ama kız kardeşinden çok daha sıcak ve arkadaş canlısı görünüyordu. "Sadece ziyaret o zaman?"

Benden çok daha sakın bir tempoda koşarken başını salladı. "Bir şeyleri çözmek için ara verdim, biliyorsun."

"Evet, istediğimden de fazla."

Güzel yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Daha iyi olacak," diye söz verdi bana. "Bu bokun uzun sürmesi için fazla yeteneklisin."

Kız kardeşinden çok farklıydı. "Teşekkürler."

"Ben sadece doğruyu söylüyorum." Allegra gülümsedi. "Sen içerideyken bile-"

"Ally!"

İkimiz de spor salonunu bölen sese doğru sertçe baktık. Aria'nın sessiz alanda kasıla kasıla bize doğru geldiğini görünce zaten çarpmakta olan kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Koşu bandının hız düğmesine bastım ve kadın yaklaşırken yavaşlayarak durdum.

Her gün baldır hizasında dar bir etek ve içine sokulmuş bir gömlek giyyordu. Etek, kalçalarının ve harika kıcının şehvetli kıvrımlarını vurgularken, gömleğinin düğmeleri her zaman etkileyici göğüsleri üzerinde biraz gerilmiş gibi görünüyordu. Eğer vücudu yeterince çekici değilse, gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzlerden birine sahipti.

Şimdi, sığ bir adam olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyordu. Evet, önceki kız arkadaşlarımdan hepsi geleneksel olarak güzel sayılırdı. Ama kişiliklerinden de etkilenmiştim.

Aria Howard'a karşı duyduğum bu çekim beni deli ediyordu çünkü o tam bir cadalozdu.

Örnek olarak: Makinelerimizin önünde durduğunda bana vahşice baktı. Sanki ona yakın olduğum için değerli kız kardeşini kirletiyormuşum gibi.

"Daha on dokuz yaşında," diye homurdandı Aria.

Sıcak bir öfke kanımı kaynattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Dışarı atılma korkusuyla, kendinize bir şey yapmanızı söylemekten kaçınacağım. Yine de size bir ipucu vereyim, bu 'kendinize şans getirin' değil, ama yakın."

Allegra şok olmuş bir homurtuyla boğuldu.

Aria'nın muhteşem gözleri kısıldı. "Gerçekten söyle," diye alay etti. "Hadi söyle. Sana meydan okuyorum."

"Oh, whoa, tamam." Allegra makinesini durdurdu ve atladı. "Onunla konuşmaya başladım, Ari. Konuşmaya. Hepsi bu." Aria bana d ö n m e d e n önce ona sabırsız bir bakış attı. "Ben burada emrinizdeyim Bay Hunter." Ses tonu bunun tam tersini söylüyordu. "Tam olarak ne istiyorsunuz?"

gerçekten bana ne söylemek istiyorsun?"

Bu kadının sorunu neydi? Evet, tamam, sarhoşken odama geldiğinde saldırgan davranmıştım ama taşaklarıma yumruk atmasının aramızdaki havayı yumuşattığını sanmıştım. Ama hayır. Hâlâ her fırsatta zalimlik yapmaya devam ediyordu. "Merak ediyorum, tüm üyelere bu hoş yakıcı tavırla mı davranıyorsunuz?"

Kollarını indirip doğrulurken yüzünde bir tedirginlik ifadesi belirdi. "Ben sadece kız kardeşimi koruyorum Bay Hunter."

"Benden mi?"

Arkadaşını o şerefsiz Byron Hoffman'dan kurtarmasına yardım ettiğimi hatırladığı anı gördüm. Gözlerinde utanç gibi bir şey parıldadı ama çenesini meydan okurcasına eğdiğinde bir anda kayboldu. "O benim küçük kız kardeşim."

Sanki bu davranışını mazur gösterirmiş gibi. "Gitarım geldiğinde o senin küçük kız kardeşin miydi?"

"Şey, ben-"

"Ya da tanıştığımızda? Ya da aradaki tüm zamanlarda bana ayakkabındaki bok gibi davrandığın zamanları mı?"

"İstemiyorum." Aria bana ters ters baktı. "Sen sadece hassassın."

"Ben hassasım." Koşu bandının tepesine doğru eğildim, artık öfkeliydim. "Duyarlı olmak, normal duyguları hissedemeyecek kadar fermuarlı olmaktan daha iyidir."

Dudakları öfkeyle aralandı. "Benim duygusuz olduğumu mu söylüyorsun?"

"Eğer ayakkabı uyarsa, tatlım."

"Bana tatlım deme." "Benim hatam. Spock."

"Aslında Spock'ın da duyguları vardı," diye araya girdi Allegra. "Çok doğru," diye onayladım ve Aria'ya döndüm.

"Ajan Smith."

Bana kaşlarını çattı. "Ajan Smith mi?"

"Matrix."

"Sen bir çocuksun."

"O da aynen böyle söylerdi."

Aria'nın elleri iki yanında yumruk oldu, parmak eklemleri beyazlaştı ve onu ne kadar kızdırdığımı gizleyememesinden sapıkça bir zevk aldım.

"Bu saçmalık için zamanım yok." Kız kardeşini işaret etti. "O buradayken kıcını bu salondan çıkar."

İçimi gerçek bir öfke doldurdu. "Bu imaya içerliyorum, Aria." Belki de ismini kullanmamdan kaynaklanıyordu ama sertleşti. "Öyle demek istemedim. Kız kardeşimin beni rahatsız etmesini istemiyorum.

misafirler."

"Oh, şimdi de misafir mi oldum?"

Sabrını taşıyormuşum gibi nefesini içine çekti ve ben de gülümsememeye çalıştım. Kız kardeşine bir bakış atarak, "Burada işini bitir. Şimdi." Ve arkasına bile bakmadan salondan çıktı.

Allegra'nın bakışlarını hissedince gözlerimi geri çekilen kız kardeşinden ona çevirdim. Bana muzipçe sırttı ve dudaklarını seğirdi. "Ne?"

"Ona ne yaptın?" "Ben mi? Hiçbir şey."

"Genelde kulüp üyelerine karşı profesyonel ve samimi davranır."

"O mu? Samimi mi?"

Allegra başını salladı, hâlâ deli bir kadın gibi sırtıyordu. "Onu kızdırdın, değil mi?"

Makineden atlayarak bugünlük işimin bittiğine karar verdim. "Nefes alarak, tatlım. Sadece nefes alarak onu kızdırdım."

"Hı-hı." İkna olmuş görünmüyordu ama masumiyetime itiraz edecek değildim. "Ciddiyim. Ona ne yaptın?"

Havlumu ve su şişemi yerden alıp yanından geçtim ve "Bir şey öğrenirsen bana haber ver" dedim.

Duş alıp normal kıyafetlerimi giyerken Aria'yla karşılaşmamı unutmaya çalıştım. Yine de onun yorumları kafamın içinde dönüp duruyor, dikkatimi dağıtıyordu. Bu lanet kadının derdi neydi?

Neyse ki Harry daha iyi bir dikkat dağıtıcı oldu.

Soğukta şatoya doğru yürürken telefonum çaldı ve ekranda menajerimin adı belirdi. Cevap verme dürtüsü gerçektir, ama açmadan önce birkaç kez çalmasına izin vermek için kendimi zorladım. Neyse ki açtığımda sesim umutsuz çıkmadı.

Hoşbeşten sonra Harry konuya girdi. "Durum şu: Stüdyo senin için Blake ve Lisa ile çekişiyor." Yönetmen Blake Forster ve senaryoyu yazan Lisa Helman. "Lisa bu rolü seni düşünerek yazdı."

Şok beni durdurdu. "Bunu bilmiyordum. Hiç söylemedi."

"Muhtemelen egonu kontrol altında tutmak istemiştir. Ama Blake'e senin başrolde olman fikrini sattı ve ikisi de filmi sensiz düşünemiyor. Ama stüdyo

ve şu anda kötü bir yatırım olduğunuzu düşünüyor."

İrkildim.

"Ancak, burada bir hareket olmaması iyi bir şey. Sanırım biraz daha dayanmamız ve stüdyonun bunun sadece bir hata olduğunu görmesini ve her şeyin unutulup gitmesini ummamız gerekiyor." Sanki bir sonraki kısmı söylemekten çekiniyormuş gibi yavaşça nefes verdi. "Seni bir talk show'a çıkarabilirsek ya da büyük bir medya kuruluşuyla ciddi bir röportaj yapabilirsek, hikayenin tamamını birinci ağızdan dinlemiş oluruz."

Hayatımın bu kısmını dünyayla paylaşma düşüncesi göğsümü korkunç bir şekilde sıktı. "Bunun için hazır değilim," diye ısırdım.

"Ama bunu düşüneceksin, değil mi?"

Harry bastırdı. Ona düşüneceğime söz verdim.

Ama ikimiz de bunun lanet bir yalan olduğunu biliyorduk.

ALTI

ARIA

A BMW X7'yi Ardnock'a giden ana yola doğru sürdüğümde, yan aynamdan bekçi Jamie'ye el salladım. personel girişinde görev yaptıktan sonra önlerindeki yola odaklandılar.

Allegra gözleri hayranlıkla açılmış bir halde, "Şu arabayı yolun ters tarafından kullanımına bak," diye takıldı. "Ciddiyim. Hem de bir SUV ile."

Onun şakacılığına sıırttım. Sanat okulu konusunda ailelerimizi aramadan önce kendimize bir hafta süre tanımaya karar vermiştik ve küçük kız kardeşimi son birkaç gündür hiç bu kadar mutlu ve rahat görmemiştim. "Ne demek istiyorsun?"

"Los Angeles'tayken üstü açık arabalar kullanırdın."

"Doğru." Kıkırdadım. "Üstü açık arabalar Los Angeles içindir. SUV'ler Highlands içindir."

"Sen tam bir baş belasısın. Burada araba kullanmak kafa karıştırıcı değil mi? Bir sürü trafik çemberi var."

"Onlara dönel kavşak diyorlar. Ve onlara alışıyorsunuz."

"Senin gibi korkunç derecede becerikli olduğunda mı?"

Homurdandım. "Korkunç derecede becerikli?"

"Dakikalar içinde yeni bir şey öğrenme yeteneğiniz korkutucu, evet."

Alaycı tavrı karşısında başımı sallayarak, "Sloane'u görmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sordum.

"Hem de çok." Allegra geçen ağaçlara bakarken başını salladı. "Şimdi seni bir arabaya hapsettiğime göre, belki bana Kuzey Avcısı'na karşı neden bu kadar çocukça davrandığını anlatabilirsin?"

Sırtım sertleşti. Bunu biliyordum. Dün spor salonundaki karşılaşmadan bahsetmemesinin garip olduğunu düşünmüştüm. Doğru fırsat için zaman kolluyordu. Sinsi kız. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Dün regl dönemimin ilk günüydü ve onu küçük kız kardeşimle flört ederken görmek regl öfkemi ateşlemişti. Reglimin ilk iki günü kramplarım hep çok kötü olur ve ben hep çok yorgun olurdum, bu da sabırsızlığa ve huysuzluğa yol açardı. Kendimi dizginlemek ve kötü ruh halimi insanlara bulaştırmamak için elimden geleni yaptım. Bazen başarılı olamıyordum, bu da kendimi en kötü şekilde kırbaçlamama neden oluyordu.

"Ona çok kötü davrandın." "Reglimin ilk günü," diye açıkladım.

"Tamam, bu sabırsızlığını açıklayabilir ama sen ve bu adam arasında başka bir şey var. Aranızdaki hava neredeyse çatırdıyordu. Onunla yattın mı?"

"Hayır!" Yüksek sesle itiraz ettim. "O çocuk adamla mı? Lütfen. O da tıpkı tanıştığımız diğer sözde karizmatik, çekici aktörler gibi. Hepsi yalan ve saçmalıktan ibaret ve gerçekte ne düşündüklerini asla bilemezsiniz çünkü rol yapmakta çok iyiler."

Allegra ofladı. "Kuzey senin için bunların hiçbirisi değildi."

"Başlarda öyleydi. İnanın bana. İlk tanıştığımızda için için yanan ve seksi biri gibi davranmaya çalışmıştı ve Cara Rochdale ile çıkıyordu. Muhtemelen skandal yüzünden onu terk etmedi bile. Eminim onu milyonlarca kez aldattığını öğrenmiştir."

"Hmm."

"Ne?" Cipimi Gloaming'in dışındaki otoparka çekerken ona karanlık bir bakış fırlattım.

"Bence adam hakkında neye dayanarak bir sürü varsayımında bulunuyorsun... neye? Preston'la olan deneyimine mi? Lucas'la yaşadığınız korkunç deneyime mi? North Hunter, Lucas değil."

Onun adının geçmesi bile boynumu ısıtmaya yetti. "Onun hakkında konuşma." O daha cevap veremedenden arabadan dışarı fırladım.

Allegra beni takip etmek için acele etti ve ben de iekinin bulunduğu taş dşeli sokağa doğru kasıla kasıla ilerlerken arabayı kilitledim. Normalde William's Wine Cellar'dan şarap alırdım ama Allegra ayıktı.

"İttiğim için özür dilerim." Kız kardeşim yanıma geldi. "Sadece senin için endişeleniyorum. Yalnız kalmanı istemiyorum."

Yumuşayarak bir kolumu omuzlarına doladım ve onu yanıma çekerken başımı onunkine doğru eğdim. "Benim için endişelenmene hiç gerek yok. Ben-oof." Diğer omzum bir şeye çarptığında kız kardeşimle birlikte tökezledim.

Bir kadın sesi haykırdı ve dönüp baktığımızda yere dökülen poşetlerle alnını tutmaya çalışan yaşlı bir kadın gördük. Ufak tefek bir kadındı ve nereye gittiğime bakmadığım için omzumla kafasına arptığımı fark ettim.

"ok özür dilerim." Kot pantolonumun içinde diz çöktüm ve onun yiyeceklerini çantalarına doldurmaya başladım. Allegra bana yardım etmek için çabaladı.

"Och, tamam." Kadın bana güvence verdi. "Olur böyle şeyler."

Alışverişini poşetlere geri koyduktan sonra, arabasına kadar ona yardım etmeyi teklif ettim.

"Merkezde küçük bir dairede kalıyorum." Beni başından savdı. Arazide çok fazla zaman geçirdiğim için henüz tüm köylüleri tanı mıyordum ama onun pürüzlü yüzünü tanıyamadım. Öyle bir cildi vardı ki

zor bir hayattan bahsediyordu. Ve sesi buralı gibi gelmiyordu. Aslında aksanı bana North'u ve onun sarhoşken kullandığı güçlü brogue'unu düşündürdü. Onu Google'da araştırdığımda, Glasgow ve Edinburgh arasında adını hiç duymadığım bir kasabada büyüdüğünü öğrendim.

Ugh.

Neden her şey bana o lanet adamı düşündürüyordu?

Kadının iyi olduğundan emin olduktan sonra Allegra ve ben çiçekçiye doğru ilerlemeye devam ettik.

"Dikkatin dağılmış," dedi Allegra şarkı söyler gibi bir sesle. "Ne ya da kimin tarafından merak ediyorum."

"Beni bu konuda zorlama, sevgili kardeşim."

"Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor."

"Sanırım hanımefendi ayağımı kışına sokmadan önce çenesini kapatsa iyi olur."

Allegra keyifli bir kahkaha patlattı ve ben ona kızgın kalamadım. Zayıf noktamın ne olduğunu bilmek isteyen biri varsa, küçük kız kardeşimden başkasına bakamazdı. Onun üniversiteyi bırakma isteğini aileme söylemekten endişe ediyordum ama onu istemediği bir yolda kalmaya zorlamaktan daha da çok endişe ediyordum. Sorun şu ki, onu ne kadar sevsem de kız kardeşim biraz şımarık ve düşüncesiz olabiliyordu. Okulu bırakma fikri yine anlık bir fikir miydi, yoksa orada ne kadar mutsuz olduğu konusunda ciddi miydi?

Allegra en son mutsuz olduğunda neredeyse onu kaybediyorduk. Onur listesindeydi, ülkenin en iyi sanat okullarından bazılarında gitme teklifleri almıştı ama yine de kaotik bir ergenlik duyguları ve öfke topuydu. On altı yaşında bulaştığı saçmalıkların eğitimini rayından çıkarmamış olması onun zekâsının, yeteneğinin ve çoklu görev becerisinin bir göstergesiydi.

İlk başlarda, Malibu'nun yaşlı kalabalığıyla parti yapıyordu ve bu yeterince endişe vericiydi. Ancak daha sonra daha sert bir kalabalıkla parti yapmaya başladı, bu da onu içki içmeye ve uyuşturucu denemeye yöneltti. Her şey doruğa ulaştığında

Sloane'la tanıştığı gece, onu bu yola neyin sürüklediğini açıklamaya çalıştık. Bize anlatmadı. Ancak, Sloane ile geçirdiği o gece onu daha iyi bir yola geri döndürdü. Allegra, Sloane'un eski erkek arkadaşıyla görüşmeye başlamıştı; bu kişi uyuşturucu ticareti yapan ve araba parçalayan bir suç çetesinde yüksek rütbeli bir "asker" di.

Sloane'un eski sevgilisiyle (çocuğunun babasıydı) konuşmak için bir ev partisine gittiği gece, Allegra'yı onunla bir odada buldu. Bir tartışma başladı. Adam kız kardeşime saldırmaya çalışmış, Sloane da ona karşı koymuş. Allegra silahını kaptı ve yanlışlıkla Sloane'u vurdu ve bunun için Allegra'yı öldüresiye dövmeye başladı. Eğer Sloane silahı ele geçirip onu vurmasaydı ve ardından kız kardeşimi güvenli bir yere götürmeseydi (kız kardeşimin kolunda bir kurşun deliği vardı) neler olurdu bilmiyorum. Aynı psikopatın hapiste çürüdüğünü, kendi kızını kaçırmaktan, Sloane'u kaçırmaktan ve onu öldürmeye teşebbüs etmekten yargılanmayı beklediğini biliyordum.

Ailem Allegra'yı kurtardığı için Sloane'a sonsuza dek minnettar kalacak. Bu sayede Ardnock'ta temizlikçi olarak işe girdi ve babam onun için kalifiye işçi vizesi ayarladı, böylece en az beş yıl Highlands'de kalabilecekti. Walker'a deliler gibi aşık olduğuna göre, Callie'yle birlikte İskoçya'dan ayrılacaklarını hiç sanmıyordum.

Allegra'ya gelince, çılgın partileri ve alışılmadık öfkesini neyin tetiklediğini bana hâlâ söylememişti. Her gün bunun travmatik bir şey olmasından endişeleniyordum ama onu zorlamak istemiyordum. Bunun yerine, Sloane ve eski sevgilisiyle yaşadığı korku onu rehabilitasyona soktuğu ve her gün bir terapistle konuştuğu için minnettardım. Şu anda hala bir terapisti vardı. Ve daha iyi görünüyordu. Daha yorgun, istediğimden biraz daha bilge ama daha mutlu. O kadar öfkeli değildi.

On dakika sonra Sloane ve Walker bizi Walker'ın bungalovuna sokarken, Sloane'un Allegra'yı bu kadar iyi ve mutlu görmekten duyduğu rahatlamayı fark ettim.

"Aman Tanrım, çok büyümüşsün!" Allegra Callie'yi gördüğünde haykırdı.

"Bu yıl on bir yaşına gireceğim," diye gururla açıkladı Callie. "Gelecek yıl liseye başlayacağım."

Allegra'nın gözleri yuvarlaklaştı. "Sen bir çeşit dahi misin?" Sloane, Callie'yi önüne doğru yatırırken kıkırdadı.

"Burada liseye daha erken başlıyorlar."

"Ama ben yine de bir tür dâhiyim, değil mi?" Callie annesine arsızca sırttı.

Sloane öyle olduğunu kabul edince kıkırdadık.

"Şuraya bir bakın." Allegra Walker'ın bungalovunu inceledi. Oturma odası güzel, modern bir mutfığa açılıyordu. "Güzel. Biraz erkeksi ama hoş. Buraya kendi damganı vurmalsın, kızım."

"Allegra," diye azarladım bir kahkaha atarak.

"Ne?" Walker'a göz kırptı. "Walker neden bahsettiğimi biliyor."

Walker'ın gözlerinde eğlence parıldıyordu ama gülümsemedi.

Sloane'un yanakları kızardı ve kız kardeşimin Walker'la birlikte yaşamaları gerektiğini ima etmesinden dolayı biraz telaşlanmış görünüyordu. "Pekâlâ, kim yemeğe hazır?"

Eğer hazır olmasaydık çok yazık olurdu çünkü Sloane mutfakta bir büfe hazırlamıştı.

Lezzetli parmak sandviçler, hamur işleri, vol-au-vents, kekler, cipsler, dip soslar ve salata çeşitlerine bakarken, "Daha fazla insan mı bekliyoruz?" diye sordum.

Sloane mahcup bir şekilde sırttı. "Kendimi biraz fazla kaptırmış olabilirim. Hadi, başlayın."

Kısa süre sonra hepimiz Walker'ın yemek masasının etrafına oturmuştuk; Allegra, Callie ve Sloane konuşmanın çoğunu yapıyor, Walker ve ben de dinliyor ve gerektiğinde yorum yapıyorduk. Allegra'nın Sloane'a sanat takma adını itiraf etmesi ve çalışmalarını göstermesi beni şaşırtmadı. Benim Sloane'a güvendiğim gibi o da Sloane'a güveniyor gibiydi.

onun gerçekten güvenilebilecek birkaç kişiden biri olduğuna inanıyorum. Walker ve Lachlan Adair'i de bu listeye ekleyebilirim.

Sloane, Allegra'nın sanatına hayranlıkla baktı ve en az benim kadar etkilenmiş görünüyordu. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Allegra bana baktı. "Sanat okulunu bırakmam konusunda ailelerimizle konuşacağız."

"Bu akıllıca mı?" Walker sessizce sordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı kız kardeşim bilgece. "Sadece Los Angeles'ta mutlu olmadığımı biliyorum."

"Aileden gelen bir özellik gibi görünüyor." Sloane bana sempatik bir şekilde gülümsedi. Allegra'nın kararı hakkında kıcımlı yırtarak endişeleneceğimi biliyordu.

"Mutlu olmadığı bir yerde kalmasını istemiyorum," diye itiraf ettim.

Allegra kekinden bir ısırık aldıktan sonra, "Yine de burada tam zamanlı kalabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Ama sadece senin pişirdiğin keklerle şişmanlayacağım için."

"Pişirdiklerimi yemeyebilirsin."

Öfkelendim çünkü birkaç haftadır Sloane ve Callie ile birlikte yaşıyordum ve etrafta bıraktığı tüm lezzetli unlu mamullerden yaklaşık on kilo almıştım.

Sloane muzipçe sırttı çünkü ne düşündüğümü çok iyi biliyordu. Allegra bu sessiz alışverişi izledi ve "Arkadaş olmanıza çok sevindim," dedi. Sloane'un kolunu okşadı. "Aramızda kalsın, Aria için endişeleniyorum."

Kızgınlık memnuniyetimi yarıp geçti. "Ally," diye uyardım. "Ne?" Kaşını kaldırdı. "Sana izin var Benim için endişeleniyorsun ama senin için endişelenmeme izin yok mu? Sadece burada bir arkadaş edinmiş olmana sevindiğimi söylüyorum."

"Aman Tanrım, ben birinci sınıfta değilim."

"Konuşmak . Arkadaşlar, nasıl o Kuzey ne yapıyorsun?" Sloane hızla konuyu değiştirdi. Yanlış konuya. İçimden inledim.

"Kuzey mi?" Allegra'nın kulakları ödöl kelimesini duyan bir köpek yavrusu gibi dikildi. "Peki ya Kuzey?"

Sloane Walker'ı işaret etti. "Walk ve North oldukça arkadaş canlısı oldular. Maço erkeklerin olabileceği kadar arkadaş canlısı," diye alay etti. Erkek arkadaşı ağzına mini bir choux böreği atarken neredeyse hiç tepki vermedi. "Ama son birkaç haftadır kendini o kaleye kapatmış durumda."

"Aylar. Geçtiğimiz birkaç ay," diye düzelttim.

"Gerçekten birine zarar verdi mi?" Callie aniden gözlerini kocaman açarak sordu. "Okulda öyle söylüyorlar."

On yaşındaki çocukların böyle şeyler hakkında dedikodu yapması beni dehşete düşürüyordu.

"Hayır," diye güvence verdi Walker ona. "O iyi bir adam." "Buna inanıyor musun?" Allegra sordu. "Kesinlikle."

Walker'ın North'un iyiliğine olan inancı beni daha da sinirlendirdi. Ve belki biraz da suçluluk.

"İyi bir adam." Allegra dikkatle bana baktı. "Bunu bir düşünsene."

"Yine de seni üzecek ne yaptığını bilmek isterim?" Walker sorusunu bana doğru yöneltti. Beni suçlamadığı hissine kapıldım. Bunun yerine, sorunun korumacı bir yerden geldiğini hissettim.

North beni üzecek ne yapmıştı?

Gerçekten mi? Hiçbir şey.

Onun tek suçu bana beni inciten adamları hatırlatmasıydı.

Ona çok kötü davranmıştım. Annemin üç sandviç önce elinden alacağı boş tabağıma bakarak, "Hiçbir şey. Yanlış bir şey yapmadı."

ALLEGRA sanki kendimi kafamın içine kilitlediğimi biliyormuş gibi arabada sessizdi. Dikkatim dağılmıştı, malikâneye ve evimize dönüş yolunu zar zor hatırlıyordum. Sıcak eve girip ayakkabılarımızı çıkarana kadar Allegra konuştu ve bitki çayı yapmayı teklif etti.

Ateşi yaktım ve köşedeki pelüş kanepeye yerleştim, deniz manzarası dışarıdaki karanlık gökyüzü tarafından çoktan maskelenmişti. Birkaç dakika sonra Allegra bana dumanı tüten bir kupa getirdi ve yanıma kıvrıldı. Aramıza hoş bir sessizlik çöktü. Bir pencere açmadığınız sürece dışarıdaki dalgaları duyamazdınız çünkü babam evi kıyıdaki konumuna dayanacak en iyi malzemelerle inşa ettirmişti. Buna üçlü cam ve kendi kendini temizleyen cam da dahildi.

"Sloane ve Walker'ın evinde seni utandırmak istememiştim."

Kız kardeşime baktım. "Sen yapmadın."

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım yaptım ve özür dilerim. Ben sadece... Sloane'la yakınlaştığınızı görünce çok rahatlardım. Birine güvenmene izin verdiğin için. Lucas ve Caitlyn'in yaptıklarından sonra herkese güvenmeyi bırakmandan korkuyordum."

Konuyu değiştirme dürtüsü gerçektir ama bu sadece Allegra'nın daha fazla endişelenmesine neden olacaktı. Ayrıca kız kardeşimin ona güvenmediğimi düşünmesini istemiyordum. "Sadece Lucas ve Caitlyn değildi. Beni babam için kullanan ve istediklerini elde edemediklerinde bana ihanet eden insanlarla dolu uzun bir süreçti." Kız kardeşime baktım. Kanepeye büzülmüş, çok genç görünüyordu. "Bunun senin başına gelmesini istemiyorum. İnsanların babamızın adını değil seni görmesini istiyorum. Belki de Los Angeles'tan ayrılmak senin için en iyisidir. Bunu anneme ve babama da söyleyeceğim, söz veriyorum. Biliyorsun, bir yerlere gidebilirsin ve insanlara güvenene kadar kim olduğunu söylemen gerekmez. Kaliforniya'nın dışında bir anonimlik hissine sahip olabilirsin."

Allegra başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Ayrıcalığımızın bedeli bu. Beni ben olduğum için sevdiklerinden emin olana kadar insanlardan kim olduğumu saklamak zorundayım. Ve sen... sen benim için bu dersi öğrendin, bu yüzden ben

zorunda kaldım. Ama şimdi o kadar çok duvar örmüşsün ki, Sloane ile arkadaş olman bir mucize."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim çünkü doğruyu söylüyordu. Çok fazla gerçeği.

"Peki ya erkekler, Aria?" Allegra zorladı. "İncinmekten korktuğun için hayatının geri kalanını North gibi erkekleri uzaklaştırarak mı geçireceksin?"

"Bu adama olan takıntın nedir?" Öfkelendim.

"Ona verdiğin tepki. O şatonun kapısından cilveli, çekici, ukala aktörler giriyor ve bahse girerim hiçbirisiyle North'la konuştuğun gibi konuşmuyorsundur."

Haklı olduğunu yüz ifademden belli etmemeye çalıştım.

Yine de haklı olduğunu biliyor gibiydi, çünkü gözlerinde kendini beğenmiş bir ifade parlıyordu.

Sinirlenerek, "Anlamıyorsun. Sadece bir adam değildi, Allegra. Yakınlaşmama izin verdiğim neredeyse her erkek oldu. Birbiri ardına bana ihanet ettiler. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Gömülü acı kendini açığa çıkarmaya çalışırken gözyaşları alev alev yanıyordu. "Annem kendime olan saygımı parçalamak için yeterince iyi bir iş çıkarmadıysa, bu adamlar onun işini bitirdi. Ve onların içeri girmesine izin vermeye devam etmek çok acı veriyor. Yani evet, her gün bana hissettirdikleri gibi hissetmektense yalnız kalmayı tercih ederim."

Allegra'nın gözleri parladı ve duygularla doldu. "Hepsini öldürmek istiyorum. Ve seni kendinden soğutmak için söylediği her şey için annemi çok fena sarsmak istiyorum. Çünkü sen gelmiş geçmiş en iyi insansın. Senin yerinde olmak için her şeyimi verirdim, Ari. Keşke sen de kendini benim gördüğüm gibi görebilsen. Ve bu pisliklerin senin geleceğini mahvetmesine izin vermeyeceğim. Tek yaptığın çalışmak. Kendini soyutlamışsın. Elbette, güzel bir yer. Ama yalnızsın, Ari. Yok olup gitmene izin vermeyeceğim. Seni cesur olmaya ve yeniden gerçekten yaşamaya zorlayacağım."

Tutkulu konuşması karşısında şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Ona olan sevgim içimi doldurdu, ta ki içimdeki sevgi patlayacakmış gibi hissedene kadar. Ve bu

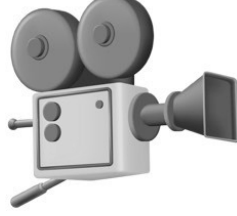
yeterliydi. Onun sevgisine ve hayranlığına sahip olmak yeterliydi. Kanepede sallanarak kolumu ona doladım, o da bana sokuldu ve çocukken yaptığı gibi başını omzuma yasladı. "Sen, benim tatlı kızım, benim için endişelenmeyi bırakacaksın çünkü ben iyiyim. Sadece sana ve geleceğine odaklanalım."

Allegra itiraz etmedi.

Ben de aptalca bunun kabul ettiği anlamına geldiğini düşündüm.

Yedi

KUZEY

| Yakında bir şeyler değişmezse aklımı kaybedeceğimden korkuyordum.

Saklanmak daha çok hapsedilmek gibi gelmeye başlamıştı. Elbette, dünyanın en güzel hapishanesiydi ama Ardnoch'un duvarları üzerime üzerime geliyordu.

Farklı bir şeylerin olmasına ihtiyacım vardı. Tercihen kariyerimin geri gelmesi için.

Gitarımı evimden göndermek sadece biraz yardımcı oldu. Huzursuzluk ve üretkenlikten yoksunluk hissi beni çok sinirli yapıyordu. Ve bana bu kadar keyif veren bu şey -oyunculuk- tarafından ne kadar terk edilmiş hissettiğimi düşünmeye dayanamıyordum.

Bu duyguları kâğıda dökerken kalemim sayfanın üzerinde gezindi. On üç yaşındayken, Gil MacDonald'ın başına gelenlerden sonra, bir çocuk terapisti bana her şeyi yazmamı önermişti. Yedi yaşından beri öfkesini ve acısını biriktiren bir çocuk için, her günün sonunda bir günlüğe dökme eylemi şaşırtıcı derecede yardımcı oldu. Bu benim için içime attığım her şeyi dile getirmenin bir yoluydu ama yine de güvende olduğum bir yerdi. Sadece kendime karşı savunmasız olmam gereken bir yerdi.

Çok ileri görüşlü bir bölgede büyümedim. Erkekler duyguları hakkında konuşmazdı. Sadece dalga geçerdik.

Birbirleriyle kavga ederlerdi ve işler çığırından çıktığında genellikle kavga ile sonuçlanırdı. Yine de her zaman kavgaya bıçak getiren bir pislik olurdu ve benim birkaç şanslı kaçışım olmuştu.

Ancak on dört yaşına geldiğimde, Gil'in başına gelenler, konuşma terapisi ve günlük tutarak yeni keşfettiğim kendi kendime terapi sayesinde farklı bir çocuk olmuştum. Falkirk'ün batısındaki bir köyde daha iyi bir koruyucu ailenin yanına taşındım ve kendimi yeniden keşfedebileceğim yeni bir okula başladım. Daha sıkı çalıştım ve şans eseri kız arkadaşım Donna (o zamanlar aşık olduğumu düşündüğüm kişi) onunla birlikte yerel gençlik tiyatrosuna katılmam için bana yalvardığında oyunculuğa başladım. Eski hayatımdaki arkadaşlarım beni görselerdi, ağzıma sıçarlardı. Ve ilk başta, oyunculuk dersleri utanç vericiydi. Ama doğuştan yetenekli olduğum ortaya çıktı.

Bir şekilde, tüm gençlik öfkemi ve travmamı performanslarıma nasıl kanalize edeceğimi biliyordum. Yönetmenimiz Bayan Anderson bana akıl hocalığı yaptı ve seçmelere gönderdi. Birkaç yerel TV reklamında rol aldım ve bir İskoç dizisinde birkaç bölüm oynadım. Bunlar, tiyatro çalışmalarım ve notlarım sayesinde İskoçya Kraliyet Konservatuvarı'nın seçmelerine katılabildim. Dünyanın en iyi sahne sanatları okullarından biri. Ve hayretler içinde, kabul edildim.

On sekiz yaşında olduğum ve ailemden maddi yardım almadığım için, burs ve bursiyer yardımı bile sağladılar. Oyunculuk alanında lisans derecemi almak için canımı dişime takarak çalıştım ve orada okuduğum süre boyunca çalışan bir aktördüm. Okulda performans sergilerken Amerikalı bir yapımcı beni gördü ve yaklaşan romantik komedisi için seçmelere katılmamı istedi. Seçmeleri Amerikan aksanıyla yapmak zorundaydım ve rolü aldım. O andan itibaren, tipleştirildiğimden endişelenmeye başlayana kadar bir dizi romantik komedide rol aldım. Dünyanın çoğu İskoç olduğumu bile bilmiyordu. Eskiden talk show sunucularını çok şaşırtırdı.

Ama ben yaptım.

Yoksulluktan tırnaklarımla kazıyarak çıktım. Atılmış bir

çocuktum. Ve kaderim olması gereken şeyi paramparça
ettim ve

iyileştirme arayışım için her şey.

Şimdi dünya bunu benden almak istiyordu. Bu ne cüret.

Günlüğü yatağın diğer tarafına fırlattım ve başımı ellerimin arasına aldım.

Bir şeylerin değişmesine ihtiyacım vardı.

Süitimin kapısına aniden vurulması başımı kaldırmama neden oldu. Telefonuma uzandığımda saatin neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. Ne oluyor be?

"North, içeride misin?"

Kadın sesi tanıdıktı.

Aceleyle odanın karşısına geçip kapıyı açtığımda Allegra Howard'ı koridorda dikilirken buldum. "Bir sorun mu var?"

Bana acı dolu bir gülümseme verdi. "Bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Aria sizi almam için beni gönderdi."

Endişe içime işledi. "O iyi mi?"

Gözleri yuvarlaklaştı. "Emin değilim. Az önce gelip seni almamı istedi. Seninle gerçekten konuşmaya ihtiyacı olduğunu söyledi."

Ne? Kaşlarımı çattım. "Gece yarısı mı?"

Allegra omuz silkti. "Bana tek söylediği buydu."

Tüm bunları biraz tuhaf bulduğum için gardımı almıştım. Ama merakım da artmıştı. Ya üyeliğimi iptal etmesi gerekiyorsa? Yüzümü kara çıkarmamak için de beni gecenin bir yarısı siteden atıyorlardı, böylece aşağılandığıma tanık olmayacaktım. Harika. Bu en kötü pastanın üzerindeki krema olurdu. Eğer öyleyse, üyelik ücretimi geri istiyordum.

"Bir saniye." Aria'nın kız kardeşinin üzerine kapıyı kapattım ve sabırsızca çoraplarımı ve ayakkabılarımı giyip anahtar kartımı aldım.

Kapıyı tekrar açtığımda Allegra rahat bir nefes almış gibiydi, gözleri vücudumda geziniyordu. Ama beni kontrol ediyormuş gibi değil. "Telefonunu getirmedi, değil mi?"

"Hayır, neden?"

"Aria'nın bazı ... mahremiyet sorunları var."

"Diğerlerinin yanı sıra," diye mırıldandım koridorda yürürken.

"Bunu duydum."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Bunu duymanı istedim. Peki, Majesteleri neden gece yarısı onunla ofisinde buluşmamı emrediyor?"

"Oh, onun ofisi değil. Seni kütüphaneye götürmemi istedi." Allegra gözlerini kocaman açmış ve kafası karışmış bir halde bana bakıyordu. "Ve dediğim gibi, ben de senin kadar bilgisizim. Aslında biraz endişeliyim."

Bu da ne?

Endişelerim arttıkça aramızda gerginlik oluştu. Allegra endişeli görünüyordu. Eğer biraz haysiyetim olsaydı, kız kardeşlere pelerin ve hançer oyunlarını nereye sokacaklarını söylerdim, ama dürüst olmak gerekirse, aklımı kaçırarak kadar sıkılmıştım. Muhtemelen bu noktada içlerinden birinin Proust'un Geçmiş Hatırlamak kitabını okumasını dinlemeyi kabul ederdim.

Şato ürkütücü derecede sessizdi. Geçen yaz geceleri sabahın birine kadar uğulduyordu ama bu ay daha az misafir vardı ve yemek odası ile salonun önünden geçerken her yer karanlıktı. Wakefield'dan ya da uşaklardan hiçbir iz yoktu.

Allegra, "Aria herkese geceyi on birde bitirmelerini söyledi," diye fısıldadı. "Ardnoch'ta gördüğü en sessiz hafta olduğunu söyledi."

"Peki neden hala burada?"

"Hey, ben de bunu sordum." Burnunu kırıttı. "Onun gerçekten bir işkolik olduğunu düşünmeye başlıyorum. Buyurun." Allegra büyük, ağır kütüphane kapısını iterek açtı ve beni onun önünden geçirdi.

Kaşlarımı çatarak içeri girdim.

Boş bir odaya. Etrafımda döndüm. "Nerede o?"

Allegra tekrar fısıldadı, "Ofisinde ama seni buraya getirmemi söyledi. Gidip ona söyleyeyim."

"Neden fısıldıyorsun?" Ama

cevap vermeden gitti.

Lanet olsun.

Gecemi böyle geçirmek istemezdim.

Yalancı. Bir şeylerin değişmesini istedin.

Derin bir nefes verdim. Sırf doğduğum için benden nefret eden bir kadınla gizli bir buluşmada heyecan bulmak için ne kadar alçalmıştım.

Yüksek topukların parke üzerindeki sesi nabzımı hızlandırdı. Beklenti beni doldururken kanım pompalandı. Beni bu şekilde hissettirebilmesi hadım ediciydi. Gerçekten öyleydi.

"Gecenin bu saatinde neye ihtiyacınız var Bay Hunter?" Aria odaya daldı, güzel yüzü sıkıntıyla buruşmuştu.

Öfke beni kızdırdı. "Neye ihtiyacım var? Ne demek istiyorsun, neye ihtiyacım var? Gizemli bir nedenden ötürü beni odamdan çıkarıp buluşmaya getiren sensin."

Kaşları neredeyse birbirine değecekti, kaşlarını öyle sert çatmıştı ki. "Neden bir kulüp üyesinden benimle gece yarısı buluşmasını isteyeyim ki?"

Odayı bir patlama sesi doldurdu ve ikimiz de irkilerek sıçradık. Ben kapalı kütüphane kapısına bakarken Aria dönüp baktı. Kilidin dönme sesi odanın içinde yankılandı.

"Allegra?" Aria ciyakladı.

Sonra dar eteğinin içinde komik bir güçlkle odanın içinde koşmaya başladı. Kolu çevirdi ama kapı yerinden oynamadı. Daha sert çekti. Sonra avucunu tahtaya vurdu. "Allegra Howard, hemen bu kapıyı aç."

Ne oluyor lan?

"Hayır!" Allegra geri seslendi. "İkiniz de sorunlarınızı çözene kadar orada kalacaksınız."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Aria bağırdı.

"Belli ki," diye arkasından homurdandım.

Kapıya dönmeden önce bana karanlık bir bakış fırlattı. "Allegra, bu kütüphaneden çıkmanın bir yolu yok. Bu güvenli değil."

"Orada olduğunu biliyorum. Ve siz ikiniz aranızı düzelttikten sonra çıkmanıza izin vereceğim."

"Ne demek çıkış yok?" Pencerelele doğru yürüdüm. Dışarısı aydınlık olduğu için sadece yansımanı seçebiliyordum. Uzun ve dardılar ve hiçbir yerde bir mandal göremiyordum. Bu yasadışı mıydı?

"Pencerelerin çoğu tek bir uzun camdan oluşuyor. Üstte daha küçük ikinci bir cam var. Üzerinde mandal var," diye açıkladı Aria arkamdan.

Omzumun üzerinden baktığımda onu odanın ortasında, elleri kalçalarında dururken buldum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ah, keşke olsaydım."

Boynumu bükerek, ulaşıl原因an mandallara baktım. "Lütfen bana burada bir yere gizlenmiş bir merdiven olduğunu söyle."

"Sadece kitaplık raylarının üzerindeki ve onlar da yeterince uzun değil. Öyle olsalar bile o yükseklikten atlarken bir yerinizi kırarsınız."

Aria'yla yüzleşmek için dönerken, "Kız kardeşini öldüreceğim," diye ilan ettim.

"Sıraya girmeniz gerekecek."

"Gördün mü, şimdiden kabul ediyorsun!" Allegra seslendi.

Aria onunla konuşmak için yarım döndüğünde yüz ifadesi karardı. "Bunun bedelini sana ne kadar ödeteceğimi tahmin bile edemezsin sevgili kardeşim."

"Seni kontrol etmek için bir saat içinde döneceğim." O sırada uzaklaşan ayak sesleri duyduk.

"Bu gerçekten oluyor mu?"

Sorum üzerine Aria homurdanarak odadaki tek masaya doğru hışımla yürüdü. "Burada telefon var mı? Lütfen telefon olduğunu söyle."

Her ihtimale karşı gözlerim önce masayı, sonra da duvarları taradı. "Telefon yok. Cep telefonumu da getirmedi. Sen getirdin mi?"

Kızgınlıkla başını salladı. "Ofisimde bırakmıştım."

"Bunun neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Bana karşı olan tavrın yüzünden, işte bu yüzden." Aria bir elini başının üzerinde gezdirerek atkuyruğunu düzeltti, her parmağına taktığı narin altın yüzükler loş ışıkta parlıyordu. Yüzündeki çatık kaşlara rağmen muhteşemdi.

Lanet olsun ona.

"Tavrım mı? Tatlım, tanıştığımızdan beri sana karşı kibar olmaktan başka bir şey yapmadım."

Benimle tamamen yüzleşti. "Aynı fikirde değilim. Yoksa bu davranışınız yüzünden yumruk yediğinizi hatırlamıyor musunuz?"

"Sarhoştum ve siz de haklı olarak taşaklarıma yumruk attınız. Ama yine de beni küçümsüyor ve şüpheyile yaklaşıyorsun." Bakışlarını onunkilerden ayırdım, öfkemin taşmasına izin verirsem pişman olacağım bir şey söylemekten korkuyordum. "Lanet olsun. Lütfen bana burada en azından biraz alkol olduğunu söyle."

Aria hafifçe kıpırdandı ve ona olan aşırı farkındalığım beni daha da sinirlendirdi. Dikkatim isteğim dışında ona yöneldi. İcini çekti ve solumdaki bir dolabı işaret etti. "Orada. Viski. İyi mal."

Küçük merhametler için Tanrı'ya şükürler olsun. Odayı geçtim ve pahalı ceviz dolabı açmak için kalçalarımın üzerine eğildim. İçinde, aralarında on sekiz yıllık Macallan'ın da bulunduğu beş şişe buldum. "Emin misin? Bunlar pahalı şeyler."

"Evet. Ve bana bir içki doldur. Büyük bir tane."

Onun göremeyeceği bir yerde sırttım ve şişeyle iki kristal bardağa uzandım.

Sekiz

ARIA

E Sonunda, Macallan şişesinin tamamını bitirdiğimizde kız kardeşimi öldüreceğim sözleri aklımdan geçmeyi bıraktı.

Allegra bir saat sonra geri dönmedi, böylece sinirlerimi yatıştırmak için içtiğim bir kadeh

Birkaç tane.

Alkole rağmen Kuzey'le aramdaki gerilim bir gitar teli gibi gergindi. Bir kez fazla çekersem kopacaktı.

"Yani..." Saatler süren gergin bir sessizlikten sonra North'un derin sesi odayı böldü. "Kız kardeşin geri dönecek gibi görünmüyor. Onun bir psikopat olduğunu ne zamandır biliyordun?"

Belki viski karnımı ısıtıyordu, belki de yorgunluktan ve çişimin gelmesinden dolayı histerik olmak üzereydim ama dudaklarımdan kahkahalar döküldü.

"Siktir, sarhoş musun sen?"

North'un inançsızlığı karşısında dönüp chesterfield kanepedeki yerimden ona baktım. Kütüphanedeki sandalyesine çökmüş, uzun bacaklarını geniş okuma masasının üzerine yaymıştı. "Kafam iyi," diye itiraf ettim. "Ve işlemeyi düşünmemeye çalışıyorum."

"Doğru mu?" Kuzey bacaklarını masanın üzerinden attı ve ayağa kalktı. "O dişi şeytandan beri bunu düşünmemeye çalışıyorum."

bizi buraya kilitledi. Nerede o?"

"Küçük velet muhtemelen uyuyakalmıştır." Son viskimi geri attım ve kalan Macallan'ı doldurmak için ayağa kalktım. İçki dolabını işaret ettim. "İstersen bir tane daha açabilirsin. Kız kardeşimin güven fonunu kullanarak onları değiştireceğim."

North sırtarak odayı geçip dolabın önüne eğildi. Eğilirken tişörtü kaslı sırtına doğru uzanıyordu. Kaslı bir adam değildi ama aldatıcı derecede geniş omuzları vardı.

Viski sihrini konuşturuyordu çünkü onun varlığında vücudumu ele geçiren o alışıldık sertlik yerine kendimi sıcak ve durgun hissediyordum. Kıcımlı masaya yaslayarak uzun zaman önce yanıklığını kaybetmiş olan içkimi yudumladım ve North'un 1995 Lagavulin'i açmasını izledim.

"Peki Kuzey gibi bir isim nasıl ortaya çıkıyor?" Bardağımdaki sıvıyı döndürerek sordum.

Omzunun üzerinden bana baktı ve yakışıklı yüzünü gördüğümde karnımda kelebeklerin uçuştığını hissettim. Yüz ifademde gördüğü şey, arkasını dönüp içecek dolabına yaslanmasına ve bakışlarını değerlendirmesine neden oldu.

Sonunda, tam kişisel bir soru sorduğum için pişmanlık duyarak kıvranırken, "Babam Edinburgh Üniversitesi'nde astronomi profesörüydü. Annem de onun öğrencilerinden biriydi."

Kaşımı kaldırdım ve o da alaycı bir şekilde sırttı. "Birkaç yıl önce geçmişlerini araştırana kadar bunu bilmiyordum. Kadın bana hamile kalmış ve adam onunla evlenmiş. Ben... Onlar öldüğünde sadece yedi yaşındaydım ama çok şey hatırlıyorum ve birbirlerini nasıl sevdiklerini. Yemek yaparken mutfakta dans ettiklerini hatırlıyorum. Her zaman öpüşür ve sarılırlardı."

Anlattığı anılar beni gülümsetirken, kalbim çok şey kaybetmiş bu küçük çocuk için acıyordu.

"Her neyse..." Yavaşça nefes verdi. "İlkokuldan eve geldiğimde ağladığımı hatırlıyorum çünkü diğer çocuklar

ismimle dalga geçtiler. Annem de bana Kuzey Yıldızı'nın adını verdiğini söyledi çünkü ihtiyaçları olan tek şeyin ben olduğumu biliyorlarmış..." Kuzey aniden duygularına karşı sertçe yutkundu. "Yollarını bulmaları için. Onları doğru yolda bir araya getirdiğimi. Ben onların gerçek Kuzey'iydim."

Beklenmedik bir hüzün içime çöktü ve North'un bir bardak viskinin tamamını geri atmasını izlerken beni boğduğunu hissedebiliyordum. Bir tane daha doldurmak için döndü, omuzları kederle çökmüştü.

Boğazımdaki düğümlenmeyi aşmak için kelimeleri zorladım. "Çok özür dilerim. Onlar hakkında bu kadar çok şey hatırladığını fark etmemiştim."

Kuzey tekrar arkasını döndü, daha kontrollü görünüyordu. "Başka türlü olmasını istemezdim. Daha iyisinin mümkün olduğunu bilmeseydim çocukluğumun o boktan dönemini atlatamazdım."

Hayranlık içimi titretti. "Bazı insanlar onu kaybettikleri için acı çekebilirlerdi."

"Bir süre öyle oldu," diye itiraf etti.

"Seni yönlendiren bu mu? Ailenin anıları, o güzel zamanlar?"

"Çoğunlukla."

"Seni başka ne yönlendiriyor?"

Beni düşündü, gözleri hafifçe kısıldı. "Seni ne harekete geçiriyor?"

Cevap vermeden önce viskimden bir yudum aldım: "İnsanların sahip olduklarıma kayırmacılık sayesinde sahip olduğumu düşünmelerini asla istemem. Sahip olduklarıma ayrıcalıkla sahip olduğum gerçeğinden kaçış yok... ama her zaman çok çalışmak istiyorum. Bu pozisyonu ya da herhangi bir pozisyonu zeki ve çalışkan olduğum için elde ettiğimi kanıtlamak istiyorum."

"Kimse bundan şüphe duymaz." Kuzey bir koltuğa doğru ilerledi ve koltuğa çöktü. Gözlerini benden ayırmadı. "Bu yüzden mi gece yarısına kadar çalışıyorsun?"

Başımı eğdim ve sııttım. "Önce soruma cevap ver."

Hatırlayamamış gibi kaşlarını çattı.
Homurdanarak tekrarladım, "Seni başka ne
tahrik ediyor?"

"Oh. Bu." Bardağını tıpkı benim yaptığım gibi döndürdü,
gözleri içindeki kehribar renkli sıvıdaydı. "On üç yaşına
geldiğimde, o kadar çok çocuğun olduğu üç farklı koruyucu
ailede yaşadım ki, aileler bize ancak zaman ayırabiliyordu.
İkisi biraz ihmalkâr olsa da iyiydi. Biri bizi tokatlamayı
severdi."

"Tanrım."

Kuzey omuz silkti. "Olan oldu. Artık evlatlık vermiyorlar."
Yani kontrol etmek için geri dönmüş.

"Şehrimizin mahrumiyet bölgesinde büyüdük. Aileler
eğitilmiş değildi, bizi nasıl eğiteceklerini bilmiyorlardı ve biz
de etrafta dolanıyorduk. Zeki değilmişim ve okuldan nefret
ediyormuşum gibi davrandım ve başlarını belaya sokmayı
seven bir çetenin peşine takıldım." Şimdi öne doğru eğildi.
"Bu çocuklardan bazıları oldukça boktan geçmişlere
sahipti. İçlerinden biri, sözde liderimiz, Darren Menzies...
Babası o bebekliğinden beri ortalıkta yoktu ve hepimiz
annesinin erkek arkadaşının onu ve annesini dövdüğünü
biliyorduk. Ona başka korkunç şeyler yaptığını bilen tek kişi
bendim. Çok öfkeli bir genç adamdı. Darren bu yüzden
acımasızdı. Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin
verirdim. Birkaç kez birbirimize girdik, bir keresinde
bulduğumuz bir köpeğe işkence etmeye çalışmıştı."

Kuzey acımasızca devam ederken elim dehşet içinde
ağzıma gitti. "Hayatımın dayağını yedim ama köpeği
kurtardım."

"Vay be." Benimkinden o kadar uzak bir hayat gibi
görünüyordu ki neredeyse utanıyordum.

"Her neyse, yıkıcılığı arttıkça daha fazla kavga
ediyorduk. Gil MacDonald'a kadar."

"Gil MacDonald kim?"

Kuzey gözlerimin içine baktı ve loş ışıkta bile acısını gördüm. "Medyanın mezardan çıkardığı evsiz adam."

Hiç düşünmeden odayı geçtim ve karşısındaki koltuğa oturdum. "Gerçekten ne oldu?"

Kuzey yorgun elini yüzünde gezdirdi. Bana söyleyeceğini sanmıyordum ama elini bıraktığında konuştu. "Bir akşam etrafta takılıyorduk. Akşam yemeğinden hemen sonraydı. Bir süpermarketin arkasında uyku tulumunun içinde Gil'e rastladık. Darren onunla alay etti, onu kışkırttı ve Gil de ona kötü şeyler söyleyerek karşılık verdi. Bunun üzerine Darren onu dövmeye ve geri kalanımıza içeri girmemiz için bağırmaya başladı. Diğer çocuklar... Sanki onları hayvana çevirmişti." North'un yüz ifadesi ıstırapla karardı. Sesi boğuklaştı, aksanı kalınlaştı ve şöyle devam etti: "Denedim. Onu bırakmaları için onlara bağırdım. Bu işe yaramayınca Darren'ı üstünden çektim ve Gil'in kaçmasına yetecek kadar uzun süre dövüştük. Ama o pislikler onun peşinden koştu, ben de onların peşinden koştum. Onu trafiğin içine kadar kovaladılar ve öldürüldü."

Çocukken böyle bir şeye tanık olması benim için hayal bile edilemezdi. Sadece bir çocukken. Ağırlığını bu kadar uzun süre taşıyacak ne büyük bir olay. Olayı bu kadar büyüttüğü ve çarpıttığı için medyaya hiç bu kadar kızmamıştım. "Tanrım, North. Bunu yaşadığın için çok üzgünüm."

"Hiçbir şey o adamın bir avuç serseriden kaçarken hissettiği dehşetle kıyaslanamaz."

Duydum. Suçluluk duygusunu. Durdurmaya çalışmış olsa da hâlâ kendini suçluyordu. "Sonra ne oldu?"

"Darren sessiz kalmamız için hepimizi tehdit etti. Ben yapmadım. Zaten bir önemi de yoktu. Görgü tanıkları trafikte onu kovaladığımızı gördü. Hepimiz tutuklandık."

"Ama suçlanmadınız." Bunu gazete haberlerinden biliyordum.

"Süpermarketin arkasında kamera vardı. Beni durdurmaya çalışırken gördüler."

"Aman Tanrım."

"Çocuklar adam öldürmekten suçlu bulundu ve Genç Suçlular'a gönderildi. Bizim ıslahevi versiyonumuz. Orası da Falkirk'te. Böylece ailesi olanların çocuklarını görmek için uzaklara gitmelerine gerek kalmadı."

"Evden bahsederken aksanın kayıyor," diye fısıldadım.

Kuzey bir kaşını kaldırdı. "Orası evim değildi. Benim evim ailemin yanındaydı."

"Doğru." Kalp ağrısı içimi doldurdu.

"Bana öyle bakma. Her şey daha iyi oldu," diye söz verdi ve aksanının artık farkında olduğu için yeniden yumuşadığını fark ettim. "Bu beni motive etti. Gil'in başına gelenler beni ateşledi. Çünkü orada kalırsam bir noktada hapse gireceğimi biliyordum. Zaten o çıkmadan önce başka bir çocuk Darren'ı öldürdü. Diğer çocuklardan biri dışarı çıktı ve birkaç yıl sonra ağır saldırı suçundan içeri atıldı. Diğer ikisi iş buldu, biraz sakinleştiler. Ama onlar da aileleri gibi kıt kanaat geçiniyorlardı. Ben bunu istemedim. Ailemi hayal kırıklığına uğratmak istemedim. İstedğim hayatı bulmaya çalışmazsam çok utanırlardı."

Kuzey'e baktım, onu yepyeni bir ışık altında görüyordum. Bu adamda çok fazla derinlik vardı ve onun hakkında bu kadar çok şey varsaydığım için utanıyordum. Benim için iyi olduğunu bildiğimden daha meraklı bir şekilde, "İslahevine gittikten sonra sana ne oldu?" diye sordum.

"Mahkemedeki tanık ifadem karşılığında, sosyal hizmetler korunmam için beni Falkirk'ten taşımayı kabul etti. Beni Edinburgh yakınlarındaki bir köye, bir seferde sadece üç çocuğa evlatlık veren bir çiftin yanına yerleştirdiler. Emma ve Nick iyi insanlardı. Sanırım ilk başta bana karşı temkinliydi, ama sonra onlara çok çalışmaya, gelişmeye istekli olduğumu gösterdiğimde, zamanları ve paraları konusunda çok cömert davrandılar." Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve karnımda görmezden gelmeye çalıştığım bir başka vahşi çarpıntı hissettim. "Evlerinin borcunu ödemeye çalıştım."

ilk büyük çekimi aldığımda, ama onlar bunu kabul etmediler."

"İyi insanlara benziyorlar."

"Öyleler. Beni yanlış anlamayın, daha önce de iyi koruyucu ailelerin yanında kalmıştım ama onların çatısı altında çok fazla çocuk vardı. Emma ve Nick bize ihtiyacımız olan ilgiyi gösterebilirdi." Bana okulda nasıl çalıştığını, mükemmel notlar aldığını ve lisedeki kız arkadaşının onu nasıl tiyatroya soktuğunu anlatmaya devam etti.

"Ve sonra RCS'ye kabul edildin?" Üyelik için onu araştırırken bundan çok etkilenmişim çünkü çok prestijli bir okul.

"Evet. Ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu." North viskisinden bir yudum aldı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Şimdi içimi döktüğüme göre, bana gerçeği söyle."

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı. "Ne hakkında?"

"Belli ki buraya gelmeden önce geçmişimin bir kısmını biliyordunuz. Araştırma yapmışsın. Bu yüzden mi tanıştığımız andan itibaren bana kötü kokuyormuşum gibi davrandın? Pislik olduğumu düşündüğün için mi?"

Öfke seline kapıldım ve o kadar heyecanlandım ki ayağa kalktım. "Böyle mi düşünüyorsun? Ben parayla büyüdüğüm ve sen büyümediğin için senden daha iyi olduğumu mu düşünüyorsun?"

Tembelce omuz silkti ve varsayımları için viskimi suratına fırlatmak istedim. Evet, bunun ikiyüzlülük olduğunu biliyordum ama bu adam beni gerçekten sinirlendiriyordu. "Başka ne düşünebilirim ki?"

"O değil." Odanın diğer ucuna yürüdüm ve Lagavulin'i bardağıma doldurdum.

"Biraz daha alacağım, teşekkürler."

Nefesimin altında homurdanarak şişeyle ona doğru yürüdüm ve "Kafandan aşağı dökmediğim için şanslısın" diye hırladım.

Bardağını doldururken Kuzey'in güzel gözlerinde eğlence parlıyordu. "O zaman bana nedenini söyle."

Daha sonra bunun suçunu viskiye ve geçmişiyle ilgili acımasız dürüstlüğüyle savunmamı düşürmesine atacaktım. Yerime dndğimde onunla göz göze geldim ve "Aktörlere güvenmiyorum" dedim.

şaşkınlık yüz hatlarını gevşetmişti. "Hiç mi?"

"Lachlan ve belki Brodan Adair dışında, evet. Aktörlere güvenmiyorum."

"Neden olmasın ki?"

Çocuksu fkesi beni gülümsetti ama çok sinirli grndğiin glmsememi bastırdım. Sonra başını salladı. "Hayır, bu olamaz. Buradaki diğer oyunculara benden çok daha nazık davranıyorsun. Bu bir 'ben' meselesi."

Hissettiğimden daha soğukkanlı bir şekilde itiraf ettim, "Tipim sayılırsın. Ve bana bok gibi davranan senin gibi aktörlerle çıkma konusunda berbat bir sicilim var."

Sersemlemiş bir halde Kuzey bana bir saniye boyunca çok uzun ve çok şiddetli bir şekilde baktı. Isı tenimde gezindi ve vücudumun onun odaklanmış ilgisine tepki verdiğini hissedebiliyordum. "Sen..." Boğazını temizledi. "Benden etkilendiğini ve bu yüzden benden nefret ettiğini mi söylüyorsun?"

Aramızdaki o gerilim yine gerilmişti ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı kopmak üzereydi. Sanki koptuysa, birbirimizin üzerine atladığımız için kopmuştu.

Gözlerimi ondan ayırarak bardağıma baktım. Yanaklarım alev alev yanıyor ve vücudum ihtiyaçla titriyordu. Oh, kahretsin. "Senden nefret etmiyorum." Zorla söyledim ve sonra kendime bir hatırlatma olarak, "Sadece sana güvenmiyorum." dedim.

"Az önce itiraf ettiğim şeyden sonra bunu duymak güzel."

Sesindeki hafif incinme karşısında irkildim. "zr dilerim. Gerçekten zgnm. Bu senin hatan değil. Ama hissettiklerimi değiştiremem."

"Bu yeterince iyi değil." Kuzey başını salladı. "Hakkımda bu kadar az şey bildiğin halde neden güvenilmez olduğuma karar verdiğini bilmek istiyorum."

"Eminim harikasınızdır. Ama senin tipine olan sağlıksız ekimim yüzünden oyuncu kullanmama kuralım var."

"Benim tipime mi?" Açıklamam onu daha çok kızdırmışa benziyordu.

Her şey çok iyi gidiyordu.

"Kendim için yargılanmıyor muyum? Tıpkı benim gibi olduğunu düşündüğünüz bir grup erkekle bir arada mı tutuluyorum? Bu harika. Herkesin duymak istediği şey bu, ne kadar özel olmadığın. Birçoğundan biri! Tıpkı diğerleri gibi."

Gözlerimi devirdim. "Şu anda tam bir drama kralı gibi davranıyorsun." "Siktir git. Bak bakalım, seni bir de bir 'tür'."

Hmm. Bu duygularımı incitebilir. Neden bu adama hep yanlış şeyler söyledim? Ve neden duygularını içine atan ve ne düşündüğünü size söylemeyen bir pislik olamıyordu? İkinci kez özür diledim. "Özür dilerim. Haklısın."

"Yeterince iyi değil," diye tekrarladı. "Sana acıklı hikâyemi anlattım. Şimdi sen bana başkalarının kabahatleri yüzünden neden bana bir pislikmişim gibi davrandığını anlat."

Tanrım, o böyle söyleyince... İnledim ve başımı koltuğa yasladım. "Tam bir sürtük gibi davrandım, değil mi?"

"Kaba ve düşmanca, evet."

Dudaklarım seğirdi. Bana kaltak bile diyemedi. Biraz daha eridim. Ve sonra düşündüm, ne oluyor? North az önce kendisiyle ilgili oldukça savunmasız şeyler söylemişti.

Sanırım sıra bendeydi.

Sorgulayan bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdım. "Erkekler beni çok incitti. Sadece erkekler değil. Arkadaşlar da."

Mutsuzca kaşlarını çattı. "Ne şekilde?"

Omuz silktim. "Herkesin babamın kim olduğunu bildiği Malibu'da büyüdüm. İlk erkek arkadaşım Montana havalıydı. Babası bir aktördü, bu yüzden Montana babamın kim olduğunu umursamadı. Ayrıldık çünkü o Doğu Yakası'ndaki üniversiteye gitti ve ben Allegra'ya göz kulak olmak için geride kaldım. I

Sanırım Montana çok tatlı olduğu için bir erkeğin beni kullanabileceğini fark etmemiştim." Eteğimin yan tarafıma battığını hissederek hiç düşünmeden fermuarını açtım. "Bu daha iyi."

Kuzey'in dikkati eteğimin gevşediğı bölgeye odaklandı ve içimi bir güvensizlik ürpertisi kapladı. Göbeğimin kıvrımlarını görebilir miydi? Düz bir karnım olmadığını ve asla da olmayacağını söyleyebilir miydi?

"Devam et," diye zorladı, sesi kulaklarıma boğuk geliyordu.

"Söyleyecek ne var ki?" Sahte bir soğukkanlılıkla cevap verdim. "Bir sonraki erkek arkadaşım, babamın bir sonraki filmi için seçmelere katılmasını sağlayamayacağımı anlayana kadar benimle yatan, zor durumdaki bir aktördü. Benden ayrıldığında yüzüme karşı 'Bana yardım etmeyeceksen seninle yatmamın ne anlamı var' dedi."

"Orospu çocuğu," diye homurdandı North, koltuğunda öne doğru eğilmişti, kadehi elinde öyle sıkı tutuyordu ki eklemlerinin gerildiğini görebiliyordum.

Benim adıma kızdığı için ona gülümsedim. "Evet. Ve o sonuncusu değildi. Preston Holden'la üç yıl çıktım."

North'un ifadesi değişti. "Preston'la tanıştım. İyi bir adama benziyor."

Tanışmış olmaları beni şaşırtmadı. Preston iki yıl önce En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu dalında Oscar kazanmıştı. "Evet, harika biri." Preston o üç yıl boyunca çok çalışmıştı, bu yüzden muhtemelen birbirimizi sadece bir yıl kadar görmüştük. "Yetenekliydi, bu yüzden babamın filmi için seçmelere girmesine yardım ettim ve rolü kaptı. Bir gün sete gittiğimde onu sürpriz bir şekilde karavanında rol arkadaşıyla sevişirken buldum."

"Tanrım."

"Daha da kötüsü var. Hâlâ onun içindeyken beni terk etti." Kadehimi kaldırdım ve bu anının içimde yarattığı acıyı gizledim. "Şerefe sana söylenene

artık işe yaramadığını ve o güzel rol arkadaşının içindeyken benim şişmanladığımı söyledi."

Kuzey yavaşça ayağa kalktı, gözle görülür bir şekilde tedirgindi. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Baykuş gibi ona baktım. "Tanrım, daha Lucas'a bile gelmedik."

"Lucas?" diye homurdandı.

"Son erkek arkadaşım." Başımı salladım ve sandalyesini işaret ettim. "Otur."

"Oturamayacak kadar öfkeliyim." Adımlarını hızlandırırken her kelimeyi telaffuz ediyordu. "Peki bu Lucas ne halt etti?"

Adımlarını izledim, benim adıma bu kadar öfkelenmesine şaşırdım. "Şey... aslında benim hatamdı. Preston'dan sonra bir daha aktör olmayacağıma dair kendime söz vermişim ama Lucas Grant çok çekici, ukala ve seksiydi." North'a senin gibi dercesine bir el salladım ve kaşlarını daha da vahşice çatı. "Birkaç küçük filmde oynamıştı ve babamın görmesini istediği bir senaryo yazmıştı. Bunu babamın önüne çıkaramayacağımı söyledim ve anlayışlı göründü. O sırada arkadaşımın yeni restoranı Curiosity'de ağırlama müdürü olarak çalışıyordum. Sosyal medyayı yönetmesi için Caitlyn Branch adında bir kızı işe almıştık. Biraz fazla hevesli ve tatlıydı ve benden etkilenmiş görünüyordu, ben de onu kanatlarımın altına aldım. Adını Ariella olarak değiştirdi ve benim gibi giyinmeye ve beni her yerde takip etmeye başladı ve bu boğucu bir hal aldı. Kendimi ondan biraz uzak tutmaya çalıştım ve bu onu kızdırdı mı bilmiyorum ama bana Lucas'la sikiştiği bir video gönderdi."

North volta atmayı bırakıp şaşkın şaşkın bana baktı.

Başımı salladım, gömdüğüm korkunç acı beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. "Lucas'la yüzleştiğimde ne dedi biliyor musun?"

"Sormaya korkuyorum."

Kuzey'in bakışlarını daha fazla tutamadım. "Şişman olduğumu ve yatakta kötü olduğumu söyledi ama ayrılmak istemedi.

Gelecekte babamla çalışma şansına zarar verir diye."

"Siktir." Kuzey sertçe nefes verdi. "Aria." Karşımdaki sandalyeye oturdu ve dikkatimi tekrar ona yönelttim. Acı çekiyor gibi görünüyordu. "Lütfen bana bu saçmalıklara inandığını söyleme."

Ona bıkkın bir bakış attım. "İnsanlar seninle aynı şeyleri tekrarlarsa, söylediklerine inanmaya başlarsın. Arkadaşlarım babama ulaşmak için beni kullanmaya çalıştı. Babama ulaşmak için farklı erkek arkadaşlarım tarafından kullanıldım ve hepsi beni aldattı ve hepsi de onlar için seksi olmadığımı, yatakta geçirdiğimiz zamandan zevk almadıklarını açıkça belirttiler."

North aniden bardağını yan masaya çarptı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Ellerini sandalyemin kollarına dayayıp bana doğru eğilirken ona bakakaldım. Kolonyasının kokusu viski ve sıcak kokusuna karışmıştı. Onun güzel gözlerinden başka bakacak yer yoktu çünkü burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Onlar aşağılık, duygusuz, acımasız küçük pislikler olduklarını kabul edemeyen duygusuz, acımasız küçük pisliklerdi, bu yüzden suçu sizin ayaklarınıza attılar."

"Kuzey." Bir elimi göğsüne bastırdım ama baskı uygulamadım. "Yapma."

"Ne? Sana gerçeği mi söyleyeyim? Babanın kim olduğu umurumda bile değil. Sen Aria'sın. O kadar seksi ve güzel bir kadınsın ki tanıştığımız ilk gün sana baktığım için kendimi suçlu hissettim çünkü seni istiyordum. Hem de çok. Ve değer verdiğim bir kız arkadaşım vardı. Hiçbir şey yapmazdım ama seni bu kadar çok istemek bile kendimi biraz piç gibi hissetmeme neden oldu." Gözlerini ağzıma indirdi ve bedenim onun bakışları, yakınlığı ve sözleri karşısında karıncalanarak canlandı. "Ama artık onu iyi göstermediğim için beni terk etti." Gözleri benimkilere döndü. "Aynı şey değil ama birazcık anlıyorum."

"North... Benim ciddi güven sorunlarım var," diye uyardım onu. "Kimseyle çıkamam."

Kararlılık bakışlarını sertleştirdi. "O zaman en azından sana ne kadar güzel olduğunu göstermeme izin ver. Yatakta dinamit gibi olduğunu kanıtlamama izin ver. Bırak o pisliklerin içine yerleştirdiklerini senden alayım."

"Neden?" Kısık sesle fısıldadım.

"Çünkü senin gibi karizmatik ve seksi bir kadının aksini düşünmesi tam bir rezalet."

Ben istedim.

Onu yere itmek, kot pantolonunun kemerini çözmek ve zevk peşinde koşmaktan başka bir şey kalmayana kadar ona binmek istedim.

Ama korku, kanımdaki sıcaklığı buzlayarak içeri itti. Hayır. Hayır.

Bir şekilde, eğer ona izin verirsem, North'un beni diğerlerinden daha fazla incitebileceğini biliyordum.

Göğsünü hafifçe okşayarak ondan uzaklaştım. "Sanırım ikimiz de çok içtik. Allegra burada olduğumuzu hatırlayana kadar biraz uyumaya çalışmalıyız."

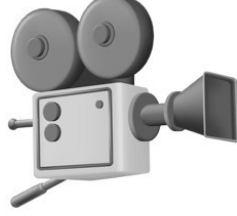
Kuzey hayal kırıklığını ya da hüsrânını gizlemedi ama benden uzaklaştı. Bir eliyle tıraşsız yanaklarını ovuşturarak kanepeyi işaret etti. "Sen kanepeyi al. Ben de iki sandalyeyi birleştireyim."

Başımı sallayarak yolumdan çekilmesini bekledim ve sonra kanepeye uzandım, dizlerimi sığacak şekilde büküm. Ona sırtımı verdim ve mırıldandım, "İyi geceler, Kuzey."

"İyi geceler güzelim" derken derin sesi içimi titretti.

Dokuz

KUZEY

| dikkat dağıtmak istemişti.

Bir şeylerin değişmesini istemiştim.

Dileğim kabul oldu.

Şimdi Aria Howard'a aşık olmuştum.

Günlüğüme gece hakkında yazmaktan bileğim ağrıyordu. Sonunda biraz uyumadan önce her anı ve her duyguyu kâğıda dökmek istiyordum. Bizi kütüphaneden kurtaran Allegra değil, Wakefield'dı. Uşak bizi odada kilitli bulunduğu için tek kelime etmemişti. Aria da ben de neredeyse hiç uyumamıştık, gerçi Aria bir ara uyumuştı, çünkü biraz horluyordu. İçtiğimiz onca viskiden sonra tuvaleti kullanmamız gerekiyordu ama yine de Aria, Wakefield'dan bize bir dakika izin vermesini istedi.

Uşak gittikten sonra Aria o büyüleyici yeşil gözleriyle bana döndü. Gözleri özür, samimiyet ve dün geceye kadar yapabildiğini bilmediğim bir yumuşaklıkla doluydu.

"Sana davranış biçimim için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bir daha olmayacak."

Yaşadığım rahatlama beni şaşırttı. "Teşekkür ederim." Bu kadarla yetinemeyerek sesimi alçalttım ve "Ben sarhoş değilim" dedim.

Bir kaşını kaldırdı.

"Ve ben hâlâ seni istiyorum." Yavaşça yanından geçerken ona doğru eğildim ve kirpikleri dalgalandı, nefesi sığılaştı. Evet, o da beni istiyordu. "O piçlerin yanıldığını kanıtlamak istediğine karar verirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Sonra gergin bir şekilde dolgun dudaklarını yalayarak bana işkence etti. Onu susturmuş gibi görünüyordum, bu yüzden hafif bir gülümsemeye başımı salladım ve uzaklaştım.

Artık tek düşünebildiğim oydu. O şerefsizlerin kafasına yerleştirdiği tüm pislikleri silmek istiyordum. Nasıl silebilirlerdi ki? Onu aldatmak bir şeydi, ama ona böyle acımasız saçmalıklar söylemek? Preston Holden'ı bir daha gördüğümde burnu kırılmamışsa şanslı sayılırdı.

Yataktan kalktım ve perdeleri kapattım. Kapıma Rahatsız Etmeyin tabelası asmıştım bile. Ama başımı yastığa koyar koymaz onu hayal ettim. Kahretsin, onu istiyordum. Ona geçmişimle ilgili pek çok kişiye anlatmadığım şeyleri anlatmıştım. Sanki umurundaymış gibi dinlemişti ve Gil hakkındaki gerçeği bilmesinin üzerimden bir ağırlık kaldırdığını hissetmiştim. Aria bana acıyarak değil, empatiyle baktı. Beni yargılamıyor, aksine bana hayranlık duyuyor gibiydi.

İtiraf etmeliyim ki, Aria'nın hayranlığıyla kafayı bulabilirdim.

Kahretsin, onunla kafayı bulabilirdim. Saçlarını açıp onu soymak ve ellerimin altında erimesini sağlamak istiyordum. Şimdi neden bu kadar sıkı sarıldığını biliyordum. Onu pisliklerden korumak için çelik bir zırhla sarılmıştı. Güven sorunu vardı, bu da dikkatli davranmam gerektiği anlamına geliyordu. İşleri yavaştan almalıydım.

Evet, şu anda önemli hayat sorunlarım olduğunu ve bir Hollywood prensesine duyduğum cinsel çekimin öncelikli olmaması gerektiğini biliyordum. Ama neden olmasın? Farkında olsa da olmasa da Aria Howard'ın bana ihtiyacı vardı. Yapacağım son şey de olsa, o kadının kendine güvenini geri kazanmasına yardım edecektim. Tercihen ona bir sürü orgazm yaşatarak.

Bu düşünceyle sertleşirken inleyerek yan döndüm ve yorgun beynimi kapatmaya çalıştım. Kararımı vermiştim. Aria'yla gerçek bir şeyler keşfetmeyi ne kadar istesem de, o bunu kaldıramazdı.

Ben de ona benden alabileceği küçük bir parça verirdim.

Şimdi onu yatağında geçireceği unutulmaz bir gecenin tam da ihtiyacı olan şey olduğuna ikna etmem gerekiyordu.

On

ARIA

H Çok az uykuyla ve uzun zamandır yaşadığım en kötü akşamdan kalmayla işe gitmek pek de tercih edilir bir şey değildi. Duş almak için eve gittiğimde Allegra'yı kanepede sızmış halde bulmak beni o kadar öfkелendirmişti ki onu görmezden gelmek zorunda kalmıştım yoksa kendimi kaybedecektim. Eve dönmek için ayrıldığımda hâlâ uyuyordu.

Şato.

Birkaç saat sonra ofisime dalması ihtiyacım olan son şeydi.

"Aman Tanrım, Ari, uyuyakaldığım için çok özür dilerim. Dışarı nasıl çıktın?" diye sordu önsözsüz, sevimli ve iri gözlerle.

Bu sabahki kırılganlığım için onu suçlamak isteyerek ters ters baktım. Sadece akşamdan kalmalığının getirdiği kırılganlık değil, North'a her şeyi itiraf ettiğim için kendimi çırlıçıplak hissetmiştim. Kimseyle paylaşmadığım özel duygularımı.

Hepsi Allegra'nın canı sıkıldığı için miydi? "Biraz uyuyana kadar gitmelisin ve derini yüzmek istemiyorum," dedim ona sakince.

Yüzünü buruşturdu. "Çok özür dilerim. Sizi orada bırakmak istemezdim."

"Evet, yaptın. Bütün gece. Wakefield, saygı duyduğum ve bu sabaha kadar bana saygı duyan bir personel,

kütüphanenin tozunu almak için geldi ve bizi orada kilitli buldu. Neyin peşinde olduğumuzu düşündüğünü Tanrı bilir, ama iki boş pahalı viski şişesi muhtemelen bir araya getirmesini istemediğim şeyleri bir araya getirmesini sağlamıştır."

Gözleri yuvarlaklaştı, hafif bir gülümseme ağzını kıvırdı. "Kuzey'le aranızda bir şey mi oldu? Biliyordum! Aranızda bir kıvılcım olduğunu biliyordum."

Öfke beni ayağa kaldırdı ve Allegra'nın ifadesi anında değişti. "Beni üyelerimden biriyle bir odaya kilitlediniz. Yangın çıkışı yoktu, tuvalet yoktu ve ikimiz de Kuzey'i çok iyi tanımıyorduk. Beni, beyefendi olduğu için şanslı olduğun yabancı bir adamla bir odaya kilitledin. Anlıyor musunuz?"

Gözyaşları gözlerini aydınlatırken kız kardeşim birden çok genç göründü. "Özür dilerim. Hiç düşünmemiştim. Sadece burada yalnız kalmanı istemedim."

"Yalnız olup olmadığım tamamen bana bağlı. Sana değil. Ve dün gece yaptığın şey bana, dünyaya çıkıp canın ne isterse onu yapacak kadar olgun olmadığını kanıtlıyor." Söylediğim sözlerle midem düğümlendi. "Ailelerimizi üniversiteyi bırakmana izin vermeleri için ikna etmene yardım etmeyeceğim. Hazır olduğunu sanmıyorum." Hâlâ içimi rahatlatamayacak kadar düşüncesiz ve sorumsuzdu.

Bakışlarını indirirken dudakları titredi.

Kendimi dev bir zorba gibi hissettim. Suçluluk duygusu beni eziyordu ama kendimi sağlam durmaya zorladım. "Ülke çapında birçok mükemmel sanat okuluna kabul edildin. Eğer sorun LA ise, bence en iyi çözüm üçüncü sınıfta okul değiştirmektir."

"Anneme ve babama ne yaptığımı söyleyecek misin?" Gözlerime baktı, öfke, hayal kırıklığı, suçluluk duygusu hepsini görebilmem için oradaydı.

"Hayır, tabii ki değil."

Biraz rahatladı. "Gerçekten üzgünüm, Ari."

Derin bir iç çektim ve başım dönmüş gibi hissederek sandalyeme geri oturdum. "Biliyorum."

BİRKAÇ SAAT SONRA kapım çalındı ve kim olduğunu bildiğim için kendimi hazırladım. "İçeri gel."

Patronum ve malikânenin sahibi Lachlan Adair içeri girdi. Adair kardeşlerin hepsi uzun boylu, sarışın ve mavi gözlüydü, bu da atalarında Viking kanı olduğunu gösteriyordu. En büyükleri olan Lachlan da aralarındaki en uzun boylulardan biriydi ve etkileyici boyu ve yakışıklılığı ona yıldızlığa giden yolda yardımcı olmuştu. Yaklaşık on beş yıl boyunca Hollywood'da oynamış ve bir aksiyon yıldızı olarak isim yapmıştı. Ancak, İskoçya'ya dönmek ve Ardnoch'u açmak için sinemadan erken emekli olmuştu.

Akıllı adam.

Açık sözlü, adil, onurlu, hatta Lachlan iyi bir patrondur ve kulübünü bana emanet ettiği için minnettarım. Eşi Robyn kızlarını dünyaya getirdiğinde Lachlan daha fazla evde olmak istedi. Bunu yapmasını mümkün kıldım. Özellikle de iki kardeşiyle ayrı ayrı işlere girmişken.

Onunla bu konuşmayı yapmak zorunda kalmam beni son derece rahatsız etti.

"Sen iyi misin?" Lachlan otururken sordu. Masama yaslandım, ellerim kenarlarda sıkıca kıvrılmıştı. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Neredeyse hiç uyumadım." Titreyerek nefes verdim. "Dün gece bir olay oldu."

Sandalyesinde doğruldu. "Yaralanan var mı?"

Ona gergin bir gülümseme verdim. "Sadece ünüm."

"Ne?"

Onun şaşkınlığı karşısında yanındaki sandalyeye oturdum. "Küçük kız kardeşim ziyarete geldi ve ne yazık ki dün gece bana ve bir üyeye eşek şakası yaptı."

"Şaka mı?"

"Geç saatlere kadar çalışıyordum ve personel dağıldıktan sonra bizi birlikte kütüphaneye sokmak için bana ve North Hunter'a yalan söyledi. Sonra da bizi içeri kilitledi. Bütün gece."

"Neden?"

Bu oldu ve utanç verici bir parçası. Pekala, başka bir utanç verici kısım. "Çöpçatanlık yapmaya çalışıyordu."

"Sen ve North ile mi?"

"Aramızda hiçbir şey yok," diye onu rahatlattım. "Bir üyeyle sınırı aşmam."

Lachlan yüzünü buruşturdu. "Aria, seni üyelerimizle yatman için cesaretlendirdiğimden değil, ama onlarla senin aranda cinsel ilişki yasağı koyarsam ikiyüzlülük etmiş olurum. Güvenlik şefimin kızıyla evlendim. Ondan önce de kulüp üyeleriyle ilişkilerim oldu. Bizim için durum diğer personelden farklı. Üyelerimizle aynı çevrelerde koşturuyoruz. Çekim olur."

"Kuzey Hunter'la aramda hiçbir şey olmuyor," diye ısrar ettim. "Ama biraz viski içtik, yerine yenisini koyacağım, söz veriyorum."

Lachlan'ın dudakları eğlenerek seğirdi.

"Wakefield bu sabah bizi buldu ve dışarı çıkmamıza izin verdi ve ben ona ne olduğunu açıklamadım."

"Gerek yok." Patronum öneriyi elinin tersiyle itti. "Wakefield sağduyunun ruhudur. Bundan kimseye bahsetmeyecektir."

"Kızgın değil misin?"

"Bu Kuzey Avcısı'nın tepkisine bağlı."

"O..." Tam olarak anlayamadığım bir duygu yoğunluğu hissettim. "Rahat bir adam. Durumdan etkilenmiş gibi görünmüyordu."

Lachlan sırttı. "Eminim değildir."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum ve zeytin tenimin kızarmamasına seviniyordum. "Bay Hunter'ın gecesini telafi etmemiz gerektiğini düşünüyordum. Hatta belki birkaç gece."

"Tüm hafta ücretsiz olsun." Patronum bana baktı. "Beni bu yüzden mi çağırdınız?"

"Evet, kısmen. Diğer bir şey de, bir kez kilitlendiğimizde kütüphaneden çıkmanın hiçbir yolu yoktu. Eğer bir yangın çıkarsa ve birisi içeride kilitli kalırsa, bu bir sorun olur."

Lachlan başını salladı. "Kaleyi yenilerken bu konu gündeme geldi ve pencereler yangın teftişinden geçmeye yetti. Ayrıca birinin içeride kilitli kalma ihtimalinin düşük olduğunu düşünmüştük." Kuru ses tonu karşısında tekrar kızardım ve kız kardeşime lanet okudum. "Ne öneriyorsun?"

"Sanırım en az müdahaleci fikrin biraz masrafı var."

"Devam et."

"Bence pencerelerden birini kapıya dönüştürmeliyiz."

Lachlan tekrar başını salladı. "Evet, kulağa mantıklı geliyor. Bununla ilgileneceğim."

"Emin misin? Ben halledebilirim."

"Hayır, sorun değil. Yıllar önce bazı pencerelerin yenilenmesine yardımcı olan bir tanıdığım var. Ölçü almak için ne zaman geleceklerini bildirmek üzere sizi arayacağım. Başka bir şey var mı?"

"Şimdilik bu kadar."

"Harika." Ayağa kalktı, üzerimde yükseldi. "Şimdi eve git." Ona bakakaldım. "Ne? Şimdi mi?"

"Evet, şimdi."

"Ama işim var."

"Ben buradayım. Halledilmesi gerekenleri halledeceğim. Sen eve git ve uyu."

"Ama-"

"Aması yok. Evine git."

"Aman Tanrım, lütfen bana kovulmadığını söyle?" Allegra ben kapıdan girer girmez sordu.

"Hayır," diye homurdandım topuklarımı tekmelerken. "Uyuyamadığım için Lachlan beni eve gönderdi. North şikayet ederse diye ona ne yaptığını söylemek zorunda kaldım."

"Neden?" Allegra sızlandı. "Şimdi babama söyleyecek." Babamız malikanenin yönetim kurulundaydı ve o ve Lachlan iyi arkadaştı. "Ona gizlilik yemini ettirdim."

"North şikayet etmezdi."

"Oh, ve bunu onun yanında geçirdiğin beş saniyeden biliyorsun. Eğer şikayet etmeseydi, Wakefield kendini Lachlan'a söylemek zorunda hissedebilirdi. Her neyse, bitti."

"İşim bitmiş gibi," dedi kederle.

"Başım ağrıyor," diye sızlandım, bir şişe su almak için yanından geçip mutfağa doğru yürüdüm. Daha "Ama ailelerimizi aramanın zamanı geldi," demeden nabzım hızlanmıştı. Allegra ile annem ve babamın ortasında hakemlik yapmak kadar nefret ettiğim bir şey yoktu. Ama bu rolü uzun zaman önce üstlenmiştim ve kız kardeşime ne kadar kızgın olsam da onlarla tek başına uğraşmasına izin veremezdim.

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Keyfin yerindeyken mi?"

Kız kardeşime döndüm. "Sana kızgın olmam keyfimin yerinde olduğu anlamına gelmez." Çok havamdaydım. "Yaptığın şey sınırı aştı."

Allegra meydan okurcasına çenesini eğdi. "İş yerinde başını derde soktuysam özür dilerim ama seni konfor alanının dışına itmeye çalıştığım için özür dilemiyorum."

Sevgili kız kardeşimi boğmayacağım. Sevgili kız kardeşimi boğmayacağım.

Cevap vermek yerine (çünkü sözlerimle onun içini boşaltmaktan korkuyordum), soğuk sudan büyük bir yudum aldım ve sonra çantamı bıraktığım yere doğru yürüdüm. İçinden cep telefonumu alarak önce annemi görüntülü aramaya niyetlendim.

Allegra beni durdurmak için bir elini bileğime doladı, gözleri yalvarıyordu. "Hata yaptığımı biliyorum. Ama hâlâ üniversitenin çözüm olduğunu düşünmüyorum."

Yüzünü inceledim, gözlerindeki yorgunluk ve bitkinlik beni çok korkutuyordu. "On dokuz yaşındasın. Yasal olarak bir yetişkinsin. Okulu bırakmak istersen bırakabilirsin. Ama bu ailelerimizle kendi başına yapman gereken bir konuşma."

"Beni dinlemiyorlar."

"Üniversiteyi bırakacak kadar olgunsan, annenle babanı tek başına idare edecek kadar da olgunsun demektir."

Allegra beş dakika gibi gelen bir süre boyunca bana ters ters baktı. Sonra ellerini havaya kaldırdı. "İyi! Rhode Island Tasarım Okulu'na girdim. Belki üçüncü yılımda oraya transfer olabilirim."

Gözlerimi kısıtım. "Ve bu senin için sorun olmaz mıydı?"

Bunu düşündü. "Lucy Stella'dan vazgeçmek zorunda değilim, değil mi?"

"Hayır. Yine de yapabilirsin. Umarım yaparsın. Sanatın çok güzel, Allegra. Ben sadece... senin yaşındaki diğer çocukların yaşadıklarını deneyimlemeni istiyorum. Belki Doğu Yakası senin için iyi olur."

Allegra sıkıntılı bir nefes verdi. "Annem ve babam için bunu yutmak, bırakmaktan daha kolay olurdu. Ve işe yarayabilir."

"Yani, bu bir evet mi?"

"Evet." Hâlâ yüzde yüz mutlu görünmüyordu ama hayat uzlaşmaktan ibaretti, değil mi? "Ara onları."

Annem dördüncü zil sesinde telefonu açtı. Ekranda güzel yüzü belirdi ve sanki New York'taki dairemizin mutfağındaymış gibi görünüyordu. "Burada saat erken, coccolona. Bir sorun mu var?"

"Babamla bağlantı kurmaya çalışacağım, tamam mı?"

Onun yerine ben söyledim. "Oh, bir sorun var. Sadece söyle bana."

"Bir sorun yok. Sadece bir aile toplantısına ihtiyacımız var." "Aile toplantısı mı?"

O sırada kız kardeşim yanımda belirdi ve kameraya el salladı. "Hey, anne."

Annemiz kaşlarını çatı. "Allegra? Neden Scozia'dasın?"

"Bir saniye anne," diye ısrar ettim babamı içeri davet ederken.

Çağrı.

Wesley Howard efsanevi bir film yönetmeni ve çok meşgul bir adam olabilir, ancak bir sahnenin çekiminin ortasında olmadığı sürece, kızları aradığında telefonu açmadığı nadirdir. Beş kez çaldıktan sonra babamın sert yüzü belirdi. "Hey!" Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bütün kızlarım mı? Bekle... Los Angeles'ta ne yapıyorsun, Ari?"

"Los Angeles'ta değilim."

"Allegra, İskoçya'da ne yapıyorsun?"

"Sana da günaydın kocacığım," diye seslendi annem, çocukça surat asarak.

Babamız sırtı. "Sana bir saat önce günaydın demiştim."

Allegra ve ben onun ses tonundaki ima ve annemizin bunu onaylayan mırıltısı karşısında inledik. Yüce Tanrım! Ebeveynlerimizin telefonda seks yaptığını bilmeme gerek yoktu.

"Her neyse." Derin bir nefes aldım. "Aramamızın bir sebebi var."

"Neden bu kadar solgunsun?" Annem araya girdi. "Ari, sen o mülkün yüzüsün. Etrafta ölü bir kız gibi dolaşamazsın."

"Anne!" Allegra'nın sesi azarlayıcıydı.

"Buna alışkınım," diye mırıldandım elini sıkarken. Ailemizin Allegra'nın iyi tarafında olmasına ihtiyacımız vardı.

"Ve mırıldanma. Bir hanımefendi mırıldanmaz."

Babam ses tonunda bir ısıklıkla, "Chiara, biraz ara ver," dedi. Annemle babam arasındaki tek anlaşmazlık noktası annemin bana sataşmasıydı. "Bakın kızlar, sizi gördüğüme ne kadar sevinmiş olsam da beş dakika içinde sete dönmem gerekiyor, sorun nedir?"

Çabuk söyle. "Allegra Los Angeles'ta ne kadar mutsuz olduğunu anlatmak için beni ziyarete geldi."

ve üçüncü yılında Rhode Island'a transfer olmasının en iyisi olacağını düşünüyorum."

İlk olarak babam konuşmaya başladı. "Şey, sanırım-"

"Hayır!" Annem mutsuzca haykırdı. "Sonunda bambina'mla vakit geçirmek için evdeyim. Bütün ülkeyi benden uzaklara taşımanın imkanı yok."

Allegra ofladı pufladı. "Şu anda New York'tasın. Los Angeles'ta olmadığımı bile bilmiyordun."

Kız kardeşimin elini sıktım çünkü annemizi kızdırmak bize hiçbir şey kazandırmayacaktı.

"Bu konunun dışında. Seni evde yanımda istiyorum. Neden kızlarım beni terk etmekte ısrar ediyor?"

"Chiara, onlar büyüyor," diye araya girdi babam. "Bence Allegra için Doğu Yakası'na gitmek iyi olabilir. Rhode Island en iyi okullardan biri."

Annemin gözleri yaşlarla doldu. "Çalışırken ve seyahat ederken onlarla çok zaman kaybettim. Bunu telafi etmek istiyorum."

"Biliyorum, bebeğim."

Tanrım, bana sabır ver. Annemi sevmediğimden ya da onun iyiliğini görmediğimden değil. Ama o biraz, yani... tamamen ve bütünüyle kendini düşünen biriydi. Bir durumun kendisini nasıl etkilediğini düşünmek her zaman ilk içgüdüsüydü, ama neyse ki, başka birinin bakış açısından görmeye de ikna edilebilirdi. "Anne, önemli olan Allegra'nın akıl sağlığı ve duygusal refahı. Eğer Rhode Island onu daha mutlu edecekse, bence hepimizin onu bu konuda desteklememiz akıllıca olur."

Her zamanki gibi, sakın sözlerim yerini bulmuş gibiydi. Yüz ifadesi yumuşadı. "Sanırım önemli olan tek şey bu. Bu bana Boston'da daha fazla kalmak için bir bahane verecek. Oradaki Four Seasons'ı çok seviyorum."

Allegra sessiz bir rahatlamayla yanıma doğru sarktı. "Yani Allegra'nın transferine evet mi diyorsun?" Annem dramatik bir şekilde sustu.

"Sanırım öyle."

Babam sırttı. "Benden evet. Arama yapmamı istersen bana haber ver, tatlım," dedi Allegra'ya. "Sete geri dönmeliyim. Sizi seviyorum kızlar."

"Seni seviyorum,
baba." "Seni
seviyorum, baba."
"Ti amo, Wes."

Annem tekrar solgunluğumdan bahsetmeye başlamadan telefonu kapattım. Allegra'ya dönerek ona güven verici bir gülümseme verdim. "Her şey yoluna girecek."

Yavaşça başını salladı, hâlâ tam olarak ikna olmamıştı.
"Evet."

Eminim öyle olacaktır."

Küçük kız kardeşim beni iş yerimde çok az tanıdığım bir adamla bütün gece bir kütüphaneye kilitlemişti ve yine de bir şekilde kendimi kötü adam gibi hissediyordum. İyi olduğumuza dair söz vermesine rağmen odasına girdi ve bir daha çıkmadı.

Ertesi sabah işe gitmek için hazırlandığımda Allegra'nın çoktan kalkmış ve eşyalarını toplamış olduğunu görünce suçluluk duygum daha da arttı. Öğleden sonra Los Angeles'a dönecek uçağı yakalamak için Inverness'ten Londra'ya bir uçak rezervasyonu yapmıştı. Ayrıca araziden bir araba çağırmıştı bile. Birbirimize sarılıp birbirimizi sevdiğimizi söylesek de aramızda bir gerginlik vardı.

Sarılmaktan vazgeçerek gözlerimin içine baktı ve "Umarım uyanırsın Ari. Umarım uyanırsın ve yeniden yaşamaya başlarsın."

Bu sözlerle beni incitmek istemediğini biliyordum ama yine de canımı yakmıştı. Eve gitmek için cipe binmesini izlerken, üniversitede kalmasını önererek yanlış bir karar verdiğimden endişelendim. Ve eve girdiğimde, ev yine boşlukla yankılandı. Adımlarımı atarken eşyalarının yokluğunu fark ettim. Çizim defteri, tableti, telefon kabloları, makyaj malzemeleri, mücevherleri. Çok dağınıktı.

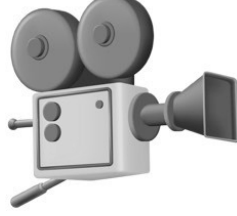
Dağınıklığı özledim.

Bir kahve ve yoğurt alıp kahvaltı köşesine oturdum ve gözümü dışarıdaki gri denize diktim. Sonra tekrar açık planlı yaşam alanına baktım.

Tüm boşluğa.
Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzülürken
görüşüm bulanıklaştı.

On bir

KUZEY

Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Bir süredir senden haber alamadım.

T Eski koruyucu annem Emma'dan gelen mesaj beni hem minnettar hem de suçlu hissettirdi. Bir saat önce göndermişti. Emma ve kocası Nick, Gil MacDonald hakkındaki haber magazin basınında yer aldığı bana ilk ulaşan iki kişiydi. Gerçeği bildiklerini düşünerek benim için endişelenmişlerdi. Onlara iyi olduğumu ve bir süre daha kulüpte kalacağımı söyledim ama bu onlarla son konuşmam oldu. Emma'dan gelen bu yeni mesajın üstündeki mesajlara baktığımda, onun ben sarhoşken mesaj attığını hatırladım. sersemlik evresi. Ve ben cevap vermedim.

Kahretsin.

Postalarımı almaya gidiyordum. Genelde postalarımızı uşaklar getirirdi ama güvenlik onlardan almamı istemişti ve ben de bunun nedenini fazla irdelememeye çalışıyordum.

Emma'nın sorusu hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Kalenin kulesinde gitar çaldığım yerden aşağı inerken ona seslenmeye çalıştım. Kule beklediğiniz gibiydi; dar, ortaçağ tarzı pencereleri olan küçük, silindirik bir odaydı. Yerleşik kitap rafları ve rahat bir oturma odası ile rahat bir kütüphaneye dönüştürülmüştü.

koltuk. Halı kaplıydı, akustiği çok iyi değildi ama duvarlar kalındı ve binanın geri kalanından uzakta inşa edilmişti, bu yüzden müziğimle kimseyi rahatsız etmeyeceğimi biliyordum.

Aria hakkında bir şarkı yazmıştım.

Emma'yı aramak, şu anda uyanıkken her düşünceme işkence eden kadından dikkatimi dağıtacak. Ne yazık ki, telesekreterine düştü.

"Merhaba Emma, ben North. Sana geri dönemediğim için özür dilerim. Birkaç hafta önce mesaj attığında pek iyi bir durumda değildim ama bu bir mazeret değil. Gerçi şimdi daha iyiyim. Stüdyonun Blake Forster filmiyle ilgili fikrini değiştirmesini umarak beklemedeyiz. Seni haberdar edeceğim. Söz veriyorum. Umarım sen, Nick ve çocuklar iyisinizdir. Bana haber verin. Hepinize sevgiler." Telefonu kapattığımda kendimi biraz daha az suçlu hissettim.

Bu sabah, yönetim ekibim olarak adlandırdığım farklı üyelerden gelen birkaç e-postadan kaçınmak için kendimi kuleye kilitlemişim. Paramı yatırdığım evlerden sorumlu olan Charlie, Londra'daki dairemi kiraya vermemi istiyordu. Brooklyn'deki çatı katımı kiraya vermişim çünkü bakım masrafları o kadar yüksekti ki sadece kullanmadığım zamanlarda kiraya vermek mantıklı geliyordu. Ama Londra'daki dairem, ihtiyacım olduğunda gidebileceğimi bilmekten hoşlandığım bir yerdi. Tabiri caizse benim evim gibiydi.

Sikeyim.

Kiraya vermek istemiyordum ama gelecek bu kadar belirsizken buna mecbur kalabilirdim. Lachlan Adair'in Allegra Howard'ın şakasının karşılığı olarak bir haftalığına bana teklif ettiği indirimle bile Ardnach küçük bir servete mal oluyordu.

Uğraşmak istemediğim ikinci e-posta ise reklamcım Annette'ten gelmişti. Görünüşe göre, markalarının yüzü olarak beni bırakan tasarımcı, halka açık bir açıklama yaparsam birlikte çalışabileceğimizi ima etmişti.

skandalla ilgili açıklama yaptı ve özür diledi. Her şey yolunda giderse, beni kollarını açarak karşılayacaklardı.

Çok paraydı. Büyük reklam.

Ama dün gece bana on kez mesaj atarak beni sevdiğini, özlediğini ve gizlice görüşmeye açık olduğunu söyleyen Cara gibi onlar da kendilerini bir mızrakla becerebilirler.

Aria'nın ofisinin önünden geçerken kapısını çalma isteğime karşı koydum. Wakefield'ın bizi kütüphaneden çıkardığı sabahtan beri birbirimizi görmemiştik.

Kaşlarımı çatarak kalenin personel bölümüne doğru ilerledim, beni orada gördüklerine şaşırmış görünen ama saygıyla başlarını sallayan personelin yanından geçtim. Daha önce Byron Hoffman Sloane'a saldırdığında güvenliğin bulunduğu küçük bölümde bulunmuştum. CCTV odasını bulduğumda, kısmen açık olan kapıyı çaldım.

Walker ekranları izlemekten başını kaldırdı, benim olduğumu gördü, yanındaki adamın omzunu sıvazladı ve ayağa kalkarken bir şeyler mırıldandı. Kapıyı sonuna kadar açtı ve dışarı çıktı. Güvenlik görevlisi, fiziksel olarak kendimi küçücük hissetmemi sağlayan tanıdığım birkaç adamdan biriydi. Altı iki yaşındayken kolay bir başarı değildi bu. Walker teknik olarak benden sadece beş santim uzaktaydı ama adam güçlü omuzlara sahipti. Gerçi bundan daha fazlası vardı. Tek bir kelime bile etmeden bana ya da önemsedığım herhangi birine bulaşmayın gibi korkutucu bir hava yayıyordu. Birdwatcher'daki rolümü geri alırsam onu incelemeyi ve kişiliğinin bu kısmını yönlendirmeyi planlıyordum.

"Ee, ne var ne yok?" Odadan çıkmasına izin vermek için geri adım atarak sordum.

Walker çenesini kaldırarak sessizce onu başka bir odaya kadar takip etmemi işaret etti. Küçük ofisin içinde bir masanın etrafında döndü ve çekmecedен birkaç zarf çıkardı.

"Bunlar senin." Walker onları bana uzattı.

Kaşlarımı çattım, içlerinden birinin üzerindeki adresin yazı karakterini tanıyınca midem bulandı. "Sorun ettiğimden değil ama neden onları almamı istediniz?"

"Theo Cavendish geçen sefer buraya geldiğinde benimle konuştu. Aylardır tehdit mektupları aldığınızı söyledi."

"Theo mu yaptı?" Kimseyi umursamıyormuş gibi davranan Theo mu?

"Evet."

İ çekerek ilk zarfı yırttım ve sayfayı taradım. Öfke içimde sıcak bir şekilde kızardı. "Halkın öfkeli bir üyesinden kendimden utanmam gerektiğini söyleyen bir mektup daha." Zarfı toparladım ve Walker'ın çöp sepetine attım. Diğer zarfı açmaya korkuyordum. Ama açtım.

Saklanırsan kaçabileceğini mi sanıyorsun? Benden asla kaçamayacaksın. Geliyorum. Bunu asla göremeyeceksin. Ama senin için geliyorum. Ölene kadar durmayacağım. ÖLÜN. ÖLÜN.

Hayatımı sikeyim.

Mektubu Walker'a uzattım. "Sana özel güvenliğim olmaya açık olup olmadığını sorduğumda, bu beni harekete geçirdi. İlk filmim gösterime girdikten sonra bunları almaya başladım. Suçlayıcıydılar. Saldırgandılar. Ama geçen yıl ölüm tehditlerine dönüştüler."

Walker mektubu taradı ve mırıldandı, "Ve polisin bu konuda yapabileceği pek bir şey yok."

"Hayır."

"Bütün mektuplar sende mi?"

"Yanımda değil. Birkaç tane var." "Onları görmek isterim."

Walker'ın okunması zor yüz ifadesini inceleyerek "Neden?" diye sordum.

"Çünkü içlerinde patlayacak bir şey olabilir. Olmayabilir de. Ama sen bir kulüp üyesisin ve senin güvenliğinden biz sorumluyuz. Ve sana borçluyum. Sloane için."

"Walker, bunun için bana borçlu değilsin." "Evet, borçluyum."

"Orada işler nasıl gidiyor?" Birkaç aydır Sloane'la çıktığını biliyordum.

Gözlerine bir yumuşaklık girdi. "Hak ettiğimden daha iyi."

Tamamen anladığım için sııttım. "Bunu duyduğuma sevindim." Mektubu salladı. "Eee?"

"Evet. Sana diğerlerini getireyim." Adamın bakmasına izin vermekte bir sakınca görmedim. Pek bir şey yapabileceğinden şüpheliydim ama tek yaptığım onlar için düşük seviyede endişelenmekti.

"Ve eğer bir dakikanız varsa, geçmişte ciddi şekilde kızdırmış olabileceğiniz insanların isimlerinin bir listesini istiyorum. Tam adları, bilinen son adresleri, eğer varsa."

Sersemlemiş bir halde başımı geriye attım. "Ciddi misin? Bunu mu araştırıyorsun?"

"Birinin yapması gerek."

Minnettar bir şekilde, bilgiyi en kısa zamanda kendisine ulaştıracağımı söyledim ve biraz daha hafiflemiş hissederek ofisinden ayrıldım. Ölüm tehditlerinin gizemini çözmek ve endişe listemden bir şeyi daha silmek güzel olacaktı.

Şatonun üyeler bölümüne doğru köşeyi döndüğümde Aria'yı görünce nabzım hızlandı. Beni görünce adımları biraz duraksadı ama omuzlarını dikleştirip yürümeye devam etti, kalçalarının salınımı büyüleyiciydi. Gergin bekleyiş midemi sarstı ve ensemdeki derinin ısındığını hissettim. Birbirimize ulaştığımızda parfümünün kokusu üzerime sinmişti. Parmaklarım iki yanımda seğirdi ve kanlı kadına dokunmamak için onları yumruk yaptım.

Gözlerimin içine baktı. Bir erkek onun gözlerinde boğulabilirdi. Sanırım boğuluyor olabilirdim, çünkü kelimeleri bulmam çok uzun sürdü. "Aria."

Harika. Büyüleyici
şeyler. Lanet
olsun.

Tekrar nişan almadan önce yere baktı. İşte o zaman bir ayağından diğerine kurnazca geçtiğini fark ettim. Gergin miydi? "Nasılsın?" diye sordu, sesi sakindi.

Boğuk sesi aletimde sıcaklık birikmesine neden oldu çünkü boşalırken sesinin nasıl çıkacağını düşünmeme neden oldu.

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Evet, iyiyim. Sen mi?"

"Tamam."

Cevap vermeyişine kaşlarımı çatarak, aramızdaki ilişkinin bu kadar garip olmasından nefret ettim. O kütüphanede birbirimize derin, karanlık sırlarımızı anlatmıştık ve şimdi o bana bir yabancı gibi davranıyordu. "Allegra nasıl?" Ben zorladım. Lachlan bir hafta boyunca ücretsiz kalmayı teklif ettiğinde, Aria'nın ya da Allegra'nın ya da her ikisinin de bu olay yüzünden başının derde girmesinden endişelenmiştim. Ama Lachlan öyle bir şey olmaması için ısrar etmişti. Her konuda çok profesyonel davranmış ve Aria'yla ilgili duygularım ya da bütün gece onunla kütüphanede kilitli kalmam hakkında spekülasyon yapmamıştı.

Ne diyebilirdim ki zaten?

Bir kadınla konuşarak bir gece geçirdim, seks yapmadım, öpüşmedim bile ve şimdi onu aklımdan çıkaramıyordum. Aslında, birine en son bu kadar takıntılı olduğumda muhtemelen on beş yaşındaydım. Beni lanet bir ergene dönüştürmüştü.

Aria saçlarını düzeltti, gergin olduğunda yaptığı bir şey olduğunu fark ettim. Manikürlü parmaklarındaki narin yüzükler ışıktaki parlıyordu ve birden onu duvara yasladığımı, ellerini başının üzerinde kenetlediğimi ve onu ölesiye öptüğümü hayal ettim. "Oh, Allegra iyi."

Onun kederli ses tonuyla kötü düşüncelerimden sıyrıldım ve kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

İtmeme şaşırmış gibiydi. Sonra omuzları çöktü. "Aramızda garip şeyler var. Ben onun için abladan daha fazlasıyım. Allegra'nın hayatında bir tür ebeveyn rolüne sahibim. Ve ilişkimizin gerilmesinden hoşlanmıyorum."

Onu üzecek bir şey olması fikrinden nefret ederek bir adım daha yaklaştım. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Aria'nın gözleri yüzümde gezindi, belki de samimiyetimi

arıyordu. Sonra, zaferime rağmen, bana doğru eğildi ve söylemek için ağzını açtı-

"Ah, Bayan Howard, işte buradasınız."

Wakefield'ın sesiyle irkilerek bir adım uzaklaştı. Uşak kararlı bir şekilde bize doğru yürüdü ve eğer aklımla onun kışını kızartabilseydim, kızartırdım.

"Wakefield mı?" Aria sordu.

Durdu ve patronuna dönmeden önce bana küçük bir onay işareti yaptı. "Beklediğiniz üye kapıya geldi. Arabası yolda."

"Teşekkür ederim, Wakefield. Hemen geliyorum." Bana dönmeden önce uşağın tekrar başını sallayıp uzaklaşmasını izledi. Gülümsemesi sıkıntılıydı. "İyi günler Bay Hunter."

Bay Hunter? Hiç sanmıyorum. "Aria-" Ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Bir ilişki içinde olmaktan ne kadar hoşlansam da, daha önce hiç bir kadının peşinden koşmamıştım.

Yine de bir dereceye kadar gizli mağara adamı erkekliği ortaya çıkıyor gibiydi çünkü ismime uygun yaşamak istiyordum. Aria Howard'ın peşine düşmek, onu avlamak ve onu mağarama sürükleyip pis yollarımla becermek istiyordum.

Neyse ki biraz evrim geçirmiştım ve bunun büyük olasılıkla benim için iyi sonuçlanmayacağını biliyordum.

Yine de içimdeki cinsel huzursuzluğun giderilmesi gerekiyordu. Bu yüzden odama döndüm, Walker'ın mektuplarını ve üzerimi değiştirdim ve mektupları Walker'ın ofisine bıraktıktan sonra spor salonuna doğru yola çıktım.

Vücudumdan ter akana, kaslarım yanana ve sonrasında duşta uzuvlarım titreyene kadar çalıştım.

Yine de Aria Howard'ı sistemimden çıkarmaya yetmedi.

On iki

ARIA

D ney Denizi'nden esen Mart soğuğuna rağmen sahil tamamen boş değildi. Uzakta birkaç kişi kıyı şeridinde yürüyor, köpekleri koşturuyor ve dondurucu suyun dışında.

Kaliforniyalı kanımın İskoç Dağlık Bölgesi'nde kışa benzeyen bir bahara alışması biraz zaman almıştı ama alışıyordum. Geçen yıl Antarktika'da giyilebilecek bir palto giymiş, yüzümü yarıya kadar örten bir atkı takmış, başımın geri kalanını ise büyük boy yün bir şapka ile kapatmıştım.

Şimdi, hafif ama çok sıcak tutan yürüyüş ceketim, yüzümü kapatmayan atkım, kot pantolonum ve yürüyüş botlarımla daha çok bir yerli gibi görünerek Sloane'un yanında dolaşıyordum. Sloane da hemen hemen aynı şeyleri giyiyordu. İkimiz de şapkasızdık, sessizce yürürken saçlarımız esintiyle geriye savruluyor, karanlık denizin kıyıyı kabaca okşayan sesinin tadını çıkarıyorduk. Üzerimizdeki gri gökyüzünde martılar ciyaklıyordu. Plajın altın sarısı, pürüzsüz kumu sahilin kıvrımını takip ediyordu; çimenlerle kaplı tepeler kuma doğru eğimliydi ama uzakta denizin üzerine çıkıntı yapıyordu.

Sahil kenarında büyüdüm, bu yüzden bir sahil kasabasında yaşarken kendimi evimde hissetmem mantıklıydı. Malibu'nun plajları çok güzeldi ama Ardnoch Plajı onunla yarışabilirdi. Elbette havası aynı değildi ama bozulmamış ve huzurluydu.

Haftalardır ilk defa kendimi rahatlarırken buldum.

"Artık başka bir yerde yaşamayı hayal bile edemiyorum, ya sen?" Sloane sanki aklımı okumuş gibi sordu.

Bana Allegra'nınkileri hatırlatan güzel kahverengi gözlerine baktım. Ancak kız kardeşim ve arkadaşım arasındaki benzerlikler burada sona eriyordu. "Yapamam."

Sloane ses tonumda bir şeyler sezmiş olmalı ki başını eğdi ve "Ama?" diye sordu.

Burada yalnızım.

Sözcükleri zorla söylemek, Ardnach'taki tek gerçek dostuma gerçeği itiraf etmek istedim. Ama Sloane'un bunu kişisel algılamasından korkuyordum. O kadar iyi bir insandı ki, yalnızlığımı gidermeyi hayatının misyonu haline getirebilirdi ve uğraşması gereken yeterince şey vardı.

"Aması yok." Ona sıkı bir gülümseme verdim ve denize geri döndüm. "Hey, kötü üvey annen ya da Nathan'dan haber var mı?" Sloane'un üvey annesinin, Sloane'un psikopat eski sevgilisi (Callie'nin babası) Nathan Andros'u onu öldürmesi ve Sloane'un babasının servetini almasını engellemesi için tuttuğu gerçeğinden bahsediyordum. Babasıyla arası açılmıştı ve onun ölmekte olduğundan haberi yoktu. Ne yazık ki, Sloane onunla yeniden bir araya gelemeden vefat etti. Üvey annesi cinayet işlemek için komplo kurmakla suçlandı ve Nathan, Nathan yapamadığında işi bitirmeye çalışan arkadaşı Kyle Brixton ile birlikte birden fazla adam kaırma ve cinayete teşebbüsle suçlandı.

"Sadece duruşma tarihlerini bekliyoruz. Avukatım tarihlerin belirlenmesinin altı ay ila bir yıl daha sürebileceğini söyledi."

Sloane'un yorgun ses tonuyla, "Peki tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?" diye sordum.

Bana gözlerine ulaşan bir gülümseme verdi. "Hayatımda şükredecek çok şey var. Noel'de yaşadığım bunalımdan kurtulmam biraz zaman aldı."

"Yas tutuyordun," diye araya girdim. "Bu bir funk değil."

Sloane beni şakacı ve minnettar bir şekilde dürterek başını salladı. "Biliyorum. Sadece Callie'nin beni böyle görmesinden nefret ediyorum."

"Ne? İnsan mı?"

Kıkırdadı. "Sanırım. Hayatımız şu anda çok garip. Babamın parası birkaç hafta önce geldi ve fırını kapatmak üzereyiz." Walker, Ardnoch'ta hâlâ pek çok mülkü olan emekli iş adamı Gordon'dan Sloane'un doğum günü için bir kira sözleşmesi almıştı. Ancak artık bağımsız ve varlıklı bir kadın olduğu için Gordon'u binayı ona satmaya ikna etmişlerdi. "On altı yaşından beri para konusunda endişeleniyorum ve buna gerek kalmamasına alışmak biraz zaman alıyor. İyi anlamda... artı..." Dudaklarına çok özel bir gülümseme değdi ve gözleri kasvetli gün ışığında parladı.

"Artı mı?"

Sloane baş döndürücü bir heyecanla sıırttı. "Kulübenin kira sözleşmesi sona erdi ve Walker Callie ile benim yanına taşınmamızı istedi."

Sahilin ortasında durdum, onun adına sevinçliydim. Eğer bir yanımda kıskançlık hissi duyduysa da bunu görmezden geldim. "Sloane, bu inanılmaz. Sanırım evet dedin?"

Hızla başını salladı. "Bay Bachelor'ın alanını işgal ettiğimiz için biraz endişeliyim ama Walker bir konuda karar verdiğinde... Kızlarını her zaman yanında istediğini söyledi." Mutlu duygularla dolu gözyaşları gözlerini doldurdu ve onları hızla kırıştıtararak uzaklaştırdı.

"O adamın aslında dev bir lokum olduğunu asla tahmin edemezdin."

"Kimse yapmaz. Kimseye de söyleme. Kimsenin bilmesinden hoşlanmaz."

Alaycı ses tonuna gülerek tekrar yürümeye başladım. "Yani hayatın şu anda biraz çılgınca. Bekleyen ceza davaları, yeni bir iş kurmak, erkek arkadaşının yanına taşınmak. Bu çok fazla."

"Evet, öyle. Ve eğer sinir bozucu ceza davası kısmı olmasaydı mükemmel olurdu."

Böylesine karanlık bir durumla dalga geçebilmesine sevindim ve bunu söyledim.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter." Sloane tekrar kolumu dürttü. "Neyin var senin?"

"Callie ve Walker bugün neredeler?" İhtiyatlı davrandım.

Bana bilmiş bir bakış attı. "Walker Callie ve Lewis'i yüzmeye götürdü. Şimdi konuyu değiştirmeyi bırak."

"Her şey yolunda. Her zamanki gibi."

"Hayır." Adımlarımı durdurmak için kolumu çekti. Koyu renk gözleri yüzümü taradı. "Kesinlikle bir şeyler oluyor."

Lachlan Walker'a ispiyonlamış mıydı? Bunu hayal bile edemezdim. Ama Walker bir tür güven uyandırmıştı. Lachlan'ın güvenlik görevlisine başkalarına asla söylemeyeceği şeyler söylediğini görebiliyordum. Özellikle de Walker'ın Brodan aracılığıyla Adair'lerle yakın bir ilişkisi olduğunu bildiğim için. "Walker bir şey mi söyledi?"

Sloane'un kaşları yukarı doğru kalktı. "Walker ne diyecekti? Bir şey mi oldu?"

Lanet olsun.

Sloane'un ben söyleyene kadar vazgeçmeyeceğini anlayınca (ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda konuşacak birine ihtiyacım vardı), Allegra'nın beni ve North'u kütüphaneye kilitlediğini ona anlattım. Sonra North'a söylediklerimi ona da söyledim. North gibi o da aptal eski sevgililerime, özellikle de Lucas'a çok kızmıştı.

"North da bir şeyler paylaştı. Bana sır olarak söylediği ve size anlatamayacağım şeyler."

Anlamak için bir el salladı. "Anladım. Yani, sana her ne söylediye, ondan hoşlanmanı mı sağladı?"

Bu düşünce kalbimi hızlandırdı. "Ondan etkilendim. Başından beri sorun buydu."

"Ardnoch'ta bir sürü seksi aktör var. North seni neden bu kadar huysuz yaptı?"

Omuz silktim. "Sence de bazı insanlarla aranda fazladan bir kıvılcım hissetmiyor musun? Kimyasal bir nedenden ötürü onların daha çok farkında olmak gibi?"

"Oh, evet." Sloane arsızca sırttı. "Ama ben sadece Walker için böyle hissettim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bunu birden fazla kişi için hissettin mi?" Hissetmiş olabileceğime şaşırmış gibiydi.

Bunun doğru olmasından nefret ederek neredeyse hırladım, "O pislik Lucas'a karşı bir şeyler hissediyordum. Yani, eski erkek arkadaşlarımı da çekici buluyordum ama Lucas'ta North'ta olan bir şey vardı. O yakındayken teninizin karıncalanmasına neden olan o ekstra nitelik."

"Ama North, Lucas değil."

"Biliyorum." Sayılır. "North'un Lucas olmadığını mantıklı bir şekilde anlıyorum. Ve hatta gerçekten iyi bir adam bile olabilir. Ama içimden bir ses hâlâ 'Tehlike, Will Robinson' diye bağıyor."

Şaşkınlık alnını gölgeledi. "Tehlike kim?"

Ona bakakaldım. "Lost in Space. "Tehlike, Will Robinson." Kafası daha az karışmış görünmüyordu.

"TV şovu. Bir tehdit olduğunda Will Robinson'ı uyaran robot mu?"

Sloane kıkırdadı özür dileyerek. "I Yapma.

Biliyorum o gösteri."

Omuz silktim. "Orijinali 1960'lardan kalma ama birkaç yıl önce yeniden yaptılar."

"Sanki televizyona ayıracak vaktim var."

"Benim de televizyona ayıracak vaktim yok ama ben Wesley Howard ile büyüdüm. Eğer konu filmler ve televizyonsa, burada sıkışıp kalmıştır." Şakağıma vurdum.

Sloane kıkırdadı. "Tamam. Neyse, konumuza dönelim. Kısaca, aklın Kuzey'in iyi bir adam olabileceğini söylüyor ama içgüdülerin sana kaçmanı mı söylüyor?"

"Aynen öyle."

"Sanırım kafan karışmış. Bence içgüdülerin sana North'un iyi biri olduğunu söylüyor ama travman sana kaçmanı söylüyor."

Belki de haklıydı. Ama bunu öğrenme şansını yakalayabileceğim bir yerde değildim. Ona da söyledim.

"Özgüvenini geri kazanmanı sağlayacak harika bir seks gecesi için bile mi?" Sloane önerdi.

Kuzey'in beni çıplak görme düşüncesi kollarımı göğsümde kavuşturmama neden oldu. Şu anda benden etkilenmesi hoşuma gidiyordu. Kafa karıştırıcı olsa da kendimi iyi hissettiriyordu. Çıplak bedenime bakması ve bunun onu tiksindirmesi fikri beni korkutuyordu. Boğazım düğümlendi.

"Aria, o kafanın içinde neler oluyor?" Arkadaşım itti.

Vücudumdan bu kadar utandığım için utanıyordum. Olmak istediğim kişi bu değildi ama bir insanın başkalarının kendisi hakkında söylediği saçmalıklara inanmaya başlamadan önce katlanabileceği çok fazla şey vardı.

Sessizliğim üzerine Sloane devam etti: "Walker'la seksten daha fazlasını istediğimi hep biliyordum. Ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini de düşündüm çünkü o çok bekârdı. Ve düşündüm ki, ya bir daha asla birinden fiziksel olarak bu kadar etkilenmezsem? Sırf uzun sürmeyecek diye muhteşem seks olasılığından vazgeçmek ister miydim? Vazgeçmedim. Ondan alabileceğim şeyi istediğime karar verdim. Ve ona aşık olduğumu bilsem bile, yine de şansımı denediğim için mutluydum çünkü seks inanılmazdı." Güldü. "Ve daha da iyi olmaya devam ediyor. Eğer Walker ilişkimizin bittiğine karar verseydi, ondan pişman olmazdım."

"Ne diyorsun sen?"

"Bu şansı North ile değerlendirebilirsin. Bir gece. Durumun kontrolünü elinde tut ve ondan istediğini al çünkü o teklif ediyor."

Durmak için yavaşladığımızda gözümü suya diktim. Sloane'un gözlerine bakamadan itiraf ettim: "Eskiden vücudumla ilgili bazı güvensizliklerim vardı çünkü annem yediklerim konusunda sürekli başımın etini yerd. Ama lisedeki erkek arkadaşım vücudumu seviyordu, bu yüzden benim de onu sevmeyi öğrenmeme yardımcı oldu. Ayrıldıktan sonra bir sonraki erkek arkadaşım da annem gibi yediklerim hakkında küçük yorumlar yaptı. 'Belki de tatlı olarak o pastayı yememelisin' gibi."

"Pislik," diye tükürdü Sloane.

Onun şiddetli sadakati karşısında hüzünle sııttım. "Preston ve Lucas'ın ne dediğini zaten biliyorsun. Yıllar geçtikçe bu küçük güvensizlikler büyüdü ve ..." Hayal kırıklığı ve üzüntü beni ele geçirmek için savaştı ama ben bu duyguları geri ittim. Sesim bu mücadeleden dolayı kırılgandı. "İç çamaşırlarımla aynaya bakmaktan bile hoşlanmıyorum. Peki North'la nasıl soyunabilirim? Ya da herhangi bir erkekle? Bana böyle hissettirerek onların kazanmasına izin verdiğim için nefret ediyorum ama bu çirkin bir kendinden nefret etme duygusunu aşamıyorum." Korkunç sözler aramızda çınladı ve ben umutsuzca onları geri almak istedim.

Sloane izin vermedi.

Elimi tuttu ve çekiştirerek beni ona bakmaya zorladı.

Gözlerinde empati gözyaşları parlıyordu. "O adamların her birini avlayabilseydim, avlardım. Ya da Walker'ı onların üzerine salarım," diye öfkeleni. "Keşke kendin hakkında böyle hissetmeseydin. Ve sana muhteşem olduğunu düşündüğümü söylemeyeceğim, gerçekten hayatımda tanıdığım fiziksel olarak en güzel insanlardan biri olmana rağmen ve bunu bilmediğin için şaşkırım ... ama çünkü bir şey zihninde bu kadar derinlere yerleştğinde yardımcı olmadığını hissediyorum."

Mesele de buydu. Sloane bana güzel olduğumu söyleyen ilk kişi değildi. Hatta annemin mankenlik ajansı beni büyük beden kadrosuna katmak için ona yaklaşmıştı ama annemin üzüntüsüne rağmen mankenlikle hiç ilgilenmemiştim.

Öyleyse neden başarılı, bağımsız bir kadın olarak insanların kendimi nasıl gördüğümü ve hissettiğimi mahvetmesine izin veriyordum?

"Bak, kendine yeniden güvenmen için bir erkekten daha fazlası gerekecek. O yeri kendi içinde bulman gerekecek. Ama bu North'un sana rehberlik edemeyeceği anlamına gelmez. Kendini yeniden net bir şekilde görmene yardım edemeyeceği anlamına gelmez.

Ve belki de başka bir aktörle ilişki kurmak için ona asla güvenmeyeceksin... ama sonsuza kadar yalnız mı kalmak istiyorsun?"

Suyun üzerindeki o büyük boş evde tek başıma oturma düşüncesi içimi buz gibi bir korkuyla doldurdu. Kelimeyi dışarı iterken boğuk bir ses çıkıyordu. "Hayır."

Sloane elimi tekrar sıktı. "O zaman bırak North sana rehberlik etsin. Bir gecelik karşılıksız seks öneren oydu."

"Ve gerçekten bir gecenin beni sihirli bir şekilde düzelterecğini mi düşünüyorsun?" "Hayır. Ama kendini bulmanın ilk adımı olabilir.

tekrar. Ve oradan, belki de gelecekteki Bay Aria Howard'ın kalbine girmesine izin verirsin."

Mükemmel bir sessizlik içinde suya bakarken sözleri zihnimde süzülüyordu. North için çırılçıplak soyunacağım düşüncesi garip bir beklenti ve endişe karışımına neden oldu.

Bir seçeneğim vardı.

Kendimi ve diğer insanların çirkin düşüncelerinden korumak için cinselliğimi kilitlediğim, etrafımda inşa ettiğim bu yalnız kalede kalabilirdim... ya da cesur olabilirdim.

Cesur olabilir miyim?

ON üç

ARIA

| Daha önce hiç kaleye gizlice girmeye çalışmamıştım ve şimdi bunu yapmaya çalışırken heyecandan titriyordum. Arabamı spa ve spor salonu binasına park etmeye karar verdim, böylece şatoya park edersem kimse beni aramaya gelmeyecekti, takip ediliyormuşum gibi etrafa bakarak ana binaya kadar beş dakika yürüdüm. Ya da iyi bir şey peşinde değildim ve olmak istemiyordum.

Yakalandım.

İkincisi doğruydu.

Dün Sloane ile konuştuktan sonra North'u aklımdan çıkaramamıştım. Onunla çıplak olma fikri hâlâ beni sinirden hasta ediyordu ama artık hayatımı saklanarak sürdürmek istemiyordum. Tüm varoluşum boyunca yaptığım her eylem başkası yüzünden olmuştu. Allegra'nın yanında olmak istediğim için Doğu Yakası'ndaki bir üniversiteye gitmemiştim ve bu sorun değildi. Bundan pişmanlık duymadım. Ama sonra o ve annem için Los Angeles'ta kaldım. Sonunda, her zaman istediğim gibi ayrıldığımda, bunun nedeni cesur olmaya ve kendim için bir karar vermeye hazır olmam değildi. Çünkü aşağılanmıştım ve kaçacak bir yere ihtiyacım vardı.

Ne istediğime göre karar vermeye başlamanın zamanı çoktan gelmişti.

Bu yüzden saat sekizde işten çıkmak yerine arabamı spa binasına park ettim ve küçük bir sinsi gibi geri döndüm. Şatoya gizlice girmek biraz anlamsızdı çünkü halka açık odaların her yerinde ve tüm giriş ve çıkışlarda kameralar vardı. İçeri girer girmez güvenlik orada olduğumu anlayacaktı. Ancak, orada ne yaptığımı açıklamak istemediğim için herhangi bir personelle karşılaşmak istemedim.

Onlara ne söyleyebilirdim ki?

Özgüven sorunlarım var ve North Hunter bunları benden söküp atmayı kabul etti, o yüzden gidip bunu yapmasına izin vereceğim.

Evet, bunu patronun söylemesi harika olurdu.

Bazı üyeler halka açık odalardan birinde içki içiyordu ama ben personel asansörüne ulaşana kadar gölgelerde kalarak kenarlardan dolaştım. Kapılar kapanıp beni yukarı taşıdığına neredeyse içine yığılacaktım. Kollarımın altında ter birikmişti, bu da birini baştan çıkarmak için iyi bir görüntü değildi. North'un önünde soyunmaktan zaten korkuyordum.

Aman Tanrım, bu çok kötü bir fikir.

Asansörün kapıları açılıp neyse ki boş bir koridor ortaya çıkınca ani bir kararsızlıkla donup kaldım.

Belki de North tek gecelik bir ilişki hakkında şaka yapıyordu.

Belki de acıdığı için evet diyecekti.

Lanet olsun. Kafamın içindeki o sesten nefret ediyordum. Niyetim North'un odasına gitmekti. Ancak asansörden dışarı adımımı attığımda kulağıma hafif bir müzik sesi çalındı. Durdum ve dinlemek için başımı eğdim.

Wakefield, North'un kalenin kulesini gitarını çalmak için kullandığından bahsetmişti. Kalbim daha da hızlı çarparak gitar müziğinin sesini kuleye kadar takip ettim. Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışarak kapıyı açtım ve North'un derin, pürüzsüz sesi bana ulaştı.

Nefesim kesildi.

Adam şarkı

söyleyebiliyordu.

Tabii ki söyleyebilirdi.

İçeri girip kapıyı yavaşça arkamdan kapattım. Kulenin dibi daracıktı. Dar, halı kaplı merdivenler, North'un tanımadığım bir şarkı çaldığı yukarıdaki dairesel odaya doğru kıvrılıyordu.

O mu yazdı?

North, aklımdan çıkaramadığı bir melodiye takıntılı olduğunu söylerken hafif bir folklorik, country tınısı vardı. Vücudum şarkı söyleyen sesinin tınısına tepki verirken, uyluklarımın arasında karıncalanmalar uyanırken, bir avucumu soğuk tuğlaya yasladım ve derin bir nefes aldım. Neden bunu yaşamak için yapmıyordu? Görünüşe göre adamın yetenekleri sınırsızdı.

Öyle olduklarını ummak zorundaydım çünkü şatodan ve belki de İskoçya'dan tamamen kaçmakla kendimi ona atmak için üst kata koşmak arasında bir yerdeydim.

O Lucas değil, diye kendime hatırlattım.

Şok olmuşum, merdivenleri çıkmaya zorlarken bacaklarım titriyordu. Sinirlerimi üzerlerinden atmak istiyordum ama kendimi endişelenmemek için zorlayamıyordum. Tırmanırken topuklarım halıda ses çıkarmadı, bu yüzden merdivenlerin başında görüldüğümde Kuzey beni ilk başta fark etmedi. Koltuğun kenarına oturmuş, gitarını dizine dayamış, şarkı söylerken başını öne eğmişti. Önünde, yere dağınık bir el yazısıyla karalanmış sözcüklerin olduğu bir defter vardı.

Bu şarkıyı o yazmıştı.

Ne kadar cinsel olduklarını gizleyen sözler karşısında yanaklarım kızardı. En sevdiği dondurma gibi yalamak istediği bir kadından bahsederken beni şaşırtmayan bir oyunculuk vardı.

Şarkının kimin hakkında olduğunu merak ettiğimde kıskançlık içime işledi. Cara Rochdale için mi yazmıştı? Pop yıldızına olan hayranlığı mantıklıydı. Ortak bir müzikleri vardı. Bu düşünce beni depresyona soktu.

Birden başını kaldırdı ve öyle bir irkildi ki gitar elinden düştü. "Siktir!" diye bağırdı, gitar yere düşerken.

halı kaplı zemin. "Siktir, siktir." Kuzey yarı öfkeyle baktı, yarı sırıttı. "Ödümü kopardın."

Dudaklarım mizahla seğirdi. Keşke insanları dehşete düşüren karizmatik bir sosyopatı canlandırdığı King's Valley'in hayranları onu şimdi görebilseydi. "Bunun için üzgünüm."

North biraz sersemlemiş gibi başını salladı ve kontrol etmek için gitarını yerden aldı. "Ne zamandır oradasın?"

Tıpkı ona güldüğüm gibi, sinirlerim de aniden geri döndü. Başka bir kadın hakkında şarkı söyleyen bir adamla gerçekten sekse başlamak istiyor muydum? Bunun kendime olan saygıma pek faydası olacağını sanmıyordum. "Uh... uzun değil. Şarkını dinleyecek kadar uzun. Harika bir sesin var."

Bir elini başının üzerinde gezdirdi ve bana alaycı bir sırıtış attı. "Şarkıyı beğendin mi?"

Sertleştım. Bunu bana neden sorsun ki? "Evet, tabii."

Pek de heyecanlı olmayan cevabım karşısında ifadesi düzleşti ve kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissettim.

"Harika bir şarkı," demek için acele ettim. "Akılda kalıcı. Eğlenceli. Eski kız arkadaşınla mı ilgili?"

North dehşete düşmüş görünüyordu. "İki yıl boyunca beni seviyormuş gibi yapıp sonra da ona ihtiyacım olduğunda beni terk eden bir kadın hakkında neden şarkı yazayım ki? Gerçi dürüst olmak gerekirse, onu sevmiş olsaydım, muhtemelen biraz daha fazla acı çekerdim ve başka bir kadın hakkında şarkı yazmazdım."

Biliyordum.

Başka bir kadın hakkında şarkılar yazıyordu.

İlgisinin kütüphanedeki o geceden daha uzun süreceğine inanacak kadar aptaldım. Reddedilmekten göğsümün ağrıdığını hissederek ona bir kez daha gülümsedim ve başımı salladım. "Peki, iyi geceler o zaman."

"Hey, hey, hey." Kuzey ayağa kalktı, telaşlı ses tonu beni dönüşün ortasında durdurdu. Sanki bir cevap arıyormuş gibi yüzüme baktı. Sonra ensesini ovuştururken küçük bir of çekti. "Şarkı senin hakkında."

Şaşırmış bir halde ona bakakaldım.

Dudaklarının köşesi yukarı kalktı. "Bilmiyor muydun?" "Nasıl bilebilirdim ki?" Şok içinde kekeledim.

North'un gülümsemesi seksi, hınzır bir sırıtışa dönüştü. "Aklımdan çıkaramadığım bir melodi hakkında."

Hiç anlamadığım için kaşlarımı çattım.

Kıkırdadı. "Aria... senin adın Aria."

Ve bir aria bir şarkıydı. Bir melodi. Aman Tanrım. Yanaklarımın utançtan yandığını hissettim ve sinir bozucu bir şekilde gururum okşandı. "Oh."

"Doğru. Oh." Bana sırttı ve kalp atışlarım hızlandı. "Peki, buraya gerçekten neden geldin?"

Cevap vermem bir dakika sürdü çünkü şarkı sözlerini kafamdan geçiriyordum ve kesinlikle benimle seks yapmakla ilgiliydi. Özellikle de benimle sevişmekle.

Uyarılma vücudumda sıvı bir şimşek gibi çaktı ve North'un ifadesi sert ve tetikte olduğunda, göğsümün sık nefeslerle kabardığını görebildiğini biliyordum.

Beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi baktı.

Şarkıyla birlikte bu da kendime olan güvenimi artırdı. "Hadi yapalım. Birlikte bir gece geçirelim."

North'un gözleri parladı ve çenesindeki kaslar, ben utançtan bir su birikintisi içinde erimek isteyene kadar bana bakarken esnedi.

"Ya da değil." Umurumda değilmiş gibi omuz silktim.

Bakışlarımı tutan Kuzey aramızdaki mesafeyi kapattı ve tüm varlığım ona doğru uğulduyor gibiydi. Bacaklarım öylesine titriyordu ki ellerimi destek için omuzlarına koymak istedim. Bunun yerine mümkün olduğunca sakın kalmaya çalıştım.

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Güvensizlik içime işledi. "Eğer istersen. Yani, istemezsen de sorun yok."

"Oh, istiyorum," diye homurdandı ve buna karşılık bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissettim. "Ama benden tam olarak ne istediğini bilmek istiyorum."

Kendimi herhangi bir erkeğin önüne serme düşüncesi genellikle ters yöne koşmama neden olurdu ama North eski sevgililerimin ektiği güvensizlikleri zaten biliyordu. "Ben... Ben bir gece istiyorum. Görmek için... Yani... Ben sadece ... Kendime berbat bir aşık olmadığımı kanıtlamak istiyorum. Kendimi yeniden çekici ve seksi hissedebileceğimi." Yanaklarım yanıyordu.

North bana doğru eğilirken göz bebekleri büyüdü, kolonyası duyularımı gıdıklıyordu. "Bunu sana bu gece birçok kez kanıtlayacağız."

Nefesimi içime çektim, heyecandan ve sinirden karnıma ağrılar girdi.

"Hadi gidelim." Merdivenlere doğru başıyla işaret etti. İşte bu kadar. Bunu gerçekten yapıyordum.

Şükürler olsun ki kimseye çarpmadan odasına ulaştık ve şimdi yerin yarılp beni yutmasını istiyordum. Gitarını dikkatlice kutusuna geri koyduktan sonra North arkasını döndü ve tüm kıyafetlerimi çıkarmamı istedi.

Sertçe yutkunarak ellerimi arkama sakladım, böylece parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine geçirdiğimi göremeyecekti. "Uh

... belki bunu soyunmadan da yapabiliriz." "Siktir et hayır," dedi rahat ama güçlü bir kararlılıkla. "I seni çıplak istiyorum."

Bir kaçış yolu bulmak için odanın etrafına bakındım.

Kuzey nefesinin altından küfretti ve sonra ürkek bakışlarımı üzerine çekerek odayı geçip bana doğru geldi. Şimdiden pişmanlık mı duyuyordu?

Beni şaşırtarak yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başını salladı. "O piçlerin derisini canlı canlı yüzmek isterdim," diye mırıldandı ve eski sevgililerimi kastettiğini anladım.

"Yaptığın diğer her şeyde kendinden bu kadar eminsin de bu konuda nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bu beni kızdırıyor."

"Belki de yapmalıyız-"

"Yapma." Başparmağıyla yanağımı okşadı ve sonra ellerini yavaşça boynuma doğru kaydırды. Boğazımı okşarken dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oldu. Dokunuşunda vücudumun kesinlikle hoşuna giden nazik bir baskınlık vardı. "Bunu yapmamamız gerektiğini söyleme. Eğer istiyorsan yapmayız."

Sertçe yutkundum ve ellerinin altında bunu hissettiğini biliyordum. "İstiyorum. Ben sadece..."

Kuzey o kadar yaklaştı ki dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti. "Konuş benimle" diye fısıldadığında ürperdim.

Cesur ol.

Cesur ol!

"Korkarım soyunursam, sen ..." Birden gözyaşlarına boğulmak istedim ve bu hiç de iyi olmazdı. "Yapamam." Ondan uzaklaştım ve kapıya doğru döndüm. "Üzgünüm, bunu yapamam."

Ama Kuzey önümdeydi ve çıkışımı engelliyordu. Yüz ifadesi sabırlı ve endişeliydi. "Eğer istediğin buysa yolundan çekileceğim. Ama öyle olduğunu sanmıyorum."

"Kuzey..."

"Konuş benimle, Aria. Ne söylersen söyle bu odadan çıkmayacaksın. Söz veriyorum."

Ağlamayacaktım. Nadiren ağlardım ve şimdi Kuzey Hunter'ın önünde ağlamaya başlamayacaktım. "Berbat haldeyim. Bu hiç seksi değil. Bunu kim ister ki? Hiçbir erkek bunu istemez." Onu iterek geçmek için hamle yaptım ama o pazılarımdan tutarak beni kendine çekti. Gözyaşlarım hiçbir uyarı olmadan döküldü ve beni dehşete düşürdü. "Bırak beni!"

"Hayır, üzgün olduğunda gitmene izin vermeyeceğim." Beni kendine doğru bastırды ve başımı boynunun kıvrımlarına sıkıştırdı. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Tamam mı? Sadece ağlama. Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum." Sesi kısıktı ve sözlerindeki samimiyet

çimi parçaladı.

utanç. Parmaklarım tişörtüne sıkıştı ve duygularımı kontrol altına almaya çalışırken ona karşı ürperdim.

Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyordum ama nefes alış verişimizin yavaşlamasına yetecek kadar uzun bir süreydi. North bana sarıldı ve ben sakinleşene kadar yatıştırıcı ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür dileyecek bir şey yok."

Onun tarafından tutulmak, güçlü kollarını etrafımda hissetmek ve gözlerinin içine bakmak zorunda olmamak, bu sefer itiraf etmeyi biraz daha kolaylaştıran bir şeydi, "Soyunursam... beni artık çekici bulmayacağından korkuyorum."

North'un kolları bana daha sıkı sarıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Tanrım, bu kelimeleri söylemek bile beni itici yapmıştı, değil mi? "Kuzey mi?"

"Özür dilerim. Eski erkek arkadaşlarını avlamaktan ve onları üreme yeteneğinden yoksun bırakmaktan kendimi alıkoymaya çalışıyorum." Sesi öfkeyle titriyordu.

Bir elimi sert göğsünün üzerinde gezdirdim. "Buna değmezler."

"Sen buna değersin."

Ses tonunun yoğunluğu karşısında şaşırarak başımı kaldırdım. İfadesi çok şiddetliydi, öfke ve özlem herkesin görmesi için orada kaynıyordu. Benim görmem için. "Tanrım." Yüzümü avuçlamak için uzandığında sesi çakıllıydı. "Ne kadar güzel olduğunun farkında bile değilsin ve bu beni öldürüyor."

Gerçekten bunu mu demek istedi? Zihnimin arkasında beni kandırdığını söyleyen sinsi sese karşı savaştım. Sözleri gardımı düşürmek için bir numaraydı. Yani, hangi erkek bir gecelik seks için kendini bu duruma sokabilirdi ki? North gözden düşmüş bir aktördü, hayatını geri kazanmak için çaresizdi. Ona yardım edebilecek kadar nüfuzlu olan babama ulaşmak için benimle bir yol bulmak çok daha mantıklıydı.

Bu düşünceyle anında suçluluk duygusuyla kıvrandım.

İyi bir adam kendini bu duruma sokar, diye başka bir ses paniğimi bastırdı. Bence o iyi bir adam olabilir. Eğer değilse, en kötü ne olabilir ki? Bu bir gece, bir ilişki değil.

İçimdeki cesaret kırıntılarını toplayarak, "Tekrar denemek istiyorum," diye itiraf ettim.

Kuzey sertçe yutkundu, yanaklarının tepesi uyarılmayla kızardı. Çok sevimliydi. Birden göğüslerimin onun göğsüne baskı yaptığını hissettim ve North'un da öyle olduğunu biliyordum çünkü karnıma karşı sertleştiğini hissettim. Uyluklarımın arasındaki karıncalanmalar tüm gücüyle yeniden uyandı.

Elimi tutup beni yatağa doğru götürmeden önce, "Yavaş yavaş başlayalım o zaman," diye homurdanarak önerdi.

Sinirlerim yine midemde ip atlama oyunu oynadı ama kendimi onu takip etmeye zorladım.

Sonra Kuzey yatağın kenarına oturarak beni şaşırttı. Ereksiyonu kot pantolonunun fermuarına doğru kabarmıştı. Bu hiç rahat görünmüyordu. Ama o bunu görmezden geldi, ellerinin üzerinde geriye yaslanırken cesurca bana baktı. "Önce saçlarını aç."

Saçım.

Evet, tamam, bunu yapabilirim.

Ellerim biraz titreyerek uzandım ve sade siyah saç bağımı çektim. Saçlarım kendimle ilgili gerçekten sevdiğim birkaç şeyden biriydi. Bir de gözlerim. Kalın ve koyu renk olan saçlarım, çözdüğümde omuzlarımdan aşağı döküldü. Kuzey, bakışları benimkilere dönmeden önce birkaç saniye boyunca büyülenmiş gibi göründü. "Şimdi de gömleğin."

Talimatları karşısında kendimi garip bir uyarılma ve korku hali içinde buldum. Korkuyu bir kenara itip tahrike yaslanarak cesur olmaya çalıştım ve gömleğimin düğmelerini yavaşça açarken Kuzey'in bakışlarını üzerimde tuttum. Önce o koptu, gözleri ellerimi takip etmek için daldı. Görünen son düğmeye geldiğimde eteğimin kenarını çekiştirdim ve son birkaç düğmeyi de serbest bıraktım.

Derin bir nefes alarak silkindim ve ipeğin yere düşmesine izin verdim.

North beni içine çekerken "Becer beni," diye nefes aldı, gözleri koyu mor sütyenimin kavradığı dolgun göğüslerimde oyalanıyordu.

Yüksek bel eteğimin açıkta bıraktığı küçük kısmını gizlemek için kollarımı karnıma dolamak istedim ama kendimi bundan kaçınmaya zorladım.

North'un parmakları arkasındaki yorgana sıkıştı ve nefes alış veriş biraz daha sıklaştı. "Ne kadar seksi olduğunu nasıl bilmezsin?"

Etek çıkana kadar bekle... Ya da bekleme. "Belki de böyle yapabiliriz?"

Gözlerimin içine baktı, gözlerinde anlayış vardı. "Hepinizi istiyorum."

Neredeyse bir soruydu. Titreyen bir nefes alıp yavaşça bıraktıktan sonra başımı sallayarak onayladım.

Bunu yapabilirim.

"Sütyenini çıkar," diye emretti, sesi seksle kalınlaşmıştı. Sütyeni açmak için arkama uzanmadan önce meme uçlarım satenin altında zirve yaptı. Kendimi bundan vazgeçiremeden askıları indirdim ve sütyenin gömleğimin üstüne, yere düşmesine izin verdim. Serin hava tenimi karıncalandırarak meme uçlarımı sert noktalar halinde sıktı. North'un aç bakışları

Göğüslerim beklentiyle kabarıyor.

Sonra kendini durduramazmış gibi ellerini kalçalarımın arasına çekti. Ellerini belimde gezdirdi, tüylerim diken diken oldu... sonra iri göğüslerimi avuçlarının arasına aldı ve nazıkçe sıktı.

O inleyip beni yoğururken ben inledim.

"Becer beni, becer beni," diye mırıldandı North, beni canlı canlı yemek istiyormuş gibi bakarak. "O kadar seksisin ki beni öldürebilirsin."

Bu iltifat karşısında yüzüm kızardı.

Birden ayağa kalktı ve beni kollarının arasına aldı. "Seni öpmem gerek."

Ancak o zaman öpüşmediğimizi fark ettim.

Öpüşmediğimizi.

Ben cevap veremeden, ağzı benimkinin
üzerindeydi. Bu yumuşak, tatlı, nazik, ikna edici
bir öpücük değildi.

North'un öpücüğü yiyip bitiriyordu.

Beni becermek istiyormuş gibi öptüğünde nefes nefese
kaldım. Ve o anda tam da ihtiyacım olan şey buydu. Sıcaklık
ve arzu içimde patladı, şüphelerimi ve fazla düşüncelerimi
kafamdan silip süpürdü, ta ki ellerinin vücudumdaki
hissinden, etrafımdaki kokusundan, dudaklarının
dudaklarımı morartmasından başka bir şey kalmayana
kadar.

Kuzey kırıldı Uzakta, Nefes nefese, bakıyor
at Ben, a biraz sersemlemişti.

"Tanrım," diye mırıldandı, elleri kalçalarımdaydı ve hafifçe
sıkıyordu. "Aramızdaki ilişkinin böyle olacağını biliyordum."

İçimi bir rahatlama kapladı. Onunla bunu yapmak
istiyordum ve belki de her kelimesini aşırı analiz etmeden
bunu yapabilirdim.

ve dokun.

Ama sonra talep etti, "Eteklerini çıkar. Şimdi." Ve
karnımı dolduran tüm o seksi ateş, onun önünde tamamen
çıplak olma düşüncesiyle söndü.

On dört

ARIA

"T bana alk."

Kuzey yatağa geri dönmüştü, endişeli bir kırıksıklık kaşlarının arasında.

Kendimi savunmasız ve sinirli hissederek çıplak göğüslerimi kollarımla kapattım. "Pantolonunu çıkaramaz mısın?"

Bana o muhteşem, orantısız sırtışını verdi. "Sonunda, evet." Sonra tekrar ciddileşti. "Ama önce eteğini çıkarma lafının seni neden soğuttuğunu bilmek istiyorum?"

Bir anı içimi yaktı, hatırladıkça irkilmeme neden olan acı verici bir parıltı. Bu anının üzerimde güç sahibi olmasından nefret ediyordum. Aynada kendime birkaç saniyeden fazla bakmaya dayanamamamın sebebinin bu olmasından nefret ediyordum.

Tanrım, bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Ve bu beni dünyanın en kötü alaycısı yapmıyor muydu? Yüzümü ellerimle kapattım, aynı anda hem utanmış hem de öfkelenmişim. "Çok özür dilerim ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye parmaklarımın arasındaki boşluktan kısık sesle özür diledim.

"Eteğini çıkarmanı isteyene kadar benimleydin... Tanrım, Aria... biri sana zarar mı verdi?"

Ses tonundaki dehşetle ellerimi indirdim. Yüzündeki ifade harap olmuş gibiydi ve nedenini anlayınca

"Hayır, Tanrım, hayır, öyle bir şey yok." North rahatlamış görünüyordu.

A pang . şefkat kesilmiş aracılığıyla ve kırılğanlık. Tekrar göğsümü örterek ayaklarıma baktım ve "Ayrılmamızdan kısa bir süre önce Lucas'la kavga ettik çünkü o... ah, kahretsin." diye itiraf ettim. Biraz midemin bulandığını hissettim. "Yataktaydık. Daha yeni seks yapmıştık ve elini karnıma koyup biraz mekik çekip kilo verirsem daha seksi olacağımı söyledi. "Kadınının düz ve sıkı bir karnı olsun istermiş." Ne kadar incindiğimi hatırlıyorum... Onunla yatakta çıplak yatarken birden kendimi ne kadar itici hissettiğimi. Ondan ve tüm dünyadan nasıl saklanmak istediğimi. Onun yerine, ona gidip kendini becermesini söyledim. Sonra giyindim ve hışımınla çıktım.

Özür dilemek için bana çiçek gönderdi ve onu affetmem için yalvardı. Ama ondan sonra bana dokunmasını istemedim ve sadece iki hafta sonra Caitlyn bana ikisinin birlikte olduğu videoyu gönderdi. North hiçbir şey söylemeyince sonunda ona baktım. Çenesindeki kaslar titriyordu ve Lucas'ı yumruklamak istediğini biliyordum. Ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça ayağa kalktı ve arkamda durmak için etrafımda dolandı. Göğsünü sırtıma yaslayıp bileklerimi tutarak kollarımı yavaşça yanlarıma doğru indirirken sıcaklığı vücudumu yaladı. Parmak uçlarını kollarımda aşağı yukarı gezdirdi, aynı anda hem rahatlatıcı hem de tahrik edici bir okşayıştı. Saçlarımı bir tarafa doğru savurduğunda meme uçlarım dikleşti. boynumu ortaya çıkardı.

North dudaklarını kulağıma dayadığında omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı, sesi içimde gürledi. "Bütün erkekler aynı yaratılmamıştır." Elleri kollarımdan çekildi ve eteğimin fermuarında bir çekiştirme hissettim. "Benim gibi erkekler kadınları tüm ihtiyaçlarıyla takdir eder." diye devam edince gerildim. Boynuma yumuşak bir öpücük kondururken yavaşça eteğimin fermuarını indirdi. "Ve benim beynim ve sikim senin şimdiye kadar tanıştığımız en seksi kadın olduğunu düşünüyor."

Bu bir numara. Yalan. Sadece duymak istediğini düşündüğü şeyi söylüyor.

Kuzey, elleri eteğin içine kayarken alt bedenini benimkine bastırdı ve ben onun sert sıcaklığını hissedince nefes nefese kaldım. Eğer bu bir yalansa, siki de bu aldatmacanın içindeydi.

Etek gevşediğinde ve North onu kalçalarımın altına ittiğinde gerildim. Sonra ayak bileklerime kadar indi.

"Dışarı çık," dedi, parmak eklemlerini sırtımda gezdirerek.

Titreyerek eteğin altından çıktım ve Kuzey boğuk bir ses çıkardı. "Ne?" Omzumun üzerinden baktığımda onu bacaklarıma bakarken buldum.

Geniş kığım, kalçalarım ve uyluklarımdan iğreniyor.

"Burada bulunduğum her gün eteğinin altına dantelli çoraplar ve jartiyerler giyerek dolaştığını mı söylüyorsun?"

Oh. Şaşkınlık ve rahatlamayla küçük bir kahkaha attım. "Beğendin mi?"

"Sevdiğimden de öte." Elini kığımın üzerine kaydırды ve sıktı. Kalçalarımın arasındaki arzu kayganlaştı. Vay canına. Tamam. "Bir bakayım."

"Bakıyorsun."

Ama şimdi önümdeki yatağa oturmak için etrafımda dolaşıyordu. Göğüslerimi tekrar örtmek için hamle yaptım ve Kuzey başını salladı. "Yapma."

Bunu yapabilirsin.

Kendimi garip hissederek kollarımı indirdim ve bakışları ayakkabılarımdan yukarı doğru kayarken rahatsız edici bir şekilde kaymamaya çalıştım. Bacaklarım en iyi fiziksel özelliklerimden biriydi. Uzun ve biçimli, ama kalçalarım istediğimden biraz daha büyüktü ve tabii ki kıvrımlı kalçalarıma ve korkunç göbeğime doğru uzanıyorlardı.

Ancak garipliğim North'un açgözlü bakışları altında kayboldu. Yemin ederim, daha önce kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı. Sanki beni yatağa atmak ve yarın yokmuş gibi becermek istiyordu.

"Tanrım, kadın," dedi boğuk bir sesle. "Sen yürüyen ıslak bir rüyasın."

Sanırım bunu kastediyor.

İstemese bile... en azından beni istiyordu. Aletinin kot pantolonunu zorlaması bunun kanıtıydı. Ve bu sadece bir geceydi.

Bu oluyordu.

Artık oyalanmak yok. Artık saklanmak yok.

Çıplak olduğumda beni isterdi ya da istemezdi.

İçten içe bu cesur sözleri hissetmiyordum. Ama yine de onlara göre yaşamaya kararlıyım. Bu yüzden topuklularımı tekmeledim ve pantolon askılarımı açtım.

Ben çorapları çıkarmaya başlayamadan North önümde dizlerinin üzerine çöktü ve işi devraldı. Benim kullanacağım etkili hız yerine, her bir çorabı yavaşça aşağı yuvarladı, dudakları onları takip ederek hassas tenime fısıldadı. Karnımın derinliklerinde bir his dalgalandı ve alçaldı. Titredim, daha da ıslandım. Sonra dudakları çıplak kalçama döndü ve ben de bacaklarımı açarak, öpücüğünün içinde dalgalanana kadar onu yukarı doğru davet ettim.

"Kuzey," diye yalvardım, parmaklarımı saçlarında gezdirirken.

Şehvetle dikkatim o kadar dağılmıştı ki, iç çamaşırlarımı çıkarma çabukluğuna hazırlıklı değildim. Aniden ayak bileklerime dolandılar ve North tüm çıplaklığımla bana bakıyordu.

Elimle karnımın alt kısmını örtmek için hareket ettim. Düz değildi. Biraz çıkıntılıydı ve oturduğumda yuvarlanıyordu. Kuzey onaylamayarak homurdandı ve beni okşamak için elimi nazikçe itti.

"Yapma-" Onu durdurmak için hamle yaptım ve o da bana başını salladı.

"Çok güzelsin. Her bir santimin çok güzel," diye söz verdi dudaklarını karnımın üzerinde gezdirmeden birkaç saniye önce.

Karnımın her tarafına öpücükler saçarken, elleri ulaşabildiği her yerimi okşarken, dudaklarıyla bana taparken gözlerim yaşardı.

Numara gibi gelmedi.

Sonra sırtüstü yatana kadar beni yatağa doğru itti. North yerde dizlerinin üzerinde durdu ve bacaklarımı omuzlarına atıp başını kalçalarımın arasına gömerken kıcımlı elleriyle kavradı. Dili klitorisime dokunmadan saniyeler önce arzu dolu bir ses çıkardı.

İhtiyaç içime çarptı ve ağzına karşı dalgalandım. Parmakları kalçalarımın arasına saplandı ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ziyafet çekmeden saniyeler önce iniltisi içimde titreşti. Şehvet tüm güvensizliklerin, tüm şüphelerin üstesinden geldi. Kuzey'den ve klitorisimi emişinden, sertçe çekişinden, sonra yumuşatışından, dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi yalamasından ve alıştırmasından başka bir şey yoktu. Sonra içime itmeden önce dilini kirli, doymak bilmez bir yalamayla aşağı kaydırıldı.

"Kuzey!" Tamamen parçalanmaya doğru gittikçe daha yükseğe tırmanırken ağzına doğru iterek bağırdım.

Çaresizliğimi hissederek klitorisime döndü ve ben serbest bırakılmaya ihtiyaç duyan akılsız, kızarmış bir şeyden başka bir şey olmayana kadar onu emdi ve yaladı.

Ama sonra başını kaldırdı, gözleri tahrikten parlıyordu. "Tadın harika." Sesi sertti. "Seni bütün gece yiyebilirim."

"Durma," diye yalvardım, ona doğru uzanarak. "Lütfen."

Benim isteğim, onun emri, görünüşe göre. Klitorisime işkence etmek için geri döndü.

"Kuzey!" Orgazmım bir havai fişek patlaması gibi vurdu, ağzına karşı titrerken ve kapalı göz kapaklarımın arkasında ışıklar titrerken serbest bırakma içimden lezzetli bir şekilde kayıyor.

Kendimi tosttan kayan erimiş tereyağı gibi hissederken kendime gelmem bir dakika sürdü. North'un yatağında çırılçıplak yattığımı ve boşalırken çok ama çok gürültülü olduğumu hatırlamam. Gözlerimi açtığımda North ayakta idi. Yüz ifadesindeki şiddetli yoğunluktan korkmalıydım.

Pazar gününe kadar altı şekilde becerilecektim, ama hızla soyunurken ortaya çıkardığı kaslı vücut dikkatimi dağıttı.

Elbette onu daha önce yarı çıplak görmüştüm ama nedense vücudunun ne kadar olağanüstü olduğunu unutmuştum. Her santimi mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Yağsız, sert kaslar. Kas olabileceğini bilmediğim yerlerdeki kaslar. Ayrıca şimdiye kadar gördüğüm en dramatik V-kesimli oblik kaslara sahipti ve erkek arkadaşlarımın çoğu formunu koruyan erkeklerdi.

O mükemmeldi.

Ve ben değildim.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, işleri tekrar durdurmak üzereydim ki kot pantolonunu ve boxer külotunu aşağı itti ve kaslı kalçalarının arasında dikkatle duran, çoktan pre-cum damlayan çok sert, zonklayan bir horoz ortaya çıktı. Bacaklarının arasındaki o şeyle etrafta ukala ukala dolaşmasına şaşmamalı.

Bir anda kavruldum.

Tamam... Bu kadar tahrik olmuşum gibi numara yapamazdım. Ve sonsuza kadar seks yapmamış gibi hissediyordum. İç bacaklarım beklentiyle titriyordu.

"Gördüğünü beğendin mi?" North cüzdanından bir prezervatif çıkarırken alay etti, cüzdanını düşürdü ve sonra paketi dişleriyle yırttı. Tüm bu süre boyunca, üzerine atlamak istememe neden olan seksi bir güvenle bakışlarımı üzerinde tuttu.

Bunu nasıl yaptı?

Beni güvensizliğimden nasıl bu kadar uzaklaştırdı?

"Hem de çok." Sözlerim fısıltıyla çıkmıştı ve bu da yüzündeki sert ihtiyacı yumuşatan bir şefkat ifadesi yaratmıştı.

North prezervatifi taktı ve sonra eğilip beni kollarımın altından tuttu ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni yatakta yukarı kaydırды. Beni nefessiz bir şekilde öpmeden önce ona şaşkınlıkla bir saniye kadar bakacak zamanım oldu.

Kalçalarımı genişlettim, aralarına yerleşmesine izin verdim, dudaklarım şişene kadar beni öperken sikinin karnıma sürtündüğünü hissettim. Biz öpüşürken o da vücudumu keşfetti. Parmak uçları gitar çalmaktan nasır tutmuştu ve yumuşak tenimi okşarken pürüzleri karıncalanma hissi uyandırıyor. İnledim ve onun dokunuşuna doğru yükseldim. Göğüslerimle oynarken, onları şekillendirip yoğururken, meme uçlarımı okşayıp çimdiklerken karnımda arzu dalgaları dalgalanıyordu. Öpücüğü sertleşti, sertleşti, çaresizleşti ve her iki meme ucumu da işaret ve baş parmaklarının arasına sıkıştırırken iniltisi içimi doldurdu. Arzuyla nefesim kesildi ve onun tatmin hırıltısı beni zevkten kızarttı.

North öpücüğü kesti, ama sadece boğazımdan aşağıya, göğüslerime ulaşana kadar göğsüm boyunca daha fazla saçmak için. Sıcak ağzı meme ucumu yakalayıp çekiştirirken gözlerim tavanda haykırdım. Göğüs uçlarım şişene ve iç bacaklarım uyarılmamla kayganlaşana kadar göğüslerime taptı. Daha önce hiçbir erkek vücudumla bu kadar uzun süre ilgilenmemişti. Sanki sabrı taşmak üzereydi ama bundan zevk alıyordu. İkimiz de arzuyla aklımızı yitirene kadar bunu sürdürmekten zevk alıyordu.

Öyle ki karnımdan aşağıya doğru öpücükler kondururken, içime sokulurken, ne kadar seksi ve tatlı olduğumu, tenimin ne kadar yumuşak olduğunu mırıldanırken irkilmedim bile. Ve sonra ağzı yine bacaklarımın arasındaydı. North beni yaladı ve bir küfür savurdu. "Siktir, hazırsın."

"Evet," diye mırıldandım, sersemlemiş bir halde ona uzanıyordum. "İçime gel."

Ama yapmadı. Bunun yerine bana eziyet etti, iç bacaklarımdan aşağıya doğru öptü, bacadan bacağa geçerek dudaklarıyla her bir santimetremi öğrendi.

Ayak bileklerimin etrafında öpücükler bıraktığında çaresizlik ve minnettarlık karışımı bir duygu yaşadım. Dudaklarıyla, dokunuşlarıyla bana vücudumun her yerinden zevk aldığını göstermişti. Gözlerim yaşardı. "Kuzey..."

Sesimden her ne duyduysa bana doğru sürünmeye başladı. Bu vahşi çılgınlığa neden olmasına rağmen onun da kırılma noktasına ulaştığını biliyordum. Aletini kavradı ve bacaklarımın arasına yönlendirdi.

Ucu içeri girdiğinde hissettiğim sıcak duygu omurgamdan aşağıya doğru inerken belimi büktüm.

North kalçalarımı tuttu, sıkı ve güçlü bir şekilde kavradı ve içime girerken beni ayırdı. Onu hissettiğimde nefesim kesildi, ezici, dolu, doğru. Sanki uzun zamandır içimde bir boşluk vardı ama şimdi o bu boşluğu doldurmuştu. Gözlerimi tuttu, dişlerini sıktı, beni emin, istikrarlı, güçlü vuruşlarla becerirken. Onu almaktan başka bir şey yapamıyordum, ellerim altımdaki çarşafları sıkıyordu, çünkü her kalın içeri ve dışarı sürüklenmesiyle gerginlik artıyordu.

"Oh Tanrım, oh Tanrım," diye tekrar tekrar bağırdım. Hayatımda hiç gelmediğim kadar hızlı boşalacaktım.

Elbette, gerginlik kırılmaya kadar sıkılaştı ve North'un beni daha sert ve daha hızlı sikmesinden saniyeler önce "Siktir!" diye havlamasına neden olan şehvetli his dalgalarında patlayarak, inşa ettiğim uçurumun üzerinden yükseldim. Yüz hatları şehvetle gerilmişti ve şok olmuştum, gerginliğin tekrar arttığını hissedebiliyordum.

"Aman Tanrım. Kuzey!"

"Evet, işte bu. Gel bakalım. Bana tekrar verebilirsin." Son sözleri kısıktı, orgazmını engellemeye çalışırken elleri morarıyor, vuruşlarını kasten yavaşlatıyordu. "Tekrar etrafımda dön, Aria. Siktir, bebeğim, üstüme gel."

Sözleri beni harekete geçirdi ve kontrolümü kaybederek paramparça oldum. Onun etrafında titrerken kulaklarıma kan hücum etti.

Kalçaları bir saniyeliğine durduğunda North'un gözleri parladı ve sonra doruğa ulaşırken boğuk bir zevk çığlığı attı.

Kuzey sert bir şekilde boşalırken sarsıldı, son orgazmı da içinden akıp giderken kalçaları sarsıldı.

Üzerime yığıldı, ağırlığını bedenimden uzak tutarken bile başı boynuma gömüldü. Hâlâ içimde zonkluyordu.

İç kaslarım birkaç saniyede bir nabız gibi atıyordu. Kollarımı ona doladım ve ellerimi terden kayganlaşmış sırtında gezdirdim.

Vay canına. Kahretsin.

Lanet olsun.

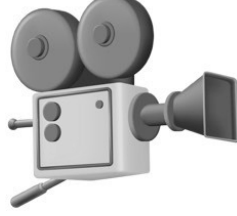
Hayatımın en iyi seksini yapmıştım.

Buna ulaşmak için utanç verici bir başlangıç yapmaya kesinlikle değer, diye düşündüm.

Sonra North Hunter başını kaldırarak her şeyi mahvetti. Gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: "Bir saniyeliğine bile olsa tek gecelik bir anlaşma yaptığımızı düşünüyorsanız çok ama çok yanılıyorsunuz Bayan Howard. Çünkü bunu size defalarca yapmayı planlıyorum."

On beş

KUZEY

| bunun yanlış bir şey olduğunu hemen anladı.

Bunu biliyordum çünkü sırtımı okşayan eller çekildi ve Aria altımda dondu kaldı.

Oh, saçmalık. Gözlerime bakmayı reddedince kendimi ona doğru çektim. Bir saniye önce kızarmış, sıcak ve davetkârdı. Şimdi her parçası sessizce üzerimden çekil diye bağıırıyordu! "Aria-"

"Gitsem iyi olacak." Bir elini göğsüme bastırdı. "Bırak beni."

"Aria-"

Gözleri benimkilere kaydı, kızgın ve sertti. "Bırak beni dedim."

Dişlerimi sıkarak isteksizce içinden çıktım. Sanki meme uçlarını şişene kadar emmemiş bir yabancıymışım gibi koluyla göğüslerini itti ve örttü. Lanet olası Nora. Bir kolumu beline dolayarak onu durdurdum.

Bana attığı bakış bir dağ aslanını bile devirebilirdi. Çok sevimliydi. Onu tekrar yatağa atmak ve tekrar boşalmasını sağlamak istedim. Ona aşk acısı çeken bir aptal gibi sırtmanın kaçmasına neden olacağını hissederek, eğilirken yüzümü asmadım. "Konuş benimle."

"Konuşacak bir şey yok. Bir gece demiştik. Şimdi gidiyorum."

"Teknik olarak gece bitmedi."

"Kuzey-"

Belini sıktım, ellerimin altındaki yumuşacık sıcaklığını hissetmek hoşuma gidiyordu. "Bundan kaçma." Bununla aramızdaki kıvılcımı kastediyordum. Burada bir şeyler vardı. Az önce hayatımın en akıl almaz seksini yapmıştık. Evet, onun gevşemesini ve kendini benimle paylaşmasını sağlamaktan kesinlikle zevk alıyordum, ama bundan daha fazlası vardı. Başından beri aramızda var olan elektrik kimyasıydı. Aria Howard beni mantıksız bir şekilde heyecanlandırıyordu. Onun tanıdığım en seksi kadın olduğunu söylediğimde yalan söylememiştim ve şimdi aramızdaki ilişkinin ne kadar olağanüstü olduğunu bildiğime göre, onunla sadece bir kez birlikte olma fikriyle yaşayabilmemin hiçbir yolu yoktu.

Ya da sadece seks.

Onu tanımak istedim. Her şeyini.

Ne yazık ki, muhteşem gözleri şüpheyle kısıldı. "Neyden kaçmak? Sadece seksti."

Kızgınlık kaynadı. "Sadece seks mi? İkimiz de bunun sadece seks olmadığını biliyoruz. Çok ender rastlanan, hatta hiç rastlanmayan muazzam bir seksti."

Sonra alaycı bir ifadeyle beni tersledi. "Tanrım, kendimi iyi hissetmem için bu kadar abartmana gerek yok. Seks yaptık. Güvensizliğimi aklımdan çıkardın. İşin bitti diyelim ve günü bitirelim."

Öfkeyle onu serbest bıraktım. "Kalın mı? İşim bitti mi?"

Cevap vermek yerine benden uzaklaştı ve yataktan fırladı. Eteğinin içine etkileyici bir hızla girmeden önce o muhteşem tatlı kışına kısa bir bakış atabildim.

Tişörtünü çekiştirirken yataktan fırladım. Bileğini yakaladım.

Onu benimle birlikte banyoya sürüklerken "Ne yapıyorsun?" diye kızgınlıkla homurdandı.

"Bu lanet prezervatifle uğraşmak zorundayım ve ben uğraşırken senin tükenmeni istemiyorum."

"Oh, saçmalıyorsun."

"Öyle miyim?" Prezervatifi çıkarmak için elini bıraktım ve bir okul öğretmeni gibi aşağıya bakıp sonra gözlerini kaçırmasını izledim. Zeytin rengi teni kızarabilseydi, bahse girerim kırmızının yüzlerce tonuna bürünürdü.

İşim bittiğinde "Buna gerek var mıydı?" diye sordu. Gömleğinin düğmelerini iliklerken ters ters baktı.

Hâlâ sinirliydim ama kendini güvende hissetmesini, kavga etmeden (çok fazla) gitmesine izin vereceğimi bilmesini istiyordum, ellerini uzaklaştırdım ve onun için düğmelerini iliklemeye başladım. Aria kızgınlıkla içini çekti ama bana izin verdi.

"Birincisi, seks sonrası bana davrandığın gibi sana davransaydım, en yüksek mertebeden bir hıyar olarak kabul edilirdim."

Uyarım üzerine kaskatı kesildi, sonra tedirginliği kaybolup yerini bariz bir suçluluğa bırakınca yere yığıldı. "Haklısınız. Ben... Ben özür dilerim."

"Özrün kabul edildi. Söylediğin şey gerçekten çok boktan olsa da," dedim ona sakince ama dürüstçe.

"Tam olarak ne söyledim?"

Yüzüne baktım, gözlerindeki endişeyi gördüm. "Sanki sana acıdığım için seninle tekrar seks yapmak istiyormuşum gibi göstermek için. Bunu ima ediyordun, değil mi?" İçimi çekerek ona bilmiş bir bakış attım. "Bu benden çok seni anlatıyor ama yine de kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor."

Bakışlarını indirdi ve ben onun çarpıcı yüzünü incelerken göğsümde bir ağrı kabardı. Vücudum ona tepki verirken kanın güneye gittiğini hissedebiliyordum. Neden o? Neden benim için fiziksel güzelliği aşan bir şekilde bu kadar güzeldi? Onu çok az tanıyordum. Ama gerçekten, gerçekten daha fazlasını bilmek istiyordum. Ve başımın belada olduğunu biliyordum. Çünkü ona izin verirsem, bu kadın bana zarar verebilirdi.

"Özür dilerim." Tekrar özür dilerken gözleri benimkilere kaydı. "Güven benim için zor."

O anda, daha önce tanışmadığımıza pişman oldum. O şerefsiz eski erkek arkadaşlarının onu parçalamaya, etrafına kilometrelerce yüksekliğinde duvarlar örecektik kadar kırmaya vakitleri olmadan önce. "Kadın, az önce yaşadıklarımızı kimse taklit edemez," dedim ona huysuzca.

Beni rahatlatmak için gözlerinde bir sıcaklık ve eğlence parıltısı belirdi. "Sanırım değil."

Yaklaşarak, "O zaman benimle kal," diye ittim.

Yüzünde kararsızlık ifadesi belirdi ve ben nefesimi tutarak beklemeye başladım.

Başını iki yana salladı. "Olduğu gibi bırakmayı tercih ederim. Kendimi gerçekten iyi hissetmemi sağladın ve kendime bir şeyi kanıtlamama yardımcı oldun. Bunun için minnettarım. Ama biliyorum ki bunu daha fazla bir şeye dönüştürürsek, az önce sahip olduğumuz her şey" -odanın etrafında yatağa doğru işaret etti- "güven sorunlarım tarafından zehirlenecek."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde elimi yüzümde gezdirdim. "Hayatının geri kalanında yalnız kalmayı mı planlıyorsun?" diye sorarken ses tonum amaçladığımdan daha sertti.

Aria kaşlarını çatı. "Hayır, istemiyorum. Ama aynı zamanda hiçbir zaman ..." Özür gibi bir şey yüz ifadesini yumuşattı ve sesi yumuşadı. "Bir daha asla bir aktörle ya da sektörden biriyle ilişkim olmayacak."

Bir yanım anlıyordu. Onunla birlikte olmak istemekten başka bir neden olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Ancak, ona söylediğim onca şeyden sonra, babasına ulaşmak için onu kullanacağımı düşünmesi beni mahvetti. "Bunu senden istemediğimi biliyorsun."

Ne demek istediğimi anladı. Ve aynı fikirde değildi. Hayal kırıklığı görünceliğini göğsüme koydu. "North, aramızdaki her saniyenin bizimle ilgili olduğuna inanıyordum. Ve Lucas'tan sonra bunu bir daha başka bir aktör için söyleyebileceğimi sanmıyordum. Ama bunu burada bırakalım. İkimizin de kendini iyi hissettiği bir yerde bırakalım."

Ne bekliyordum ki? Sikim sihirli bir şekilde bana

güvenmesini mi sağlayacaktı?

Güzel.

Başımı salladım ve geri çekildim. "Pekâlâ."

Aria benim onayıyla rahatlamış görünüyordu. Gülümsemesi yumuşaktı ve benim iyiliğim için fazla muhteşemdi. "Tekrar teşekkürler."

Yatak odasına doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim. Oda seks kokuyordu ve sertleştiğimi hissedebiliyordum, bu yüzden en yakın koltukta katlanmış pijama altlarını çabucak çektim. Aria gömleğini eteğinin içine soktu, iç çamaşırını aldı ve topuklu ayakkabılarını giydi.

Gözlerim bacaklarının üzerinde gezindi ve bu beni daha da sertleştirdi. Kadında şimdiye kadar gördüğüm en harika çift vardı. Sırtıma dolanmalarını istiyordum.

Hazır olduğunda bana baktı ve uyarılmış olduğumu görünce kaşlarını çattı. "Oh."

Şaşkınlığı beni gülümsetti. Hâlâ anlamamıştı. "Seni hâlâ istediğimi söylemişim."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Uh, huh."

Tekrar denedim. "Kalabilirsin. İlgilenmeme yardım edersin."

Bir an için kalbim onun bariz kararsızlığı karşısında hızlandı. Sonra sanki sersemlemiş gibi kapıya doğru döndü. "Gitmem gerekiyor."

Yavaşça nefes vererek, kapıyı ona açmak için odayı geçmeden önce bir saniye bekledim. "Unutulmaz bir gece için teşekkür ederim, Aria."

Gözleri hafifçe açıldı ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Teşekkür ederim. Ben de."

Kendimi ona dokunmamaya zorlayarak ona küçük bir gülümseme verdim. Onu öpmemek için. Sadece odamdan aceleyle çıkıp arkasına bakmadan koridorda ilerlerken onu izledim.

Sonunda yatak odasının kapısını kapattım ve ona yaslandım. Plan yapıyordum.

Hayatım şu anda bir felaketti ve ihtiyacım olan son şey başka bir ilişkiye atlamaktı. Ama umurumda değildi. Aria'nın beni görmeyi kabul etmesini sağlamanın bir yolu olmalıydı. Sadece onu nasıl ikna edeceğimi bulmalıyım.

Babasının kim olduğu umurumda bile değıldi. Tek istediğim onu tanımaktı. Ve bunu yaparken onu milyonlarca kez daha boşaltmak.

Tahrik olduğumu hatırlayınca yere baktım. Duş alma ve görünüşe göre sahip olamadığım tek kadınla geçirdiğim gecenin her muhteşem saniyesini yeniden yaşama zamanı gelmişti.

Görünüşe göre önemli olan kelime bu.

Aria bir süredir İskoçya'da yaşıyordu ama belli ki pek çok İskoç'un ortak noktası olan bir şeyi anlayamamıştı. Bizler inatçı piçlerdik ve aralarındaki en inatçı piç bendim.

Bir şeyi Aria'yı istediğim kadar çok istediğimde, istediğim şey benim olana kadar asla durmadım.

ON altı

ARIA

D Kalın harflerle okunmadığını belirten ve gelen kutumda biriken e-postalara rağmen, onları geçici olarak görmezden geldim

O gün kız kardeşimi üçüncü kez aradım. Üçüncü kez telesekretere düştü.

Cep telefonumu masanın üzerine koyup ona bakarken midemdeki çukur büyüdü. Allegra'ya karşı hissettiklerim o kadar karmaşıktı ki, sonunda onun hissetmesini hiç istemediğim şeyleri hissedip hissetmediğini merak ediyordum. İçimde bir yerlerde, ona hiç ebeveynlik yapmadığım bir şekilde ebeveynlik yapmak için istediklerimi feda edecek kadar onu sevdiğim gerçeğine kızan bir yer vardı. Öte yandan, Doğu Yakası'ndaki üniversiteye gitmek için onu terk etseydim kendimle yaşayamazdım. Ama belli ki yine de sıcıp batırmışım, çünkü bir süreliğine raydan çıktı ve ben sürekli bunun tekrarlanacağından endişe ettim. Ve bunun için de ona biraz kızdım. Ama onu daha çok seviyordum. Üniversiteyi bırakma planlarını desteklemediğim için benden nefret ettiği fikri beni huzursuz ve boş hissettiriyordu.

Düşüncelerimi Kuzey'den uzaklaştırmak için neredeyse yeterliydi.

Telefonum çaldı ve sarsıldım, Allegra'dan gelen bir mesajı görünce hevesle ona uzandım. Ekranı kaydırarak bir nefes verdim.

Üzgünüm, şimdi konuşamam. Dersim var. Seni ararım.

Bu yapmacık ses tonu, her zaman gönderdiği düzinelerce x ve o yerine hiçbir şey yazmaması kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Ama gerçekten konuşsaydık ona ne derdim? Bu arada, beni bir gece yabancı bir adamla aynı odaya kilitlediğin için üniversiteyi bırakacak kadar olgun olmadığına karar verdiğimi biliyorum ama o adamla daha yeni yattım. Kendini haklı hissetmiyor musun?

Kendini haklı hissetmesi gerektiğini düşündüğümünden değil. Yaptığı şey hâlâ yanlıştı. Ama ceza olarak gördüğü şeye rağmen planlarının gerçekleştiğini öğrenince incineceğini ve sinirleneceğini biliyordum.

Sadece duygusal olarak iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Anladım. Umarım dersler iyidir. Seni seviyorum xo

Beş dakika bekledim ama cevap vermedi.

Bu beni sevdiğimden daha fazla incitti çünkü kendimi kullanılmış hissettirdi. Sanki hayattan istediği şeyi elde etmesine yardım etmediğim sürece onun için sevilebilir değilmişim gibi.

Şimdi sadece hüznleniyordum. Kendi kendime söylenerek telefonu çevirip ekranıma baktım. Masaüstümdeki saat bana akşamın neredeyse sekiz olduğunu söylüyordu. Bugün tam bir gün olmuştu. North'la geçirdiğim akşamdan sonra eve döndüğümde duş almış ve gözümü bile kırpmamıştım. Sonra günü Allegra için endişelenmekle North Hunter'ın ateşli bakışları ve çocuksu gülümsemesiyle ilgili hayaller arasında gidip gelerek geçirdim.

Düşüncelerimi su katılmamış şehvetle öylesine yok ettiğine ve her şeyi fazla düşünmeden seks yaptığımı hâlâ inanamıyordum. Aslında tek bir şey düşünüyordum, o da Kuzey + orgazm = YAY.

Üzerime nasıl diz çöktüğünü, içime nasıl güç verdiğini hatırlayınca, onun altında nasıl göründüğümü

düşünmediğime inanamadım. Lucas beni içine aldığında

pozisyonunda, her zaman karnımın onun itişleriyle sallanmasından endişelendim, bu yüzden onu her zaman manevra yaptım.

North ile değil.

North'u umursamamıştım.

Kendimi o kadar arzulanır ve çekici hissettirmişti ki, şimdi düşününce neredeyse ağlayacaktım. Eğer biri bana bu Scot'la geçireceğim tek bir gecenin yıllardır kanayan yaralarımı dindireceğini söyleseydi, ona asla inanmazdım. Mucizevi bir şekilde erkeklere güvenmemi sağlamamıştı ama beni çekici bulduğuna inanmıştım. Vücudumu beğendiğine. Ve bu duygu bağımlılık yapıyordu. Genelde yalnız sahil evime dönmek için bahane olarak kullandığım e-postaların hiçbir cazibesi yoktu. Bunun yerine, North'un odasına gizlice çıkma düşüncesi tenimi kızarttı.

Bugün onu görmemiştim. Uzak durmuştu. Belki de beni bir daha istemeyecekti.

Eve gitmeliyim.

Ama o büyük boş odaları, boş yatağımı düşünmek beni dehşete düşürüyordu. Bunun yerine North'un elleri vücudumda olabilirdi, dudakları... beni iyi hissettiriyordu. Nabzım hızlandı ve bacaklarımın arası zonkladı.

Oh, lanet olsun.

Vücudumu sakinleşmeye ikna etmeye çalışarak kendi kendime hararetle "Kabullen artık," diye fısıldadım. "Eve git, bir televizyon programı aç ve onu unut." O, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketti.

Kararımı verdim, bilgisayarımı kapattım ve eşyalarımı topladım. Allegra'nın cevap yazıp yazmadığını görmek için telefonuma tekrar bakmaktan kendimi alamadım. Cevap vermemişti. Göğsümde bir acı daha alevlendi. Annemden gelen okunmamış bir mesaj vardı ama onu gece boyunca okumadan bırakmıştım. Daha önce beni aramaya çalışmıştı ama bugün onu arayacak havada değildim. Çok sevdiğim annem hakkında düşünmek pek de hoş bir şey değildi ama North bana özgüven konusunda iyi bir zihniyet kazandırmıştı ve annemin bunu bu kadar çabuk mahvetmesini istemiyordum.

Wakefield'ın mesaisi bir saat önce bitmişti ve gece uşağı büyük ihtimalle yemek odasının yakınlarında geziniyordu, burada akşam yemeği yiyen misafirlerin mırıltılarını duyabiliyordum. Akşam yemeğini masamda yemiş, dikkatim bu kadar dağınık olmasaydı daha önce bitirmiş olacağım işleri yetiştirmeye çalışıyordum.

Beni büyük kabul odasından geçirip personel dairesine götürecek koridora doğru yürürken topuklarımın sesi Aubusson halılarda yankılanıyordu. Oraya ulaşamadan dikkatim personel asansörüne takıldı.

Beni yukarı çıkaracak olan. Kuzeye.

Karnımdaki derin bir çekiş beni şaşırttı ama kendimi ters yöne gitmeye devam etmeye zorladım.

Asansörü geçmek üzereydim ki birden ayaklarım yön değiştirdi.

Aman Tanrım, ne yapıyorsun? Aceleyle asansöre gidip düğmeye basarken heyecandan nefesim kesildi. Kapılar açıldı ve kendimi vazgeçiremeden içeri atladım.

Sen delisin. Bu işin sonu kötü bitecek.

"Muhtemelen," diye mırıldandım kendi kendime.

Ama Kuzey Hunter'ın uyuşturucusu her neyse ondan bir doz daha almam gerekiyordu ve onu alana kadar başka bir şey düşünemeyeceğimi biliyordum. Ve bu gece onunla birlikte olmak, eve yalnız gitmekten çok daha iyi geliyordu.

Bu potansiyel olarak tehlikeli bağımlılığa teslim olma kararına rağmen, asansörden inip koridordan North'un odasına doğru aceleyle ilerlerken bacaklarım titriyor, umutsuzca başka bir üyeye çarpmamayı umuyordum. Kapısına ulaştığımda, bu korku tereddüt etmemi engelledi.

Fazla düşünmeden kapıyı çaldım.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca nabzım hızlandı ve bacaklarımın arasındaki zonklama şiddetlendi. Sonra

Kapı açıldı ve yeni duş aldığını belli eden nemli saçları, kot pantolonu, çıplak ayakları ve aldatıcı derecede geniş omuzlarına mükemmel oturan beyaz tişörtüyle durdu.

Bacaklarda seks.

Kuzey'in güzel gri gözleri benim görünüşüm karşısında hafifçe yuvarlandı.

Sessizce dedim ki, "Sadece seks mi? Bağlanmak yok mu?"

Yüzündeki tereddütlü ve temkinli ifade karşısında kendimi birden savunmasız hissettim.

Aman Tanrım. Fikrini değiştirmişti.

Bir gece yeterliydi.

Ona bunu unutmasını söylemek için ağzımı açtım ama North kolumdan tutup beni odasına çekerken ağzımdan çıkan şaşkınlık çığlığı beni susturdu.

BİR SÜRE SONRA kendimi çok sıcak ve rahatlamış hissettim, tavana bakıp nefesimi tutarken uzuvlarım mükemmel bir ağırlıkla North'un yatağına gömüldü.

Yanımda çırılçıplak yatıyordu, nefes alıp vermesi nihayet rahatladığında kollarını başının üzerine yaymıştı.

Adam kapıyı üzerimize kapatır kapatmaz, neredeyse kıyafetlerimi yırtıp attı ve tam tersi oldu. Tek kelime bile etmedik. Sadece bedenlerimizle birbirimize saldırdık ve dün gecenin bir anormallik olmadığını kanıtlayan destansı bir seks turuna başladık.

North + Aria = ateşli seks.

"Yarın beni becermeni sıradan bir seks anlaşması olarak mı kabul ediyorum?"

Gülümsediğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Verdiği yanıtta bunu duyabiliyordum. "Bunu anladın, değil mi?"

Seks sonrası mutlulukla kıkırdadım ve birden Kuzey yan yatarak bakışlarımı üzerine çekti. Arsız sırtışı ve delici bakışları karşısında "Ne?" diye sordum.

"Hiç böyle güldüğünü duymamıştım. Çok tatlı."

Gözlerimi devirdim. "İkimiz de benim sevimli bir yanım olmadığını biliyoruz."

"İşte burada yanıyorsun." Üzerimde hareket etti, başını eğip göğsümde öpücükler bırakırken kalçalarımın arasından itti. Öpücüğüne doğru eğildim ve vücudumun yeniden aydınlandığını hissettim. Çok çabuk. Çok muhtaç.

Kesinlikle bağımlıyım.

"Sen pek çok şeysin," diye mırıldandı öpücükler arasında, "şirin olmak da dahil."

"Oh?" Tavana sııttım ve sonra şakacı bir şekilde meme ucumu ısırdığında nefesim kesildi. Ukala bakışlarına karşılık vererek bacaklarımı daha geniş açtım ve onu daha fazla oynamaya davet ettim.

North'un gözleri karardı ve sesi derinleşti. "Zeki, alaycı, kaba ve korkutucu derecede güzelsin. Ama bunlar sadece içindeki tatlı, nazik ve seksi yanları saklayan dolap kapakları. Oh, ve sevimli. Sevimliliği unutma."

Göğsümde bir sızı yayıldı. "Sadece seks," diye fısıldadım, ona hatırlatmak için. Bana hatırlattı.

Göğüs ucumu ağzına almak için başını eğmeden saniyeler önce yüz ifadesinde anlayış parıldıyordu. İnledim, parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken o da beni lanet gitarını çaldığı gibi çaldı.

İKİNCİ ROUND'DAN SONRA kendime toparlanmak için beş dakika verdim. North ikinci kullanılmış prezervatifle uğraşmak için kalktığında, o dönmeden önce giyinmek için aceleyle yataktan çıktım.

O kadar hızlıydım ki, o çıplaklığıyla tamamen rahat ve kendinden emin bir şekilde dışarı çıktığında gömleğimin düğmelerini iliklemeğe başlamıştım bile.

Öyle olmalı.

Adamın kıcı tanrılara layıktı.

Gitmeye hazırlandığımı görünce kaşlarını çattı ve ellerini kalçalarına koyarak durdu. "Yine mi bu?"

Onun ateşli, çıplak vücuduna ve yontulmuş kalçalarının arasındaki yarı sert sikine bakarken dudağımı ısırdım. "Orada öyle dururken seni ciddiye almak çok zor."

"Aria."

Sesindeki uyarı notu üzerine ona güvence verdim, "Sabah utanç yürüyüşü yaparken yakalanmamak için dışarı çıkıyorum. Personelin dedikodu yapmasını istemiyorum."

"Güvenlik kameralarının sizi odama gelirken görmüş olabileceğini biliyorsunuz."

Bunu biliyordum ve bu beni tamamen mutlu etmese de omuz silktim. "Güvenlik görevlileri dedikoducu değildir. Çenelerini kapalı tutmak işlerinin bir parçasıdır."

Öfkeyle iç geçirdi ve ayakkabılarımı alırken beni durdurmak için odayı geçti. North beni kollarının arasına aldı ve ellerini kıçımı kavramak için kaydıldı. Onun sıcak, sert vücuduna bastırıldığımda, yenilenen arzuyla titredim. Bu iş kontrolden çıkmaya başlamıştı. Hayatımda hiç bir erkek tarafından bu kadar tahrik edilmemiştim. Parmaklarımla pürüzsüz omuzlarını okşayarak, "Gitmeliyim" diye ısrar ettim.

"Ama-"

"Yine de yarın sahil evine gelebilirsin." Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan dökülüverdi.

Kuzey bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Artık dışarıdaydı.

Ve eve boş bir şekilde gelmeme fikri hoşuma gitti. "Evet. Yarın ofisime uğrayabilirsin, sana bir anahtar veririm. Manzara değişikliğine ihtiyacın olursa orada takılırsın. Gitarını gönlünce çal. Belki benimle seks yapmanın ne kadar iyi olduğu hakkında bir şarkı yazarsın."

Seksi, kendini beğenmiş bir piç gibi sırtarak beni kendine daha sıkı bastırdı. "İyi mi? Sanırım olağanüstü demek istedin."

Kıkırdayarak omuz silktim. "Belki."

Kuzey bana azarlar gibi bir bakış attı. "Sanırım yarın ne kadar olağanüstü olabileceğini kanıtlamam gerekecek. Ve eğer sahil evinde yalnız olursak, orgazmın boyunca istediğin kadar yüksek sesle çığlık atabilirsin."

Alaycı bir şekilde ondan uzaklaşırken bir kaşımı kaldırdım. "Çığlık mı? Bundan şüpheliyim."

"Oh, muhteşem, kazanmaya niyetli olduğum bir meydan okuma başlattın."

Ayaklarımı topuklu ayakkabılarımın içine sokarak onun için için yanan bakışlarıyla karşılaştım. "Sen kaybedersen ben kazanırım, sen kazanırsan ben kazanırım, bu yüzden denemek için sabırsızlanıyorum."

North beni kapıya kadar takip ederken güldü. Ama kapıyı açtığımda eğildi ve kulağıma ateşli bir şekilde fısıldadı, "Yarın gece kaçmak yok. Bütün gece benimsin ve şafak sökene kadar seni meşgul etmeye niyetliyim."

İçimi öyle güçlü bir ihtiyaç ürpertisi kapladı ki neredeyse kapıyı çarpıp üzerine atlayacaktım. Onun yerine döndüğümde dudaklarını benimkinden bir santim ötede buldum, yüz ifadesi ölümcül derecede ciddiye.

Cevabım, ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapatmak ve bu meydan okumaya da hazır olduğumu vaat eden derin, yavaş, ıslak bir öpücükle onunkini almak oldu.

Birkaç dakika sonra, kimseye çarpmamayı umarak kendimi personel asansörüne bıraktım çünkü seks saçlarım vardı, dudaklarım şişmişti ve meme uçlarımın sütyenimi delecek kadar sertleştiğinden emindim.

Yaşadığım

1

hissettim.

Uyanık.

Yıllar önce kaybettiğim kız gibi hissediyordum. Hani şu erkekler ortaya çıkıp onu saklanmak zorunda bırakmadan önce cinsel uyanışından heyecan duyan kız.

North, Sloane'un söylediği şeyi yapmıştı. Beni kendime döndürdü. Henüz tam olarak oraya varmamıştım ama giderek yaklaşıyordum.

Sadece her şeyin bundan ibaret olduğunu aklımda tutmam gerekiyordu. Cinsel olarak yeniden uyanışım ve

biraz da zararsız, ipsiz sapsız seks.

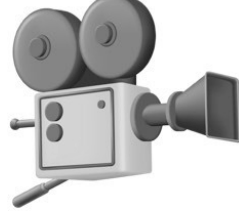
Onu.

Daha fazlası değildi.

Daha fazlası ikimize de
zarar verirdi.

On yedi

KUZEY

T hunderous bulutlar yukarıda vardı döndü ve Kuzey Deniz tunç gri olarak yağmur hırpalanmış o, dans etmek kapalı Kızgın bir tavadan sıçrayan yağ gibi suyun yüzeyini kaplıyordu. Titriyordum ve Güvenlik . ve Howards'ın plajev verandada, doğanın gücüne hayranlıkla bakıyordu. Dalgalar aşağıdaki kıyıya çarpıyor, ritmik ses, denizden daha agresif olsa da Her zamanki gibi, yatıştırıcı.

Aria'nın bu evini, konumunu, sığınağını kısıkanıyordum. Ama sadece buradan. İçerisi şık ve konforlu olsa da yaşanmışlık hissi vermiyordu. Aria'nın iş dışında nasıl bir hayatı olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Görebildiğim bir hobisi yoktu. Her gece geç saatlerde eve döndüğünde onu kucaklayacak, gününü dinleyecek ve rahatlamasına yardımcı olacak kimsenin olmadığını hayal ettim.

Bu fikir berbattı ve beni tedirgin ediyordu.

Burada yarım bir hayat yaşıyordu ve bu tam bir rezaletti.

Kıç cebimde Dictator'ın "Moonlight" şarkısı çaldı ve Theo'nun aradığını görmek için telefonumu çıkardım.

İçeri geri adım atarak verandanın kapılarını kapattım ve ardından gelen sessizliğe hayret ettim. Sahil evinin pencereleri gürültüyü azaltan özel camlardan yapılmış olmalıydı.

Telefonuma cevap verip ateşin yanına uzandığımda sıcaklık üşümüş tenimi yaladı.

"Cavendish, seni sinsi piç," diye cevap verdim rahatça.

Eğlenerek dudak büktü. "Ben şimdi ne halt ettim?"

"Walker'ı o mektuplar konusunda üzerime saldın."

"Ah, o. Sadece laf olsun diye söyledim. Seni umursadığım falan yok, dostum."

Sırıttım. "Evet. Sen nasılsın?"

"Bu başrol oyuncusu beni öldürüyor. Konuk yönetmenliği kabul ettiğimde 'bir durumun' içine girdim. Rol arkadaşı Viola Stewart birinci sezonda çok ilgi gördü ve şimdi küçük bir pislik gibi davranıyor. Sete geç kalıyor, replikleri sorguluyor, kamera çekimlerini sorguluyor. Bir dahaki sefere onu kullanılmış bir Portaloo'ya tıkacağım."

Dudaklarım kıpırdadı. "Kimdi o?"

"Lucas Grant. Biraz yeni biri. Piçin yeteneği ve karizması olduğu kesin ama Viola başka bir seviyede ve kırılgan egosu buna dayanamıyor."

Kan kulaklarıma hücum etti. "Lucas Grant mi dedin?" "Dedim."

O pislik Aria'ya kazık attıktan sonra popüler bir dizide rol mü almıştı? Bunu bana söylememiştii. "Bana bir iyilik yap ve Portaloo'yu lanet olası bir uçurumdan aşağı gönder."

"Bu adamı tanıyor musun?"

"Ayrıntılara giremem ama değer verdiğim birine zarar verdi."

Theo, "Aria Howard'la eskiden çıktığını öğrendiğimi düşünürsek ilginç," diye düşündü. "Dinleyen herkese Aria'nın Wesley ile çalışma şansını mahvettiğini söylemekten hoşlanıyor."

Şu kokuşmuş bok kovası. "Portaloo'yu içine sokmadan önce ağzına kadar koyun bokuyla dolu olduğundan emin olun."

Theo homurdandı. "Oh, bu senin için kötü, yaşlı çocuk, değil mi?" "Bu benimle ilgili değil."

Bunu düşündü. "Bu şeyi yönetmeye sadece bir hafta daha tahammül etmek zorundayım. Lucas'ın iğrenç davranışını takdir ettiğimi ifade etmek için eğlenceli bir şey bulacağım."

Bu düşünce karşısında sııttım. Theo istediği zaman sinsi olabiliyordu. "Bu konuda beni bilgilendirmeye devam et."

"Peki, neyin peşindesin dostum? Bir hanımefendinin onurunu korumaktan başka."

Gözlerimi devirdim. "Menajerimin ricasını yerine getirmeye çalışıyorum. Forster filminde bir hareketlenme olabilir."

"Bu çok iyi. Kalede misin?"

Sahil evinin etrafına bakarak yalan söyledim, "Evet. Hâlâ buradayım."

"O zaman yakında görüşebiliriz. Burada işim biter bitmez, o lanet senaryo üzerinde çalışmak için Ardnoch'a geri döneceğim."

"Hâlâ sorun mu çıkarıyorsun?"

"Burada olmak bazı fikirlerimi sarstı ama kuzeydeki huzuru seviyorum. Ayrıca, ayrılmadan önce Thurso'dan genç bir dulla tanıştım. İnanır mısınız, eski bir jimnastikçi. Harika bir kız. Çok esnek. Onunla yatmak biraz zahmetli ama şu şeyi yapıyor-"

"Detayları bilmeme gerek yok, seni pis herif." "Oh, doğru ya. Seksini paketlenmiş olarak sevdiğini unutmuşum.

romantizm ve bağlılıkta. Bazen neden arkadaş olduğumuzu bilmiyorum."

Kıkırdayarak ona "Beni sen aradın" diye hatırlattım.

"Evet, tek eşliliğe olan korkunç derecede sakar ihtiyacına rağmen, diğer tanıdıklarımın çoğundan biraz daha az hıyarsın."

"Gerçekten de büyük övgü," diye homurdandım.

"Siktir, beni sete geri çağırıyorlar. Daha sandviçimi bile bitirmedim. Beni bir daha gördüğünüzde, aktör olarak bilinen ruh emici şeytanlar kanım ve kemiklerimle beslendikleri için tükenmiş olursam şaşırmayın."

"Güle güle, seni melodramatik piç."

"Evet, peki, sen de siktir git."

"Yakında konuşuruz."

"Bayan Howard'a onu sorduğumu söyleyin," diye araya girdi, telefonu kapatmadan önce sesinde kahkahalar vardı.

"Bawbag," diye mırıldandım.

Tam televizyonun kumandasına uzanıyordum ki ön kapının kapanma sesi beni ayağa kaldırdı. Evin içinde hızlı adımlarla girişe doğru ilerlerken içimi bir beklenti kapladı. Fuayeye girdiğimde durdum. Aria kapıda durmuş, atkuyruğundan yağmur suyunu sıkıyordu. Su damlaları kirpiklerine yapışmış ve dolgun dudaklarını ıslatmıştı. Zeytin yanakları yağmurla parlıyordu ve sıırıslık gömleği sıkı göğüs uçlarına yapışmıştı. Tenim ısındı ve tüm kanım güneşe gitti.

Bu kadın daha önce hiç yaşamadığım bir arzuydu.

Bunu okumuştum. Kahretsin, oynadığım karakterler bile bunu yaşamıştı.

Ama ben? Hayır. Gençken, her genç erkek gibi seks takıntılıydım.

O zamandan beri, ilişki yaşadığım kadınları seksin ötesinde kesinlikle istemiştim. Ama hiçbir zaman onlar odaya her girdiğinde duyularımın kontrolünü kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissetmedim.

Aria'daki gibi değil. Ve bunu açıklayamıyordum. Mantıklı değildi.

Onu hiç kimseyi istemediğim kadar istiyordum. Tenini tenimde hissetmek, sıcak, sıkı vücudunun içinde olmak, her santimini öpmek istiyordum. Her zaman.

Saçındaki son suyu da sıkarken, "Ceket almamıştım," diye ofladı. "Şatodan arabama otuz saniyeden daha kısa bir sürede ulaştım ve sonra arabadan eve sadece birkaç saniye kaldı ve sonra-oh!" Onu kendime doğru çektiğimde irkildi, elleri omuzlarıma düştü. Islak giysileri benimkileri de ıslatmıştı ama ben daha çok giysilerin altındaki sıcak, yumuşak bedene odaklanmıştım.

Yüzümde gördüğü şey, gözlerinin anlayışla açılmasına neden oldu. "Ama... sırlı oldum." Gözlerini kapattı, yaptığı imaya yarı sırtıyordu. Sırttım ve onu daha da sıktım. "Ne demek istediğini biliyorsun."

"Seviyorum." Daha fazla direnemeyerek dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Üzerlerinde kalan bir çeşit meyvenin tadını alabiliyordum ve temiz hava ile ambrée parfümü kokuyordu. Aletim sertleşti. "Ve sen daha da ıslanmak üzeresin."

HER ŞEY OLAĞANÜSTÜ GİDİYORDU. Eğer bizim İlk birkaç birlikteliğimiz şans eseri olmuştu ama bu aksini kanıtlıyordu. Beni suya bakan geniş yatak odasına götürdükten sonra vahşi hayvanlar gibi birbirimize saldırmıştık. Belki aramızdaki çekim kısa sürede yatışacaktı ama o ilk gece Aria'nın güvensizliğini bir kenara ittiğimizde, birbirimiz için yavaşlayamayacak kadar ateşliydik.

Beş saniye öncesine kadar, Aria'yı elleri ve dizleri üzerine yatırmak için aniden çaresiz kalarak itişin ortasında durmuştum. Talepte bulundum ve ona duyduğum şehvete kendimi kaptırmış bir halde onu elimle pozisyona sokmaya çalıştım. Ancak onun sıkıntı içinde ellerimi itmesi, sikim de dahil olmak üzere her santimimin üzerine buz gibi Kuzey Denizi suyu dökülmesi gibiydi.

"Hey, hey." Kollarına uzandım. "Sorun yok, duracağız, duracağız."

Kıpırdamadan durdu, geniş gözleri ve savunmasız yüzü göğsümü ağrıttı. Korku ve utanç yüz ifadesini doldururken kalçalarının arasına diz çöktüm. "Oh, Tanrım. Hadi sadece... Ben... Ben..." Bileklerini çekiştirdi ama ben tuttum.

"Konuş benimle. Az önce ne oldu?"

Kızgınlığı artık utancına karışmıştı ve engellerini kaldırmaya hazırlandığını gösteren işaretleri izledim. "Belki de bu senin için çok fazla ıştır. Eminim ihtiyaçlarını karşılayacak bir üye bulabilirsin."

"Eminim yapabilirim," diye sabırla kabul ettim.

Gözleri karardı ama inatla çenesini eğdi. "O zaman gidebilirsin."

İnatçılığını öpüp yok etmek istedim. "Eğer istediğim bu olsaydı, buraya geldiğimden beri her gece başka bir kadının yatağında olurdum."

"Çok mu övünüyorsun?"

Omuz silktim. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum. Ama benim istediğim bu değil. Gördüğünüz gibi, sikimin çok özel zevkleri var ve şu anda sadece karmaşık, huysuz bir emlak müdürü tarafından tatmin ediliyor. Aslında, her şey ters gittiğinde sadece tatminin ötesinde bir şey bulmanın tam ortasıydı. İkimiz de tam olarak ne olduğunu bilmek isteriz." Bir elimle kolunu yumuşattım. "Eğer belli bir pozisyondan hoşlanmıyorsan, sorun değil. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Ama bunu bana söyle. Beni dışlama."

Aria yüzümü incelerken dudakları aralandı. Onunla yatan piçlerin ona nasıl davrandıklarını merak ettim. İçimden siklerini koparmak geldi. Saçma bir şekilde, sadece ona bu kadar kötü davranmış olabilecekleri için değil, en başta ona dokundukları için. Kendimi alfa mağara adamı tipi olarak görmüyordum ama göğsümde kesinlikle sahiplenmeye işaret eden sıkı, korkunç bir his vardı.

"Ben ... um ..." Gözlerini indirdi, mahcup görünüyordu. "I ... bu pozisyonu sevmediğimden değil... Ben ..." Aria elleriyle yüzünü kapattı ve her parçam onu bana sarmak istedi. Bileklerinden çekiştirerek ellerini nazikçe aşağı indirdim ve bana bakması için başımı eğdim.

"Konuş benimle, güzelim."

Yavaşça, titreyerek nefes verdi. "Lucas kıcım hakkında birkaç yorum yaptı ve şimdi beni bu şekilde alırsan tek düşündüğün kıcımın ne kadar şişman olduğu olacak diye endişeleniyorum."

Lucas Grant ölü bir adamdı.

Nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyordum ama Aria'ya yaptıklarını ona ödetecektim. Şatonun sahibiymiş gibi kasıla kasıla dolaşan kendinden emin, becerikli, yetenekli, güçlü, akıllı kadının içinde güvensizlik ve korku sakladığını kimse b i l m e y e c e k t i . Hepsi Lucas Grant ve onun gibiler yüzünden.

Bir Portaloo'daki koyun pisliği lanet olası bir uçurumdan aşağı, piç için çok iyi bir sondu.

Öfkemi dizginlemeye çalışarak topuklarımın üzerine oturdum. "Göster bana."

Aria dehşete düşmüş görünüyordu. "Ne? Hayır."

"Kıcını gördüm, Aria. Birkaç kez seks yaptık ve yüzümü amına gömdüm." Bana attığı pis bakışa sııttım. "Ama tabiri caizse bu yüzleşmeyi yapmamız gerekiyor. Arkanı dön ve bana o güzel kıcını göster."

Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve bu manzara karşısında sikim seğirdi. "Hayır."

"Ben önden gideyim." Kollarımı açarak teklif ettim. "Sana benimkini göstereyim."

Gözlerinde eğlence parlıyordu. "Seninkini gördüm ve spor salonundan taş gibi olmuş - bilirsin, günün yarısını geçirdiğin yer. Belki ayda birkaç kez yüzmekten fazlasını yapsaydım, bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

Lucas'a olan kızgınlığım ve öfkem hâlâ geçmemişti, bu yüzden, "Şunu açıklığa kavuşturalım. Ben Lucas Grant değilim. O, büyük ihtimalle senin ona layık olmadığını hissettirmeye çalışmaktan zevk alan bir pislik. Muhtemelen bunu yaptığı tek kadın sen değilsin. Bu onunla ilgili. Seninle ilgili değil. Şimdi arkanı dön ve bana kıcını göster ki onu sevdiğimi kanıtlayabileyim."

Dudakları kıpırdadı, bir kabullenme homurtusu çıkardı ve sonra isteksizce, o kadar yavaş ki kalbim daha da hızlandı, dizlerinin üzerinde döndü ve topuklarının üzerine oturdu. Abartılı kıvrımlarını görünce sertçe yutkundum. Sırtının uzun, zarif çizgisi daralıyor, sonra kalp şeklindeki mükemmel kıkına doğru iniyordu. Koyu renk saçları ipeksi bir düzensizlikle pürüzsüz zeytin tenine dökülüyordu ve parmaklarım ona dokunmak için çaresizce seğiriyordu.

"Kuzey mi?" Omzunun üzerinden baktı.

Kalbim çarpıyor, aletim zonkluyordu, göğsüm sırtına bastırana ve ne kadar sert olduğumu hissedene kadar aramızdaki mesafeyi kapattım. Elimi karnının etrafından bacaklarının arasına kaydırıp klitorisini bulduğumda nefesi kesildi.

Ben ona işkence ettikçe, nefes alış veriş sığılaştı ve hızlandı. Aletimi kık yanaklarının arasına sürüyor, ona sürtünyordum. "Eğer seni her yatağa attığımda bunu söylemek zorunda kalırsam

... Ama sen mükemmelsin. Lanet bir tanrıça. Sen ve vücudun kanımı ateşliyorsunuz, kadın. Doyamıyorum." Parmaklarım onun üzerinde daha hızlı, daha sert hareket ederken boynunun yan tarafını öptüm ve yaklaşan orgazmıyla inledi. "Bazen sana doyup doyamayacağımı merak ediyorum," diye itiraf ettim ve Aria aniden dokunuşuma karşı titreyerek haykırdı.

Nefes almaya çalışırken, bir elimi sırtında gezdirdim ve kulağına fısıldadım, "Şimdi seni ellerin ve dizlerin üzerinde becerebilir miyim?"

Bir an tereddüt ettikten sonra "Tamam" dedi.

"Emin misin?" Bastırdım. "Bunun sadece senin için iyi olmasını istiyorum."

"Eminim," dedi, elleri ve dizleri üzerinde öne doğru ilerleyip tatlı kıkını bana sunmadan birkaç saniye önce daha inançlı bir şekilde.

Kıvrımlı memelerini okşarken inledim, başparmağım kayıyordu, ta ki o şaşkınlıkla nefesini tutup göz ucuyla ona bakana kadar

Omzumdan bana doğru. Sesim ihtiyaçla kalınlaştı. "Belki bir gün seni buraya getirmeme izin verirsin?"

"Ben hiç ..." Kışını bana doğru salladı ve ben de homurdandım. "Belki. Ama şimdilik açgözlü olma."

Umutsuz bir ihtiyaçla kıkırdayarak, önsöz olmadan sikimi amına doğru yönlendirdim, sonra kış yanaklarını kavradım ve içeri ittim.

"Oh!" Aria kendini toparlayarak haykırdı.

"İyi misin?" Kısık sesle sordum çünkü tüm varlığım sikimi sıkkan sıcaklığa odaklanmıştı. Kahretsin, onu çıplak yakalamak istiyordum.

"Evet, evet, durma."

Ben de durmadım.

Onun beni kavrayışını, sırtını kamburlaştırışını, akıl almaz bir istekle itişlerimi itişini görmek beni çok erken sınıra yaklaştırdı. Önce onun gelmesini istiyordum, böyle, aramızdaki şeye kendini o kadar kaptırmıştı ki güvensizliği yok olacaktı. Lucas Grant ve ondan önce gelen tüm pislikler bu odada bizimle birlikte değildi, onun zihnindeydi ve bu hissi zehirliyordu. Uzandım, saçlarını yumruğuma doladım ve onu test etmek için nazikçe çektim.

İnlerken amcığı etrafımda dalgalanıyor, sikimin bir sonraki hareketine doğru eğiliyordu.

Tatmin olmaktan daha büyük, daha tehlikeli bir şey içime çarptı ve onu kavrayışım sıkılaştı. Biraz daha sert çektim.

Aria haykırdı, amcığı sikimin etrafında kenetlendi ve zonkladı, beynime giden kanı kesen sıkı sıkımlarla etrafımda sarsıldı. Kalçalarını kavramak için saçlarını bıraktım, orgazmımı benden koparana kadar daha sert, daha hızlı pompaladım.

"Aria!" Adı dudaklarımdan hırıltılı bir inançsızlık çılgılığıyla döküldü, zevk beni tüketirken zihnim bir anlığına karardı. Boşalırken kalçalarım titredi, boşaldım ve boşaldım.

Fuuuuuuck.

Sanırım birkaç saniyeliğine dalmış olabilirim.

Ondan ayrılmadan önce dudaklarımı Aria'nın nemli sırtına bastırduğımda uzuvlarım sıcak ve gevşekti.

Sonra iyi bir önlem için onun lezzetli kıcını öptüm ve nazik bir şaplak attım. "Bu artık benim kıcım, prenses."

Yatağa yığılıp dönerken kahkahalar attı, saçları yüzüne dökülmüştü ve göğüsleri titriyordu. Düşük kapaklı gözleri zevk ve eğlenceyle parlıyordu. Sesi her zamankinden daha boğuktu. "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar sert boşaldıktan sonra seninle tartışamam bile."

Kendimi beğenmiş, memnun bir şekilde sıırıttım. "Artık seninle her tartışmayı kazanmanın bir yolunu bulduğumu bilmek güzel."

Aria gözlerini devirdi ve prezervatifle uğraşmak için isteksizce yataktan atlarken güldüm.

Banyodan döndüğümde, onun uykulu ifadesini görünce içim şefkatle doldu. Elini çektim ve gözleri açıldı. "Bir şeyler yemelisin."

"Uyumayı tercih ederim." Ne demek istediğini kanıtlamak istercesine esnedi.

Kadın çok sıkı çalışıyordu. Kararlıydım, daha sert çektim. "Önce ye. Sonra uyu."

Ses tonumu duyunca inledi ve yataktan kalktı. "Tamam. Ama umarım yemek pişiriyorsundur."

Kıkırdayarak onu ayağa kaldırdım ve bornozunu giymesine yardım etmeden önce bir el attım. Maskaralıklarına yine gözlerini devirdi ama kot pantolonumu giydikten sonra beni aşağıya kadar takip etti ve ben kadının için bir yığın Fransız tostı yaparken onu oturmaya ve hiçbir şey yapmamaya zorladım.

Kadınım benim.

Birlikte üç gece geçirdik ve şimdiden böyle düşünmemi sağladı.

Aria'nın böyle düşünmediğini biliyordum. Bu onun için sıradan bir şeydi.

Ama benim için sıradan olmadığını zaten biliyordum.

Bağlanmışım.
Ve başım büyük belada.

On sekiz

ARIA

İşe en son ne zaman bu kadar iyi bir ruh hali içinde geldiğimi hatırlamıyordum. Allegra'nın devam eden uzaklığı hakkındaki endişeler aklımın bir köşesine itilmişti. Annemin yeni bir diyet modası için bana gönderdiği web sitesi linki bile beni rahatsız etmedi ve iş yerinde yapmam gerektiğini bildiğim milyonlarca şey çalışmak beni korkutmak yerine heyecanlandırdı.

Çünkü dün gece cömert bir adam bana kendimi güzel ve seksi hissettirmiş, sonra beni beslemiş, sonra da yatakta birlikte uyurken bana sarılmakta ısrar etmeden önce iki orgazm daha yaşatmıştı. North'a kaleye geri dönmesini söylemeliydim ama yağmur yağıyordu ve gerçek şu ki, onun kollarında uykuya dalmanın her dakikasını sevmiştim. Bu, minnettar olduğumdan başka bir anlama gelmiyordu. North Hunter'ın tadını çıkarmak için kendime izin vermiştim.

Ve kendimi yeni bir kadın gibi hissettim.

Yanaştığımızda kaleye ilk Kuzey girdi. Beş dakika bekledim ve mutluluk bulutumun üzerinde içeri girdim. Wakefield'a gülümsedim ve ona günaydın dedim. Neşeli selamım adamı şaşırttıysa da bunu kimse bilemezdi. Wakefield dünyanın en iyi uşağıydı. Her şeye rağmen soğukkanlılığını koruyabilirdi.

Kapımı çalıp bana sabah kahvemi getirdiğinde ofise yeni yerleşmiştim. Fincanın yanında bir

küçük bir tabak. "Bayan Hutchinson dün gece meşhur kurabiyesini yaptı, ben de sizin için biraz tedarik etme cüretini gösterdim." Wakefield'a sııttım. "Bana getirmen için seni zorladı, değil mi?"

"Evet, öyle Bayan Howard."

Kıkırdayarak tabağı ve kahveyi aldım. "Teşekkür ederim, Wakefield."

"Çok iyi, Bayan Howard." Başını sallayarak ofisten çıktı.

Kurabiyeye bakarak, "Ne olacak ki?" diye mırıldandım. Dün gece kalori yakmışım. North'un bana nasıl güç verdiğini ve ellerinin altında nasıl akılsız ve arzulu bir hale geldiğimi hatırlayınca tenim ısındı. Milyon yıl geçse de yatakta kendimi bu kadar bırakacak kadar aklımdan çıkabileceğimi düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, bu küçük bir mucizeden daha fazlasıydı. Herhangi biri için kendimi bu kadar kapatabileceğimi düşünmemiştim.

Kurabiyemi yerken nefis sesler çıkararak iş yerindeki gelen kutuma girdim ve ilk birkaç e-postanın konu satırlarını gözden geçirdim. Bir tanesi dikkatimi çekti çünkü tanımadığım bir adresten geliyordu ve konu başlığı **Acil'di: Ardnoch Emlak Sorgulama.**

Tıklayarak açtığımda beynimin bedenime yetişmesi bir saniye sürdü çünkü kalbim çoktan kuşku ve öfkeyle çarpmaya başlamıştı.

E-postada şöyle yazıyordu:

KİMİ İLGİLENDİRİYORSA,

Emlak müdürünüz Aria Howard'ın Ardnoch gibi şanlı bir kulübün itibarını ve imajını lekelediğini size bildirmek benim görevimdir. Akraba kayırmacılığı, itibarınızı tehlikeye attığında çirkin bir şeydir. Lucas Grant'in terk ettiği, zekâdan yoksun şişman kızı işe alma konusunu tekrar düşünmek isteyebilirsiniz. Söylentilere göre aptal olduğu kadar frijitmiş de. Ayrıca

üstün, düşmanca ve üyeleriniz için bir kaltak. Mülkünüzü şişman, pis bir moronun yönetmesini istiyorsanız, buyurun. Ama sanırım ikimiz de Ardnoch'un daha iyisini hak ettiğini biliyoruz. Üyelik için çok para ödüyoruz. Sence de ödediğimizin karşılığını almamız gerekmez mi?

Saygılarımla,
Hoşnutsuz Bir Üye

E-postayı tekrar tekrar tarayıp bir anlam çıkarmaya çalışırken, şişman, frijit ve geri zekâlı kelimeleri e-postadan fırlayıp duruyordu. E-postayı üyelerimizin dosyalarıyla karşılaştırırken yanaklarım öfke ve utançtan yandı. Hiçbir eşleşme yoktu. Beynimi zorlayarak, üyelerden herhangi biriyle tatsız bir karşılaşma yaşayıp yaşamadığımı düşünmeye çalıştım ama aklıma hiçbir gelmedi. Tek kişi North'tu ve ona tam olarak güvenmesem de, herhangi birine böyle bir e-posta göndereceğine bir an bile inanmadım.

Diğer seçenek ise üye olmamasıydı. Ancak e-posta adresim herkese açık değildi. Tabii ki bunun pek bir anlamı yoktu. Caitlyn'in eline geçmişti, yani belli ki herkes geçebilirdi.

Ama bu kişi beni incitmek istiyorsa hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi biliyordu.

İnsanlar neden bu kadar berbattı?

Farem silme düğmesinin üzerinde gezindi ama sonunda akıllıca davranıp gelen kutumda yeni bir klasör oluşturdum ve e-postayı dosyaladım.

İşte böyle, isimsiz trol muhteşem sabahımı mahvetmişti.

Masa telefonum çaldığında oturduğum yerde sarsıldım. Ekranı güvenliğin aradığı yazıyordu. Harika. Şimdi ne olacaktı? "Aria konuşuyor," diye cevap verdim.

"Bayan Howard." Walker'ın tanıdık çakıllı sesi hattan geliyordu. "Bu sabahki haberleri gördünüz mü?"

Web tarayıcımı açtığımda bir endişe hissettim. "Hayır, neler oluyor?"

"Malikâneye dönen gazeteciler için hazırlık yapmamız gerekebilir. Kuzey Avcısı yine haberlerde."

Ellerimi serbest bırakıp yazabilmek için masa telefonunun hoparlörünü açtım. North'un adını aratır aratmaz ekranda yeni başlıklar belirdi. Nabzım onun adına hızla atarken onları taradım. Birisi North'un arkadaşlarının evsiz adama saldırdığı gecenin kamera görüntülerini sızdırmıştı.

"Kuzey biliyor mu?"

"Bilmiyorum. Görüntüleri izledin mi?"

Görmek istediğimden emin değildim.

"Hayır."

"Eğer yaparsanız hazırlıklı olun. İzlemesi çok zor."

Nefesimi tutarak videoyu oynat tuşuna bastım. Birisi, Gil MacDonald'ı döven diğerlerinden geride duran genç bir çocuğu dijital olarak daire içine almıştı. Hikayeyi doğrudan North'tan dinlemiştim ama gerçekten görmek, onun ne kadar küçük olduğunu görmek kalbimi kırdı. Çocuk kalabalığının arasına dalıp onları adamın üzerinden itmesini ve Darren Menzies olduğunu tahmin ettiğim kişiyle sert bir kavgaya tutuşmasını izledim. Diğer çocuklar da ona katılarak North'u dövmeye başladılar. Gil, North'un da söylediği gibi, bu fırsatı değerlendirip kaçtı ama çocuklar North'la olan kavgalarını bırakıp onun peşine düştüler. North sendeleyerek ayağa kalktı, kötü bir şekilde dövüldüğü belliydi ve peşlerinden gitti. Görüntüler, Darren'ın Gil'i trafiğin içinde kovaladığını görebileceğiniz farklı bir CCTV kamerasına geçti. Minibüs ona çarptığında irkildim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, kalbim North için sızlıyordu.

Makale North'u temize çıkarmaya odaklanmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Olayı tekrar deşiyorlar, onu derinden yaralayan bu olayı yeniden yaşamasını sağlıyorlardı.

"Sen iyi misin?" Walker sordu.

"Magazin gazetelerinden nefret ediyorum."

"Evet, ben de." Derin bir iç çekti. "Bakın, okuduğum tüm

makaleler Kuzey'den özür diliyor ve onu destekliyor. Bu onun için iyi bir şey olabilir."

"Kariyeri için," diye düzelttim Walker'ı. "Onun için değil. Bu sadece her şeyi yeniden yaşamasına neden oluyor." Ses tonumun ve sözlerimin çok fazla şey ele verdiğini fark ederek biraz daha keskin bir ifadeyle, "Bay Hunter'ı arayıp haberdar olmasını sağlayacağım. Sen, Jock ve ekip kapıdaki ziyaretçiler için hazırlanmalısınız."

"Hallediyoruz."

Telefonu kapattıktan sonra cep telefonuma baktım. Bunu açıklamak için onu aramak istemiyordum. Yüz yüze olması gerekiyordu. Bir günlüğüne kalede bensiz de yapabilirlerdi. E-postalarımı evden cevap verebilir ve Wakefield'in halledebileceği diğer her şeyi yapabilirdim. Bana ihtiyaçları olursa beş dakika uzaklıktaydım. Kararımı verdim, eşyalarımı topladım ve aceleyle North'un odasına çıktım. Kapıyı açtığında üzerinde egzersiz kıyafetleri vardı.

Beni bu kadar erken gördüğüne şaşırılmış gibiydi. "Ben de tam spor salonuna gidiyordum."

"Konuşmamız gerek," dedim ona ciddiyetle.

North'un iyiliğinin mesleki itibarımdan daha önemli olduğuna KARAR VERMİŞTİM ve bunu da fazla irdelemeyecektim. Kendimi açıklamadan Walker'a, bize ihtiyaçları olursa North'un benim evimde olacağını söyledim. Sloane'un ortağı bunu fazla büyütmedi ama daha sonra Sloane'a söyleyeceğinden hiç şüphem yoktu. Güvenliğe söylemeyecektik ama paparazziler büyük olasılıkla yoldayken Walker ve ekibinin North'un nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu. Wakefield'a bugün evden çalışacağımı ve bana ihtiyacı olursa aramasını söyledim.

Sonra North gece çantasını hazırlarken arabamda onu bekledim. Sabahın gri ışığında yüzü asık bir şekilde belirdi ve tedirginliğim arttı. Sadece iyi olduğundan emin olmak için onu evime götürmek istiyordum. O sabah aldığım isimsiz e-posta, onun yaşadıklarının yanında soluk kalıyordu.

Bir süre sonra birlikte kanepemde oturduk, North ellerinin arasında bir fincan sıcak kahve ile suya doğru bakıyordu.

Kaleden ayrıldığımızdan beri telefonu durmadan çalışıyordu. ABD'de yeni uyanmışlardı, bu yüzden haberi duymaları biraz uzun sürmüştü. Önce reklamcısı, sonra menajeri, ardından da son birkaç aydır onu terk eden birçok arkadaşı aramıştı. Görünüşe göre Cara, bundan önce de onu geri kazanmaya çalışıyordu ve o kadar çok aramıştı ki North onu engellemek zorunda kalmıştı. Bunun beni ne kadar tatmin ettiğini fazla analiz etmedim.

Gelen kutusu genel olarak özürlerle doluydu.

"Ne düşünüyorsun?" Sessizce sordum.

Bakışları bana kaydı ve orada gördüğüm yorgunluktan nefret ettim. "Bu konunun tekrar gündeme geldiğine inanamıyorum." "Bu sefer farklı," dedim ona nazikçe.

"Herkes

Bunu durdurmaya

çalıştığını
görebiliyorum."

"İzlediniz mi?"

Acımasızca başımı salladım.

"Lanet olsun." North tedirgin bir şekilde başını salladı.

"Bunu görmek zorunda kalmamalydın. Kimse görmemeliydi. Gil'in ailesi bunu görmek zorunda kalmamalıydı. Lanet magazinciler kimi incittiklerini umursamıyorlar."

İçimi endişe verici bir şefkat ve hayranlık dalgası doldurdu. North bunun adını temize çıkarıp çıkarmayacağını umursamıyordu. Videoyu gören insanların zarar görüp görmeyeceğini önemsiyordu. Polis, görüntülerin kanıt arşivlerinde olmadığını bildirmişti, yani birisine çalması için para ödenmişti.

Elindeki bardağı bıraktı ve ayağa kalkarak yanımda volta atmaya başladı. "Bunu kim sızdırır? Kim böyle bir şey yapar?"

"Bundan kim kazançlı çıkar?"

Kuzey durdu ve bana sertçe baktı. "Yapardım." Yüz ifadesi gerginleşti ve telefonunu masadan çekti. "Hayır,

hayatta olmaz."

"North, konuş benimle." Ayağa kalktım ve her kimi aramayı planlıyorsa onu aramadan önce bileğini tuttum.

"Dediğiniz gibi. Bundan kim kazançlı çıkar? Ben kazanırım. Eğer bu casusluk serisi tutarsa stüdyo beni yeniden işe alır ve ekibimdeki herkes çok para kazanır."

Anlayışla karşıladım ama yine de elimi çekmedim. "Ama kimseyi suçlayamazsın çünkü o görüntülerin onlardan birinin eline geçip geçmediğini asla kesin olarak bilemezsin. Tek yapacağın ekibin arasında daha fazla drama ve çekişmeye neden olmak. Artık bitti. Çıktı. Ne kadar zor olsa da, bununla barışmak zorundasınız."

Ters ters baktı ama bana olmadığını biliyordum. Sonra North'un ifadesi İskoç havası kadar hızlı ve dramatik bir şekilde değişti. Yüz hatlarına acı kazınmıştı. "Tüm hayatımı o gecenin bedelini ödeyerek geçirecekmişim gibi hissediyorum. Belki de olması gereken budur."

Hiç düşünmeden yüzünü ellerimin arasına aldım, tıraşsız yanaklarının kılları avuçlarıma batıyordu. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Bir adamı kurtarmaya çalıştın. Ama sen sadece bir çocuktun, North. Ve kendini affetmeyi öğrenmelisin."

Ellerini bileklerime doladı ama geri çekmek için değil. Onun yerine alnını benimkine yasladı ve gözlerini kapattı.

Orada onunla kaldım, ona sarıldım, benden alabileceği her türlü rahatlığı almasına izin verdim. Ve hazır olmadığım bir yakınlığın aramızda derinleşmesine izin verdiğime dair çalan tüm alarm zillerime rağmen, geri çekilemedim.

On dokuz

ARIA

"W Gençken nasıldın?"

orba ve sandviten başıımı kaldırdım.

North'un beni merakla incelediğini görünce geç bir ögle yemeği için bir araya geldik. Duygusal bir sabah olmuştı ve North biraz temiz hava almak için sahilde yürüyüşe çıkmıştı. Ona düşünmesi için zaman tanımak ve gelen kutumda biriken e-postalarla ilgilenebilmek için ben geride kalmıştım. Ayrıca Jock'un beni arayıp birkaç gazetecinin kapıya geldiğini söylemesinin ardından Lachlan'la konuşup durum hakkında bilgi aldım. İlk seferki kadar çok değillerdi çünkü görünüşe göre paparazziler sadece dünya sizden nefret ediyorsa sizinle ilgileniyorlardı.

Patronuma yalan söyleyemezdim, özellikle de güvenlik zaten bildiği için ona North'un benimle olduğunu söyledim. Lachlan'a "Bu senin için bir sorunsa ondan gitmesini istemek benim için zor olabilir," dedim. Neyse ki Lachlan son derece anlayışlıydı.

"North'un neden senin evinde olduğu kimseyi ilgilendirmez. Bu senin için karmaşık bir durum çünkü sosyal evren bu sektördeki insanları da içeriyor. Bunun senin karakterine uygun olmadığını ve bunu alışkanlık haline getirmeyeceğini biliyorum, bu yüzden sadece North ile arkadaş olduğunuzu varsayabilirim. Bu beni ilgilendirmez."

Arkadaşlar.

Olduğumuz şey için ne kadar yetersiz bir kelime.

Kuzey döndüğünde, dikkatimin dağılmasından memnun bir şekilde öncelikli olan işleri halletmiştim. Ve bu sabah aldığım korkunç e-postayı düşünemiyordum. Belli ki dışarıda birileri bana zarar vermek istiyordu ve bu birkaç kişi olabilirdi ama enerjime değmezlerdi. Onun iyiliğinin benim için neden bu kadar önemli olduğunu fazla düşünmeden North'un iyi olduğundan emin olmaya odaklanmak istemiştim.

Ben öğle yemeğini hazırlarken sohbet ettik. Ona güvenlik durumu hakkında bilgi verdim ve o da medyadan bahsedince dudaklarını büktü.

Sonra yemeğe oturduk, bu da bizi şimdi ve North'un alan dışı sorusuna getirdi.

"Ne demek gençken kimdim?"

"Ben travmasını azimle gömen bir çocuktum. Dünyadaki küçük yerimden çıkmak ve hayatımda bir şeyler yapmak istiyordum. Bu yüzden sahip olmadığım şeylere odaklanmadım. Ne istediğime odaklandım. Zaten okulda kliklerimiz yoktu, ama sanırım herkesle arkadaş olan bir çocuk olduğumu söyleyebilirsiniz. Akademisyenlerle, tiyatrocu çocuklarla, atletik çocuklarla, zengin çocuklarla, o kadar da zengin olmayan çocuklarla. Ders dışı her şeyi yapardım, böylece okuldan başka bir şey düşünmek zorunda kalmazdım."

North'un ukala çekiciliğinin ve mizahının altında bir yoğunluk olsa da (özellikle oyunculuk çalışmalarında ortaya çıktı), aslında onu tarif ettiği o azimli A tipi öğrenci olarak hayal edemedim.

"Şey, ben akademisyendim." Omuz silktim. "Okulu severdim. Yüzme takımındaydım. Lisedeki erkek arkadaşım Montana okulun futbol takımında defans oyuncusuydu, yani babamın Wesley Howard olması ve Montana'nın sporcu olması sayesinde popüler çocuklardan biri olarak kabul görüyordum. Ama amigo kız ya da balo kraliçesi falan değildim. Daha çekingendim, utangaç değildim ama aşırı girişken de değildim. Annem çok gösterişli bir karakter,

gürültülü ve dikkat çekici, sanırım kasıtlı olarak bunun tam tersi olmak istedim."

Kuzey düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Seni utandırdı mı?" "Hayır." Başımı salladım. "Yani, beni utandırdı."

Okula birlikte gittiğim çocuklar ondan hoşlanıyordu ve onu bikinili görmeyi umarak hep benim evimde takılmak istiyorlardı. Tanrı'ya şükür bu fırsatı yakalayabilecek kadar etrafta değildi. Sanırım her şey hep onunla ilgili olmak zorundaydı," diye düzelttim, "onunla ilgiliydi. Annemi seviyorum ve içinde iyilik, nezaket ve empati var ve beni ve Allegra'yı sevdiğini biliyorum. Ama kendi içine kapanık olabiliyor. Ben çocukken nereye gidersek gidelim, her şey annemle ilgiliydi. Büyüdükçe bu durum beni rahatsız etmeye başladı. Teyzemin doğum gününü kutlamak için bir aile toplantısına ya da yıldönümlerini kutlamak için bir arkadaşımızın partisine giderdik ve annem ilgi odağı olduğundan emin olurdu. Planlanmamış bir konuşma yapar, bu konuşma bir İtalyan serenadına ya da solo bir dansa dönüşürdü. Tüm o enerji ve güzellik... İnsanlar ona çekilirdi. Diğer herkes arka planda kaybolurdu.

"On birinci yaş günümde bütün günü babamla geçirmek istemiştım. Sadece ben ve o. O yıl çok uzaklara gitmişti ve ben onu özlemiştım. Allegra dokuz aylıktı ve babam evdeyken Ally ile çok vakit geçirmek istiyordu. Babamla vakit geçirmek istemem annemin duygularını incitti mi bilmiyorum ama babamla baba-kız dışarı çıkacağımız günün sabahında sinir krizi geçirdi. Babam annemle ilgilenmek için iptal etti ve randevumuz hiç gerçekleşmedi.

"On altı yaş partimde, on altı yaşında bir çocuğa sahip olacak kadar büyük olduğu için bunalıma girip sarhoş oldu ve tüm okul arkadaşlarımla önünde bu konuda bir konuşma yaptı, bir eliyle bana iltifat ederken diğer eliyle de onun sallanan vücudunun bana miras kalmadığını hatırlattı. Babam çok kızmıştı. Onu oradan çıkardı ve ona cehennemi yaşattı. Onun konuşma tarzından hep nefret etti.

Fiziksel görünüşüm hakkında ve bu şimdiye kadar yaşadıkları en büyük kavgalardan biriydi. Annem histerik bir şekilde üzüldü ve babamın tepkisi için beni suçladı. Montana ve ben partiyi terk ettik. Kendi doğum günü partimi." Şaşırmış bir of çektim. Bu çıkış da nereden çıkmıştı? "Her neyse... Sanırım bu yüzden onun tam tersi olmaya çalıştım."

Kuzey kaşlarını çattı. "Alınma prenses ama annen çok yorucu birine benziyor. Onunla hiç tanışmadım ama onu talk showlarda gördüm ve büyük bir kişiliği var. Ancak, bu büyük bir kişilikten daha fazlası gibi geliyor. Narsisizm gibi geliyor."

Sertliği karşısında savunmaya geçtim ve öfkeyle parladım. "O bir narsist değil. Sadece kendini beğenmiş biri."

Bir elini kaldırdı. "Gücenmek istemedim ve sadece senin adına kızgıyım."

Tüylerim diken diken oldu. "Sorun değil. Ben... sadece... benim ailem mükemmel değildi, ama hiçbir ebeveyn mükemmel değildir. Ve en azından ben benimkini kaybetmedim." Ona empatik bir bakış attım.

North içini çekti. "Bazı insanlar ebeveynsiz büyüdü diye onların başarısızlıklarını kabul etmek zorunda değilsiniz."

"Aslında istiyorum," diye karşı çıktım. "Hayatımı yaptıkları hatalar yüzünden onlara kızarak yaşamak istemiyorum. Annem ben çocukken olmadığı şekilde bizim yanımızda olmaya çalışıyor ve belki benim için çok geç ama denemek istemesini takdir ediyorum." Esprili bir şekilde güldüm. "Bu konuya nasıl girdik? Konuyu değiştirelim."

"Tamam." North boş tabağını kenara itti ve öne doğru eğildi. "Hadi gerçekten derine inelim."

Kendimi destekledim.

"En sevdiğin film hangisi?"

Rahatlamış bir şekilde gülerek gözlerimi devirdim. "Bir yönetmenin kızına bu soruyu soramazsın. Çok fazla seçenek var."

"Bana sadece bir tane söyle."

Bunu düşündüm. "Sana sadece bir kez izlediğim en sevdiğim filmi söyleyebilirim çünkü izlemek çok acı

veriyordu

ya da her zaman izlediğim en sevdiğim rahatlatıcı filmi anlatabilirim."

"İkisini de söyle."

"Açgözlü."

Bana o seksi, çocuksu gülümsemesini verdi. "Bunu biliyorsun."

"Ang Lee'nin Lust, Caution. Preston'la çıkarken bu filmi izlemem için ısrar etti, biz de izledik ve filmden sonra bir saat boyunca konuşmadım. Preston'ın önünde ağlamak istemedim, o yüzden orada oturdum"- boğazımı işaret ettim -"Hıçkırıklara boğuluyordum. Gecenin bir yarısı kalkıp kendimi onun banyosuna kilitledim ve filmi izledikten saatler sonra gizlice ağladım."

Kuzey yüzümü aradı. "Neden onun önünde ağlamak istemedin?"

Sevdiğimi sandığım ama geriye dönüp baktığımda kendimden çok şey sakladığımı fark ettiğim adamın hatırlattığı acı göğsümde alevlendi. "O zaman bilmiyordum ama şimdi nedenini biliyorum." Mutsuzca omuz silktim. "Beni güvende hissettirmedi. Önünde ağlayacak kadar bile güvende hissettirmedi."

Kuzey gözlerini indirdi. "Tanrı aşkına, Aria... neden buna katlandın?"

Sertleştım. "Çünkü onu sevdiğimi sanıyordum."

Ses tonum üzerine Kuzey tekrar bakışlarımı yakaladı. "Bunu bir saldırı olarak söylemedim. Keşke... sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Uyarı işaretlerini görmezden geldim, yani bu onun olduğu kadar benim de hatam." Omuz silktim. "En sevdiğin film hangisi?"

Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama sonunda sırtıttı ve "Basına söylediğim film Geyik Avcısı. Gerçek cevap Oyuncak Hikayesi."

Ben kahkahalara boğulurken aramızdaki gerginlik de böylece sona erdi.

SAATLER SONRA, yatakta çıplak bir şekilde yüzümüz birbirimize dönük yatarken, parmak uçlarımla sırtını hafifçe okşarken Kuzey'in uykulu ifadesini izledim. Günün duygusal karmaşasına rağmen onun dikkatini dağıtmayı başarmıştım.

Daha çok Malibu'da büyüyen benim ve İskoçya'da büyüyen onun hayatı hakkında konuştuk. Sevdığımız ve sevmediğimiz yemekleri paylaştık, kitaplardan, TV programlarından ve müzikten bahsettik. Sohbet kolay ve akıcıydı.

Ne kadar kolay olduğunu fazla analiz etmeyecektim.

Ya da North'un beni yatağa götürüp saatlerce bedenimi sevmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini.

Neredeyse uyuduğumu sanıyordum, bu yüzden aniden "Lucas ve Caitlyn'in yaptıklarından sonra İskoçya'ya gelmekle doğru kararı verdiğini düşünüyor musun?" diye sorması beni şaşırttı.

Bir parçam onun bunları düşünmesine neyin sebep olduğunu merak ediyordu ama bunun üzerinde durmak da istemiyordum. North'un beni sıradan seks anlaşmamızın ötesinde düşündüğünü hayal etmek istemiyordum. Çünkü bu bana sıradan gelmiyordu.

Bugün sıradanlığın tam tersi bir his vardı.

"İlk başta emin değildim," diye cevap verdim sessizce, anlık panik titreşimini geri püskürtmek istiyordum. "Kimseyi tanıımıyordum. Zaten Lucas'ı düşünmeden edemiyordum ve bulunduğum yer dışında hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Ama bir pazar günü bölgeyi kendi gözlerimle görmek için yürüyüşe çıktım. Güzel bir yaz günüydü ve ormanda bir patikayı takip ediyordum ki ileride, alışılmış patikanın dışında bir şey parladı. Ben de takip ettim ve kendimi bir tarlada buldum. Mor funda tarlası." Aklım o güne gitti. "Orada başka kimse yoktu. Hava şimdiye kadar soluduğum en temiz havaydı, kuşlar cıvıldıyor, arılar vızıldıyordu. Güneş tenimde mükemmeldi. Fundalıkların arasına uzandım ve her şey durdu. Lucas kafamdan kayboldu. Annem istemediğim tavsiyeler vermek için orada değildi. Allegra için endişelenmiyordum. İnsanlar

benden bir şeyler talep etmiyorlardı. Ve uzun zamandır ilk defa kendimi duyabiliyordum."

Kuzey'in gözleri şimdi açıktı ve dikkatle benimkilere bakıyordu. "Peki sen ne dediğini duydun?"

"Kaybolmuştum," diye fısıldadım. "Ama belki de kendimi yeniden bulabileceğim yer burasıydı. Bu yüzden bulacağımı umarak İskoçya'da kaldım."

North uzanıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Ne olursa olsun, kalmana sevindim."

Boğazım istenmeyen duygularla düğümlendi ve her neyse onunla ilgili söyleyebileceği ya da söyleyemeyeceği şeylerden kaçınmak için acele ettim. "Peki ya sen?" Ağzımdan kaçırdım. "Hiç bir yerdeyken orada olman gerektiğini bildiğin oldu mu?"

Neyse ki, North onunla gitti. Dudağımı bıraktı ama sadece parmaklarının tersiyle kolumu okşamak için. Bana "İlk kez sahneye çıktığımda bakışları dokunuşunu takip etti. Daha önce hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti. O andan itibaren olmam gereken yerin orası olduğunu biliyordum. Oyunculuk benim kanımda var."

İçimi üzüntü kapladı. Ama ona iyi bir arkadaş olabilmek için bunu geri ittim. "Tüm bu deneyim sende bu işi bırakma isteği uyandırmadı mı?"

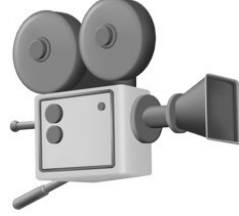
Başını acımasızca salladı.

"O zaman yapma. Senin için bu kadar önemliyse, yapma. Bugün birileri bir şeyleri değiştirdi North ve sen de nedenini ya da nedenine duyduğun öfkeyi bir kenara bırakıp bir kez olsun bencil olmalısın. Bunu bir fırsat olarak gör. Hayatını geri istiyorsan, kamuoyuna bir açıklama yapmanın ve olanları kendi sözlerinle, kendi şartlarıyla dünyaya anlatmanın zamanı geldi."

Bana o kadar uzun ve yoğun baktı ki, tavsiyeme nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Ancak sonunda Kuzey başını salladı. "Sanırım haklısın."

YIRMI

KUZEY

"burada yalnız da kalabilirsin, eski dostum."
Gözlerimi televizyon ekranından ayırdım, farkında bile değildim.

Theo'nun yanımdaki koşu bandından bana sırtıttığını görünce şaşırdım.

"Ne?"

Theo eğlenerek ofladı. "Şu jimnastikçiden bahsediyordum ve ne yazık ki, hatırı sayılır yeteneklerine rağmen onu bırakmak zorunda kalacağımı düşünüyordum." Yürümeyi yavaşlatmak için makinesinin hız düğmesine basarken şakağından ter damlıyordu. "Ve bu yetenekler hakkında o kadar çok ayrıntıya giriyordum ki eğitimcim buradan bir ıstakozdan daha kırmızı bir şekilde ayrıldı. Spor salonundaki şehvetli konuşmalarına rağmen, görünüşe göre televizyon reklamlarını, ben ayakta dururken ayak parmaklarına dokunabilen ve bana simit gibi sarılabilen bir kadından daha ilginç buluyorsun. Kelime oyunu yaptım."

"Sen saf bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Ben de hızımı azalttım, ondan uzakta bir makine bulmayı umuyordum, böylece onu özel olarak görmezden gelebilecektim.

"Kalbim kırıldı." Aletten indiğinde çok üzgündü. "Jimnastikçimi kaybediyorum."

"Çünkü o daha fazlasını istiyor ve sen daha fazlasının ne demek olduğunu bilmeyen azgın bir playboysun."

göt."

Theo bir kaşını kaldırdı. "Senin aksine, tatlı Amerikalınla ilgili hayaller kurduğun çok açık."

Ona uyarıcı bir bakış
attım. Ama haksız
değildi.

İki hafta. Hepsi bu kadardı. Kariyerimi yeniden yoluna koyarken gecelerimin çoğunu Aria'nın sahil evinde geçirdiğim iki hafta. Tanıtım ekibimin yardımıyla Instagram'da sızdırılan görüntüleri, Gil MacDonald'a tam olarak ne olduğunu ve benim bu olaydaki rolümü açıklayan bir video yayınladım. Bunu yaparken midem bulanıyordu ama Aria kameranın arkasındaydı ve kimseye anlatmak istemediğim bir hikayeyi anlatırken bana güven veriyordu. Tepkiler çok büyüktü. Beni kınayan halk şimdi beni genç bir kahraman olarak selamlıyordu, bu da kusmak istememe neden oldu.

Ben de interneti tekrar kapattım ve ekibimin ilgilenmesine izin verdim. Bilmem gereken tek şey, ilan verdikten sonraki bir hafta içinde stüdyonun Birdwatcher'a yeşil ışık yaktığı ve başrolde benim olduğumdu. Bana yaşattıklarını düşünerek, her şey berbat olmadan önce birlikte çalışmaya başladığım kişisel antrenörü Ardnoch'a göndermelerini rica ettim.

Çekimlere başlamak için kısa süre sonra araziden ayrılmam gerekecekti, bu yüzden olabildiğince uzun süre kalmak istedim.

Onun
yüzünden.

Aria.

Ona bağımlıydım.

Koşu bandından indiğimde Theo sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi sert bir ifadeyle bana baktı. "Lütfen bana ona aşık olduğunu düşünecek kadar duygusal olduğunu söyleme?"

"Siktir git de çalışmama izin ver," diye homurdanarak bir kürek aletine doğru yürüdüm.

"Bu evet demek." Theo da onu takip etti. "Görünüşe göre uzun zaman önce öğrenmiş olman gereken bir şeyi sana

öğretmek benim görevim. Harika seks aşk demek değildir.
Endorfin seni aksini düşünmen için kandırabilir, ama ben

kimyasalların sana yalan söylediğini söylemek için buradayım. Sikin onun vajinasını seviyor, dostum. Hepsi bu." İçimi çektim ve özellikle kimseye sormadan, "Neden tekrar arkadaş olduk?" diye sordum.

Antrenmanımı bitirdikten sonra Theo'yu bitmek bilmeyen senaryosuyla uğraşması için yalnız bıraktım ve Aria'nın ofisine doğru yol aldım. Dalgın bir sesle "içeri gel" dediğinde içeri girdiğimde onu telefonuna bakarken ve tırnaklarını yerken buldum. Endişeli duruşu ona hiç yakışmıyordu ve içim biraz burkuldu. Onun ruh hali benimkini olması gerekenden çok daha fazla etkiliyordu ama yetişkin hayatımın en zor anlarından birinde Aria'yı bulduğum için kendimi mutlu hissetmekten başka bir şey yapamıyordum.

Ve onun da mutlu olmaktan başka bir şey yapmasını asla istemedim. Kapıyı kapattım ve odanın karşısına geçtim. "Hey, sorun ne?"

Beni gördüğüne şaşırmış gibi hızla gözlerini kırptırdı. "Oh. Ben ... ne? Her şey yolunda mı?"

"Sen söyle." Kıcımı masasının üzerine yerleştirdim. Bugün kıvrımlarını belirginleştiren kısa kollu ipek bir bluz giymişti. Saçları açıktı, son zamanlarda bunu daha sık yaptığını fark ettim. Düz, ipeksi teller halinde mükemmel yüzünün etrafına dökülüyordu. Dikkatim dolgun ağzına takıldı ve bir öpücük çalma isteğimle savaştım. Ya da on tane.

Sanki düşüncelerimi biliyormuş gibi gözleri keyifle parlıyordu. "Ben iyiyim. Sizi ofisime getiren nedir?"

Zorlamak istiyordum ama aynı zamanda bu sabah menajerimle yaptığım konuşmayı da ona aktarmam gerekiyordu. "Forster en kısa sürede antrenmanlara dönmemi istiyor."

Aria'nın ifadesi sinir bozucu bir şekilde donuklaştı. "Yani gidiyor musun?"

Hâlâ kendini benden saklamasına sinirlenerek, fazla zorlamak istemediğim için konuyu kapattım. "Antrenörüm Ardnoch'a gelirse kulüp için sorun olmayacağını umuyordum."

Hala tepki yok. Sadece verimli emlak müdürü modu. "Üyeliğinizin bir artı bir içerdiğini biliyorsunuz. Kişisel antrenörünüzü ağırlayabiliriz. Ne kadar süre için olduğunu sorabilir miyim?"

"Yaklaşık bir ay sonra dublör ekibiyle antrenman yapmak için ayrılmam gerekecek."

Bir kaşını kaldırdı. "Kendi dublörlüğünü mü yapıyorsun?"

Benim için endişeleniyor muydu? Bu düşünceye gülümsedim. "Hepsi değil. Ama bazıları. Mümkün olduğunca inandırıcı olmak istiyorum. Matt Damon Jason Bourne'du. Daniel Craig James Bond'du. Bunlar benim yaşamak istediğim türden performanslar."

Başını salladı, gözlerini indirdi. "Peki, dikkatli ol." "Bu yüzden eğitim alıyorum." Eğildim ve onu dürttüm. Ayağımla bacağımı. "Peki ben içeri girdiğimde neden tırnaklarını yiyordun?" Bir ay içinde ayrılacağım için miydi? Bunu aramızdaki ilişkiyi bitirmek için bir bahane olarak mı kullanacaktı? Çünkü o kadar kolay pes etmeyecektim.

Aria konuşmak için ağzını açtı, tereddüt etti, rahatsızca kıpırdandı ve sonra uzun, bıkkın bir iç çekti. Sabırla beklemeye çalıştım.

Sonra masanın üzerinden telefonunu aldı ve telaşla bana doğru salladı. "Allegra için endişeleniyorum."

Beklediğim bu değildi ama şaşırmamıştım da. Aria bana aralarında bir gerginlik olduğunu söylemişti ama çok az ayrıntıya girmişti. "Neler oluyor?"

"Bu aptalca. Aptalca davranıyorum." Gözleri yaşlarla parladı. "Sadece hormonlar."

Aria'nın regl dönemi dün gece gelmişti, bu yüzden takıldık, öpüştük ama başka bir şey yapmadık. Bu da benim için gayet iyiydi. Bir çift gibi davrandığımızı pek fark etmemişti.

Bir iliskideydim ve cok derine inene kadar onu aydinlatmak niyetinde degildim.

Onu bana bakmaya zorlamak icin kalçalarima dogru egildim. "Bana her seyi anlatabilirsin prenses."

Manikürlü elini gözünün yanına götürdü ve mutsuzca kıkırdadı. "Bir bebek gibi davranıyorum."

"Buna ben karar veririm," diye şaka yaptım ve ellerimi güven vermek icin kalçalarının üzerinde gezdirdim. "Hadi, seni üzen şeyin ne olduğunu söyle bana."

Telefonuyla oynarken, bakışlarımla karşılaşmadan önce bir dakika bekledi. Ve o anda kendimi ona kaptırdığımı hissettim. Onun için düşünüyordum. Çünkü benim için onun gözlerinde gördüğüm hüznü ortadan kaldırmaktan daha önemli bir şey yoktu. Ellerim onun üzerinde sıkılaştı ve kelimelerim kalınlaştı, "Konuş benimle."

"Belki aptalca... ama... Allegra mesajlarında hep beni sevdiğini söylerdi." Telefonunu bir gümbürtüyle masaya bırakırken sesi biraz kırıldı. "Üniversiteyi bırakması için ona yardım etmeyi reddettiğimden beri bunu söylemedi. İşlerin garip olduğunu düşünüyordum ama benimle konuşmayacak kadar değil. Bu mantıklı mı?"

Başımı salladım, yaklaştım.

"Giderken bana sarıldı. İyi olduğumuzu sanmıştım." Hiç düşünmeden ellerini benimkilerin üzerinde gezdirerek beni rahatlatmaya çalıştı. Avuç içlerimi yukarı çevirip parmaklarımı onunkilere doladım. "Ama o çok mesafeli. Az önce Güney Fransa'dan bir fotoğraf paylaştı. Bahar tatili için orada ve bana tamamen farklı bir ülkeye gideceğinden hiç bahsetmedi. Oh, Tanrım..." Ellerini çekiştirdi ama gitmesine izin vermedim. "Sesim on yaşındaymışım gibi geliyor."

"Sesin incinmiş gibi geliyor," diye karşı çıktım.

"Öyleyim." Yeni yaşlar gözlerini aydınlattı. "Ne yani? Ailemin sevgisine sadece onlar için yapmamı istedikleri şeyleri yaptığım sürece mi layık oluyorum? Annem beni bu şekilde

Hayatım boyunca çıktığım erkeklerin bana hissettirdikleri... Allegra'nın bana böyle davranacağını hiç düşünmemiştim."

İçimi bir sızı kapladı. Aria'nın acı çekmesinden nefret ediyordum. Ona asla böyle hissettirmeyeceğime söz vermek istiyordum ama ilişkimiz konusunu açmak için doğru zaman olmadığını biliyordum. Yine de bunu onun için düzeltmek istiyordum. "Bana verdiğin tavsiyenin aynısını sana da vereceğim. Yüksek sesle konuş."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bazen insanlar kendi pisliklerine o kadar kapılırlar ki, davranışlarının başkalarını ne kadar derinden yaralayabileceğini bilmezler... ta ki bu onlara gösterilinceye kadar." Başparmaklarımı ellerinin üstünde gezdirerek onu yatıştırmaya çalıştım. "Tanıştığım kız ablasına tapıyor. Onu seviyor. Ve kimse Allegra'ya bir kere çuvalladı diye ona çocuk eldivenleriyle davranarak iyilik yapmıyor." Aria bana Allegra'nın bir süre önce raydan çıktığını ve Sloane'un eski sevgilisi olduğu ortaya çıkan bir uyuşturucu satıcısıyla tehlikeli bir ilişki yaşadktan sonra kendini rehabilitasyon ve terapide bulduğunu söylemişti. "Hepiniz onun Sloane'la geçirdiği o geceden büyük bir ders aldığını kabul etmeli ve ona normal davranmaya başlamalısınız. Buna saçmalıklarını yüzüne vurmak ve sizi incittiğinde bunu ona söylemek de dahil. Ara onu."

Aria beni düşündü, kaşlarının arasındaki çatıklık daha da artmıştı. "Ya ona zarar verdimsem?"

"Belki de yaptın. Ama bunu konuşmanız gerek çünkü bu sizi yiyip bitiriyor. Hiçbir şey aileden daha önemli değildir prenses."

Yeni bir duygu yüz ifadesini keskinleştirdi ve benimkini sıkıca kavradı. Bunun benim için olduğunu biliyordum. Empati, acıma değil. Ve eğer yanılmıyorsam, hayranlık. Göğsüm aniden çok daraldı ve ona nasıl hissettiğimi söyleme isteğimi bastırmak zorunda kaldım. "Ara onu." Onu yalnız bırakmak için ayağa kalktım ama Aria beni bırakmayı reddetti.

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Sen... ben onu ararken benimle kalır mısın?"

Umut -büyük, korkunç, parlak bir umut- onun isteği üzerine içime doldu. "Elbette," diye homurdanarak cevap verdim.

Böylece o kız kardeşinin numarasını çevirirken ben de masasının kenarına yerleştim. Aria aramanın bağlanmasını beklerken boştaki eliyle dalgın dalgın dizimin üzerinde bir desen çizdi. Sonra bakışları benimkilere kaydı ve hayal kırıklığı içinde, "Yine sesli mesaj" diye mırıldandı.

"O zaman sesli mesaj bırakın," diye fısıldadım.

Bir an tereddütlü göründü ve sonra, "Hey, Allegra, benim. Bak... Keşke telefonu açsaydın ama açmayacağına dair bir his var içimde..." Titreyerek nefes verdi. "Seni incittiysem özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama beni de incittiğini bilmelisin. Ben"-parmakları sertçe dizime kıvrıldı ama aldırmadım-"Bana olan sevginin sana istediğin her şeyi vermeme bağlı olduğunu bilmiyordum ama sanırım bu doğru. Ne zaman sana seni sevdiğimi söylesem ve sen buna karşılık vermesen..." Yüzü buruştu ve nefesini içine çekti. Kalbim küt küt atmaya başladı ve elini tuttum. "Sadece ... acıtıyor. Bu bana, onun istediği gibi davranmadığım sürece annemin bu sözleri söylemekten kaçındığı zamanları hatırlatıyor. Bunu sana da yapıyor, o yüzden nasıl hissettirdiğini biliyorsun. Senin için her zaman bir abladan daha fazlası olmaya çalıştım... ama belki de çuvalladım. Belki seni incittim ve sen de beni incitmek istiyorsun. Bilemiyorum. Sadece benimle konuşmanı isterdim." Aniden bağlantıyı kesti ve parıldayan gözlerle bana baktı. "Kahretsin, bunu yapmamalıydım. Ben yetişkinim. Duygularımı ona yüklememeliyim."

Ayağa kalkana kadar Aria'nın elini çekiştirdim ve onu bacaklarımın arasına çekerek kendime doğru sarıldım. Avuçlarını göğsüme dayadığında çok üzgün ve kaybolmuş görünüyordu ve nabzımın ne kadar hızlı attığını hissedip hissetmediğini merak ettim. "Sen onun ebeveyni değilsin, Aria. Sen onun ablasısın. Kendi duyguların da dahil olmak üzere herkesin duygularını korumaya çalışmayı bırak ve ne hissediyorsan onu hissetmeye izin ver." Sonra onu öptüm, o öpücüğün içinde eriyene kadar duygularımı öpücüğe döktüm.

Kollarıma sarıldı ve kanımı tutuşturan bir açlıkla beni öptü. Kucaklaşmamızı yumuşatmak, geri çekilmek, yavaşlamak ve sadece rahatlatmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti.

Sonunda onu serbest bıraktım. Bana şaşkınlıkla bakarken nefes nefese kalmıştı. Sanki o pckte söylemek istediğim her şeyi hissetmiş gibiydi. Ama bu kadar erken zorlamak beni korkutuyordu. Bu yüzden gülümsedim, başparmağımla dudağını okşadım ve "Her şey yoluna girecek" diye söz verdim.

Yirmi Bir

ARIA

| Kız kardeşime o sesli mesajı göndermemin üzerinden tam yirmi altı saat geçmişti ve ondan hiçbir haber alamamıştım. Bir mesaj bile yok. Sosyal medya hesaplarında Güney Fransa'dan başka paylaşım yok. Hiçbir şey yok.

İçimdeki çalkantı ancak dün gece North'la takılırken durmuştu, ama o etrafta olup dikkatimi dağıtmaz dağıtmaz, içimdeki endişeli kemirmeye geri döndüm. North bana öyle olmadığına dair güvence vermiş olsa da, duygularımı Allegra'ya yüklememin yanlış olduğunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Annemi ve babamı ne kadar sevsem de, sonunda onların hiçbir zaman en istikrarlı sevgi kaynakları olmadıklarını kendime itiraf etmek zorunda kaldım. Babamın beni çok sevdiğini ve hatta anneme karşı benim tarafımı tuttuğunu biliyordum, ama aynı zamanda başka birçok durumda onun duygularını benimkilere tercih etmişti ve hayatımızın büyük bir bölümünü fiziksel olarak yanımızda olmadan geçirmişti.

Anneme gelince, kendime karşı dürüst olursam... bana sevildiğimi hissettirdiği kadar sevgiye layık olmadığımı da hissettirmişti. Bu kafa karıştırıcıydı. Ve bunu kendime itiraf etmeye hiç cesaret edememiştim ama... Ona güvenemiyordum. Onun sevgisine güvenemezdim.

Ama Allegra... küçük bir kızken, kapıdan içeri girdiğimde tüm benliği aydınlanırdı. Karşılığında sevgimden başka bir şey istemedi beni hayranlık ve sevgi yağmuruna tutardı,

Ve bu içimdeki bir şeyi iyileştirmişti. Gitmek istediğim halde Los Angeles'ta kalmamın nedeni onun sevgisiydi. Gerçek buydu. Ve artık onun için olduğu kadar kendim için de kaldığımı itiraf edebildiğim için kızgınlık hissetmiyordum.

Bu yüzden o tek saf sevgi kaynağını benden alması... sadece acı vermedi, öldürdü de. O artık bir çocuk değildi. Zarar verebiliyordu ve bu beni çok korkutuyordu.

İş telefonum çaldı ve beni hüzünlü düşüncelerimden kopardı. Ekranda güvenliğin aradığı yazıyordu. North'un kamuoyuna yaptığı açıklamadan sonra, gazeteciler derhal malikânenin kapısından kaybolmuş ve geçen hafta ortalık sessizliğe bürünmüştü. "Aria konuşuyor."

"Bayan Howard." Jock resmiyette ısrar etti. "Sarah McCulloch'un kuzeni Jared McCulloch kapıda, içeri girmek için izin istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne sebeple?"

"Korkarım Sarah için bazı kötü haberleri var."

Kabul salonunda Jared McCulloch'la karşılaşır karşılaşmaz kalbim ona sempati duymaya başladı. Genç çiftçiyi köyden geçerken görmüştüm ve Sloane'dan, o da Adair kadınlarından Jared'in biraz kadın düşkün olduğunu biliyordu. Dört yıl önce büyükbabası Collum McCulloch ve kuzeni Sarah ile birlikte yaşamak üzere Ardnoch'a gelmişti. Collum McCulloch'un ailesi nesillerdir Ardnoch'un kuzeyindeki topraklarda çiftçilik yapıyordu. McCulloch'lar yüzyıllardır Ardnoch'un güneyinde, Adair topraklarıyla sınırı olan bir araziye sahip oldukları konusunda ısrar ediyorlardı. Çok büyük bir arazi değildi ama denize kıyısı vardı.

Orası artık Adair arazisiydi ve ben de dahil olmak üzere Lachlan'ın üyelerinin orada evleri vardı.

Çiftlik hâlâ köyün kuzeybatısında bulunuyordu. Görünüşe göre Lachlan ve Collum'un arası soğuktu ama birkaç yıl önce Collum, Lachlan ve Robyn'in hayatını kurtardığında araları biraz yumuşamıştı. Hiçbir şekilde dostça değildi ama Lachlan'ın Collum'a saygı duyduğunu biliyordum.

Şimdi torununun yakışıklı yüzü bitkin, ölçülü bir kederle kazınmıştı.

"Sarah'yı aşağı çağırdık. Şu anda yolda. Kaybınız için çok üzgünüm."

Jared zorlukla yutkunarak başını salladı ve ben de onu konuşmaya zorlamama nezaketini gösterdim.

"Bu taraftan." Topuklarımın üzerinde döndüm ve bize merakla bakan iki üyenin yanından geçerken onun da beni takip ettiğini duydum. Jared'in üzerinde kot pantolon, çamurlu botlar ve ekoseli bir gömlek ile vatkalı bir yelek vardı. Omzumun üzerinden bakarken, ne kadar kaybolmuş ve sersemlemiş görüldüğünü görünce içim cız etti.

Personel asansörü, aralarında North ve Theo'nun da bulunduğu birkaç üyenin oturduğu yemek odasının hemen ötesindeydi. North ben geçerken başını kaldırdı ve ben ilerlerken gülümsemesinin kaşlarını çatmasına neden olduğunu gördüm.

Asansörün kapısı açıldığında endişeli görünen Sarah ve onu almak için yukarı çıkan beyaz yüzlü Agnes ile karşılaştık.

"Agnes, Jared ve Sarah'yı ofisine götürebilir misin?"

"Hayır." Sarah asansörden çıktı, çenesi kilitlenmişti. Kuzenine bakarken alışılmadık bir inatçılık sergiliyordu. Yanaklarının rengi solmuştu. "Hayır." Sözcük bir yakarışa dönüştü.

Jared boğuk bir ses çıkardı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Onu kabaca kollarının arasına aldı. "Özür dilerim tatlım," diye zorladı. "Büyükbaba gitti."

"Hayır," diye inledi, başını çılgınca sallayarak. "Hayır."

"Çok özür dilerim." Jared gözyaşlarını zorlukla geri çekti.

"Hayır!" Dizleri bükülürken Sarah'dan bir keder feryadı yükseldi ve ben de empatik bir sesle ağzımı kapattım

Jared onu tutarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Kız göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlarken Jared onu kendine doğru bastırdı.

Agnes'ten Sarah'nın annesinin Sarah küçük bir kızken öldüğünü ve onu Collum'un büyüttüğünü biliyordum. Collum McCulloch o sabah kalp krizinden öldüğünde bir büyükbabadan fazlasını kaybetmişti. Sahip olduğu tek gerçek ebeveynini kaybetmişti.

Elime dokunan bir dokunuş beni ürküttü ve döndüğümde North ve Theo'yu yanımda buldum, Sarah'nın çığlıklarıyla yemek odasından çekildikleri belliydi.

"Büyükbabası öldü," diye fısıldadım.

North'un yüz ifadesi sempatiyle gerildi ve elimi sıktı.

"Gelin, gelin artık." Agnes bir kolunu kederli kuzenlerine doladı. "Hadi ofisime gidelim."

Bir şeye ihtiyaçları olursa burada olduğumu söylemek istedim ama Jared'in Sarah'yı tökezleyerek uzaklaşmasını izlerken kelimeler ağzımdan çıkmadı. Kalbim onlar için çok kötü acıyordu.

"Farenin bir erkeği olmasına şaşırdım," diye mırıldandı Theo. North arkadaşına ters ters bakarken ben de ona karanlık bir bakış attım.

"O onun kuzeni." Söylemek istediğim şey belki de bu pisliğin bir kez olsun merhamet gösterebileceğiydi ama bir üyeye böyle konuşarak paçayı kurtaramazdım. North'a laf atmıştım ama bu farklıydı.

Theo başını salladı ve geri çekilen kuzenlerin ardından baktı. Kaşlarını çattı, arkalarından bir saniye kadar uzun süre baktıktan sonra dönüp yemek odasına doğru yürüdü.

"O... o hiçbir şey demek istemiyor. Duygusal gösterilerle arası iyi değildir," diye açıkladı North duraksayarak.

"Kaba biri," diye karşı çıktım. "Onunla neden arkadaş olduğunu anlamıyorum." Kızgınlığımı bir kenara bırakarak McCulloch'ların kaybolduğu koridora baktım. "Zavallı Sarah. Collum onun için daha çok bir baba gibiydi."

Kuzey tutuşunu sıkılaştırdı. "İyi misin?"

"Evet, bunun cevabını ben de bilmek isterdim," dedi arkamızdan tanıdık bir ses.

Kalbim hızla çarparak döndüm ve Wakefield'ın Allegra'nın yanında durduğunu gördüm. Güzel ama yorgun görünüyordu, kıyafetleri biraz dağınıktı. Omuz silkti, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Bölmek istemedik."

Utanç verici gözyaşlarımın yeni bir turu gözlerimi yaktı. Her şey çok fazlaydı. "Burada ne yapıyorsun?"

Allegra'nın gözyaşları özgürce döküldü. "Ablama onu sevdiğimi söylemeye geldim."

Yirmi İki

ARIA

M amma toplum içinde o kadar çok öfke patlaması yaşadı ki, duygularımı gösterdiğimde ya da bir başkası ifade ettiğinde utanır oldum. tutkulu duyarlılık içinde ön Diğerleri. Ancak o gün yaşananlara dönüp baktığımda, annemle aramda mesafe olduğu için belki de biraz gevşediğimi fark e t t i m . Sarah ve Jared'in acısı herkese açıldı ama ben onlara empati duymaktan başka bir şey hissetmiyordum ve üyelerin ne düşündüğü umurumda değildi.

Önceliğimin onların rahatı ve keyfi olması gerekiyordu.

Ve küçük kız kardeşim sırf bunu söylemek için bana ulaşmak için seyahat ettikten sonra beni sevdiğini söylediğinde, o gözyaşlarına boğulurken ve çocukken yaptığı gibi bana tutunurken kale koridorunun ortasında ona sıkıca sarıldım.

North sırtıma güven verici bir el bastırdı ve daha sonra kontrol edeceğini fısıldadı ve Wakefield onunla birlikte ayrıldı. Allegra'yı ofisime götürecektik kadar sakinleştirdim ve yorgun görüldüğü için içecek bir şeyler getirttim.

"Seni bu kadar üzdüğüm için özür dilerim," dedim, onu duygusal bir sıkıntıya soktuğum için kendimi çok kötü hissediyordum.

Allegra misafir koltuğunda karşıma otururken ona verdiğim mendille yanaklarını sildi. "Yapma. Bana gerçeği söylediğin için özür dileme." İçine bir nefes çekti.

sulu nefes. "Biliyor musun, sesli mesajını dinlerken kendimi ne kadar kötü hissetsem de biraz rahatladım da."

"Rahatladın mı?"

"Sen ve babam rehabilitasyondan beri etrafımda dolanıp duruyorsunuz. Üniversiteyi bırakmama yardım etmemeye karar vermeniz, bana normal davranmaya başladığınızın ilk işaretiydi."

Kafam karışmıştı, tereddütle sordum: "O zaman neden bu kadar mesafelisin?"

Allegra kaşlarını çatı. "Çünkü ben burnunun ucunu bile göremeyen bir veledim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Allegra, sen-"

"Ben bir veledim. Yaşadığı her şey yüzünden kendini çok olgun olduğuna inandıran düşüncesiz bir velet. Ama o sesli mesajda seni dinlerken... Annemin bize yaptığını sana yaptığımı fark ettim ve dehşete kapıldım." Dehşete düşmüş görünüyordu.

"Sen annem değilsin," diye ona güvence verdim. "Annem beni sevdiğini söylemek için bir uçağa atlayıp gelmezdi."

Allegra öne doğru eğildi, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Seni bilinçli olarak incitmeye çalışmadığımı bilmeni istiyorum. Evet, bir dönem daha Los Angeles'ta kalmak zorunda olduğum için kızgındım - merhaba velet - ama aslında kızgındım çünkü buradan ayrılırken senin hayatındaki diğer herkes gibi hissediyordum."

"Bu ne anlama geliyor?"

Omuz silkti. "Ben büyüdükçe senin bir ebeveyn figürü olmaktan çıkıp en iyi arkadaş olacağını düşünmüştüm. Bana her şeyi anlatacağını. Ama o sesli mesaja kadar, sana neler olduğunu bilmediğimi hissettim. İncinme ihtimaline karşı insanlara gerçek hislerini söylemekten o kadar korkuyorsun ki kendini seni seven insanlardan bile korumaya başladın. Bu yüzden, seni incittiğimi söylemen beni şok etti."

Bunu ben mi yaptım? Kendimi bu kadar mı kapattım? "Tanrım, Ally, ben bile... Bunu yaptıysam özür dilerim. Sanırım sana karşı hep ebeveyn modundaydım. Annem seni duygularından hiç korumadı ve ben de tek düşüncesi seni korumak olan birine sahip olmanı istedim."

Kız kardeşim elimi tuttu. "Anlıyorum. Ve bana yaşattığın çocukluk için minnettar olduğumu bilmeni istiyorum çünkü senin sahip olduğun çocukluğun bu olmadığını biliyorum. Ama on dokuz yaşındayım Ari ve başıma bir sürü şey geldi. Artık bana ebeveynlik yapmana gerek yok. Sadece kız kardeşim olmana ihtiyacım var."

Anladığım için ona daha sıkı sarıldım. "Bunu yapabilirim."

"Peki, tamam. O zaman mesafeli davrandığım ve sevgimin yapmanı istediğim şeyi yapmana bağlı olduğunu hissettirdiğim için özür dilerim. Çünkü bu gerçeklerden çok uzak. Sen benim fırtınadaki sakinliğimsin, Ari. Seni bu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum." Hızla akan gözyaşlarını silerken gülümsedi ve ben gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırması nedeniyle zar zor görebildim.

Ayağa kalktım ve onu sandalyeden çekerek sıkıca sarıldım. "Seni çok seviyorum."

Haftalardır ilk kez, taşımaya alıştığım endişe ve gerginlik eriyip gitti.

Wakefield çok geçmeden araya girerek çay ve atıştırmalıklar getirdi. O gittikten ve Allegra'yı yemeye ve içmeye zorladıktan sonra Güney Fransa'ya yaptığı seyahati sordum.

"Okuldan birkaç kişiyle gittim. Los Angeles'tan biraz uzaklaşmak istedim. Ama iyi haberler aldım... Rhode Island beni transfer olarak kabul etti. Önümüzdeki sömestr orada başlayacağım. Çok heyecanlıyım. Onlara yaptığım cam işlerini gösterdim ve şimdiden benim için bazı Doğu Yakası galerileriyle bağlantı kurmaktan bahsediyorlar."

Kız kardeşim için duyduğum sevinç içimi aydınlattı. "Oh, Ally, bu harika. Seninle gurur duyuyorum ve senin adına çok mutluyum."

Gülümsemesi gözlerindeki yorgunluğu azaltarak gülümsedi. "Sabırsızlanıyorum. Henüz anneme ve babama söylemedim. Annem çok kızacak."

"O zaman altına sıçar," diye karar verdim. "Hiçbir şey ve hiç kimse seni istediğin okula gitmekten alıkoyamaz."

"Peki ya sen?" Allegra bir kaşını kaldırdı, muzipçe sırıtiyordu. "Kuzey Hunter'ın senin elini tuttuğunu fark ettim."

Onu dışladığımla ilgili sözlerini hatırlayarak ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Birlikte yatıyoruz. Ama hepsi bu."

Şaşırmış ya da sinirlenmiş görünmüyordu. "Ne? Yani, karşılıksız mı?"

"Aynen öyle. Biz tamamen fizikseliz," diye yalan söyledim.

Allegra aldatmacamı anlamış gibi görünüyordu. "Peki North bunu biliyor mu, çünkü seninle derin bir ilişkiye girmiş birine benziyor?"

Öyle mi yaptı?

Bu düşünceyle karnımda kelebekler çılgınca uçtu. "Şey... belki de fiziksel olmaktan biraz daha fazlasıydı. Lucas beni aldattığından beri yaşadığım bazı güvensizlikler konusunda bana yardımcı oldu. Ve... sana karşı dürüst olmam için beni cesaretlendiren de oydu." Bunu yüksek sesle söylemek, North'un son haftalarda üzerimde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu düşününce beni gerdi.

Panik göğsümü sıktı.

Ama Allegra buna aldırmadan devam etti: "O zaman bu sadece seks değil. İkiniz bir ilişki içindeymişsiniz gibi geliyor. Aranızdaki kıvılcımı hissettim. Belli ki. Seni aptalca bir şekilde bütün gece yabancı bir adamla bir odaya kilitlediğim için kendime pay çıkarmıyorum."

Yüzündeki mahcup ifadeye sırıttım. "Biz... arkadaşız. Faydalarıyla birlikte."

Kız kardeşim ikna olmuş görünmüyordu. "Gerçeği kendinizden de sakladığınızı bilmesem, gerçeği benden sakladığınızı için üzülürdüm."

"Ally-"

Bana el salladı. "Anlıyorum. İncinmek istemiyorsun. Bu yüzden zorlamayacağım çünkü ikimizin tekrar iyi bir yerde olmasından memnunum. Bahar tatili için ayrılmadan önce Caitlyn'i gördüm. Okulumun yanındaki yerde kahve içmeye başlamış."

Allegra ters ters baktı. "Sürekli benimle dostça konuşmaya çalışıyor, e-postalarına neden cevap vermediğini soruyor. Ben de onları almadığını düşündüm."

"Hayır. Farklı hesaplardan e-posta gönderiyor. Ben de onları silip duruyorum."

Kız kardeşim yüzünü buruşturdu. "Ari, bu çok boktan. Birine sürekli e-posta gönderdiğini söylemelisin. Kahvesini buradan almaya başlaması beni korkutuyor çünkü ikimiz de biliyoruz ki Curiosity'nin yakınında bile değil."

Kelebeklerimin yerini tedirginlik aldı. "Bunun kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsun? Sana yakın olmak için mi?"

"Senin hayatının peşinden gitti. Ve hala geri adım atmadı. Bence birine anlatmalısın."

"Olayı büyütme ya da onu takdir ettiğimi hissettirmek istemiyorum."

Allegra bunu düşündü. "Evet, sanırım onun gibi birini görmezden gelmek en iyi ceza türü. Yine de tetikte ol. Bana tavşan kazanı titreşimleri veriyor."

Başımı salladım, isimsiz "üye "den aldığım diğer e-postalardan bahsetmediğime sevinmişim. İlkinden sonra ikinci bir e-posta gelmişti. Daha önce söylediklerinin tekrarı gibiydi. Ve eğer üçüncüsü gelirse, bunu Lachlan ve güvenlikle paylaşmak zorunda kalacağımı biliyordum, her ne kadar bunu yapma düşüncesi beni utandırsa da.

Bu endişeleri bir kenara bırakarak, "Ne kadar kalabilirsiniz?" diye sordum.

Allegra bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "İki gece, sonra geri dönmem gerek."

"Daha önce sahip olmadığımız iki gece."

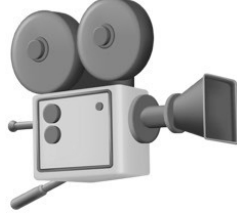
Sevgi dolu bakışlarımızı paylaştık ve buradan acı içinde ayrılan zavallı Jared ve Sarah'ı düşündüğümde, Ally'nin fiziksel ve duygusal olarak yakınımda olmasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

North haklıydı.

Aileden daha önemli bir şey yoktu.

Yirmi Üç

KUZEY

A Gloaming'e doluşmuş insanlara bakıyordum. pub,
Restoran, ve Otel sahip olunan
Lachlan ve Arran Adair'den bir melankoli
hissettim.

bizi oraya çağırın olaydan çok daha fazlasıydı.

Adair'ler ve McCulloch'lar arasında nesiller boyu var olduğu söylenen husumete rağmen Lachlan, yerel çiftçi Collum McCulloch'un hayatını yeniledikleri iki yüz yıllık binada kutlamakta ısrar etmişti. Tüm köyü davet etmişti ve etrafımdaki insanlar sadece bedava yemek ve alkolden yararlanmakla kalmıyor, Collum hakkında hikayeler de paylaşıyorlardı. Adamı kutluyorlardı.

Arkadaşlar ve komşular tek bir kişi tarafından bir araya getirildi.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca, sessizliğe gömülen arkadaşlarım yeniden ortaya çıktı, aradılar ve mesaj attılar. Kin tutacak biri olmadığımın, gerçekten sevdiklerime cevap verdim. Ancak, Highlands'in küçük bir köyündeki o barda dururken, ne kadar az sadık arkadaşım olduğunun hiç bu kadar farkında olmamıştım.

İnanılmaz bir şekilde, Theo en samimi olanlar arasında sayılabilirdi. Daha da inanılmazı, Londra'ya döndüğünden beri onun varlığını özlemiş bile olabilirim.

Koruyucu ailem vardı. Bana içtenlikle değer veriyorlardı.

Ama liste böyle görünüyordu.

Kariyer yapmaya o kadar odaklanmışım ki gerçek dostluklar kurmaya zahmet etmemiştim. Walker ile sohbet ederken, onun iyi bir arkadaş olabileceğini düşündüm. Tehdit mektuplarımdan kimsenin izini bulamamıştı ve o zamandan beri başka mektup da gelmemişti. Ama gözlerindeki kararlı parıltıdan henüz gizemden vazgeçmeye hazır olmadığını görebiliyordum. Ardnoch'tan uzaklaştırılamaması üzücüydü çünkü görünüşe göre oradaki en iyi özel güvenlikti.

Onun yerine arkadaşlıkla idare edebilirim.

Uzun zamandır ilk kez kök salmak istedim.

Odanın diğer ucunda Sloane ve Monroe Adair'le sohbet eden Aria'ya bakarken, bakış açımın değişmesine kısmen onun neden olduğunu biliyordum. Elbette Hollywood'dan geçici olarak dışlanmam iç gözlemlerimi başlatmıştı ama Aria bana sadece bağlantıların ne kadar önemli olduğunu vurgulamıştı. Allegra'nın Amerika'ya döndüğünü görmek onu üzmüş olsa da, kız kardeşiyle aralarındaki sorunları çözdükten sonra yeni bir insan gibi olmuştu. Ailenin önemini her zaman biliyordum. Benimkini kaybetmek bunu kesinleştirmişti. Ama yol boyunca bir yerlerde, başka bir şeye odaklanmama izin vermiştim.

Ama şimdi Aria kadar yanında olmak istediğim birini bulduğuma göre, derimin altındaki o kaşıntıyı, beni bir aktör olarak bulduğum yere getiren o itici gücü hissediyordum. Şimdi ona odaklanmışım. Onunla bir hayata.

Yaşlandığımda ve saçlarım ağardığında, herhangi bir oyunculuk ödülü ya da övgü yalnız olduğum gerçeğini telafi edebilir miydi?

Bu düşünce beni dehşete düşürdü. Sadece yalnızlık kısmı değil

... ama Aria'nın yanımda yaşlı ve gri olmadığı kısım.

Kahretsin, ben de bunu istiyordum. Evet, köklerimi istiyordum, ama bundan da öte, benimkilerin Aria Howard'inkilerle iç içe geçmesini istiyordum.

Gözlerim açlıkla sırtını taradı. Eteği belinden dışarı doğru genişleyen siyah bir elbise giymişti.

Onu gördüğüm andan itibaren ellerimi altına kaydırmayı hayal ettim.

"İşler senin için tersine dönmüş gibi görünüyor." Brodan Adair barda bana ve Walker'a doğru yaklaşarak beni şaşkınlığımdan uzaklaştırdı.

Kardeşi Lachlan gibi Brodan da oyunculuktan emekli olmuştu. Kardeşinin aksine Brodan yakışıklı bir aksiyon yıldızından çok daha fazlasıydı. Eve dönmek, evlenmek ve baba olmak için oyuncululuğu bıraktığında ciddiye alınıyor ve Oscar kazanma yolunda ilerliyordu. Birbirimizi ödül törenlerinde görmüştük ama sadece birkaç kelime konuşmuştuk. Elimi uzattım. "Sizi gördüğüme sevindim."

"Evet, sen de." Elimi sıktı. "Başına gelenler için üzgünüm. Umarım Hollywood dizlerinin üzerinde sürünerek geri döner."

Sırıttım. "Onlarda bu var. Şu anda bir sonraki rolüm için eğitim alıyorum. Çekimler birkaç hafta içinde başlayacak." Bu doğrudu. Aria omuzlarımin genişliğinde bir fark görebildiğini söylemişti. Çok fazla kilo almak istemiyordum ama bazı dublörler için çok fazla üst vücut gücüne ihtiyacım vardı.

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Brodan etrafı işaret etti. "Sizi buraya getiren nedir?"

Aria'ya bakmamak için kendimi zor tuttum. "Aria ve ben arkadaşız. Saygılarını sunmak istedi, ben de ona eşlik edebileceğimi düşündüm."

O ve Walker görmemiş gibi yaptığım bilmiş bir bakış attılar.

"Collum oldukça karakterli birine benziyor."

Brodan kaşlarını çatı. "Benim için her zaman huysuz bir piçti ama kardeşimin ve Robyn'in hayatını kurtardığı için onu affetmek zorundayım."

"Evet, orada ne oldu?" Ben sordum.

Ama Brodan bana söyleyemeden odaya bir sessizlik çöktü. Herkesin dikkatini neyin çektiğini görmek için döndüm.

İki hafta önceki o meşum sabah Sarah McCulloch'u kaleden çıkarırken gördüğüm adam kapıda duruyordu. Jared McCulloch gözlerinin altında kederden oluşan koyu halkalarla odaya bakarken içimden bir sempati geçti.

Bakışları Lachlan'ın üzerine indiğinde insanlar nefeslerini tutmuş bekliyordu.

Sonra kararlı bir şekilde odayı geçti. Lachlan sanki yüzleşmeye hazırlanıyormuş gibi ayağa kalktı. Ama Jared sadece elini sıkmak için uzattı. "Büyükbabamın yapmak istediği ama kabul edemeyecek kadar inatçı olduğu şeyi yapacağım... o lanet olası aptal kan davasını gömeceğim."

Lachlan dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri şüphe uyandıracak kadar parlak bakıyordu. Jared'in elini iki elinin arasına aldı. "Her şeye rağmen Collum'a büyük bir hayranlık duyuyordum. Benim ve karım için yaptıklarını asla unutmayacağım. Onun kaybını derinden hissediyorum."

Jared zorlukla yutkundu ve başıyla teşekkür etti.

Sırtına bir el atan Lachlan genç adamı kucakladı ve bara doğru çevirdi. "Sana bir içki ısmarlayayım."

"Bazen ağabeyim tam bir baş belası oluyor," diye mırıldandı Brodan yanımda. "Ama sonra gidip böyle şeyler yapıyor, geri kalanımıza daha iyi adamlar olmamız için ilham veriyor, bu da onu daha da büyük bir baş belası yapıyor."

Ses tekrar yükselirken usulca kıkırdadım. Gloaming, önünde ziyaretçiler için büyük bir otopark bulunan meydanda inşa edilmişti. Köyün tarihi mimarisi ve tasarımı, köyün eteklerinde kalan biz ünlüler kadar turistlere de hitap ediyordu. Her şey yirminci yüzyılın ortalarından kalmaydı ve Gloaming'in yakınında Ortaçağ'dan kalma bir katedral bulunuyordu.

Dükkânlar, restoranlar ve pansiyonlar köyün şirin sıra sokaklarına dağılmıştı. Kale Caddesi, Ardnoch'tan çıkıp Ardnoch Kalesi ve Malikanesi'ne doğru giden ana yoldu. Bu cadde

on dokuzuncu yüzyıldan kalma, çatı pencereli teraslı evlerle özdeşir. Evlerin çoğu butiklere, kafelere ve hanlara dönüştürülmüştü. Köye sadece birkaç kez gitme cesareti göstermişim ama ne kadar güzel bir yer olduğunu fark etmişim.

The Gloaming'in kendisi de İskoçya'daki çoğu eski pub gibiydi. Koyu ahşap kirişli alçak tavanları, büyük bir şöminesi ve modern bir dokunuşa sahip geleneksel mobilyaları vardı.

Aria, Monroe'yla birlikte Adair ailesinin oturduğu büyük bir masanın yanında duruyordu. Son derece kaslı görünen bir gruptu. Ardnoch'tan pilates, yoga ve farkındalık eğitmeni Eredine'i gördüm. Geçen yıl birkaç dersine girmiştim. Aria'ya göre, Adair'in en küçük kardeşi ve barın ortak sahibi Arran'la nişanlıydı. Arran onun yanında oturmuş, kolunu omuzlarına dolamış, karşısındaki çiftle sohbet ediyordu - çekici bir kızıl saçlı ve Adair erkeklerine onlardan biri olamayacak kadar benzeyen sakallı bir adam. Arran, Lachlan ve Brodan'ı tanıdığıma göre, adam Thane Adair olmalıydı ve yanındaki kadın da muhtemelen karısı Regan'dı.

Yanlarında üç çocuk vardı. Birinin Sloane'un kızı Callie olduğunu biliyordum, diğer ikisi ise koyu renk saçlı, biri kız biri erkekti. Kim olduklarını bilmiyordum ama Adair'lere ait oldukları belliydi. Ve köşeye sıkışmış, zamanında Lachlan Adair'i koruması olarak her yerde takip ettiği için tanıdığım bir adam vardı: Mackennon Galbraith. Yanında Arrochar Adair olduğunu bildiğim çarpıcı kadın, Lachlan'ın karısı Robyn ile sohbet ederken, o da kucağında bir bebek tutuyordu.

Monroe onu ve Brodan'ın oğlunu kucağına aldı. Yeniden bir araya geldiği çocukluk aşkı için oyunculuğu bırakan Hollywood yıldızı dünyayı büyülemişti ve bir süre muhabirlerin peşlerine düştüğünü hatırlıyorum. Ama Brodan Hollywood'u tamamen bırakmamıştı. Senaryo yazarlığına, yapımcılığa ve yönetmenliğe el atmıştı. Bir yolunu bulmuştu.

köklerine dönerek istediği her şeye sahip oldu. Adair'lere.

Onlar büyük, büyüyen bir aileydi. Olabildiğince yakınlardı. Onları izlerken içimde bir kıskançlık hissettim.

Gözlerim Aria'ya kaydı. "Affedersiniz," diye mırıldandım ve elimi Aria'nın sırtına koymak için odayı geçtim.

Şaşkın bir hoş geldin gülümsemesiyle başını kaldırıp baktı. "Selam.

İyi misin?"

Başımı salladım. "Sen mi?"

"Üzücü ama aynı zamanda bir insanın hayatının başkalarını nasıl etkileyebildiğini görmek gerçekten harika. Tüm bu insanlar Bay McCulloch'a veda etmek için geldiler. Bu düzeyde bir duyguya ilham veremeyecek ünlü insanlar var."

Sözleri evime biraz fazla yakındı. Bana bir şey olursa beni gerçekten kim özler?

Benim irkilmemle gözleri büyüdü. "Kuzey-"

Barın etrafında bir zil sesi duyuldu ve hepimiz döndük. Arran Adair şimdi barın arkasında durmuş, herkesin dikkatini çekiyordu. "Collum'u ve Ardnoch'ta bıraktığı silinmez izi kutlamak için bugün buraya geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum" -sesi salonda yankılandı-. Eminim bu kadar ilgi onu mahcup ederdi, bu da beni bunu yaptığımıza daha da memnun ediyor."

Herkes kıkırdadı ve "Dinleyin!" diyerek kadehlerini kaldırdı. Duyduk!" Jared'e bakınca onun da sırtıttığını gördüm.

"Evet, Collum huysuz bir adamdı. Ama tanıdığım herkes kadar kararlı, sadık ve kim olduğundan emin bir adamdı. O Ardnoch'tu. Bu üzücü bir olay olsa da, Collum'un üzülmemizi istemeyeceğini biliyorum. Çünkü o bir çiftçiydi. Doğaya, döngüye, mevsimlerin geçişine hepimizden daha çok bağlıydı. Bunun, kaybının, sonuçta sadece hayat olduğunu söylerdi. Bu yüzden Collum için kadeh kaldırın. Kadehinizi kaldırın" -Arran kendi kadehini kaldırdı- "hayata. Ve onun çemberine." Bakışları odanın içinde ilerledi ve Thane ile Regan'ın üzerine düştü.

"Hayata!" diye tezahürat yaptı herkes.

Aria yanımda kaskatı kesildi ve Sloane'a doğru eğilip "Regan hamile mi?" diye sorduğunda nedenini öğrendim.

Sloane ve Monroe birbirlerine baktılar ve Monroe gülümsedi. "Daha dün öğrendik."

Aria'nın yüzü bu haberle aydınlandı ve tebriklerini sunmak için dalmadan önce izin istedi.

Eredine merhaba demek için yanıma geldiğinde kadına olan yoğun farkındalığımдан uzaklaşmışım. Eredine'in mesleğiyle uyumlu, dingin bir havası vardı. Aslen ABD'liydi ama aksanında hafif bir İskoç aksanı vardı. Skandaldan sonra nasıl olduğumu sordu ve yaydığı samimiyet nedeniyle onunla bu konu hakkında konuşmaktan çekinmedim. Ancak nişanlısı Arran hemen bize katıldı ve sohbeti birkaç hafta sonra gerçekleşecek olan düğünlerine çevirdi. Nişanlısının evlendiğini hatırlatma ihtiyacı duyması beni eğlendirdi. Ya Eredine'e o kadar aşıktı ki bunu göremiyordu ya da ben Aria'ya olan takıntımı gizlemekte başarılıyım.

Yarım saat sonra Walker ve Sloane'la sohbet etmekten dönüp Aria'yı barda gördüğümde Arran'ın tam olarak nereden geldiğini anlayacaktım. Jared McCulloch ile birlikte.

Başlarını birbirlerine doğru eğdiler ve içime bir kıskançlık ateşi düştü.

Önce I olabilir izin ver rasyonellik yakalamak yukarı ile Testosteronum, I yara aracılığıyla ve kalabalık bar Jared'in "Eğer beni gerçekten iyi hissettirmek istiyorsan, üst katta bir oda tutabiliriz" dediğini duymak için tam zamanında Aria'ya yaklaştım. Öfke kanımı ısıttı, aralarına girip sahiplenici bir kolumu Aria'nın boynuna doladığımda boynum ısındı.

Bel. "Hiç sanmıyorum, dostum. O alındı."

Aria bana karşı gerildi, bir tuğla duvar gibi sertleşti ve o konuşmadan Jared yorgun bir şekilde nefes verdi. Gözbebekleri büyümüştü ve nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum. "Beni görmezden gel. Ben sarhoşum. Özür dilerim."

Acıma duygusu bölgeselciliğimi öldürdü. "İyi misin? Seni eve bırakacak birine ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim." Bana el salladı ve tabureden tökezleyerek indi. Ona destek olmak için hamle yaptım ama köylülerin etrafından dolanmadan önce benden uzaklaştı. Arran aniden önünde belirdi ve bir elini Jared'in omzuna koydu. Çiftçi Arran'ın dokunuşuyla rahatlamış görünüyordu ve ben de Aria'ya döndüm, birilerinin kederli adamla ilgilendiğinden emindim.

Bu güvence Aria'nın öfkeli bakışları altında yok oldu.

Hay sikeyim.

"Ari-"

"Alınmış mıyım?" diye tısladı öfkeyle. "Ben etrafına işeyebileceğin bir mülk parçası değilim."

Daha kendimi savunmaya fırsat bulamadan beni iterek geçti ve kalabalığın arasından çıkışa doğru hışımla ilerledi.

Harika.

Peşinden aceleyle koşarken, kapıdan çıkana kadar ona yetişemedim. "Aria!" Barın girişinden sadece birkaç adım ötede ona ulaştım, onu kendime doğru çekerken etrafta kimsenin olup olmadığını umursamıyordum.

Topuklarının üzerinde tökezledi, ben de pazularından tutarak onu sabitledim. Aria göğsümü itti ve göğsüm çökecekmiş gibi oldu. "Aria, lütfen."

Yüzü kızarmıştı ama ben onun içini görebiliyordum. Bu, kıskanç bir erkek arkadaş gibi davrandığım için bana kızmaktan daha fazlasıydı.

Panik gözlerinin arkasında alevlendi. "Ben senin değilim. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Onu becermek mi istiyordun?" Reddedilmesinden dolayı dayanamayacağım kadar incinmiş bir halde hırladım.

"Tabii ki hayır." Ellerimi üzerinden iterek ofladı. "Ama ben senin kız arkadaşın da değilim. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

İçimdeki boşluk hissi daha da kötüleşti. "Aria," diye kısık sesle adını söyledim. "İkimiz de çok daha fazlası olduğumu biliyoruz."

burada seksten daha fazlası var."

Yüzünde gördüğüm endişe kırmızı alarm durumuna geçti ve benden uzaklaşarak birkaç adım geri çekilirken bir küfür mırıldandım. "Hayır."

"Hayır mı?" Onu takip ettim. "Sadece hayır mı? Bu kadar mı? Tüm alabileceğim bu mu?"

"Bir anlaşma yapmıştık," diye ısrar etti. "Bunu yapmayın."

"Aria, ben-" Lastiklerin gıcirtısı beni durdurdu ve gözlerim sesin geldiği yöne doğru uçu.

Beynimin neler olduğunu anlaması bir saniye sürdü ama dehşete düşmüş bir şekilde tam zamanında anladım.

Bir SUV yoldan çıkmış, doğrudan bize doğru hızla ilerliyordu.

İçgüdülerim beni ele geçirdi ve bedenimi ona doğru fırlatırken Aria'nın adını haykırdım. Kollarımı ona doladığımda sırtımı dönecek kadar aklım başımdaydı, yere çarptığımızda darbenin çoğunu ben aldım.

Kulaklarıma kan hücum etti. Hırıltılı motor sesi ve Aria'nın çığlıkları, rüzgâr içimden çıkarken sessiz ve uzaktaydı.

"Kuzey, Kuzey!" Aria'nın elleri göğsümde gezinirken endişeli ve korkmuş ifadesi belirginleşti.

Lastikler tekrar gıcırdadı ve korkuyla omzunun üzerinden baktım, ancak SUV geri dönüp hızla uzaklaştığında biraz rahatlardım. Walker'ın yola doğru koştuğunu görmek beni sarstı ve kargaşanın bardan insanları çektiğini fark ettim.

"Başını mı çarptın? Kuzeye mi?" Aria'nın parmakları artık yüzümdeydi. "Kuzey, bir şey söyle."

Ona bakarken aklım başımdan gitti ve ağzımdan çıkan ilk kelimeler "Biri bizi öldürmeye mi çalıştı?" oldu.

Yirmi Dört

ARIA

| Kuzey'in iyi olup olmadığını anlamak zordu çünkü sürekli iyi olup olmadığını soruyordu. Birinin cipini üzerimize sürmesinin ilk şokundan sonra tek umursadığı benim hakkımdaydı.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim. Dizim zonkluyordu ama sadece North bizi aracın önünden attığında sıyırmıştım. Darbeyi alan oydu. Elleri belimde bir aşağı bir yukarı gidip gelirken ben de ellerimi başının arkasında gezdirip bir darbe ya da yara var mı diye bakıyordum. Sanki bana dokunmaya ihtiyacı varmış gibi. Hayatta ve iyi olduğumdan emin olmak için.

Yaralandığı için bu kadar endişelenmem beni korkuttu.

Birinin bizi ezmeye çalışmış olmasından daha da çok korkmuştum.

"Tamam." Walker, barın dışında etrafımızı korumacı bir şekilde sarmış olan Lachlan ve kardeşlerini iterek yanımıza geldi. "Ruhsat numarasını bir tanıdığa verdim. İş o yürütüyor."

Walker marka, model ve plakayı almak için cipin peşinden koşacak kadar hızlıydı ama sürücüyü görmemişti. North, haberlere çıkmanın etkisinden yeni kurtulduğu için polisin olaya karışmasını istemedi, bu yüzden Walker olayı özel olarak halletmeyi kabul etti.

"İkinizin de sürücüyü görmediğinden emin misiniz?"

Başımı salladım. "Kuzey bizi yere indirene kadar neler olduğunu anlamadım bile."

Kuzey öfkeyle yüzünü buruşturdu. "Ben görmedim. Ne olduğunu anlamam bile bir saniye sürdü ve sonra bizi yoldan çekmeye odaklandım. Bir Defender'a benziyordu."

"Öyleydi," diye onayladı Walker. "Çok eski bir tane. Umarım bu plakayı taşıyan kişinin izini sürebiliriz."

"Tabii bunlar sahte plakalar değilse," diye araya girdi Lachlan.

Adamlar kendi aralarında konuşuyorlardı ama ben Kuzey'i izledim ve yer değiştirirken yüzünü buruşturmasını yakaladım. "Yaralanmışsın."

"Sırtım." Omuz silkti ama yine yüzünü buruşturdu. "Ben iyiyim."

Kendisiyle ilgilenmemesine sinirlenerek arkasına geçtim ve tişörtünü kaldırdım. Sol omzunda bir çürük oluşmaya başlamıştı bile. "Omzunu çok kötü çarpmışsın. Geri dönüp buz koymamız gerek."

"Aria-"

"Bak" -onunla yüzleşmek için öfkeyle döndüm- "sadece yere düşmekle kalmadın, beni de üstüne aldın ve ben narin bir çiçek değilim."

Gözleri kısıldı. "Yapma."

Ne? Doğruydı. Benden birkaç santim uzun ve kaslı olmasına rağmen, muhtemelen aynı kilodaydık. Belki ben daha kiloluydum.

"Sadece söylüyorum, duygularımı kurtarmak için iyiymiş gibi davranıyorsan, bu aptalca."

North elini boynuma dolayarak ensemini kavradı, tüm dikkatimi çekmek istediğinde yaptığı bir şeydi bu. "Şunu açıklığa kavuşturalım: Sen benim için narin bir çiçeksin. Beni günde yüz kere yere atsan bile şikâyet etmem. Aslında bunu bir davet olarak kabul et. Ben iyiyim. Ama dizinin derisi yüzülmüş, o yüzden geri dönüp bununla ilgilenmeliyiz."

Yanaklarım kızardı ve allık olmadığımı çok sevindim çünkü Adair'in adamlarının arkamdan sırttığını hissedebiliyordum.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da," diye araya girdi Walker, "sizi malikâneye geri götürmemiz gerekiyor. Güvenlik size eşlik etmek için yolda." North'u acımasızca inceledi. "Bu mektuplarla ilgili olabilir."

Kuzey yorgun bir elini yüzünde gezdirirken içimi bir şaşkınlık kapladı.

"Mektuplar mı? Ne mektubu?"

İsimsiz e-postalardan kimseye bahsetmediğimi düşünürsek, North'a (görünüşe göre yıllardır) aldığı ürkütücü mektupları sakladığı için kızmamın ikiyüzlülük olduğunu BİLİYORDUM ... ama bu beni daha az kızdırmadı.

Güvenlik ekibi bizi araziye geri götürürken North her şeyi anlattı ve az önce başımıza gelenler konusunda her geçen saniye daha da endişelendim. Birisi gerçekten ama gerçekten arabasını üzerimize sürmeye çalışmıştı. Bizi yaralamak için.

Kuzey'i yaralamak için.

Kaleye varır varmaz fizyoterapistlerden birinin Kuzey'e bakması için ısrar etmişim ve bu bana kendimi oldukça iyi bir duruma getirmem için zaman kazandırmıştı. Ofisimde volta atarken zihnim dönüp duruyordu. Bunalmışım. Onun için duyduğum korkunun yoğunluğundan.

Her ne kadar inkar etmek istesem de... aptalca bir şekilde North'a karşı hisler geliştirmiştim. Bu kulağa kötü bir şey gibi gelmese de, birlikte ne kadar harika olduğumuzu düşünürsek, Ardnoch'ta dış güçler, başrol kadınları veya ... birlikte çalışmak istediği efsanevi yönetmenler olmadan bu garip, başka bir dünya balonunun içindeydik.

Ancak, North iki hafta içinde çekimlere başlamak üzere araziden ayrılır ayrılmaz, her şey bitecekti. Güvensizliğim çirkin yüzünü gösterecek ve ilişkimizi mahvedecektim. Ona acı çektirecektim çünkü ona güvenemiyordum.

North'u incitmek istemedim. Ama bunun devam etmesine izin veremezdim.

Onu bir daha öpemeyeceğim, yatakta yuvarlanırken o hınzır gülümsemesini bir daha göremeyeceğim düşüncesi hazır olmadığım bir ıstıraptı.

Bir hıçkırık yükselip dışarı çıktı ve koltuğumda tökezledim, acıyı geri ittim, beni şok eden boğuk, iniltili sesler çıkardım. İki yıl boyunca hiçbir şeye ağlamamıştım ama North'a bulaştığımdan beri duygularım su yüzüne çıkmıştı.

Aman Tanrım. Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Kuzey kapıyı çalmadan ofisime girmeden önce ne kadar süre derin düşüncelere daldığımı bilmiyordum. Kapıyı kilitlemesini izlerken içimi tedirginlik ve keder kapladı. Bana döndüğünde yakışıklı yüzünü ezberlemeye çalıştım. Işığın güzel gri gözlerindeki gümüş çizgileri nasıl yakaladığını.

North'un ifadesi sertleşti. Sanki yüzümü, zihnimi okuyabiliyormuş gibi... "Hayır," diye ısırdı, kelimeyi gırtlığından çıkardı.

Ayağa kalktım ve masanın etrafında ters yönde döndüm, iki rakip gibi birbirimize bakarken destek için kıcımı masaya yasladım. "PT nasıldı?"

"PT hakkında konuşmak istemiyorum," diye sabırsızca homurdandı. "Gözlerindeki o bakış hakkında konuşmak istiyorum."

"Buna bir son vermeliyiz," diye ağızımdan kaçırdım.

Çenesi sıkıştı ve bana doğru adım attığında gerildim. "Hayır," diye tekrarladı.

Bir şekilde bunu daha da zorlaştıracığını biliyordum ve öfke göğsümdeki korkunç ağrıyı kesti. "Sen karar veremezsin," diye tersledim.

"Çok iyi biliyorum." Göğüslerimiz neredeyse birbirine

değene kadar aramızdaki mesafeyi geçti ve parmaklarım
kıvrıldı

masanın kenarında. "Bunun bitmesini istemiyorum. Senin de istediğini sanmıyorum." North yanağını okşadı, dokunuşuna karşılık vermeyi çok istedim ama kendimi tuttum. "Aria, bugünün korkutucu olduğunu biliyorum ama bir güvenlik ekibim var. Ben güvendesim. Sen de güvendesin. Bundan emin olacağım."

Başımı çılgınca salladım. Kokusu, sıcaklığı her zamanki gibi beni bunaltıyordu. Bacaklarımın arasında karıncalanmalar uyandı. Tenim sıcak hissetti. "Bundan daha fazlası var. Saldırıdan önce kavga ediyorduk... Ben... Sana bir aktörle çıkamayacağımı söylemiştim."

Gözleri parladı. "Ben bir erkeğim, lanet bir aktör değil. Oyunculuk benim işim. Yaşadığımız onca şeyden sonra inanamıyorum-"

"Geçti mi?" Kendimi gerçek anlamda ve duygusal olarak köşeye sıkışmış hissederek öfkeyle kahkaha attım. "İskoçya'da hiçbir yerin ortasında lanet olası lüks bir balonun içinde yaşıyorduk! Burası gerçek dünya değil, North. Gerçek dünyada, benimle benim için mi yoksa benden elde edebileceğin şeyler için mi birlikte olduğunu asla bilemezdim."

"Senden ne alabilirim?" diye tısladı, dudakları neredeyse benimkilere değiyordu. "Tek istediğim bu." Bir elini kalbimin üzerine bastırdı, yüz ifadesi hiddetli ve sinirliydi.

Ve aniden, bunun o an olduğunu, bunun birlikte geçirdiğimiz son samimi an olacağını bilerek, dün gecenin onu içimde hissettiğim son an olmasına hazır değildim. "Hayır. Tek istediğin bu." Elim kot pantolonunun içine kayarak onu okşarken ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

İhtiyaç hırıltısı içimde titreşti ve sonra North ellerini kığımın altına kaydırды ve beni masanın üzerine kaldırdı. Ben kot pantolonunun fermuarını çekiştirirken, o da elbisemin eteğini belime kadar itti. Sonra parmaklarını ipeksi iç çamaşırlarımın etrafına doladı, onları bacaklarımdan aşağı çekti ve ben onun kot pantolonunu ve boxer külotunu aşağı iterken onları bıraktı. North bakışlarımı tuttu, öfkeli ve istekli bakışlarıyla hazır olup olmadığımı kontrol etti, parmakları nazikçe aradı, içime kolaylıkla kaydı. Beni sıcak ve ıslak bulduğunda burun

delikleri alevlendi ve

Beni tekrar öpmeden önce ağzıma karşı inledi, dilimi kendi diliyle yaladı, ihtiyaçtan nefesim kesilene kadar öpüşmeyi derinleştirdi.

Parmaklarım kışını pençeleyerek onu daha yakın tutmaya çalıştı ve North pes ederek kendini bana doğru yönlendirdi.

İçeri itmeden önce dürtmek.

Sıcaklığım ucunu çevrelediğinde homurdandı ve sonuna kadar sokarken gözlerimin içine bakmak için öpüşmemizi kesti.

Tişörtünü yumrukladım, o çekilip tekrar içeri girerken iç bacaklarım kalçalarına doğru sıkıca çekildi. Sert. Umutsuzca.

Dudaklarım bir çığlıkla aralandı, içimdeki his sıkılaştıkça başım geriye düştü.

North kalçalarımı elleriyle sabitlerken, "Bana bak," dedi. "Bana bak, Aria."

Ben de öyle yaptım. Gözlerindeki duyguyu görünce kendimi ona kapatmak istedim. Ama yapamadım. Kimse beni onun kadar istendiğime ve ihtiyaç duyulduğuma inandıramamıştı ve bencilce, son bir kez bunun tadını çıkarmalıydım. Beni nasıl hissettirdiğini hatırlamak için.

"Kuzey..." Onun adı bir yalvarıştı.

Çenesi sıkıldı, beni kavrayışı sıkılaştı ve itmeye başladı. Sert, derin itişler artan çığlıklarımınla noktalanıyordu. Nerede olduğumuzun ya da birilerinin bizi duyup duymadığının farkında değildim. Önemli olan tek şey oydu.

"Yaklaştım, yaklaştım," diye nefes nefese kaldım.

Dürtülerini yumuşatırken dudakları dudaklarımın üzerinde ezildi, beni kızdırdı, gözlerimin yaşarmasına neden oldu. Özellikle de çeneme, boğazıma doğru öpücükler kondururken. "Bu benim için asla bitmeyecek prenses," diye fısıldadı kulağıma kısık sesle. "Asla. Sen benim kanımda varsın," diye homurdandı, iç kaslarımın boşalmamla birlikte gerildiğini hissettiğinde kalçaları hızlandı. "Her zaman öyle olacaksın."

Doruk noktam vurdu, zevk içimde patlarken kalbim çarpıyordu. Güçlü dalgalar halinde North'un etrafında zonkluyordum ve o da boğazıma karşı haykırdı.

serbest bıraktı. İçimde nabzı atıyor, gücüyle titriyordu.

Ancak kısa sürede gerçekler ortaya ıktı.

Bedenimi bir ürperti kapladı ve keder boğazımı tırmaladı.

North, tenimi titreten uzun bir nefes verdi. Bana bakmak için başıını kaldırmadan önce kalçalarını sıktı.

Gözlerimi indirdiğimde, benden saklamadığı duygulara dayanamayan North bir küfür mırıldandı ve çekildi.

"Prezervatif takmadım," dedi kendini düzeltmeden önce beni örtmek için eteğimi aşığı çekerken.

Kalbim hızla çarpıyordu ama korunmayı unuttuğumuz haberiyle değıl. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum, unuttun mu? Ve cinsel açıdan sağıklıyım."

"Ben de yle." Titreyerek nefes verdi. "Aria, lütfen bana bak."

Bunu ona borçluydum. Korkak olmamak için. Masadan kalkarak elbisemi düzelttim, ofiste yerde duran i amaşıımı ya da kalçalarının arasındaki dl hissini görmezden geldim.

Kuzey başını iki yana salladı, yumruklarını sıktı. "Bundan kaçmak büyük bir hata olur."

"Sonunda ya ben sana ya da sen bana zarar verirsin," diye fısıldadım, daha yüksek sesle konuşamayacak kadar duygusaldım. "Şimdi böyle bitmesini tercih ederim."

"Bunun bitmesini istemiyorum," dedi basitçe. Kalp kırıcı bir şekilde.

Büyük bir parçam onun kollarına uçmak ve beni affetmesi için yalvarmak istiyordu, böylece eskisi gibi devam edebilirdik.

Yine de yeniden film çekmeye başıladığında her şeyin ne kadar büyük lde değışeceğini biliyordum. Tüm acı gvensizliklerimin bizi yok edeceğini biliyordum. Ya da... ona olan inancım boşa çıkacak ve beni incitecekti. Rol yaptığı sürece, eski yaralarım eninde sonunda beni kullanmaya çalışmayacağına inanmama izin vermiyordu. Ya da beni gelecekteki güzel bir başrol kadınıyla aldatmayacağına.

Mantıklı ya da değil, ona g venmedim.

Ve g vensizliğim aramıza girecekti.

Güçlü durarak çenemi kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Bitti, Kuzey."

Yüz ifadesi sanki karnına yumruk atmışım gibi soluk soluğaydı.

Öfkeli bir şekilde başını sallayıp ofisimden hızla çıkmadan saniyeler önce gözleri parladığında kendi kendimi kırba lamak beni sıkıca kavradı.

Kapının pervaza çarpma sesi, beni korumak için kafes olarak kullandığım alanın içinde yankılanıyor ve yankılanıyor gibiydi.

Sıkıca kilitlenmiş.

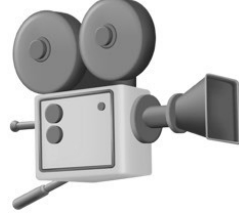
Kimsenin bana zarar veremeyeceği bir yere.

Kendim hariç.

Bedenimi saran hıçkırıkları susturmak için elimle ağzımı kapattım.

Yirmi Beş

KUZEY

U nellikle sahnedeysen veya kamera üzerimdeysen, bir süper kahraman kıyafeti gibi karaktere bürünebiliyorum. Birdenbire,

Artık Kuzey değilim, tamamen başka birinin ruhuyum.

Başlangıç olarak, filmi sırayla ve karakterim Daniel Stone'un bir istihbarat subayı olarak özenle geliştirdiği hayatının havaya uçtuğu Londra'da çekiyorduk. Daniel casus gerilim filmlerinde olduğu gibi kibar biri değil. O soğukkanlı bir orospu çocuğu, suikastçı seviyesinde duygusal olarak kapanmış biri ve serideki karakter yolculuğunun bir parçası da isteksizce yeniden dünyanın bir parçası olmaya başlaması olacak. Yeniden hissetmek için.

Ancak repliklerimi söylerken hissettiğim tek şey panikti.

Bu sabah Daniel'in içine tam oturan bir kıyafet gibi girmemiştin. Dürüst olmak gerekirse, Daniel beni rahatsız etti. Daniel, ateş karıncalarının istila ettiği tiftik bir takım giymeye eşdeğerdi. Tamam, belki bu biraz abartıydı ama bugünkü sahneler iyi gitmiyordu.

Daniel neden sürtündü ki?

Zorlamaya çalıştım, sahneleri atlatmak için yeteneklerime güvenmeye çalıştım ama Blake'in kesimden sonra bana yaklaşıırkenki ifadesinden işlerin iyi gitmediğini anladım.

"Bir kelime." Başını ses sahnesinin uzak köşesine doğru salladı, ben de onu takip ettim. Oyuncular ve ekip etrafımızda işlerini yapıyor, bu rolü oynamam için çok uğraşmış bir yönetmen tarafından azarlanmak üzere olduğuma dikkat etmiyorlardı.

Londra sokaklarında bazı aksiyon sahneleri çekecek olsak da, bunların çekimi birkaç hafta sürecekti. Şimdilik, set yapımcılarımızın ve sanat departmanımızın bir MI6 ofisinin, üyelere özel bir kulübün ve Daniel'in steril Londra dairesinin etkileyici versiyonlarını yarattığı Elstree Stüdyoları'ndaydık. İki ses sahnesi kullanıyorduk ve Londra'dan ayrılmadan önce, su altında bir dövüş sahnem olduğu için kapalı tanklardan birinde sıra dışı çekim yapacaktık.

Özel, karanlık bir köşe bulur bulmaz Blake arkasını döndü ve ellerini kalçalarına koyarak bana kuşkuyla baktı.

Yüzüm kızardı. "Biliyorum."

"Öyle mi?" Blake şaşırmış gibi yaptı. "Harika. Daniel'in neden kronik kabızlığı varmış gibi davrandığını bana anlatmak ister misin?"

Blake'in kalın New York aksanıyla söylediği bu hakaret neredeyse beni güldürecekti ama bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum. "Ben hallederim. Sadece biraz paslandım."

"Büyünüzü bozan her neyse, bir an önce düzeltin. Sokaktaki aksiyon sahneleri, BFS ve Met Police ile titizlikle koordine edilerek planlandı. Karaktere bürünmen için beklemeye gerek yok."

"Biliyorum." Sesim sertleşti. "Ben hallederim."

Blake beni değerlendiren bir bakış attı ve omzuma sertçe vurmadan önce başını salladı. "Sen yeteneklisin dostum. Sende o 'şey' var, seni harika yapan o nitelik. Ama o 'şey', her neyse, seninle birlikte ortaya çıkmıyor. Onu tekrar bul. Çabuk." Söylenmemiş bir uyarıda bulunarak uzaklaştı ve beni endişelerimle baş başa bıraktı.

Romantik ilişkilerimde inişler ve çıkışlar yaşadım ve kız arkadaşlarıma her zaman değer vermiş olsam da, dürüstçe söyleyebilirim ki bir kadınla yaşadıklarım hiçbir zaman işimi etkilemedi.

Şimdiye kadar.

Aria'dan ayrılalı dört hafta olmuştu. Ardnoch'tan ayrılalı dört hafta olmuştu. Orada kalamazdım, bu yüzden öğretmenimle birlikte Londra'ya döndüm ve çekimler iki hafta önce başladı. Londra'da işimiz bittikten sonra, beş ay sürecek çekimlerin geri kalanı için Avrupa ve Asya'daki mekanlara seyahat edecektik.

Aria'dan önce, bu film için heyecanlıydım. Bu rol beni süper starlığa taşıyabilirdi.

Şimdi bir uzvum eksikmiş gibi hissediyordum.

Aria, her ne haltsa, şeyimi kaybetmemin sebebiydi.

Anlaşmamızı bitirdiği gün geldiğinde, daha fazlası için mücadele edeceğime dair kendime söz vermiştim. Ama yapmadım.

Acının ve reddedilmenin

kazanmasına izin verdim.

Onun için savaşmadım.

Bizim için.

Şimdi tüm o sefil aşk şarkılarının neden bahsettiğini anlıyordum. Günlerin daha karanlık, boş, her saniyenin anlamsız görüldüğü klişesi... hepsi doğrudu. Klişe olmasının bir nedeni vardı. Aria olmadan hayattan bezmiş hissediyordum. Ama kariyerimin de ilişkimizle birlikte çöpe gitmesini istemiyorsam, kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Bugünlük bu kadar!" Blake seslendi. "Yarın sabah altıda burada görüşürüz!"

Oyuncular, yönetmen, yapımcı, yazarlar, herkes gitmeden ben gittim.

-Konuşmak için beni durdurabilirdi. Eşyalarımı toplayıp telefonumu çıkarırken Theo'dan bir mesaj aldığımı gördüm. Londra'da bir TV programı çekiyormuş.

Roebuck'ta, eğer bir şeyler içmek istersen.

Southwark'taki Viktorya dönemi barı, St. Katherine Rıhtımı'ndaki daireme arabayla on dakika uzaklıktaydı ve Theo'nun favori uğrak yerlerinden biriydi. Londra'da Theo Cavendish'i kapılarında karşılayacak pek çok seçkin kulüp vardı ama o modaya uygun kulüplerden kaçınıyor gibiydi. Bu yüzden Ardnoch'a üye olması çok şaşırtıcıydı. Bunu söylediğimde, "Ardnoch gibi bir yerin güzelliğini hiçbir ünlü kirliliği bozamaz" diye cevap vermişti.

Beni ünlü kirliliği olarak görmesine alınmamaya çalıştım.

Hemen **bir** cevap yazdım. **Bir saat içinde orada ol.**

Stüdyolardan oraya gitmem o kadar uzun sürerdi. Ama geçirdiğim günden sonra bir içki içebilirdim.

O akşam Roebuck'a girdiğimde, Theo'yu rahat bir barda, bacaklarını uzatmış, ilgisini çeken iki kadına bir hikaye anlatırken elleriyle işaretler yaparken buldum. Sosyal olmak zorunda olduğum düşüncesi beni sinirlendirdi ve neredeyse arkamı dönüp gidiyordum. Ama Theo o anda kafasını kaldırdı ve bana başıyla selam verdi. Arkadaşlarına döndü ve o playboy gülümsemesiyle insanları karasevda aptallara çeviren bir şeyler söyledi.

Her neyse, kadınlar ayağa kalktı, sırttı ve başka bir grupla oturmak için barı geçerken ona el salladı.

Onların gidişinden memnun bir şekilde Theo'nun karşısındaki koltuğa kaydım. Bar kalabalıktı, bar alanı insanlarla doluydu. Arkadaşım viskisini yudumluyordu.

"Bok gibi görünüyorsun," diyerek beni hoş bir şekilde karşıladı. "Pek iyi bir gün geçirmedim."

"Bir de bana sor. Roe'nun ünlülerin uğrak yeri haline geldiğini biliyor muydun?" Koltuğunda öne doğru eğildi. "Şu kızlar bana Angeline Potter'ın bu hafta buraya geldiğini söylüyorlardı. Sana söylüyorum, o kadın beni takip ediyor."

Bir zamanlar birlikte bir filmde oynadığım İngiliz aktör ve romantik komedi sevgilisi Ardnoch'un bir üyesiydi ve Aria'ya göre orada çok zaman geçiriyordu. Ben de

Şimdiye kadar ondan uzak duracak kadar şanslıydım çünkü bir kez konuşmaya başladı mı, kaçmak zordu. Kendini kaptırmış gibiydi.

"Angeline'in seninle ilgilendiğini bilmiyordum." "Geçen Noel'de beni lanet malikanede köşeye sıkıştırdı. ökseotu. Bir bayanı asla hayal kırıklığına uğratmam, onu bir el yordamıyla memnun ettim." Bunu düşünmüş gibiydi. "Ah, aslında, sanırım tuvalette onunla yattım."

Yüzümü buruşturdum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sarhoştum. Ama bu neden sürekli DM'lerime girdiğini ve favori barlarımı takip ettiğini açıklıyor. Oral seks konusunda mükemmelimdir."

Aniden ayağa kalktım. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Theo bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Kıskanma, eski dostum."

Bazılarımız sadece yetenekliyiz."

Onu tersledim ve kahkahaları beni bara kadar takip etti. Roe'ya girer girmez insanlar dönüp bana bakmaya başladılar ama sanki ünlüleri görmeye alışkınlarmış gibi sohbetlerine ve yemeklerine geri döndüler. Yine de barda benim için ayrıldılar ve bana dostça gülümseyerek karşılık verdiler. Genelde tanınmışlığımdan faydalanmayı sevmezdim ama acıkmıştım ve bir içkiye ihtiyacım vardı, bu yüzden barmen siparişimi almak için yanıma geldiğinde sırayı atlamalarına izin verdim.

Barmen bana bir bira doldururken "King's Valley'de seni sevmiştim," dedi.

"Teşekkürler, dostum. Minnettarım."

"Müesseseden." Birayı bana doğru itti.

Cömert bir bahşiş olarak bara para attım. "Çok naziksiniz, teşekkürler."

Barmen gözlerinde memnun bir parıltıyla parayı aldı. "Güzel. Burgeriniz hazır olduğunda getiririz."

"Yemek siparişi verdin mi?" Theo yanına döner dönmez sordu.

Başımı salladım. "Açlıktan ölüyorum."

Theo beni düşündü. "Bok gibi görünüyorsun, dostum. Ne oldu?"

Biradan ferahlatıcı bir yudum aldıktan sonra arkadaşşıma günün sıkıntılarını anlattım.

Bitirdiğimde yorgun bir şekilde nefes verdi. "Bunu kabul etmek bile istemiyorum çünkü romantizmi sıkıcı bulduğumu biliyorsun, ama bunun tatlı Aria ile bir ilgisi var mı?"

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye homurdandım. "Karşılaştığımız ilk sorundan kaçan lanet olası bir korkağım ben."

"Yine de ilişkiyi kesmesi oldukça büyük bir sorun."

Ona ters ters baktım. "Onun için savaşımalıydım. Şimdi yürüyen bir yaralı gibiyim. Daniel olmaya çalışıyorum ama onu düşünmeden edemiyorum, bu yüzden her zaman Kuzey'im."

"Onu özlediğiniz için mi yoksa onun için endişelendiğiniz için mi? Arada büyük bir fark var."

"İkincisi olmasını çok istediğini biliyorum," diye homurdandım. "Ama saldırıdan bu yana ikimize de hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı." Bizi biçmeye çalışan Defender'ın plakası sahteydi, bu yüzden aracı saldırgana kadar takip edemedik. "Başka mektup gelmedi. Her şey sessizliğe gömüldü." Emin olmak için Walker'ı haftada birkaç kez kontrol ediyordum. Hiçbir ipucu olmayınca, bildiğim şekilde hayatıma devam etmekten başka çarem kalmamıştı.

Onsuz bir hayat.

Göğsümdeki ağrı şiddetlendi ve biramdan bir yudum alırken dalgınca ovaladım.

"Oyuncuların geri kalanı nasıl? İşi beceremediğini fark ettiler mi?"

"Blake'in var. Konuşmuştuk. Ama diğer herkes buna uyuyor. Eden Berlin'e kadar bize katılmayacak." Rol arkadaşım ve başrol oyuncum Eden Gabriel'den bahsediyordum, uluslararası engelleri aşarak dünya çapında üne kavuşan Fransız bir aktör. Aylar önce bir okuma masasında tanışmıştık ve o da benimle flört etmişti.

benimle birlikte oldu. O sırada Cara ile görüşüyordum, o yüzden ilgilenmedim.

Artık bir daha asla başka bir kadınla ilgilenemeyeceğimden korkuyordum.

Aria Howard beni mahvetmişti.

Bunu yüksek sesle itiraf ettiğimden değil. Egoma ve erkekliğime alabileceğim çok fazla darbe vardı.

"Ah, Eden Gabriel." Theo içkisini yudumladı. "Oldukça güzel bir kız."

"Oraya gitmeyeceğim."

"Sana bunu tavsiye etmiyorum." Arkadaşım öne doğru eğildi. "Benim bir numaralı kuralım film setinde asla kimseyle yatmamaktır. Oyuncular, ekip, hiç kimse. Dramaya davetiye çıkarmak için çok fazla para söz konusu. Eğer cazibe harikaysa, film bittikten sonra onlarla her zaman sevişebilirsiniz."

"Bazı prensipleriniz olduğunu bilmek güzel," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

"Büyüleyici bir ruh hali içindesin." Yüzünü buruşturdu. "Tamam, bunu sadece seni çoğu insandan daha katlanılabilir bulduğum için söylüyorum, ama - kahretsin, bunu söylediğime inanamıyorum - hanımını geri kazanmak için büyük bir jest yapmayı düşündün mü?"

Bana romantik bir tavsiye vermeye çalışmasına şaşırarak kaşımı kaldırdım. "Büyük jest mi?"

"Evet. Hoş Bayan Howard'dan ayrılma sebebinizin güven sorunu olduğunu söylemişsiniz. Neden ona her türlü şüphenin ötesinde güvendiğinizi kanıtlamıyorsunuz? Belki bunu yaparsanız, o da size karşılık vermek isteyecektir."

Huh.

Tavsiyesini ve Aria'nın duvarlarını yıkmak için ne yapabileceğimi düşünürken zihnim hızla çalışıyordu.

Bildiğim tek şey, bu şekilde devam edemeyeceğimdi.

Her gün bu kadını özler hale gelmişti. Tek çözüm onu geri getirmektir.

Theo'ya teşekkür etmek için ağzımı açtım ama derin, Amerikalı bir ses sözümü kesti.

"Cavendish!" Siyah saçlı, açık renk gözlü, uzun boylu, tanıdık bir adam masamızda belirdi ve elini Theo'nun omzuna attı. "Seni burada gördüğüme inanamıyorum."

Bir saniye sürdü ama tanıdık gelmesinin nedeni anlaşıldı.

Preston Holden, o kadar insan arasından.

"Preston." Theo Amerikalı'ya dudak bükerek gülümsedi. "Sizi buraya getiren nedir? Umarım benim bölgeme sızmaya çalışmıyorsunuzdur?"

"Yerel neyiniz?" Preston kaşlarını çattı, yüzünde hâlâ o boktan sırıtış vardı.

Theo yorgun bir şekilde iç çekti. "Boş ver."

"Tamam o zaman." Preston'ın gözleri bana kaydı, uzaklaştı ve sonra hızla geri döndü. "Siktir, dostum. North Hunter." Heyecanla beni işaret etti ve sonra masanın üzerinden elini uzattı. "Seni tekrar görmek güzel."

"Yetenekliydi, bu yüzden babamın filmi için seçmelere katılmasına yardım ettim ve seçmeleri kazandı. Bir gün sete gelerek onu şaşırttım ve onu karavanında rol arkadaşıyla sevişirken buldum. Hâlâ onun içindeyken beni terk etti. Artık işe yaramadığını ve o güzel rol arkadaşının içindeyken benim şişmanladığımı söylemenin şerefine."

Oyunculuk ödülleri ve Oscar'ıyla tüm dünyanın sevdiği bu orospu çocuğuna bakarken Aria'nın sözleri zihnimde patladı.

İştahım kaçınca ayağa kalktım ve sert bir ifadeyle ona baktım. "Korkarım ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Gözleri komik bir şekilde yuvarlaklaşan Theo'ya baktım. "Hamburgerimi alabilirsin. Ben gidiyorum."

"Bekle, bekle." Preston ellerini savunurcasına havaya kaldırdı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ne oldu? Seni gücendirecek bir şey mi yaptım?"

Onun güzel yüzüne bakarken, yumruğumu suratına indirmekten başka bir şey istemiyordum. Ama yapamazdım. Yine de onun bir pislik olduğunu bildiğimi bilmesini istedim. "Ortak bir arkadaşımız var. Aria Howard."

İfadesinde tedirginliğe benzer bir şey titreşti ama tembel bir sırtıyla geçiştirdi. "Ah, evet, Aria. Benim Aria'yla bir sorunum yok. Eğer onun benimle bir sorunu varsa, bu benim sorunum değil."

Göt herif.

Theo'ya baktım. "Sonra görüşürüz."

"Bu akşamlık burada işim bitti." Theo ayağa kalktı. "Seni geçireyim."

Preston'a bir kez daha bakmadan gitmek için döndüm.

Sonra herif dedi ki, "Wesley Howard'ın benimle çalışmaması yeterince kötü zaten... O frijit kaltağın etrafta dolaşıp itibarımı lekeleyeceğini bilmeliydim. Sanırım babasına ulaşmak için bir şişkoyu acıyarak sikmenin bedeli bu."

Kırmızı bir öfke bulutu beynimi kapladı ve kendimi durduramadan dönüp yumruğumu yüzüne indirdim. Haftalardır aldığım eğitim oyuncuya öyle bir darbe indirdi ki, bir tuğla duvara kafa üstü çarpmış gibi oldu.

Bacakları büküldü ve barın zeminine yığıldı. Nefesler odayı doldurdu ve sonra sersemletici bir sessizlik oldu.

Preston inledi, yarı baygındı, burnundan kan fışkırıyordu.

"Dışarı, dışarı, telefon kameraları görünmeden önce." Theo bana doğru koştu ve kimse Preston'ın yüzükoyun yatan bedeninin üzerinde dururken fotoğrafımı çekemeden beni fiziksel olarak bardan çıkardı.

İçeriye dönüp baktığımda güvenlik ekibinin ona yardım etmek için bir anda ortaya çıktığını gördüm. İçlerinden biri bana dik dik bakarak geri dönmem için meydan okudu. Preston'ın bilinci yerindeydi, bu yüzden içeri koşup onu tekrar yere serme dürtüsü güçlüydü. Ona ulaşmak için güvenlik görevlilerinin arasından geçmem gerekse bile.

Sırtıma inen sert bir şaplak beni durdurdu.

Şaşkınlıkla Theo'ya baktığımda onu sırtırken buldum, oldukça eğlenmişti. "Daha iyi misin?"

Parmak eklemlerim zonkladı. "Marjinal olarak."

"Bayan Howard'a iftira attığı için bunu hak etti. Kadınların güzel vücutları hakkında kötü hissetmelerine neden olan onun gibi puştlardır. Gerçekten de şişman." Alay etti. "Onun vücudu bir güzellik abidesi." Bana bir bakış attı. "Seni şanslı köpek."

"Sen de mi suratına tokat yemek istiyorsun?"

"Mükemmelliğine gölge düşürmemeni tercih ederim." Bir elini yanağında gezdirdi. "Adamı neredeyse öldürüyordun."

Bu düşünceyle içimde bir düğüm oluştu. "Sence suç duyurusunda bulunacak mı?"

Theo homurdandı. "Ve tüm dünya North Hunter'ın onu muhteşem, filmlere layık bir yumrukla indirdiğini bilsin mi? Hayır. Kesinlikle hayır. O bunun için fazla egomanyak. Aria o serseriyle mi çıktı? Aklından ne geçiyordu?"

Sinirlenerek sorusunu duymazdan geldim. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Oscar ödülleri kazandığında. Pislik herif statü takıntılıydı ve babamın unvanından aşırı etkilenmiş görünüyordu. Bu da tabii ki ondan nefret etmeme neden oldu. Bu da tabii ki beni o küçük hıyar için kıskırtıcı bir meydan okuma haline getirdi." Yüksek sesle bir ıslık çaldı ve yanımdan geçen insanların bize bakmasına neden oldu. "O güzel kokulu domuz adamı defalarca yere sermeni tekrar tekrar yaşayacağım." Theo tekrar sırtımı sıvazladı. "Az önce katlanılabiliirden biraz sevebilire terfi ettin."

"Mutlu ölebilirim." Bu karşılaşmadan memnun kalabilmeyi diledim.

Bunun yerine, beni huzursuz bir enerjiyle doldurdu.

Theo'nun dairesi Mayfair'deydi, biz de yollarımızı ayırdık. Otuz dakika yürüyerek daireme döndüm. Açık plan oturma alanı olan iki yataklı bir daireydi. Ana oda, duvarları pencerelerle çevrili, ılık dolu bir alandı. Bir balkon bina boyunca uzanıyordu, böylece Thames Nehri'nin su kenarındaki manzarasının keyfini çıkarabiliyordum.

Eskiden burayı çok severdim ama artık evim gibi hissetmiyordum.

Çünkü çocukken öğrendiğim acı verici dersi
unutmuştum.

Ev bir yer değildi. Ev,
insanlardı.

Aria... Aria benim adamımdı.

Elimi yirmi dakika boyunca buzladıktan ve planladığım
gibi dairemde volta attıktan sonra yatak odama girdim ve
dolaptan bir kutu çıkardım. İçinde tüm günlüklerim vardı.
Gençliğimden beri tuttuğum tüm günlükler.

Yatağımın etrafında dönerek başucumdaki çekmecedен
güncel günlüğümü çıkardım. Bir nefes alarak zonklayan
elimi esnettim ve günün olaylarını düşüncelerimle birlikte
yazdım.

Özlemim.

Benim

aşkıım.

Tereddüt ederek günlüğü kutunun üzerine tuttum.

Aslında kendimi teslim ediyordum. Son on yedi yıldır
hissettiğim her şey bu kutunun içindeydi. Ben, çırılçıplak
soyulmuştum.

Theo ona güvenmeni söylemişti.

Bu daha önce hiç kimseye vermediğim düzeyde bir
güvendi.

Günlüğü kutuya bıraktım ve koli bandı bulmak için
mutfağa doğru yürüdüm.

YIRMI Altı

ARIA

Spring bu yıl uyanmakta yavaş davrandı. Kuzey Denizi'nin üzerinden esen meltem hâlâ kış soğuğu yayıyor, saçlarımı mahvediyor ve çıplak bedenime tüylerimi diken diken ediyordu.

Silahlar. Mayıs ayıydı, ama bunu bilemezsiniz.

Güneş yukarıdaki gri bulutların arasından süzülüyor, gökyüzüne soluk altın rengi ışınlar saçıyor ve önümdeki karanlık suları gölgelendiriyordu.

Bluzumun dalgalandığını, saçlarımın yüzümden geriye doğru savrulduğunu hissederek görmeden baktım. Suyu koşmak ve dalgaların üzerinde süzülmekten başka bir şey yapamayana kadar yüzmek için ani bir dürtü beni sardı. Martılar sanki ne kadar boş hissettiğimi anlamışlar gibi gökyüzünde ağlıyorlardı. Boşluğun bu kadar acı verici olması garipti. Boşluk, tanımı gereği hiçbir şey hissettirmemeliydi.

Ancak göğsümdeki boşluk, ağrının her yerime yayılmasını tetikledi. Diş etlerim bile ağrıyordu. Yanaklarım. Çenem. Tüm vücudum gergindi çünkü içimde açılan ve temellerimi zayıflatan bu boşluk yüzünden paramparça olacağımdan korkuyordu.

İronik bir şekilde, North'u özlemek eski sevgililerimin bana söylediği ve yaptığı korkunç şeylerin hepsinden daha çok acı veriyordu.

"Bayan Howard!" Tepemdeki kuşların
ciyaklamalarından adımı çağıran bir ses

duyabiliyordum.

Dönerek, araziye ve şatoya giden kum tepelerine doğru baktım. North'tan önce, nereye gittiğimi kimseye söylemeden şatodan uzaklaşmaya nadiren cesaret ederdim. O gittiğinden beri her gün, hava izin verirse, öğle yemeğinde gizlice çıkıp özel plajda tek başıma olurdum.

Sarah McCulloch temizlikçi üniformasıyla bir kum tepesinin üzerinde duruyordu. El salladı. "Bayan Hutchinson sizi arıyor, Bayan Howard!"

İşe dönelim o zaman.

Dikkatimin dağılmasını umarak başımı salladım ve sahile doğru yöneldim. Sarah ben ona ulaşamadan döndü ve gitti. Alınmadım. İki hafta önce işe döndüğünde onda belirgin bir değişiklik olduğunu fark etmiştim. Hâlâ çekingen olsa da, bir kız çocuğu gibi kızarmasına neden olan utangaçlık, kederin kırılğanlığı tarafından ezilmiş gibi görünüyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Oradaki ışık sönmüştü.

Ama işe geri dönmek için ısrar etti, ben de ihtiyacı olanı yapmasına izin vermek zorunda kaldım.

Tekrar patikaya çıkar çıkmaz ayağımdaki kumları olabildiğince temizledim ve topuklu ayakkabılarımı giydim. Şatoya on dakikalık bir yürüyüşle varmıştım ve giydiği düz ayakkabılarla Sarah benden çok öndeydi. Girişe ulaştığımda Wakefield kapıyı açık tutmak için oradaydı ve büyük salona girdiğimde salonun boş olduğunu gördüm.

"Bir sorun mu var?" Kahyaya sordum.

"Sanmıyorum, Bayan Howard. Sizin için bir paket geldi. Bayan Hutchinson'ın ofisinde."

"Bir paket mi?"

"Evet, Bayan Howard."

Agnes birkaç dakika sonra açık ofis kapısını çaldığımda ayağa fırladı. Masasının etrafında döndü ve üzerinde duran kutuyu işaret etti. "Bu size yirmi dakika önce geldi. Bayan Aria Howard'ın acilen ilgilenmesi gerektiği yazıyor."

Kaşlarımı çatarak odayı geçtim ve etikete baktım.

El yazısıyla yazılmıştı.

Ve el yazısını biliyordum.

Nabzım hızlandı. "Bunu kim bıraktı? Ne zaman?"

"Bir kurye. Yirmi dakika önce," diye tekrarladı, kaşları birbirine çatılmıştı. "Güvenliğin açmasını ister misiniz-?"

"Hayır," diye sözünü çok ani bir şekilde kestim. "Yani, hayır. Bunu ofisime götüreceğim."

"Oldukça ağır."

Haklı olduğunu anlamak için elime aldım. "Sorun yok."

Daha fazla sorudan kaçmak için aceleyle ofisinden çıkarken bacaklarım titriyordu. Kulaklarımda kan çanağı, olabildiğince hızlı bir şekilde ofisime doğru ilerlerken kimseyi fark etmedim. İçeri girer girmez kutuyu masamın üzerine bıraktım ve kapımı hızla kilitledim. Sonra ayakkabılarımı çıkardım ve sanki ringde karşılaşacağım bir rakibim varmış gibi pakete yaklaştım.

North'un el yazısı bana bakıyordu. Ne göndermiş olabilirdi?

Neden bana şimdi bir şey göndersin ki?

Bir ay önce ayrılmıştı. Walker'a göre çoktan Londra'da casusluk filmini çekmeye başlamıştı ve artık ne mektup, ne tehdit, ne de Defender'la olan olayla ilgili bir ipucu vardı. Aslında North, Walker'ın en azından yanında her zaman bir koruma bulundurmasını önermesine rağmen, artık evi olarak adlandırdığı şehre geri döndüğünde özel bir güvenlik görevlisi yoktu.

Aptal. Neden bir koruması yoktu? Ve bu lanet kutu da neydi?

Sinir ve heyecanla titreyerek, son dört haftadır hissetmediğim kadar canlı hissederek, bunu bana yaptığı için Scot'a lanet ettim. Bana bu kadar çok şey hissettirdiği için.

Sonra kutuyu yırtıp açtım ve kaşlarımı çattım. Kitaplar mı?

İlkini elime aldım ve açtım.

Üstüne tarih atılmış sayfalarındaki tanıdık karalamaları görünce nefesim kesildi.

Kitap

değil.

Dergiler.

Günlükleri ardı ardına çıkarırken içimden inançsızlık akıyordu. Hızlıca göz gezdirdim, tarihlere baktım ve çok geçmeden bana yazdığı her günlüğü gönderdiğini fark ettim. Çocukluğundan kalma kayıtlar vardı.

Ve bu ilk günlük onun şu anki günlüğüydü.

Ofis koltuğuma yığılıp kitabı göğsüme bastırırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Derin bir nefes alarak duygularımı göz kırptım ve son birkaç ayı North'un bakış açısından okumak için günlüğü açtım. Kendimi onun gözlerinden gördüğümde tutmaya çalıştığım gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Nasıl da onun sırdaşı olmuştum, yanında herkesten daha çok rahat hissettiği kişi. Her gün görmek için can attığı kişi. Onu heyecanlandıran kadın. Onu yeniden genç bir kız gibi hissettiren kadın. Seksin ne kadar olağanüstü olduğundan bahsedince yanaklarımın ısındığını hissettim, neyse ki çok fazla ayrıntıya girmedim.

En sevdiği kısmın daha sonra yatakta uzanmak, aptalca ve büyük şeylerden bahsetmek... beni uyurken izlemek olduğunu itiraf ettiğinde göğsüm ağrıdı. Onun yanında rahat ve sıcak bir şekilde uyumamı izlemeyi sevdiğini söyledi. Çok az insanın ulaşabildiği bir anda beni görebilecek kadar ayrıcalıklı biri olmak.

İlişkimizi bitirdiğimde yaşadığı kırgınlığı okudukça kendime kızdım. Reddedilme duygusu. Terk edilme. Evet, bu öldürdü. Acısının kendini kırbaçlamaya dönüşmesinden nefret ettim. Beni kendisiyle birlikte olmaya ikna etmek için daha fazla çabalamadığı için kendini suçlamasından.

Sonra son yazdıkları midemi bulandırdı.

2 MAYIS

Bugün çok boktan bir gündü. Daniel benden kaçmaya devam ediyor ve bunun başka bir açıklaması yok - Aria'yı bu kadar çok özlemem kendimi rolden ayıramadığım anlamına geliyor. Ona olan sevgim, kederim her şeyi tüketiyor. Bu yüzden asla Kuzey'den başka bir şey olamam. Bu Blake'i kızdırdı. Sessiz uyarısı, ince buz üzerinde olduğum anlamına geliyor. Daniel'a giden bir yol bulmalıyım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bugün aldığım en iyi tavsiye Theo'dan geldi. Aria'ya ona ne kadar güvendiğimi göstermemi ve böylece onun da benim güvenime karşılık vereceğini ummamı önerdi. Tam bunun gerçekten de iyi bir tavsiye olabileceğini düşünüyordum ki, Preston Holden bulunduğumuz bara girerek günü epik bir bok gösterisine dönüştürdü. Yüksek yolu seçmeliydim, ama o kendini beğenmiş piçin pislik olduğunu bildiğimi bilmesini istedim. Onu öldürmek planlarımda yoktu ve umarım suç duyurusunda bulunmaz, ama o piçin kanının akmasını izlemekten biraz tatmin oldum. Çoğunlukla, kendimi boş hissetmeme neden oldu. Dayak yemeyi hak etmişti ama bunu yaptığım için gurur duymuyorum. Her şeyden çok kendime duyduğum öfkeden kaynaklanıyordu. Sevdiğim kadından uzaklaştım. Lanet bir korkak gibi.

Ama Theo haklı. Vazgeçmeyeceğim. Daniel'a giden yolu bulmadan önce, eve dönen yolu bulmalıyım. Ve benim evim Aria'nın yanı.

Bunu bilmesi gerekiyor.

Kitabı kapatıp göğsüme bastırdığımda içimde bir hıçkırık patladı. İçimdeki boşluk sadece onun sözleriyle, onunla kurduğum bu somut bağla bile dolmaya başlamıştı. Tanrım, onu çok özlemiştim.

Durdum, günlüklere baktım. Onun olduğu her şey buradaydı.

Her özel düşündüm o hiç paylaşılan
ile Bu kitaplar.

Hepsi burada.

Ve onları bana teslim etti. Bana
güvenmişti.

Parmaklarım North'un on buçuk yılı aşkın bir süre
boyunca hayatını kataloglayan deri ciltli günlüklerin
üzerinde gezindi.

Beni
seviyordu.
Gerçekten
yaptı.

Keskin bir nefes aldım. Çünkü ona inanmıştım.

Ve bu inancımı pekiştirmek için tüm düşüncelerini
okumama gerek yoktu. Bazı şeyleri kendine saklayabilirdi.
Herkes düşüncelerinin sadece kendisine ait olmasını hak
ediyordu. Verdiğim kararlar ellerim titreyerek günlükleri
kutuya yeniden yerleştirdim. Şimdi düşündüğümde,
herhangi biri kutuya girip içindekileri gazetelere
satabilecekken bunu gönderme riskini aldığı için biraz
kızgındım.

Onları kuryeyle geri göndermemin imkanı yoktu.
Olmazdı.

Onları kendim iade etmek zorunda kalacaktım. Kuzey'in
bana duyduğu güvenin karşılığını da.

Kararımı verdim, ilk olarak patronumu
aradım. İkinci aramam babamaydı.

"Selam tatlım," diye cevap verdi. "Senden haber almak
güzel. Annen arayıp duruyor ve onu sürekli sesli mesaja
yönlendirdiğini söylüyor."

"Baba, bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim, annemin
şikâyetine değinmeden.

"Oh?"

"Blake Forster'ın şu anki prodüksiyonu için film ekibinin
hâlâ Londra'da olup olmadığını öğrenebilir misin?" Walker'ı
arayıp sorabilirdim ama North'u tanıyan hiç kimsenin
planlarımdan haberdar olmasını istemedim.

"Uh... tabii, sanırım. Nedenini
sorabilir miyim?" "En kısa zamanda

bilmem gerek."

"Tamam. Tekrar soruyorum, neden?"

"Ektepe konuşmam gereken biri var." "Bundan daha fazlasına ihtiyaım olacak, tatlım."

İçimi çektim, yargılamasından korkuyordum ama ondan istediğimi alamayacak kadar da değil. "Kuzey Avcısı lider ve bende ona ait geri vermem gereken bir şey var. Derhal."

"Aria..." Babamın nefes verışı hattı çatlattı. "Belki de bir süreliğine aktörlerden uzak durmalısın."

"Baba... North'un kim olduğunu ya da aramızda ne olduğunu açıklamayacağım. Sadece yardımına ihtiyaım var."

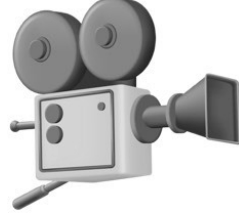
"Eğer seni incitirse-" "Baba."

"Peki," diye homurdandı. "Ama bu seni İskoçya'ya kalıcı olarak kaybettiğimiz anlamına gelmese iyi olur."

Ofisimin penceresinden kale arazisine bakarak gülümsedim ama cevap vermedim çünkü bunun tutamayacağım bir söz olup olmadığını öğrenmek için aniden heyecanlandım.

Yirmi Yedi

KUZEY

"Cut!"

Gözlerimi kırptım, Blake Forster olarak kendime geldim.

sahneye girdim. Başım zonkluyordu ve kavga ettiğim dublör Dec beni ayağa kaldırdı. "Merdiven seni orada yakaladı." Kameraların arkasından ekibe baktı. "Sıhhiye."

"Ben iyiyim." Dec beni setteki merdiven tırabzanlarına doğru fırlattığında oluşan derin olmayan kesiği elimle sildim.

Blake küçük yaralanmayı fark etti. "Dublörünle yer değiştiriyoruz, o yüzden ona baktır." Sonra koluma vururken sıırttı. "Bu mükemmeldi. İçindeki öfke her neyse, devam et."

"Öfkem" gerçek korkunun öfke olarak tezahür etmesiydi. Aria'ya günlüklerimi gönderir göndermez, reddedilmenin ve terk edilmenin ezici dehşeti içimi kapladı. Bu korkunun nereden kaynaklandığını anlamak için psikolog olmaya gerek yoktu.

Sonuç olarak son birkaç gündür çok gergindim ve içimdeki tüm gerginliği filme döktüm. Bunun için başka bir şey yoktu. Bugünlerde kameradan çıkar çıkmaz, bağırsaklarım Kuzey gibi çalkalanıyordu. Ama sonunda Daniel'a ulaşmıştım ve onun bağırsakları çalkalanmıyordu. Bu güzel bir rahatlamaydı.

Doktorla birlikte yürüyerek kameraları temizledik ve kışımı büfe masasına yasladım, böylece kesiğimi temizlemek için bana ulaşabilecekti.

"O kadar da kötü görünmüyor," diye mırıldandı sterilize ederken.

o.

Başımı salladım, parmaklarım masaya kıvrılırken bakışlarım

Omzunun üzerinden dublörüm Mick için hazırladıkları sahneye doğru sürüklendi. Sahne ışıklarının altındaki beyazlık gözüme çarptı.

Aria.

Kot pantolonu ve kıvrımlarını saran siyah askılı bluzunun üzerine açık beyaz gömleğiyle uzun boyluydu. Saçlarını aşağı doğru salmıştı.

Bu, insanların pek sık göremediği seksi ve rahat Aria'ydı.

Gözlerimi hızla kırıştırdım ve onu gerçekten halüsinasyon görmeye başladığıma lanet ettim. Ama sonra sanki birini arıyormuş gibi döndü ve boynunda asılı olan güvenlik kartını gördüm.

Aria buradaydı.

Beklenti içime doldu. "Affedersiniz," diye mırıldandım dikkatim dağılmış bir şekilde doktora, Aria'nın yanına gitmek için kendimi nazikçe ondan ayırdım.

Hareketim Aria'nın dikkatini çekti ve gözlerimiz odanın diğer ucunda buluştu. O buradaydı. Gerçekten buradaydı. Umut nefesimi kısalttı. Ona ulaştığımda neredeyse nefes nefese kalmıştım.

Muhteşem gözleri loş ışıktaki parlıyordu ve yüzümü kataloglar gibi inceliyordu. "Bu kadar özel bir şeyi postaladığın için sana çok kızgınım. O günlükleri herkes bulabilirdi."

Ne?

Tama

m.

Hayal kırıklığına uğradım. İlk sözlerinin bu olmasını beklemiyordum. Boğazım düğümlendi.

"Yani..." Kişisel alanıma girdi, parfümü duyularımı dolduruyordu. "Onları bizzat ben geri getirdim."

Bu ne anlama geliyor?

Parmaklarım ona dokunma dürtüsüyle iki yanımda büküldü.

Sessizliğimin devam etmesi üzerine Aria'nın kaşları acı çekiyormuş gibi birbirine yaklaştı. "North, seni kendimden uzaklaştırdığım için çok özür dilerim. Ve eğer beni hâlâ istiyorsan... seninle gerçek bir şeyler denemek istiyorum."

Rahatlama ve coşku içime doldu, sırtışıım yanaklarımı yardı. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

Aria da kocaman gülümsedi, o kadar güzeldi ki göğsümün ağrmasına neden oldu. "Gerçekten mi?"

Elimi ensesine dolayıp ağzını kendime bastırdığımda daha bir kelime bile etmemişti. Dudaklarının hissi, tadı... doğruydu. Hiçbir kadının öpücüğü Aria Howard'ınki kadar doğru olmamıştı. Onu sanki haftalarca değil de yıllarca ayrı kalmışız gibi öptüm. Sanki odadaki tek iki kişi bizmişiz gibi, etrafımızdaki oyuncular ve ekip umurumda değilmiş gibi öptüm onu.

Sonunda oksijen almak için ara verdiğimizde, onun değerli yüzünü avuçlarıımın arasına aldım. "Kalabilir misin? Bana kalsa buradan hemen çıkıp giderdik ama birkaç saatlik daha çekimimiz var-"

"Kalabilirim," diyerek beni temin etti ve eğilerek ağzıma bir öpücük daha kondurdu. "Seni özledim."

"Hiçbir fikrin yok," dedim ona huysuzca.

"Aslında var."

Kendimi küçümseyerek güldüm. "Günlükler. Doğru ya."

"Ben sadece en sonuncusunu okudum. Aklından geçen her şeyi bilmeme gerek yok North. Bazı şeyler sadece sana ait olmalı. Ama bu konuda bana güvenmiş olman çok anlamlı."

Bu kadın.

Onu sevdiğimi hemen orada söylemek istedim ama etrafta herkes varken olmazdı. Alnımı

"Teşekkür ederim." diye fısıldadım.

"Sana dönüyorum bebeğim," diye fısıldadı.

Blake günü bitirir bitirmez onun üzerine atlamamak için kendimi ZOR tuttum. Blake'in Aria'nın kim olduğunu bildiği ortaya çıktı çünkü onun sete girmesini sağlayan kişi Wesley'di. Onu kız arkadaşım olarak tanıtmadım çünkü bunu nasıl oynamak istediğinden henüz emin değildim ama öpücük muhtemelen bizi ele verdi. Daha sonra Aria'yı evime götürmeden önce bir şeyler atıştırması için bir restorana kadar eşlik ettim. Tüm bu süre boyunca onu yalnız bırakma ihtimali kanımı kaynattı. Sanki uzun zamandır ona dokunmamışım gibi hissediyordum.

Akşam yemeğinde ben film çekerken uzun mesafeli ilişkiyi nasıl yürütebileceğimizi konuştuk çünkü artık benimle bir ilişki içinde olmak istiyordu, aramızda herhangi bir mesafe olmasından çekiniyordum. Aria özel hayatına geri dönme zamanının geldiğinden ve hafta sonları malikanede çalışmayacağından emin görünüyordu, böylece beni görmek için uçakla gelecek zamanı olacaktı. Uçuş masraflarını ben ödemek istedim ama o kendi masraflarını karşılama konusunda kararlıydı. Birikimleri ve güven fonu arasında, para onun için kesinlikle bir sorun değildi. Benden çok daha değerli olduğunu hayal ediyordum.

Umurumda değildi.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Tek önemsemişim onu her fırsatta görebilmektir.

Bu işi hallederiz.

Bu işi yürütmek için deli gibi savaşırdım. Ve Aria'nın da öyle yapacağına inanmaya başlamıştım.

Daireme girer girmez ve kadınıma üzerime atlar atlamaz onunla yavaşça sevişme düşüncelerimin hepsi pencereden uçup gitti. Aria giysilerimi çekiştirdi, öpücükleri umutsuz ve sıcaktı ve istesem de onu reddedemezdim.

Giysilerimiz yaşam alanıma ve yatak odama ekmek kırıntılarının izi gibi dağıldı, ta ki çıplak kalana ve bana bir Amazon kraliçesi gibi binip istediğini alana kadar.

Prezervatifi attıktan sonra yatak odasına döndüğümde, Aria yastığa yaslanmış, uzun bir bacağı dizinden bükülmüş, kollarını başının üzerine atmış, zeytin yanakları sevişmemizden dolayı nemli bir halde oturuyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve vücudunu örtmek için acele etmedi. Bunun yerine bakışları beni doyasıya bakmaya davet etti. Onu istediğime güveniyordu. Onun her santimini muhteşem bulduğuma. Onun kendini iyi hissetmesini sağlamak beni de iyi hissettirdi. Tanrım, onu sevdim.

Sikime kan hücum etti ve yarı penisim tam direğe çıkarken gözlerini indirdi. "Bütün gün sana bakabilirim, kadın."

Bana boğucu bir gülümseme verdi ve birden Aria'nın Preston ve Lucas aklına girmeden önceki halinin bu olduğunu anladım. Kendine güvenen, seksi, seksi. Geri dönüş yolunu bulmuştu. "Sen de öyle."

Cebimden prezervatif paketini çıkarmak için kot pantolonumu almak üzere eğildiğimde sırttım. Aria bir tanesini takarken beni izledi.

Yatağa bir dizimi koyarak üzerine tırmandım ve elimi pürüzsüz bacağımda gezdirdim, yorganı kenara çekerek parmak uçlarımı ipeksi iç kalçasında gezdirdim, o da bacaklarını bana göre açtı. Üzerinde durup, iki parmağımı ıslak sıcaklığının içine sokarken yüzünü izledim. Kalçalarını dokunuşuma karşı kaydırırken gözlerini indirdi. Dudakları heyecanlı bir solukla ayrıldı ve beni onlara susattı. Onu öptüm. Derin, aç ve kollarını sırtıma dolayarak beni kendine çekti.

Parmaklarımı çekerek ellerimi omuzlarının iki yanına koydum ve bacaklarının arasına soktum. Onu öpücükten kurtararak, hiç de hafife almadığım güvenle dolu o muhteşem gözlerine baktım ve içine doğru ittim.

Aria kalçalarını belime doladı ve ben iterken ellerini sırtımdan aşağı kaydırarak kıcıımı kavradı. İnledi ve ses aletimde zonklarken aynı anda parmakları kıcıımın yanaklarını sıktı.

Kalçalarımı geri çektim, alaycı bir şekilde yavaşça geri çekildim ve sonra içeri ittiğimde sıkı sıcaklığı beni sıkarken inledim.

"Evet," diye nefes nefese kaldı Aria. "Evet. Sadece sen böyle hissediyorsun."

Tatmin duyguyla karıştı ve her sinir ucu onu becermem için çığlık atıyor olsa da yapmadım. Onunla sevişmek istedim.

Kalçasını kavrayarak kalçalarını daha yukarı çektim, itişlerimin açısını değiştirdim, Aria beni tutmayı bırakıp yatakta daha da aşağı kayarken. "Siktir." Acıyla, zevkle, yavaşça, sadece ucum içeride kalana kadar onu dışarı çekerken nefes nefese kaldı. Bakışlarımı tutarken ellerini çarşafıya sıkıştırdı. Hissettiğim her şeyi görmeliydi. Onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar taptığımı bilmeliydi ama gözlerini kaçırmadı. Ve bu bana umut verdi. Hareket ederken başparmağımla klitorisini buldum ve çenesini geriye yatırıp inlerken gözleri büyüdü.

Siktir, evet.

Klitorisinin etrafında daha sert döndüm.

"Kuzey." Şimdi belimi kavradı, parmakları beni ısıırıyordu. "Kuzey, lütfen."

Kırılma noktasında olduğumu bildiğimden, itişlerimi artırdım, içine girdim, cömert göğüsleri her sürüşümde titriyordu. İnlemeleri inlemelere ve muhtaç pantolonlara dönüştü, beni daha da sertleştirdi. Hem de çok sert.

"İhtiyacın olan tek şey ben miyim?" Onun üzerine atıldım, boşalma arzusu her şeyin önüne geçerken kalçalarım titriyordu. "Çünkü ihtiyacım olan tek şey sensin."

"Evet!"

"Seni seviyorum, Ari. Seni o kadar çok seviyorum ki," diye nefes nefese kaldım, boşalmasını istiyordum çünkü kendimi kaybetmek üzereydim.

Tırnakları sırtıma battı. "Kuzey... ahhhhh!" Boşalırken iç kaslarının etrafımda zonkladığını hissettiğimde bir zevk çılgılığıyla başını geriye attı.

"Aria!" Gücü içime işlerken kükredim, sikimi ona doğru bastırırken kalçalarım ona karşı sarsılıyordu, doruk noktasının her bir çekişini hissetmek istiyordum.

Üzerine düştüm, dudaklarım nemli tenine değerken boynuna doğru nefes aldım ve titredim, sikim hala nabız gibi atıyordu.

Sonunda başımı kaldırıp onun şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. Yüzümü ellerinin arasına alıp beni nazikçe, saygıyla öperken gözleri yaşlarla doldu. Beni bıraktığında, boğazıma sarıldı ve kollarını bana doladı.

Nefesimi tutarak ona sıkıca sarıldım ve beni sevdiğini söylememiş olmasının sorun olmayacağına dair kendime söz verdim.

Sabırlı olabilirim.

Yirmi Sekiz

ARIA

| Hafta içi bir gün öğle vakti arazide olmak benim için alışılmadık bir durumdu ama işte buradaydım, daha fazla hayat kurmaya çalışıyordum. Bir ay önce isteksizce North'u Londra'da bırakmış ve Lachlan'la çalışma saatlerim hakkında ciddi bir konuşma yapmak için Highlands'e geri dönmüştüm. Patronum benden hiçbir zaman fazla mesai yapmamı ve sorumluluk almamı istememişti, bu yüzden sınırlar yarattığım için rahatlamış görünüyordu

kendim için.

"Hafta sonları mülkü yönetebilecek bir yönetim ekibimiz var," diye hatırlattı bana. "Siz gelmeden önce burası bu şekilde yönetiliyordu."

Hafta içinde hala çoğu kişiden daha uzun saatler çalışıyordum, ancak bu ekstra saatler Cuma günleri Londra uçağına yetişmek için erken ayrılmam için suçsuz bir alan yarattı. Gerçi yeni taşınmışlardı, bu yüzden dün gece onu Berlin'de ziyaret ettikten sonra Inverness'e geri döndüm. O hafta sonları birlikte çok fazla zaman geçiremiyorduk ama üniversitedeyken babamın asistanı olarak çalıştığım için film setlerinde takılmaya alışkındım. Bu yüzden onu kendime ayırana kadar North'un işlerini yapmasını izlemekte sakınca görmüyordum. Ona ihtiyaç duymadıkları günler - dublörlerle ayrıntılı gösteriler çektikleri zamanlar - benim favorimdi.

Yatakta muhteşem saatler geçirmiştik. Ve duşta. Ve duvara karşı. Bir yemek masasının üzerinde... Düşündükçe bile tenim ısınıyor.

"Sanırım ay sonunda gitmeye hazırız. Sence hazır mıyız?"

Sloane'un bana bir soru yönelttiğini fark edince heyecandan gözümü kırıştırdım. "Hazır mısınız?"

Monroe ile birlikte Castle Caddesi'ndeki Flora's adlı kafede oturmuş öğle yemeği yiyorduk. Brodan bu öğleden sonra bebekleri Lennox'a bakıyordu, böylece Roe benimle ve Sloane'la görüşebiliyordu. Sloane ikimizin de arkadaşıydı ve bu arkadaşlık bizi bir araya getirmişti. Neyse ki Monroe'nun güvenebileceğimi hissettiğim bir samimiyeti ve nezaketi vardı. Kuzey bana iyi insanların içeri girmesine izin vermek için engellerimi tekrar indirmeyi öğretiyordu. Caitlyn'den artık onun gibi arkadaşların var olduğuna dair haftalık hatırlatmalar almamamın da faydası oldu. O cephede işler sessizleşmişti ve bu mutluluk vericiydi.

"Benim fırınım." Sloane bana sırıttı. "Az önce neredeydin?"

"Hiçbir yerde." Gözlerine bakmadan çayımdan hızlıca bir yudum aldım.

Homurdandı. "Evet, hiçbir yere gitmedim. Walker genellikle hiçbir yerdedir. Çıplak."

Gözlerimi devirdim. "Bana fırın hakkında ne soruyordun?"

"Ay sonuna kadar açılmaya hazır olması gerekiyor."

Çok düzenli olduğunu ve artık gitmeye hazır olduğunu düşünerek, bunun yapılabilirinden daha fazlası olduğunu düşündüm ve öyle söyledim.

"Bunu düşünmek beni çok geriyor."

"İnsanlar oraya akın edecek, Sloane," diye güvence verdi Monroe. "Ve haftada sadece birkaç gün açmak çok akıllıca."

"Evet, umarım öyledir." Sloane aniden bana baktı. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senden ve hiçbir yerden konuşalım. Berlin nasıldı?"

North'la çıkma kararım benim için çok büyük bir adımdı, bu yüzden ilişkimizi sadece arkadaşlarımız ve ailemizle sınırlı tutmaya karar vermiştik. Açıkçası, her hafta sonu North'un setindeydim, bu yüzden hepsinin haberi vardı, ancak ekip de oyuncular hakkında dedikodu yapmaktan daha iyisini biliyordu. En azından halka ulaşabilecek herhangi bir şekilde. Bu yüzden aileme (Allegra bizim için mutluydu, babam endişeli ve temkinliydi ve annem North'la ne zaman tanışacağı konusunda başımın etini yiyordu), Sloane'a, Monroe'ya ve Adair'lere söylemiştim ama resmi olarak başka kimse bilmiyordu. North, Theo Cavendish'e söylemişti. O adamdan hâlâ emin değildim ama North Londra'da Preston'la olanları tam olarak anlatmıştı ve Theo'nun North'u oradan çıkaracak akla sahip olmasına sevinmiştim. Ve benim hakkımda güzel şeyler söylemişti. Belki de aristokratın göğsünde atan bir kalp vardı.

"Harikaydı." Gizli bir gülümsemeye karşı dudağımı ısırdım. "Şehri çok az gördük ama harikaydı."

"Harika'nın ne demek olduğunu biliyorum." Sloane kaşlarını komik bir şekilde oynattı. "Ee, iş ciddiye mi biniyor?"

Onun bu sözleri üzerine kafamın içinde Kuzey'in derin sesini duydum.

Seni seviyorum.

İçten içe irkildim ve arkadaşlarımla paniğimi görmemesi için gözlerimi indirdim. Londra'ya uçmadan önce günlüğünde okumuştum, o yüzden böyle hissettiğini biliyordum. Sevişirken bunu söylemesi başıma gelen en güzel şeylerden biriydi.

Ama aptalca bir nedenden dolayı, sözlerime karşılık veremedim.

O zamandan beri söylememişti... dün geceye kadar. Benimle havaalanına gelmek için taksiye bindi ve iniş noktasında uzunca bir süre öpüştükten sonra beni sevdiğini söyledi.

Endişem boğazıma bir yumruk sıkılmıştı ve kelimeleri çıkaramıyordum. Karşılık veremedim.

Onları hissetmeme rağmen.

Ben de onu tekrar öptüm. Hissettiğim her şeyi o öpücüğe dökmüştüm ve bunun şimdilik yeterli olmasını umuyordum.

Ama uzaklaşırken gözlerinin arkasındaki hüznü parıltısını fark ettim ve o zamandan beri göğsüm ağrıyordu. Onu incitme düşüncesi beni parçaladı.

"Ciddi bir durum," diye cevap verdim sessizce. "Ama hâlâ çözmem gereken bazı sorunlar var." Çok açık.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Monroe'nun telefonu kafe masasında titredi ve bize özür dileyen bir bakış fırlattı. "Ben Brodan. Bir saniye." Telefonu kaldırdı, ekrana birkaç kez dokundu ve sonra ifadesi gerginleşti.

"İyi misin?" Sloane sordu.

Ama Monroe'nun baktığı bendim. Onun temkinli ve sempatik yüz ifadesindeki bir şey içimi korkuyla doldurdu. "Brodan az önce bana bir gazete makalesinin linkini gönderdi."

Oh, Tanrım.

Endişeyle başımı salladım ve Roe telefonunu **uzattı**. Aldım, kaydardım ve kaydırırken ellerim titredi.

Magazin haberinin başlığı "İSKOÇ AKTÖR HOLLYWOOD PRENSİNE AŞIK OLDU" idi.

"Kahretsin," diye mırıldandım, içim içimi yiyordu.

Kuzey'le Berlin'de çekilmiş fotoğraflarımız vardı. Sokakta yürürken el ele tutuşurken. Havaalanında tutkuyla öpüşürken.

Bir fotoğrafta durdum. Kuzey yüzümü ellerinin arasında tutuyor ve bana öyle bir hayranlıkla bakıyordu ki ağlamak istedim. O ana kadar bana nasıl baktığını hiç tam olarak anlayamamıştım. Aşık bir adam gibi.

Artık herkes biliyordu.

Bu duygular artık sadece bize ait değildi.

Makale, çifte yakın isimsiz bir kaynağın Daily Mail'e çok aşık olduğumuzu ve Ardnach Malikanesi'nde tanıştığımızdan beri birkaç aydır çıktığımızı söylediğini belirtti. Ayrıca North'un Los Angeles'ta zaman geçirdiğini söylediler.

Ailemle çok yakındık ve birlikte Los Angeles'a taşınmaktan bahsediyorduk.

Bunlar sadece spekülasyon ve tahminlerden çıkarılan yalanlardı.

Setteki biri para için bize ihanet etmişti, bundan emindim. Bizi tanıyan diğer herkese güveniyordum.

Gerçekten.

Ama şimdi North ve ben dışarıydık. Monroe'nun telefonunu masaya bıraktığımda göğsüm sıkıştı ve biraz başım döndü. North beni terk ettiğinde... tüm dünya öğrenecekti. Tekrar aşağılanacaktım.

Sloane'un eli benimkini kapadı ve bana iyi olup olmadığını sordu. Başımı salladım, gözlerim görmüyordu, mahremiyetimin ihlal edilmesinden dolayı sersemlemiştim.

"Ben de o yollardan geçtim Aria," dedi Monroe sessizce. "Oyunculuğu bıraktığında gazeteciler benim ve Brodan'ın peşine düştü. Konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım."

Çantamdaki cep telefonum çaldı ve daha ekrana bakmak için telefonumu çıkarmadan onun aradığını anladım.

"Burası Kuzey," diye mırıldandım.

"Cevap vermelisin. Muhtemelen endişelenmiştir," diye ısrar etti Sloane.

Bir yanım cevap vermek istemedi. Kaçıp saklanmak ve bunların hiçbirisiyle uğraşmamak istedim. Ancak bunun onu inciteceğini biliyordum ve sanırım North'u zaten yeterince incitmiştim.

"Hey." Cevap verdiğimde kelime kulağıma cızırtılı geldi.

"Muhteşem." Kuzey'in sesi nefes nefese kalmış ve paniklemiş gibiydi. "Haberleri gördün mü?"

"Yaptım. Şu anda." "Sen iyi misin?"

Yapmayı düşündüğü ilk şeyin beni kontrol etmek olması kalbimi acıttı. "Bu ideal değil."

"Bak, Aria, çok üzgünüm. Sana gelmek için hemen şimdi bir uçağa biniyorum."

"Hayır." Ayağa kalktım ve daha fazla mahremiyet için masadan uzaklaşarak kafeden dışarı çıktım. Dışarıda, sokakta

İyi olduğumdan emin olmak için yanımda olması gerektiğinden bahsederken onu daha iyi duyabiliyordum. "Hayır," diye tekrarladım. "North, çekimleri bırakıp gidemezsin. Hele de ikimizin de bildiği bir şey için." Bu doğrudu. Eğer North'la bir ilişki yaşamaya niyetliysem, bu eninde sonunda herkes tarafından bilinirdi. Sokaktan geçen sıradan bir adam bile olsa, bir noktada yüzlerimiz internete düşecekti. Benim yüzümden.

Çünkü ben Wesley ve Chiara Howard'ın kızıydım. Sorun bendim. North değil.

"Sette biri olmalı." Lanet okudu. "Blake'le konuşacağım."

"Yapma." Başımı salladım ve Monroe ile Sloane'un beni bariz bir endişeyle izledikleri kafeye dönüp baktım. Onların içten endişeleri beni biraz yatıştırdı. "North, ilişkimizi film ekibinden saklamadık. Bu bizim suçumuz. Artık bunu kabullenmek zorundayız."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Bu benden kaçmak istemene neden olmadığı sürece, dünyanın bizden haberdar olması benim için sorun değil. İyiden de öte. Ben bu işin içindeyim Aria, bu yüzden benim için bu her zaman ortaya çıkacaktı."

"Haklısın. Öyleydi."

"Yani, iyi miyiz?"

Onu bizim hakkımızda şüpheye düşürdüğüm için nefret ederek, "Biz iyiden de iyiyiz. Aslında, çerçeveletmek istediğim bir sızdırılmış fotoğraf var."

North'un rahatlamış kıkırdaması içimi ısıttı. "Evet, ben de birkaç tanesini severim. Çok güzelsin amına koyayım."

Yanaklarım kızardı. "Seni hak etmiyorum."

"Sen en iyisini hak ediyorsun ve bu yüzden benim de en iyisi olmamı istiyorsun" derken sesi duygusallıktan boğuk çıkıyordu. Gözlerim yaşlarla doldu ve onları tutmaya çalışarak hızla gözlerimi kırptım. Belki bu üç küçük kelimeyi söylemek benim için zordu ama nasıl hissettiğimi bilmesine ihtiyacım vardı. "Sen benim için En iyisi, North. Tanıdığım en iyi adam."

Nefesini sertçe verdi, nefesi hat boyunca çatırdıyordu.
"Aramızda neredeyse bin mil varken bana bunu söylersin."

Sırıttım. "Bu konuda çok acımasızım."

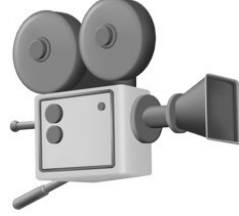
"Size minnettarlığımı göstermek için bir hafta beklemek zorunda olduğuma inanamıyorum."

Bunun ne olabileceğini düşününce ürperdim.
"Sabırsızlanıyorum."

Biraz daha konuştuk ve telefonu kapatıp kafeye döndüğümde, sadece sesinin bile beni panik ve korkunun eşiğinden nasıl geri getirebildiğine hayret ettim.

Yirmi Dokuz

KUZEY

"N orth!"

Karavanıma giderken durdum. Bugünkü çekim Telefonumu alıp otelime dönmek, oda servisi sipariş etmek ve Aria'yı aramak istiyordum. Dün bana karşı hislerini açıklamaya en çok yaklaştığı andı ve farklı ülkelerde olmamız beni çok kızdırmıştı.

Dün gece tekrar konuştuk ve birkaç mesajlaştık ama onun sesini tekrar duymak istedim.

Sesini duymak için sabırsızlanıyordum.

Onun yerine, rol arkadaşım Eden'ın bana doğru aceleyle geldiğini görmek için döndüm. İkimiz de hâlâ kostümlüydük. O, ilk tanıştığımız sahnede karakterinin giydiği ışıltılı yeşil gece elbisesini giymişti. Galyalı güzel sete dün gelmişti ve şu ana kadar sahnelerimiz iyi gidiyordu. Karakterlerimizin kimyası uyuşuyordu, bu da film için harikaydı. Ama bir kadının beni tahrik ettiğini anlıyordum ve açıkça söylememe gerek kalmadan ilgilenmediğimi belli etmeye çalışıyordum.

Esmer kız bana doğru uzandı ve manikürlü elini koluma bastırdı. Evet, teknik olarak güzeldi ama benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Fiziksel mükemmelliğe neredeyse alışmıştım. Bu sektörde o kadar çok şey yaşamıştım ki artık yeni bir şey değildi. Bir insanın beni kendisine karşı yoğun hissettirmesi için onda daha fazla şey olması gerekiyordu.

Aria gibi.

Tanıştığımızdan beri beni avucunun içine almıştı.

Onu düşünmek yüzüme küçük bir gülümseme getirdi ve Eden bunu yanlış anladı. Parmakları kolumda sıkılaştı.

"Üstümüzü değiştirelim ve iyi bir günü kutlamak için bir şeyler içelim." "Bu nazik bir teklif, ama ben sadece geri döneceğim otel odamda."

Eden bana yırtıcı bir sırıtış fırlattı. "Neden beni de sana katılmaya davet etmiyorsun?"

İşte oradaydı. Avrupalıların açık sözlülüğüne ve özgüvenine yarı hayranlık duyuyordum. Fransızların seks konusunda bu kadar az takıntıları olması hoşuma gidiyordu. Ama şu anda, işleri garipleştiriyordu. Kolumu nazikçe çektim. "Benim bir kız arkadaşım var."

Mükemmel kaşları birbirine yaklaştı. "Wesley Howard'ın kızım?"

Yani internetteki makaleleri görmüştü. "Aria. Evet."

Omuz silkti. "Anlaştık. Amerikalınızdan sıkılırsanız beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Ona ince dudaklı bir bakış attım ve hemen oradan uzaklaştım.

Otele döndüğümde Eden'la ilgili tüm düşüncelerim uçup gitmişti. Duş almak, oda servisi sipariş etmek ve Aria'yı aramak istedim. Ancak otele döndüğümde müdür beni durdurdu.

"Size posta geldi efendim," dedi zarfı u z a t m a d a n önce.

Tanıdık yazı tipi tüylerimi diken diken etti. Ve adres eksikliği. "Bu elden mi teslim edildi?"

"Bir kurye teslim etti, efendim."

Bir teşekkür mırıldandım ve mektubu açmaya neredeyse korkarak uzaklaştım. İçime attım ve daktiloyla yazılmış kâğıt parçasını çıkardım. Ve bazı fotoğraflar.

Senin gerçekte kim olduğunu biliyor mu merak ediyorum. Onu hak etmiyorsun. Hiçbir şeyi hak etmiyorsun.

Fotoğrafları görünce nabzım hızlandı. Londra'daki dairemin içinde çekilmişlerdi. İçeri giren her kimse Altın Küre ve BAFTA ödüllerimi parçalamıştı.

Asansöre bindiğimde telefonumdan Walker'ın numarasına bastım. Üçüncü çalışta açtı. "Walk, bir sorunum var." Notu ve fotoğrafları anlattım.

"İşte bu," diye cevap verdi. "Size özel güvenlik için bir tavsiye listesi gönderiyorum ve bu gece size uçurabileceğim birini seçeceksiniz."

İçim sıkıştı ama haklı olduğunu biliyordum. "Peki ya benim dairem?"

"Met'i aramalıyız ve bunu araştırmalarını sağlamalıyız. Bu kişi arkasında parmak izleri bırakmış olabilir."

"Bence neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar Aria'yı korumaya almalıyız," diye önerdim, Aria'yı bu duruma sokma düşüncesinden nefret ediyordum ama güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. "Bu mektup belli ki ona gönderme yapıyor."

"Aria şu anda arazide değil."

Asansörden çıkar çıkmaz tökezleyerek durdum. "Ne demek malikaneden ayrıldı?"

"İki saat önce malikaneden ayrıldı. Inverness'te Lachlan için bir iş yapıyor. İyi olduğuna eminim North, ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa peşinden birini göndereceğim."

"Evet, evet, bu beni daha iyi hissettirecek." Odama doğru ilerledim ve temizlik arabasının dışarıda olduğunu ve kapının açık olduğunu fark ettim. Harika. Lanet olası odama girmek istiyordum. Kapıyı açık tutmak için bir şey sıkıştırılmıştı.

Ensemdeki bir karıncalanma beni duraksattı.

Koridorda iki tarafa da baktım, diğer hizmetlileri arıyordum. Sonra tekrar kapıya ve buza baktım.

Kovayı açık bıraktı.

Neden temizlik görevlisi kapıyı açsın ki? "Yürü... mektubun üzerinde adres yoktu. Mektupta adres yoktu.

Otel bir kurye servisinin teslim ettiğini söyledi, ama ..." İçeri adım atmadan kapımı iterek açtım ve kıyafetlerimin her yere saçıldığını gördüm. Ve kapıya bakan bir koltukta oturmuş beni bekleyen, yıllardır görmediğim biriydi. Anlayış üzerime çöktü ve bunun büyüklüğüyle sallandım. "Walker... Mektupları kimin gönderdiğini biliyorum."

"Kim?" diye kulağıma havladı.

"Barbara Benny. Darren Menzie'nin annesi." "Kim? Nasıl?"

"Çünkü o benim otel odamda." Süite girdiğimde telefonu kapattım. Her nasılsa, derinlerde bir yerde, sanırım mektupların Gil'e olanlarla ilgili olduğunu hep biliyordum. Çocukken yaptıklarımız. Darren'ın yapmasını engelleyemediğim şey. Buz kovasını hareket ettirmiş olmalıyım çünkü otelin kapısı arkamdan sessizce kapandı.

OTUZ

ARIA

L Son zamanlarda kendimi huzursuz hissediyordum. İskoçya'daki hayatımdan değil - İskoçya'daki hayatımı seviyordum, hatta işim dışında bir hayatım olmaya başladığından b e r i daha da çok seviyordum. Ama haftanın büyük bir bölümünde Kuzey'siz olmak beni biraz huzursuz hissettirdi. Sanki yapmam gereken bir şey varmış ve değildi.

Bu durum, ofisimden daha fazla dışarı çıkmak istemek ve Inverness'e gidip bir sözleşme yenilemesini mülkün avukatlarına bırakmak için gönüllü olmak gibi şekillerde kendini gösterdi. Oldukça acildi ve Lachlan, postalamaktan daha hızlı olacağı için arabayla götürmeyi planlamıştı. Ama onun yerine ben teklif ettim. İşte bu yüzden, günü eve on dakikalık bir yolculukla bitirmek yerine, avukatlık bürosu kapanmadan önce şehre doğru bir saatlik bir yolculuk yapıyordum.

Gideceğim yere yirmi dakika kala annemin telefonuna cevap vermemin nedeni muhtemelen kendimi keyifsiz hissetmemdi. Annemle konuşmaktan mümkün olduğunca kaçınıyor, Kuzey hakkında sorular sormaya ya da Allegra'nın yazdan sonra Doğu Yakası'na taşınmasından şikâyet etmeye başladığında sözünü kesmek için bahaneler uyduruyordum. Şimdi onun müzikal aksanının içeriği doldurduğu bir arabada kapana kısılmıştım.

"Benden kaçıyormuşsun," dedi annem hemen. "Hayır,"

diye yalan söyledim. "Sadece meşguldüm."

"Sì, sì, yeni erkek arkadaşının filminin setinde olabilmen için babanın sana iyilik yapmasını sağlamak. Hâlâ tanışmadığım bir adam. Son filminde bir seri katili oynadığını biliyor muydun?"

Gözlerimi devirdim, ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. "O bir televizyon programıydı. Ve o aslında bir seri katil değil, anne."

"Bunu biliyorum. Ama bu çok karanlık bir rol. Bu onun hakkında ne söylüyor?"

Oh, Tanrı aşkına. "Seri katil olan bir uzaylı hakkında film yapması babam hakkında ne söylüyor? Ya da bir suikastçı? Bunları yaptığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Anne tsked. "Ben senin annenim. Bu adamları tanışmadığım için üzülebilirim. Ve o bir İskoç. İskoçlar dünyevidir. Sofistike değiller."

"Doğru değil. Özellikle de Kuzey hakkında." Beni kızdırmasına izin vermemeye çalıştım. "Her neyse, nasılsın?"

"Kızlarımdan biri yanımda olmaktansa ülkenin öbür ucuna kaçmayı tercih etti, diğeri de bir İskoçla hayat kurmak için okyanusu aştı."

Tedirginliğim yatışmıştı. "Bir: Allegra ülkenin en iyi okullarından birine gidiyor, senden kaçmıyor." Bu aslında seninle ilgili değil anne! "İki: Kendime bir kariyer yapmak için okyanusu aştım. Kuzey sadece iki yıl sonra gelen mutlu bir ikramiye oldu."

"Peki ya baban? Ya ben? Bize yakın olmak istemiyor musun?"

Onunla tekrar bu yola girmeyecektim. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Senin ve babamın kendi hayatları var. Bizim de kendi hayatımız var. Birbirimize zaman ayırıyoruz. Aileler böyle çalışır."

"Beni küçümseme, Aria." Anne kibirle burnunu çekti. "Her neyse, bu Kuzey denen kişi hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Başlangıç olarak, Kuzey nasıl bir isim?"

"Annem bana Kuzey Yıldızı'nın adını verdiklerini söyledi çünkü bulmaları gereken tek şeyin ben olduğumu biliyorlarmış."

onların yolu. Onları doğru yolda bir araya getirdim. Ben onların gerçek kuzeyiydim."

Bu anıyı hatırlayınca göğsümde bir sızı hissettim. "Güzel bir isim," diye cevap verdim boşuk bir sesle. "Kuzey güzel bir isim."

"Hmm. Ondan çok hoşlanıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Eğer durum buysa, kendine daha iyi bakmalısın, coccolona. İlişki geçmişine baktım ve çok güzel kadınlarla çıkmış. Sonuncusu bir pop yıldızıydı. İnternetteki resimlerin, coccolona... Biraz kilo vermelisin. Arkadaşımın kullandığı diyet planı hakkında gönderdiğim linki almadın mı? Harikalar yarattığını söylüyor. Düşünüyordum da-"

"Dur!" Beklediğimden daha yüksek sesle, öfkeyle bağırdım.

Aslında bunu söylemeyi hiç beklemiyordum. Ama kelime içimden patladı.

Nefret ettiğim acı, onun aracılığıyla atılabilirdi. "Aria!"

Annem tersledi. "Neyin var senin?" "Ne oldu? ve

Madde ile Ben mi?" I huffed.

Sonunda, o

Görünüşe göre, annemle aramdaki bağıın sonuna gelmiştim. "Neyin var senin? Kuzey beni seviyor. Beni seviyor. Ve bedenimi seviyor. Senin aksine, o beni olduğum gibi seviyor."

"Benden hoşlanmıyor musun?"

"Evet." Tamam. Demek bunu yapıyorduk. Devam ederken ellerim direksiyonun etrafında titriyordu. "North benden aldığın özgüveni geri kazanmama yardımcı oldu. Aynaya bakmaktan bu kadar uzun süre nefret etmemin nedeninin kısmen sen olduğunu biliyor musun? Yıllar boyunca kilom hakkında yaptığın her yorumun kendime olan saygımı yavaş yavaş yok ettiğini? Bana sevinebilir olmadığımı, bende bir sorun olduğunu hissettirdin. Telefonlarından neden kaçtığımı bilmek ister misin, anne? Çünkü kim sürekli kendisini değiştirmeye çalışan birine katlanmak ister ki? Kimin kalbi kendi annesinden gelen bu tür bir acıya dayanabilir ki? Ben senin için olduğum gibi sevinebilir değil miyim? Beni sevmen için düzeltilmem mi gerekiyor?"

Telefonun ucunda beni sessizlik karşıladı.

Sonra bir sustu ve sessiz bir şekilde, "Hayır, coccolona, tabii ki hayır." dedi.

"Ve şu. Bana öyle deme. Annenin sana sevimli anlamına gelen bir evcil hayvan ismi vermesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Allegra'ya hazinem diyorsun. Ben de sevimli biriyim. Bize 'gurur duyduğun kız' ve 'şişman olan' isimlerini de verebilirdin."

"Ah, Aria," diye inledi. "Niyetimin bu olmadığını biliyorsun. Hem de hiç. Sen benim coccolona'msın çünkü çok sevimli bir bebektin. Hepsi bu. Söz veriyorum."

"Vücudumu küçümsedikten ve erkeğimi elimde tutmak için kilo vermemi söyledikten sonra buna inanmakta zorlanıyorum."

O kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki telefonu kapattığını sandım. Ama birden titreyerek nefes verdi. "Baban haklıydı. Bana anlatmaya çalıştı. Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Mutlu olmana yardım ettiğimi sanıyordum. Sadece senin mutlu olmanı istedim. Ama beni mutlu eden şeyi sana yükledim. Ben kibirli bir kadını, Tesoro. Bunu kendimden biliyorum. Bu gurur duyduğum bir şey değil ama her zaman kim olduğuma sahip çıkacağıma söz verdim. Vücudumla ilgili takıntımı sana yükledim ve özür dilerim. Sana sevilmediğini hissettirmek gibi bir niyetim asla olmadı."

Özür karşısında şok olmuş bir şekilde sustum. "Tesoro?"

"İşlem yapıyorum," diye cevap verdim sessizce. "Açıkçası bunun bir tartışmaya dönüşmesini bekliyordum."

"İlk içgüdüm size bağırıp telefonu kapatmaktı... ama daha iyi olmaya çalışıyorum. Ben mükemmel bir insan ya da ebeveyn değilim. Bunu biliyorum. Ama daha ilgili olmaya ve dinlemeye çalışıyorum."

"Tamam." Onun alışılmadık makullüğü beni cesaretlendirdi. "Bunun için minnettarız anne. Ama biraz daha gerçeği duymak isterseniz, size söyleyeceğim başka bir şey var."

Nefesini içine çekti. "Pekala."

"Allegra ve ben artık çocuk değiliz. Yetişkin hayatlarımız

var. Verecek kararlarımız var. Bazen bunu kabul etmek zorundasınız.

verdiğimiz kararlar seninle ilgili olmayacak... ama bu seni sevmediğimiz anlamına gelmiyor. Çünkü seni seviyoruz."

Tekrar sustu ve sözlerinin titremesinden ağladığını anladım. "Tamam. Bu şekilde görmeye çalışacağım. Ben sadece... Sizinle daha fazla zaman geçirmek istiyorum kızlar. Deniyorum." Belli ki hâlâ anlamadığı şey, artık çok geç olduğu değildi, ama onun kendi hayatına bizimkinden daha fazla öncelik verdiği gibi, bizim de öncelik vermemiz gereken kendi hayatlarımız vardı.

"Hepimiz deneyeceğiz." Sonunda diplomaside karar kıldım.

"Sì. Deneyeceğiz. Ve artık coccolona ya da kilon hakkında yorum yok. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum, Aria. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Göğsümde bir sızı alevlendi. "Ben de seni seviyorum anne." İyi günde kötü günde.

Ben şehre varana kadar sohbet ettik. Annemin yakında Ardnoch'a gelme sözüyle telefonu kapattıktan sonra kendimi çok daha hafiflemiş hissettim. Annemle ilişkim hiçbir zaman mükemmel olmayacaktı ama sonunda ona karşı koymuştum ve dünyanın sonu gelmemiştir.

Her şey hakkında şok edici bir şekilde pişmanlık duyuyordu. Bunca zaman ona geri çekilmesini söylemekten korkmuştum.

Söyledikleri doğrudu. Bir şeyden korkmak çoğu zaman o şeyin kendisinden daha kötüdür. Şimdi tek yapmam gereken, vücudum hakkında yorum yapmayacağına dair verdiği sözü tutmasını ummaktı.

Tam park yerine yaklaşmıştım ki telefonum tekrar çaldı. Walker'ın adını görünce hemen cevap verdim.

"Aria, neredesin?"

Walker'ın ilk adımı kullanmış olması beni alarma geçirdi. Gerildim. "Inverness'teki avukatlık bürosuna uğramak üzereydin. Neden?"

"Arkanızı dönün ve araziye geri dönün. Arabadan çıkma."

"Neden? Neler oluyor?" Bir sonraki kavşakta farklı bir şeride geçtim, böylece kendi etrafımda dönebilecektim.

"North otelinde bir mektup daha aldı ve bunları gönderen her kimse şu anda odasında onunla birlikte. Otel güvenliği ona doğru gidiyor. Ama son mektupta senin de adın geçiyordu, bu yüzden sana malikanede ihtiyaım var."

Korku avularımı kaygan terle kapladı. "North'u tehdit eden kişi otel odasında mı? şu anda mı?"

"Evet, ama güvenlik yolda. Sadece eve gel. Daha fazlasını öğrendiğimde haber veririm."

"Walker-" Sesim titriyordu. "Lütfen ona bir şey olmasına izin verme."

"O iyi olacak."

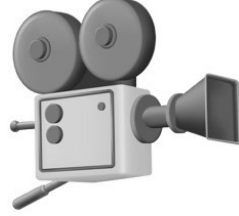
İyi olmak zorundaydı. North iyi olmalıydı. "Sanırım hasta olacağım."

"Nefes al," diye ikna etti Walker. "Sadece nefes al ve ver." "İyi olsa iyi olur," diye mırıldandım, gözyaşlarım Boğaz. Eğer North'a bir şey olursa, bunun beni sonsuza dek değiştireceğini fark ettim.

Beni çoktan sonsuza dek değiştirmişti.

Thirty-One

KUZEY

BOdayı geçip önünde durduğumda Arbara'nın gözleri kısıldı. "Kim olduğumu biliyor musun?"

"Sen Darren'ın annesisin." Ne yapacağımı bilemeden ellerimi ceplerime soktum. Her zaman ufak tefek bir kadın olmuştu ve çocukluğumuzda bile yüzünde zor bir yaşamı çağrıştıran kaba bir sakarlık vardı. Şimdi daha da kötüydü, cildi kırışıklıklarla doluydu. Yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. Saçları seyrelemiş ve atkuyruğu şeklinde toplanmıştı, kafa derisi başının her yerinde yamalar halinde görünüyordu. Hizmetçi üniforması giymişti, süitime kadar nasıl gelebildiğini anladım.

"Mektupları sen gönderiyordun."

"Evet." Nefreti gözeneklerinden sızıyordu.

"Neden?"

"Seni becermek için."

"Beni takip mi ediyordun? Nerede yaşadığımı mı öğrendin?"

Başını salladı. "Hikayeyi basına sızdırdım ve sonunda hak ettiğinizi aldığınızı düşündüm. Hatta mutsuz olduğundan emin olmak için Ardnach'ta bile kaldım. Ama sonra biri Darren'la ilgili o yalan videoyu internette yayınladı ve sen de kariyerini geri kazanmaya başladın."

İçimde kaynayan öfkeyle kaskatı kesildim. "O Defender'ı bana ve Aria'ya sen mi sürdün?"

Barbara çenesini kaldırdı. "Evet."

"Aria'yı öldürebilirdin," diye öfkelen dim.

"Evet, sen de yıllardır acı çektiğim gibi acı çekersin!" diye öyle keskin bir çığlık attı ki irkildim. "Seni televizyonda gördüğümde inanamadım. Annemi kaçıran delikanlı, sadece hayatını yaşamakla kalmıyor, aynı zamanda ünlü de oluyor. Bu ne kadar adil?"

"Darren'ı hapse ben atmadım," dedim ona sakince. "Onun eylemleri yaptı."

Ayağa kalktı, elleri iki yanında kenetlenmişti. "Ma Darren sadece küçük bir çocuktu."

"Ortağınızın çok kötü bir şekilde istismar ettiği Darren, öfkeden başka bir şeye dönüşmedi ve bu öfkeyi başkalarına da bulaştırdı."

Gözleri parladı. "Bu doğru değil."

"Bu doğru." Barbara'nın erkek arkadaşı eve sarhoş geldiğinde Darren'ın dolabında saklandığımı hatırlayınca suçluluk duygum yerini gerçekliğe bıraktı. Barbara oturma odasında televizyon izliyordu. O hiçbir şey yapmazken erkek arkadaşı Darren'ı döverken dehşete düştüğümü hatırladım. Ve sonra ona cinsel tacizde de bulunduğunu fark ettiğimde midem bulandı. Darren'ın dolabında bir beyzbol sopası bulmuş ve onu durdurmak için oradan fırlamıştım. Arkadaşıma yardım etmiş olmamın bir önemi yoktu. Onun utancını görmüştüm. Darren o andan itibaren kötülükleri arttıkça kötüye gitti ve arkadaşlığımız parçalandı.

Suçlu ben değildim. Gil MacDonald'ın ölümüne yol açan olaylar o geceden çok önce başlamıştı. "Biliyordun, değil mi? Darren'a ne yaptığını biliyordun ve bunu durdurmadın."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Küçük delikanlımı hapse attığın için seninle yüzleşmek için buradayım. Ona ihanet ettin ve senin yüzünden hapishanede öldü."

"Ona ihanet ettim," diye itiraf ettim. "Ona ihanet ettim çünkü en korkunç şekilde öldürülen masum bir adam için yapılması gereken doğru şey buydu."

Barbara'nın dudakları öfkesinden titriyordu.

Ama devam ettim, "Ama sen de benden çok önce Darren'a ihanet ettin. Onu korumuş olsaydın o gece orada olmazdık bile."

"Ahhhh!" diye bağırdı, ceketinin iç cebinden bir bıçak çıkarıp bana doğru fırlatırken yüzü buruşmuş ve benek benek olmuştu.

Silahı fark edip geriye yaslanmak için sadece bir saniyem vardı ve bıçağı savuşturmak için elimi kaldırdım. Avucumun ortasında, beni kestiği yerde bir acı parladı ama bunu düşünecek zamanım olmadı çünkü bana tekrar sapladı. Ayaklarımı bulmaya çalışırken öfkeyle savurduğu bıçak darbelerinden kaçarak tökezledim.

"Delikanlımı öldürdün!" diye tekrar tekrar bağırdı, kelimeleri çatlıyor ve boğuklaşıyordu. Öfkesine yenik düşerek çok fazla güçle hamle yaptı ve ayağını kaybetti, bu da benim onu atlatıp bileğini tutmama yetti. Bir kadını incitmek her şeye aykırıydı ama Barbara Benny gitmişti. İçindeki tek şey, bana yanlış yönlendirdiği felç edici kendinden nefretti.

Bileğini geri çektim ve acı dolu bir feryatla bıçağı düşürdü.

Sonra birden güvenlik odaya girdi ve onu benden uzaklaştırdı.

"İyi misiniz efendim?" diye sordu siyah takım elbiseli bir adam, meslektaşları Barbara Benny'yi kelepçelerken yüzünde soğukkanlı bir profesyonellik vardı.

"Bir doktora ihtiyacım var." Elimden fışkıran kanı işaret ettim. "Ama onun dışında iyiyim." Ve olanlara rağmen iyi olduğumu fark ettim.

"Çocukken peşinden gelmeliydim! Seni götürdüklerinde!" Barbara ağladı. "Seni o zaman bitirmeliydim!"

Barbara'nın bana yaptığı her şey, kendi suçluluğuyla yüzleşmek zorunda kalmamak içindi. Bunca yıl Gil'in ve Darren'ın başına gelenlerin benim hatam olduğuna inanmışım. Bunu durdurmak için daha iyisini yapabilirdim. Ama ben sadece bir çocuktum. Ve denemişim.

Barbara arkasına yaslanıp bir canavarın oğlunu yok etmesine izin vermişti. Benim hatam değildi.

Sonunda suçluluk duygusundan kurtulduğumda ıstırap ve rahatlama boğazımı düğümledi.

Otuz İKİ

ARIA

| seti ziyaret etmek için kötü bir gündü.

North... şey, uyarmak doğru kelime değildi ama dün gece bana rol arkadaşı Eden'la aralarında bir aşk sahnesi çektiklerini söylemişti. Fransız oyuncu tanıştığımız andan itibaren beni kızdırmıştı çünkü North'la yüzüme karşı flört etmişti. North'un kararsızlığı sinirlerimi yatıştırmıştı ama sanırım onları öpüşürken izlemenin beni ne kadar rahatsız edeceğini hafife almıştım.

Aslında, sessizce uzaklaşıp kendimi North'un karavanına bırakmadan önce onun diğer kadınla öpüşmesini izlemeye iki saniye dayanabildim. Kadının yüzünü kavrayışını görmek bile, tıpkı beni öptüğünde benimkini kavradığı gibi, göğsümü yarmaya yetmişti.

Haziran ayıydı. Film Roma'ya taşınmıştı ve şehirde araba kovalamacası gerektirmeyen birkaç sahne Cinecittà Stüdyoları'nda çekiliyordu. Haziran İtalya'nın en sıcak ayı olmamasına rağmen, dışarısı kavurucuydu ve North'un karavanındaki klima ünitesi için minnettardım.

Ama sessizlikte değil. Sessizlikte, onun dudaklarını onun dudaklarında düşünecek zamanım vardı. Elleri göğsünden aşağı iniyor, kıcını kavırıyordu.

Daha önce aktörlerle çıkmıştım.

İşi anladım.

Aktörlerin diğer aktörlerle romantik sahneleri vardı. Çoğu zaman hiçbir anlamı olmazdı. Gerçi Preston ve rol arkadaşı için bir anlamı vardı. Ancak North'un bunu bana asla yapmayacağını biliyordum. Bu yüzden sahiplenme duygum beni şok etti. Bunun aldatılmanın bir ürünü mü yoksa sadece North olduğu için mi olduğunu bilmiyordum.

Barbara Benny'nin saldırısından beri daha da yakınlaşmıştık. North'un avucuna dikiş atılması gerekiyordu ama onun dışında iyiydi. Olaydan iki gün sonra Ardnoch'a dönmek zorunda kalmış olsam da duygusal olarak hiç bu kadar yakın olmamıştık. Barbara hapis cezasıyla karşı karşıyaydı. Defender ile bize saldırdığını ve tehdit mektuplarını gönderdiğini itiraf etmişti. North'un otel odasına gelerek onu öldürebileceğini gerçekten düşünüp düşünmediğini ikimiz de bilmiyorduk. Ancak North'un onun saplantısı haline geldiği ve muhtemelen her zaman öfke dolu bir yüzleşmeye yol açacağı açıktı.

Bunu arkamızda bırakmaya karar vermiştik. North'un üzerindeki tehdit kalkmıştı ve onda bir değişiklik olduğunu fark etmiştim. Bana Barbara'yı görmenin, oğlunu şekillendiren olaydaki suçunu hatırlamanın onu büyük bir suçluluk duygusundan kurtardığını itiraf etti. Ve ben de ondaki bu hafifliği görebiliyordum.

Uzun mesafeli bir ilişkinin zorluklarını aşarak yeniden bir ritim bulduk ve bence bunu iyi yaptık.

Baş etmek zorunda kaldığı her şeye ve ne kadar meşgul olduğuna rağmen, North için bir öncelik olmadığımı hiç hissetmedim. Sabah erken saatlerde attığı mesajlar ve gece geç saatlerde yaptığı telefon görüşmeleri bana düşündüğü ilk ve son şeyin ben olduğumu hissettirdi. Her gün.

Ona olan güvenim artıyordu.

Peki... bu aptal aşk sahnesini neden bu kadar kıskanıyordum? Bunun beni etkilediğini görmesine izin veremezdim çünkü bu North'un işiydi. Kariyeri onun için çok önemliydi ve o işini yapmaya çalışırken benim güvensizliklerimin onun kafasına girmesine izin veremezdim.

Kararımı verdim, karavanının serin iç kısmından ayrıldım ve sete geri döndüm çünkü sahneyi bitirdiğinde beni bulamamasını istemiyordum. Neyse ki orada olmamamın bir sorun teşkil etmediğini fark ettim çünkü North ve Eden'in karakterlerinin seviştiği sahne için seti kapatmışlardı. Kamera ekibinden biri bana içeride sadece küçük bir ekibin ve bir mahremiyet koordinatörünün kaldığını söyledi.

Yine de sahenin bitmesini sabırsızlıkla bekledim. Sonunda ses sahnesinin kapıları açıldığında, ekip üyelerini içeri kadar takip ettim. Eden'in setten bornozla çıktığını görünce içimdeki düğümü görmezden geldim. North'un üzerinde boxer külottan başka bir şey yoktu ve omuz silkerek bir pantolon giymişti. Atletik yapısı bu filmin çekimleri sırasında iyice belirginleşmişti, zaten geniş olan omuzları şimdi dar beline karşı etkileyici bir şekilde abartılmıştı. Gömleğini çekerken sırtındaki kaslar dalgalanıyordu ve Eden Gabriel'in büyük olasılıkla sahneleri sırasında ellerinin altında bu kasların hareket ettiğini hissetmiş olduğu gerçeğine odaklanmamaya karar verdim. Gerçekten denedim. Ama denediğimde, onun fiziksel olarak ne kadar mükemmel olduğunu ve North onun üzerinde hareket ettiğinde karnının muhtemelen nasıl sallanmadığını düşünmeye devam ettim.

Bir endişe dalgası beni ele geçirmekle tehdit ederken gözlerimi kapattım ve ayaklarıma baktım.

Sikeyim.

Kendime gelmem

gerekiyordu. Ne oluyor

be?

Kendimi odaklanmaya zorlayarak birkaç sakinleştirici nefes aldım ve yukarı baktım. North, Blake ile birkaç saniye konuşmuş, söylediği bir şeyi başıyla onaylamıştı.

Blake onun kolunu okşadı ve sonra seslendi, "Öğle yemeği için mola! Otuz dakika içinde burada ol!"

Kuzey beni bulana kadar mürettebatı taradı ve sonra bana doğru yürüdü. Kararlı ifadesi karşısında kaşlarım havaya kalktı ve küçük bir şaşkınlık nefesi verdim.

Beni kendine doğru çekti ve kaybolacakmışım gibi sarıldı.

İlk başta kucaklamayı memnuniyetle karşıladım ama bana sarıldığı süre uzadıkça endişe de içime sızmaya başladı. Geri çekilerek Kuzey'in gözlerine baktım ve gözlerinde korku ve pişmanlık gördüm. "Sorun nedir?"

Eliyle enseme kavradı ve alnını alnıma yasladı. Kısık sesle "Özür dilerim" diye fısıldadı.

"North... rol yapıyorsun. Bunu biliyorum."

İsteksizce başını salladı ama hüznle sırttı. "Eğer sen olsaydın... öpüşmek, başka bir erkeğe dokunmak... bundan nefret ederdim. Yapabilir miyim bilmiyorum."

Bu itiraf kendimi milyonlarca kez daha iyi hissetmemi sağladı. Ellerimi göğsüne koyarak gülümsedim. "Evet, yapabilirsin. Çünkü bana güveniyorsun. Benim sana güvendiğim gibi."

"Kuzey!" Eden'in sesi erkek arkadaşımın cevabını durdurdu ve döndüğümüzde onu kot pantolon ve tişört giymiş bir halde yaklaşıırken bulduk.

Bir an yaşadığımızı herkes görebilirdi ama Eden Gabriel'in gözü sadece benim adamımdaydı. Parmaklarım gömleğinin içine kıvrıldı ve elinin kolumda yaptığı yatıştırıcı hareketlerden gerginliğimi hissettiğini anladım.

Eden, Galyalı çapkınlığıyla North'a doğru süzüldü ve parmağının ucunu onun kolunda gezdirdi. "İyi gitti, değil mi?"

Kuzey bana biraz daha yaklaştı. "Evet."

Verdiği tek kelimelik yanıt karşısında dudaklarım birbirine yapıştı. Etkilenmemiş görünüyordu, bakışlarını vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdirirken başını eğdi.

Görünüşe göre artık

var.

Eden şimdi onun omzunu okşuyordu ve ben elini koparmak üzereydim. "Bu sahneler genelde çok garip olur ama sen onları çok kolaylaştırdın. Yatak odasında birlikte doğamız, değil mi?"

Benimle dalga mı geçiyordu?

"Eden, bir kez bile yüzüne bakmadığın kız arkadaşımın koluna girmiş duruyorum ve kasıtlı olarak

Kışkırtmak için değil," dedi North sakın ama gerçekçi bir şekilde. "ekim yapmadığımız zamanlarda bana dokunmazsan sevinirim. Tamam mı?"

Duyduklarına inanamıyormuş gibi çenesi açıldı ve açıkçası ben de şaşırdım. Tanıdığım çoğu erkek, en iyileri bile, hayatları buna bağlıymış gibi yüzleşmekten kaçınırdı. Lisede harika bir erkek arkadaş olan Montana bile başka bir kız ona asıldığında sinirlenir ve tepkisizleşirdi. Bu beni üzüyordu. Neden erkek gibi davranıp "Benim bir kız arkadaşım var, bunu yapma" diyemiyordu? Neden biliyor musunuz? Çünkü ilgiden hoşlanıyordu.

Ama Kuzey?

Kuzey Avcısı'nın tek boynuzlu bir at olduğunu öğrenmeye geliyordum. "Ben, uh..." Eden, ilk defa rahatsız görünüyordu ve Gözleri aramızda gezinirken emin değildi. "Uygunsuz davranmak istememiştim. Eğer ayakkabı diğer ayağımda olsaydı ..." Telaşla elini salladı. "Bir daha olmayacak." Eden omuz silkti ve uzaklaştı.

North ona seslenene kadar Eden'in kaç kez partnerinin önünde biriyle flört ettiğini merak ediyordum. Kimse ona hayır demediği için miydi bu?

Kuzey bana döndü ve yüz ifadem karşısında kaşlarını kaldırdı. "Bu bakış da ne?"

Parmaklarımı gömleğinin içine soktum. "Bu 'erkek arkadaşım beni çok ıslattı, onunla ilgilenmesi gerekecek' bakışı."

Gözleri parladı ve bir saniye sonra, beni setten karavanına doğru çekerken ellerim sıkıca onun ellerindeydi. İçimden kahkahalar patlamak üzereydi ve beni nazikçe üç kısa merdivenden yukarı ittiğinde patladı. İçeride North beni döndürdü, tökezleyerek duvara çarptığımızda ağız benimkine yapıştı. Duvardan bir şey düştü ve ayaklarımıza çarptı ama ikimiz de dikkat etmiyorduk.

Sıcak, sert ellerini dış kalalarımnda hissettim, tenime dokunarak eteğimi belime kadar ittiler. Bir an

North neredeyse hayvani bir homurtu çıkararak ellerini iç çamaşırımın kumaşına doladı ve çekiştirdi, iç çamaşırımın vücudumdan ayrılma sesi ve bacaklarımın arasındaki ani hava aramızdaki sıcaklığı yanıcı bir seviyeye çıkardı. Az önce iç çamaşırımı yırtmıştı. Karnımdaki derin bir çekiş beni arzuyla inletti.

İkimiz de kot pantolonunun kapağına uzanırken dudaklarımız ısırma, ısırma, yalama öpücükleriyle çarpıştı. Pantolonunu ve boxer'ını ayak bileklerine kadar indirip sikini serbest bıraktı ve ben de arka cebinden cüzdanını çıkarıp bir prezervatif almasını izledim. Prezervatifi gergin uyarılmışlığına sararken, beklentiyle dudaklarımı yaladım. Kimse North gibi hissetmemişti. Hiç kimse hissetmeyecekti.

"Sert istiyorum," diye yalvardım, bacaklarımın arasındaki damlama zaten heyecanlı olan halimi daha da güçlendiriyordu.

"Sana istediğin şekilde vereceğim," diye güvence verdi North, sesi vaatlerle doluydu. Ve söz verdi. Bacaklarımı kavrayıp araladığında ve içime girdiğinde nefesim kesildi.

"Kuzey!" Zevk dolu bir şokla haykırdım, zonklayan sıcaklığı beni eziyordu. Her duygu, düşünce, tüm odağım içimdeki kalınlık hissindeydi ve vücudum uyum sağlamaya ve rahatlamaya çalışırken nefes almak için mücadele ettim. Sanki bütün sinirlerim iltihaplanmıştı ve aramızdaki ufacık bir kayma, hemen daha fazlasını aradığım lezzetli bir gerilime yol açtı.

Ancak Kuzey, gözlerimin içine büyük bir sevgi ve özlemle bakarken ağır ağır nefes alarak bana karşı hareketsiz durdu.

Ve bir parça tatmin olmuş sahiplenme.

Kalçalarımı ona doğru ittim ve kalçalarımındaki tutuşu neredeyse morarmaya başladı.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım. Kontrolünü kaybetti.

Kuzey beni yukarı çekerken ne kadar ağır olduğumu ya da bunun garip olup olmadığını düşünmedim. Bacaklarımı onun etrafına sardım. Sıkı tutarak, bizi dövdükçe heyecandan nefes nefese kaldım.

Duvara dayadı, sertçe içime soktu, dar kanalıma girip çıktı. Beni duvara vurdukça karavan onun tahrik gücüyle sarsılıyordu ve ben her saniyesine bayılıyordum.

Başparmağının klitorisime bastırıldığını hissettim ve patladım, salıverilme çılgılığım North'unkini tetikledi. Başını geriye attı, gözleri üzerimdeydi, doruk sesini bastırmak için dişlerini sıkarken kasları gerilmişti ve salıverilmesiyle birlikte zonklarken iç kaslarım onun etrafında sıkıştı.

Kuzey bana yaslandı, dudakları omzumda, göğsü göğsümdeydi, kollarım hâlâ ona kilitliydi. Başını çevirdi ve boynumu öptü.

"Şaka yapmıyordun." Aksanı bazen olduğu gibi şehvetle kalınlaşmıştı. "Sırılsıklam olmuştun prenses."

Sıcak ağzı boğazıma çarptı ve inledi. Kulağıma doğru ıslak öpücükler kondururken dilini hissettiğimde ürperdim. Sonra Kuzey fısıldadı, sesi kısık, neredeyse çaresiz, "Seni çok seviyorum."

Sevinç, korku, hayranlık, özlem, rahatlama, endişe. Kollarımı ona sımsıkı sarıp başının tepesini öperken hepsini hissettim. Ağzımı açmaya çalıştım. Kelimeleri geri söylemek için... ama gelmiyorlardı.

Bunun pek bir anlamı yoktu çünkü diğerlerinden daha fazla hissettiğim tek duygu aşktı.

North'u severdim.

Neden söyleyemedim?

Gözlerim yaşardı. Özellikle de onlara bakmak için başını kaldırdığında. Hayal kırıklığını hissettim ve gördüm. Ama zayıflığım için beni kınamadı. Bunun yerine beni öylesine şefkatle öptü ki, bu beni daha da kötü hissettirdi.

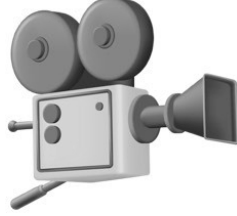
Kırılmış mıydım?

Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

Çünkü bunu North'a söyleyemezsem... bir daha söylemem için hiçbir umut yoktu.

OTUZ Üç

KUZEY

Walker, Sloane'a fırın açılışında evlenme teklif etti. O da evet dedi!

T Bir şişe su içerken Aria'dan gelen mesaj beni gülümsetti. Blake, rol arkadaşlarım arasında bir sahne çekiyordu. dinlenme . ve Gün, ve I oldu zevk almak kesinti süresi muhteşem Como Gölü'ne bakmaktadır. Ben cevap verirken sıcak güneş sırtıma vuruyordu.

Onlar adına sevindim. Walk'a mesaj atmam gerekecek.

Walker'ın Sloane'a pastanesinin büyük açılışında evlenme teklif etmesi beni şaşırtmadı. Aria geçen hafta sonu bana evlenme teklifinin hazır olduğunu düşündüğünü söyledi.

Monroe bu akşam onlar için doğaçlama bir nişan yemeği düzenliyor. Görüşmemizi kaçırabilirim.

İçim burkuldu. Gece görüşmemizi kaçıracağı için değil, onunla birlikte gitmeyi dilediğim için. Bir arkadaşın nişan yemeği kulağa çift olarak yapılması gereken bir şeymiş gibi geliyordu. Böyle şeyler beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Tanrı aşkına, çekim programları yüzünden kız arkadaşlarımın doğum günlerini bile kaçırmıştım.

Aradaki fark, Aria'nın benim evim olmasıydı ve birlikte Ardnoch'ta kendimize bir yer yaptığımızı hissediyordum,

Her zaman orada olamasam bile. Bırakmak istemedim.
-Oyunculuğu çok seviyordum. Ama Aria ile hayattaki olayları kaçırdığımın bu kadar farkında olmaya alışmam biraz zaman alacaktı.

Belki beni sevdiğini söyleseydi, bu kadar rahatsız olmazdım.

Sabırlı olmaya çalışıyordum ama lanet olsun, her söylediğimde ve o karşılık vermediğinde canımı yakıyordu.

İç çekerek parmaklarım telefonumun ekranında gezindi.

Sorun değil. Keyfinize bakın. Sonra konuşuruz.

Yarın son mekan çekimlerimiz için Japonya'ya uçuyoruz. Aria'nın ziyarete gelmesi için çok uzaktı, bu yüzden onu bir ay boyunca şahsen göremeyecektim. Onca zaman ayrı kalmanın üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyordum, özellikle de aramızdaki şeylerin tam olarak oturmadığını hissederken.

Aria bana bir öpücük emojisi gönderdi. Ben de sırtım göle dönük ve Tremezzo manzaralı bir selfie çekip ona gönderdim.

Birkaç saniye sonra cevap verdi,

Şimdi tahrik oldum ve bu konuda bir şey yapmak için burada değilsin. Teşekkürler. Pislik.

Bir kahkaha attım ve cevap yazdım,

Bir şey değil, güzelim.

Hâlâ gülümseyerek duvara yaslandım ve suyun üzerinde elmas gibi parlayan güneşe baktım. Kahretsin, onu özlemiştim. Bir süre orada durdum ve bulunduğum yerin destansı güzelliğinin tadını çıkardım. Bugünün geri kalanında bana ihtiyaçları yoktu, bu da Tokyo'ya kadar tekrar kamerada olmayacağım anlamına geliyordu, bu yüzden karnım homurdandığında kendimi çıkarmaya karar verdim.

Terra-cottas, pembeler ve sarılardan oluşan kırmızı kiremit çatılı binalar arasında dağları saran dar patikalardan yukarı doğru yürüdüm. Çiçekler ve yemyeşil

Dükkân kapılarından sarkan eski moda lambalar ile ferforje demir dekoratif balkonlarda bitki örtüsü çiçek açmıştı. Sakinleri çekim yaptığımızı bilmesine ve etrafta çok sayıda turist olmasına rağmen kimse bana bakmadı bile. Bu harikaydı. Bir kez olsun kendimi neredeyse normal hissettim.

Dükkânlar arasında seçim yapabileceğim birkaç trattoria vardı ve kabaklı makarna sipariş etmek için en yakın olanın serin gölgesine girdim.

Huzur içinde yemeğimi yerken, normalliğin ve yalnızlığın tadını çıkarırken, Aria olduğunu düşünmeseydim cebimdeki telefonumun vızıltısından rahatsız olurdum.

Değildi.

Mesaj reklamcımdan gelmişti.

Bu fotoğraflar bir saat önce yayına girdi ve şimdiden internetin her yerinde. Benim tavsiyem görmezden gelmeniz ve sosyal medya hesaplarınızda herhangi bir açıklama yapmamanız. Aria'ya da aynısını yapmasını tavsiye ederim.

Şimdi ne olacak? Bağlantıya tıkladım ve bir dizi küfür savurdum. Kalbim küt küt atarken bir dedikodu sitesindeki resimlere ve makaleye göz gezdirdim. Başlıkta **"AŞK SIÇANI MI?" yazıyordu. KING'S VALLEY OYUNCUSU ROL ARKADAŞINI ALDATIYOR MU?**

Sikeyim.

Birisi dün gece Como'daki restoranda Eden ve benim fotoğraflarımızı çekmişti. Üç rol arkadaşımız, Blake ve yapımcı Garry ile birlikte yemek yedik. Ama bir noktada, Aria'dan gelen bir telefona cevap vermek için masamızdan ayrıldım ve telefonu kapattıktan sonra Eden yaklaştı. Ona geri çekilmesini söyledikten sonra Eden bu konuda rahat davranmaya başladı. Artık her fırsatta benimle flört etmiyordu, komik ve iyi bir arkadaştı. Beni bir konuda güldürmüştü ve bana gülümserken koluma dokunduğunu fark etmemiştim bile. Başka bir fotoğrafta, restorandaki müziğin gürültüsünden ne dediğini duymak için eğiliyordum ve sanki

kulağıma fısıldıyordu. Ona dokunmamıştım ama kameranın çektiği açıdan elim kalçasında olabilirmiş gibi görünüyordu.

Siktir, siktir, siktir.

Herhangi bir aptal bunun beni aldattığıma dair bir kanıt olmadığını görebilirdi, ancak bu ima paniğe kapılmam için yeterliydi. Bu saçmalık olsa bile, yine de bizi küçük düşürmeyi amaçlıyordu. Aria'yı küçük düşürmek için.

Ellerim titreyerek, Aria'yı aradım ve ona haber verdim. Konuşmak için.

Direkt sesli mesaja gitmiş.

Makaleyi çoktan görmüş olabilir mi?

Onun bu resimleri göreceği ve eski sevgilileriyle yaşadıklarının dönüp dolaşıp bizi vuracağı düşüncesiyle çılgına dönerek hemen sete koştum.

Blake'i kenara çekerek evde acil bir durum olduğunu ve onlarla Tokyo'da buluşacağımı söyledim.

Blake küfretti. "Tanrı aşkına, yine mi acil durum?"

Ona sertçe baktım, patronum olmasına rağmen durumu daha fazla açacak havada değildim. "Tokyo'ya zamanında varacağım," diye yemin ettim.

"Tamam." Bana el salladı. "Seni bu konuda tutuyorum." Başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım.

İLK olarak, Como Gölü'nden havalimanına kadar olan helter-skelter yolculuğuna katlanmak zorunda kaldım. Şoförüne bir an önce oraya varmam gerektiğini söyledim ve o da beni çok ciddiye aldı. Gerçek hayattaki bir Mario Kart oyununda gibiydim. Bir perspektife oturtmak gerekirse, Bellagio'dan Malpensa Havaalanı'na gitmek normalde bir saat kırk dakika sürerken, o bizi bir saatte oraya ulaştırdı.

Acelesi ve heyecanı için ona büyük bir bahşış verdim. Ölme korkusu beni kesinlikle kaybetme korkumdan uzak tuttu.

Aptalca, yanıltıcı fotoğraflar ve yanlış söylentiler yüzünden Aria. Bu panik havaalanında yatıştı. Neyse ki bir saat sonra kalkacak bir uçağa zamanında yetiştim. Ne yazık ki Inverness'e direkt uçuş yoktu. Edinburgh'a uçmam ve oradan da özel bir uçakla

Oradan da Inverness'e.

Gün boyunca Aria'yı aramaya çalıştım ama telefonu açmadı ve ben hem sinirleniyor hem de korkuyordum. Böyle bir şey olduğunda bir insanı öylece susturamazdınız. Yine de ona her kızdığım da kendime geçmişini hatırlatıyordum. Ona nasıl davranıldığını ve kendisinin geçici olduğuna, kolayca bir kenara atılabileceğine inanmasının ne kadar kolay olduğunu.

Gerekli değil.

Keşke bilseydi. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlamaya çalışıyordum ama sanırım başarısız oluyordum.

Araziye ulaştığımda akşamın geç saatleriydi ve ben bitkin, aç ve bu çılgınca yolculuğun büyük bir zaman kaybı olmadığına inanmamaya çalışıyordum.

Korumalar kimliğimi kontrol etti, malikâneye çağırdı ve sonra taksimin geçmesine izin verdi. Ana girişte beni bir uşak karşıladı. Oradan Aria'nın sahil evine yürümeyi planlıyordum ama şatoya adımımı attığımda, Aria'nın büyük salonda bana doğru yürüdüğünü görünce nabzım hızlandı.

Hâlâ buradaydı, geç saatlere kadar çalışıyordu. Yüz ifadesi temkinli ve şaşkındı.

"Telefonuna cevap vermiyorsun." Öfkeli sesim koridorda yankılandı.

Adımları sendeledi ama toparlandı ve kararlılıkla omuzlarını dikleştirdi. Kâhyaya, "Teşekkür ederim McGill," derken yüzünde ve sesinde emlak müdürünün ifadesi vardı. Bay Hunter'ı ofisimde göreceğim."

Uşak başını salladı ve uzaklaştı, ama benim gözlerim Aria'daydı. "Eee?"

"Ofisim," dedi işaret ederek ve onu büyük salonda takip ederken sabırsızlığımı dizginledim.

Kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve ben onları tutup tekrar kendime çekmek istiyordum. Kulağına ona ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu fısıldamak ve kollarımda teslim olduğunu hissetmek istedim.

Yumruklar sıkılı, ben bunların hiçbirini yapmadım.

Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi davranıyordu ve ben de yüzleşmeye hazırlandım.

Ancak, ofis kapısı arkamdan kapanır kapanmaz, gözleri kocaman açılmış, yüzünde özür dileyen bir ifadeyle döndü. "Aman Tanrım, Kuzey, buraya kadar gelmeni istememiştim. Film ne olacak?"

Biraz sönükleştim. "O gün için işim bitmişti. Çekimlere yeniden başlamak için Perşembe günü Tokyo'da buluşacağız. Neden telefonunu açmadın?"

Aria acı çekiyormuş gibi gözlerini kapadı. "Ben... Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Fotoğrafları gördün."

Gözlerini açtı, gözlerinde parlak bir özür vardı. Suçlama değil. "Ben yaptım."

"Sen... onlara inandın mı?" Kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Hayır!" Ellerini göğsüme koyarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve ben de ellerimi kollarının üst kısmına dolamaktan kendimi alamadım. Onu yakınıma çekmek için. Onu içime çekmek için. "North... Aldatacağına inanmıyordum. Söz veriyorum. Ama... ama bir mucize bir gecede başıma gelmedi. Tamam mı? O fotoğrafları gördüğümde ilk düşündüğüm, neden Eden'ı istemesin ki? Belki de sadece... beni kullanıyordur," diye fısıldadı. Yüz ifadesindeki utancı görebilsem de çok öfkeliydim.

"Seni senin için istediğimi anlaman için ne yapmam gerekiyor?"

Aria irkildi. "Ben... ben hâlâ kafamın içinde onların seslerini duyabiliyorum. Deniyorum ama... onların kazanmasını istemiyorum. Tanrım." O

benden uzaklaşmaya çalıştı ama ona izin vermedim. "Dur!" Gözleri yaşlarla doldu ve göğsümde baskıdan ikiye bölünecekmiş gibi hissettiren bir şey oluştu. "Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Bu ilişki lanet olası bir angarya olmamalı. Senin için çok fazla iş. Sana ne yaptığına bir bak! İtalya'dan buraya sadece beni kontrol etmek için geldin."

Onu biraz salladım. "Beni seviyor musun?"

Yüzü hemen buruştu ve başını sallayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken kalbim boğazıma düğümlendi. Onu hiç böyle görmemiştim. Onu üzgün ve sinirli görmüştüm... ama hiç böyle görmemiştim. Gözlerim yaşardı çünkü onun acısı benim de acımdı ve kollarımı ona sıkıca sardım. "O zaman çalışmaya devam ederiz," diye söz verdim ona kısık sesle.

"Bu senin için çok fazla."

"Benim için neyin çok fazla olduğuna ben karar veririm." Yüzünü kavradım ve yakınına eğildim. Gözleri, gözyaşlarının parıltısıyla daha parlak bir yeşile bürünmüştü. "Senin için dünyanın öbür ucuna bile giderim, Aria Howard. Çünkü sana aşığım."

Parmakları bileklerime dolandı, sesi gözyaşlarıyla titreyerek fısıldadı: "Sana o kadar aşığım ki ödüm kopuyor."

Daha önce hissetmediğim bir rahatlama göğsümdeki baskıyı hafifletti ve alnımı onunkine yasladım. "Bir gün seni korkutmayacak," diye yemin ettim. "Bir gün, nefes almak kadar kolay olacak. Seni sen olduğun için sevdiğime ve karşılığında senin de beni sevmenden başka bir şey istemediğime varlığının her zerresiyle inanana kadar durmayacağım."

Bir şekilde onu buna inandırmanın bir yolunu bulmalıydım.

Otuz DÖRT

ARIA

"O Kay, bir Cumartesi sabahı için çok yorgun görünüyorsun."

Kahve fincanımdan başımı kaldırdığımda küçük kız kardeşim

mutfağa girdi. Güzel ve dinlenmiş görünüyordu ve ona imrendim. "Gece yarısı yattım ama North'la görüntülü konuşmak için dörtte kalktım. Sabah erken saatlerde çekim yapacaklardı ve sonra bir gece sahnesi çekeceklerdi, ancak bir viski şirketiyle promosyon anlaşması imzaladığı ayrı bir çekimi vardı. Yani öğlenle bir arasında bir saati vardı... bu da bizim saatimizle sabah dört."

Allegra mutfakta dolaşp kahve yaparken sırtıttı. "Ve onunla başka bir gün konuşmak için bekleyemedin mi?"

"Bekleyen bizdik." Yanağımı avucuma dayayarak inledim. Göz kapaklarım çok ağırlaşmıştı. "İki hafta önce Tokyo'ya uçtuğundan beri tüm programı dolu. Saat tasarımcısı Horus ile yeni marka ortaklığı başladı. Tokyo'da biraz tanıtım yapmasını istediler. Bir Japon viski şirketi de öyle."

"O oradayken filmin erken tanıtımını mı yapıyorlar?"

Omuz silktim. "Sanırım orada bazı influencer'larla birkaç görüşme yaptığını söyledi. Uzun lafın kısası, o kadar meşgul ki neredeyse hiç konuşmadık." Ve onu çok özlemiştim. Çok özlemiştim.

North'a karşı gerçekten savunmasız olmak çok şey gerektiriyordu ama içten içe bunu ona borçlu olduğumu biliyordum. Bana karşı samimi ve sevgi dolu olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Güvensizliklerim, derinlerde yatan korkularım onun suçu değildi. Onların kazanmasına izin vermemek için daha iyi olmaya çalışıyordum.

Allegra'nın yaz tatili için Highlands'e gelmesi harika bir dikkat dağıtıcıydı. Annem bir hafta içinde gelecekti ve babam da bizimle bir ay geçirmek için programına ara vermişti. Yıllar sonra ilk kez hepimiz aynı evde olacaktık ve ben bunu dört gözle bekliyordum. Dürüst konuşmamızdan bu yana annem vücudum hakkında tek bir aşağılayıcı yorum yapmamıştı ve artık onun telefonlarına daha çok cevap veriyordum. Hâlâ Allegra'nın onunla vakit geçirmek istememesinden şikâyet etmeyi seviyordu ama genel olarak ilişkimiz daha sağlıklı görünüyordu.

"Düşünüyordum da, beş milyon kahve daha içtikten sonra, belki bugün Aberdeen'e bir gezi yapabiliriz. Biraz Doğu Yakası üniversite gardırobu alışverişi yaparız?"

Allegra yanımdaki kahvaltı köşesine kayarken kaşları çatıldı. "Alışveriş için çok uzun bir yol değil mi?"

"Inverness'ten trene binebiliriz. Bir gece kalırız. Belki bir iki kokteyl içeriz?"

Kız kardeşim başıyla onayladı. "Kulağa hoş geliyor ama bence önce bir şey görmelisin." Telefonunu masanın üzerinde kaydırды.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, hayır. Hayır. Ne zaman biri bunu söyleyip telefonu bana uzatsa, diğer uçta iyi olmayan bir şeyler var demektir." Google'da benimle ve Kuzey'le ilgili makaleler bulabilecek herhangi bir şeyi aramaktan kaçınıyordum. Lucas'tan ayrıldığımda sildiğimden beri sosyal medya hesabım yoktu. North'un hesabını da North'un ekibi yönetiyordu, bu yüzden çoğunlukla işle ilgili şeyleri onun adına paylaşıyorlardı. Arada sırada bulunduğu yerden biraz daha rahat bir şeyler paylaşıyordu. Ama bizimle ilgili hiçbir şey paylaşmıyordu çünkü internetteki fırtınayı yeniden alevlendirmek istemiyordu.

"Tamam, huysuz." Allegra telefonunun ekranına dokundu ve ekran North'un duraklatılmış bir videosunu gösterecek şekilde aydınlandı. "Ama bence bunu gerçekten görmek isteyeceksin."

Kız kardeşimin gözlerinin içine baktım. "Bunun bana zarar vermeyeceğine söz veriyor musun?"

Bana küçük, şefkatli bir gülümseme verdi. "Söz veriyorum, abla."

Ekran dokunarak, güzel bir röportajcının North'a Japonca bir şeyler sormasını izledim. Ekran dışındaki bir ses tercüme etti ve soruyu duyunca gerildim.

"Artık efsanevi film yönetmeni Wesley Howard'ın kızıyla çıkıyorsun, bu onun gelecek filmlerinden birinde rol almanı bekleyebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Kuzey rahatlamış görünüyordu, her ne kadar bu soru ilişkimizdeki bir kaya gibi bize doğru yuvarlanıyor, hızını artırıyor ve aşkımızı ölümüne ezmeye hazırlanıyor olsa da.

"Hayır," diye cevapladı North, cevabının açık sözlülüğünü yumuşatmak için sesinde bir gülümseme vardı. "Wesley'i bir film yapımcısı olarak ne kadar takdir etsem de, iş ile aileyi birbirine karıştırmaya inanmıyorum. Aria benim ailem ve o Wesley'nin kızı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, şok olmuştum.

Tercüman, başka bir soru soran mülakatçıya cevabını tekrarladı.

"Yani Wesley Howard ile asla çalışmayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

North rahatça omuz silkti, ancak sonraki sözleri kesinlikle rahat değildi. "Aria o kişi. Yani, hayır. Wesley Howard ile asla çalışmayacağım."

Kan kulaklarıma hücum ederken gözlerim Cheshire kedisi gibi sırttan Allegra'ya kaydı. "Bunu nereden buldun?"

"İnternetin her yerinde var. Batı medyası bunu aldı. Başlıklar: İSKOÇ AKTÖR EFSANE YÖNETMENLE ASLA ÇALIŞMAYACAK ve KUZEY AVCISI ARADIĞINI BULDUĞUNU SÖYLÜYOR." Allegra sevinçli bir şaşkınlıkla başını salladı. "Oğlum, bir konuda karar verdiğinde sözünü sakınmıyor, ha?"

"Aman Tanrım."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Cevap veremedi telefonum çaldı. Almak için uzandım.

"Kim o?"

Babamızdan gelen mesajı görmek için ekranı kaydırduğımda içimi sevinç kapladı. "Ben baban." North'un röportajının linkini sadece üç kelimeyle göndermişti:

Ondan
hoşlandım.

"Seni gerçekten seviyor, Ari. Gerçekten."

Başımı salladım, yanaklarımdan süzülen aptal gözyaşlarını kontrol edemiyordum. Gözyaşlarımı silsem bile durmuyorlardı.

Allegra bankın etrafından dolandı ve beni kollarına çekti.

"Senin adına çok mutluyum."

Ona sıkıca tutunarak, saf bir rahatlamayla ağladım.

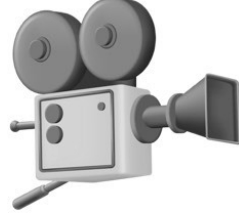
Kalbimi hiç kimseye vermediğim bir şekilde tamamen North'a vermiştim. Bu, aşkının beni kırma gücüne sahip olduğu anlamına geliyordu ve çok uzun zamandır buna odaklanmışım.

Onun aşkının beni de iyileştirme gücüne sahip olduğu gerçeğine odaklanmamışım ve bir adama gerçekten, derinden aşık olduğumda, bunun Kuzey'le olduğu için çok minnettardım.

O lanet bir tek boynuzlu
attı. Ve tamamen benimdi.

OTUZ Beş

KUZEY

Aria'nın telefonunda bir tür haber filtresi olduğunu düşünmeye başlamıştım, böylece hiçbir makaleyi görmeyecekti.

ikimizle de ilgili.

Japonya'da yaptığım röportaj hayal ettiğimin de ötesinde bir patlama yaratmıştı. Bazı makaleler Wesley Howard'la çalışmak istemediğimi söylemeye cüret ettiğim için beni kibirli olarak nitelendirirken, çoğu Aria'ya "o kişi" dememden dolayı kendinden geçmişti. Reklamcım olumlu medyayı ve ardından gelen itibarımı çok seviyordu. Ona göre, böylesine saygın bir Hollywood ailesiyle bu kadar ciddi bir şekilde ilişkilendirilmem harikaydı.

Yine de söylediklerimin nedeni bu değildi.

Bunu söyledim çünkü doğrudu ve Aria'nın onunla sadece onun için birlikte olduğumdan şüphe etmesini asla istemedim.

Ama o patlamadan beri mesajlaşıyorduk ve bu konuda tek kelime etmemişti. Sekiz saatlik zaman farkı, planlamadan aramayı zorlaştırıyordu ve ben onu yetişmesi için sabahın köründen önce yataktan kaldırmıştım bile. Bir gece çekimini bitirmiştik ve İskoçya'da saat gece yarısını geçiyordu. Onu şimdi arayamazdım.

Bir gösteri sırasında omzumu incitmiştim ve otel odama dönüp küvette yıkanmaktan başka bir şey istemiyordum. Ve Aria'nın bana yardım etmediği gerçeğine takılmamaya çalıştım.

röportajdan bahsetti. Eden da dahil olmak üzere bazı rol arkadaşlarım bugün beni dostça azarladılar. Theo mesaj atmıştı:

Beyin özürlü, mide bulandırıcı bir romantiksin ve bu saçma davranışın sonu senin için kötü olacak. Dürüst olmak gerekirse nasıl tanıştığımızı bilmiyorum.

Eski moda hakaretleri araştırdım ve cevap verdim:

Sen bir ultrakrepidaryansın.

Bunun anlamı: kişisel olarak bilgi sahibi olmadığı konularda istenmeyen görüşler bildiren kişi.

Theo karşılık verdi:

Tamam. Yine biraz katlanılabilirsin.

Buna burun kıvırdım ve oyuncularımın iyi huylu sakalarını kabul ettim.

Ama sabah olduğunda omzum ağrıyordu ve kız arkadaşımdan haber alamıyordum. Film için ne kadar heyecanlı olsam da yorgundum ve bitmesi için hazırdım. Menajerim son birkaç aydır bana bir sürü senaryo göndermişti ve birkaçıyla ilgileniyordum. Ama bu film bittikten sonra Aria ile vakit geçirmek için birkaç hafta izin almaya kararlıyım, sonra ne yapacağıma karar vermeden önce.

Kendimi otel odasına bıraktığımda omzumu ovuştururken başım eğikti. Kafamı kaldırdığımda beklediğim son şey, zeytin tenini öne çıkaran beyaz yazlık elbisesiyle kanepede oturan, uzun bacak bacak üstüne atmış Aria'ydı.

Beni bekliyor.

Ne... "Nasıl? Ne zaman? Neden?"

Berlin'deki otel Barbara'nın güvenliği atlatmasına izin verdikten sonra, ekibim bu otelin güvenliğinin en üst düzeyde olduğundan emin oldu.

Tanrıya şükür, görünüşe göre yanılmışlar.

Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatırken içimi bir beklenti kapladı. "Otel müdürü beni tanıdı ve çiftleşmemizin hayranı. Yaklaşık bir saat önce. Ve sana çok ama çok önemli bir şey söylemek için bu kadar yolu geldim." Bana ulaşarak kollarını boynuma doladı ve yumuşak, sıcak bedenini benimkine bastırdı.

Kollarımı beline doladım ve o buradayken anında rahatlardım. Birdenbire dünyada her şey yoluna girmiş gibi hissettim. Evet, ben hüzünlü bir pisliktim. "Bekleyemeyecek kadar önemli olan ne?"

Gözleri benimkileri ararken dudakları kıpırdadı. İfadesinde artık hiçbir gard yoktu. Engel yoktu. Bana olan aşkı açıkça görülüyordu. "Sana 'doğru kişi' olduğunu söylemem gerekiyordu. Sonsuza dek benimsin. Senin ailen olmaktan onur duyuyorum. Sen de her zaman benim ailem olacaksın. Her zaman."

Boğazımda çok fazla sevinç şişti. Gözyaşlarımı tutamadım ve bu umurumda bile değildi. Çünkü ailemi yeniden bulmak için uzun zamandır bekliyordum. Yirmi üç yıldır arıyordum. Şimdi o buradaydı.

Kollarımda.

Benim ailem. Benim evim.

OTUZ ALTI

ARIA

Los Angeles'a döndüğümde ne beklediğimi bilmiyordum. Kesinlikle değil için hissetmek Nostalgik. Evet, Bu oldu memleketimdi ama burada çok fazla acı yaşanmıştı. Ancak, tüm bunları hissetmek yerine, arkadaşlarımla Beverly Hills'e gittiğimizi ve Rodeo Drive'da takıldığımızı, hayatlarımızın diğer çocuklardan çok farklı olduğunu hatırladım. Ama o anlar, farklılıkların kötü hissettirmedikleri anlardı. Kendimizi şanslı hissediyorduk. Ve mutlu. Ebeveynlerimizin yokluğunu ya da başarılı annelere benzeme baskısını düşünmüyorduk. ve babalar. Bir kez olsun ayrıcalıklı olduk ve bunun tadını çıkardık.

Sahip olduğu ayrıcalıklar, tatlı erkek arkadaşı ve sıcak yaz günlerini birlikte geçirdiği komik arkadaşları için minnettar olan Aria'yı hatırlamak istedim.

Rodeo'da gezinirken, tüm yıl boyunca sahip olmadığınız kavurucu güneşin güzel olduğunu kabul etmek zorundaydım. Jimmy Choo'nun vitrinine bakarken güneş sırtıma vuruyordu. Son birkaç aydır zor kazandığım parayı çoğunlukla uçak biletlerine harcamıştım ama keyfim yerindeydi ve vitrindeki über havalı pembe altın güneş gözlükleri beni çağırıyordu.

Siktir et.

İçeri girdim ve tenimi serinleten cennet gibi klima karşısında iç çektim. Bir perakende asistanı saniyeler içinde yanımdaydı ve ben

Beş dakika içinde yeni güneş gözlüklerimi takıp kapıdan çıktım. Annem tasarım ürünlere para harcadığım için gurur duyardı. Eğer şu anda bana çok kızgın olmasaydı olurdu.

O, babam ve Allegra şu anda İskoçya'daki sahil evindeyken ben de iki yıldan uzun bir süredir ilk kez Los Angeles'taydım.

"Oh, tabii ki! Tüm aileniz sizin için Scozia'ya uçar uçmaz siz de Kaliforniya'ya uçarsınız!"

Bu doğrudu. Ailem İskoçya'dayken bir haftalığına North'u Los Angeles'a kadar takip etmiştim. Ancak, onlarla iki hafta geçirmiştim ve döndüğümde onlarla daha fazla zaman geçirecektim. Ama North, Birdwatcher'ın çekimlerini tamamlamıştı ve biraz yalnız zaman geçirmiş olsak da ailem ona vurulmuş gibiydi. Buna bayılmıştı. Annemin onunla flört etmek yerine gerçek bir anne gibi üzerine titremesini, babamın ona saygı ve hayranlık göstermesini ve Allegra'nın onunla küçük bir kız kardeş gibi şakalaşıp gülmesini seviyordum.

North'a bunu vermeyi seviyordum.

Ama aynı zamanda onu bir haftalığına kendime istedim.

Los Angeles'ta iki film ve bir TV şovu için görüşmeler yapıyordu. Sürpriz bir şekilde North, menajerinin ona gönderdiği senaryolar hakkında benim de fikrimi almak istedi ve bu üç senaryoya karar verdik.

O öğleden sonra bir toplantıya katılırken, ben de ona biraz alışveriş yapıp başka bir şey yapmayacağıma dair söz vermiştim. Yalan söylemeyeceğim - son iki yıldır Ardnoch'u neredeyse yirmi dört saat çalıştırdıktan sonra, boş zamanlarda ne yapacağımı bilmiyordum. Huzursuzdum.

Beverly Hills'te dolaşırken Allegra'nın tavsiye ettiği bir gelato dükkanına gitmek için Wilshire'ı geçtim. Sırada beklerken yanağımda bir yanma hissettim ve döndüğümde bir turistin fotoğrafımı çektiğini gördüm. Kızardı ve hızla uzaklaştı.

Bu yeniydi.

Los Angeles'ta yaşarken kimse beni tanımıyordu. Oyuncu değildim ve sadece babamın galalarına katılırken fotoğraflanmıştım. Sektördeki insanlar kim olduğumu biliyordu ama tanınan bir isim değildim. Ama North Hunter tarafından "o kişi" olarak adlandırılmak beni tanınır hale getirmişti.

Burada bir restoranda geçirdiğimiz ilk geceden sonra internette fotoğraflarımız yayınlandı. Sanırım halk bir aşk hikayesini seviyordu, ama aynı zamanda bir aşk hikayesinin yıkılışını izlemenin dramını da seviyorlardı ve yıkılana kadar magazin basını için ilginç olmaktan asla vazgeçmeyeceğimize dair korkunç bir his vardı içimde. Dağılana kadar yani.

Bu düşünceye eşlik eden korkuyu silkeleyerek kendime mahremiyet için tasarlanmış bir yerde yaşadığımı ve eninde sonunda herkesin Kuzey'i fark edeceğini ve benim dağılmayacağımı hatırlattım. Sıkılacaklardı. Birkaç yıl evli kaldıktan ve çocuk sahibi olmaya başladıktan sonra yollarına devam edeceklerdi.

Gözlerimi kııptım. Zihnime bu kadar kolay giren düşünceler karşısında irkildim.

İşte aşkımıza ve ilişkimize bu kadar güveniyordum.

Kuzey'in benim geleceğim olduğuna gerçekten inanıyordum.

Telefonum bipleli ve çantamdan çıkardım. North'tan bir mesaj:

Toplantı bitti. Hava çok sıcak. Hadi gidip havuzu vaftiz edelim.

Ona yolda olduğumu mesaj attım. O da cevap verdi,

Vaftiz etmekten kastımın sikişmek olduğunu biliyorsun, değil mi?

Gülerek ona bir şekilde bu şifreyi kırmayı başardığımı söyledim. Mutluluktan havalara uçarak dondurmamı aldım ve kiralık arabama doğru yola koyuldum. Buradayken Malibu'da ailemin evinde kalıyorduk ve North'u toplantısı için Century City'ye bırakmıştım. Şimdi daha fazla

kesintisiz seks için onu alma zamanıydı. Cidden, ailem biz Ardnoch'tayken onun zamanını o kadar çok çalmıştı ki, onun süitine gizlice girmek zorunda kalmıştım.

mesai saatleri içinde biraz seksi zaman geçirmek için. Çok profesyonelim.

Rodeo Drive yakınlarındaki bir garaja park etmişim, parmak arası terliklerim yürürken beton duvarlarda yankılanıyordu. Yeni aldıklarımı arabanın arkasına yerleştirdikten sonra spor ayakkabılarımı giydim çünkü parmak arası terliklerle araba kullanmak belaya davetiye çıkarmak demektir.

Sürücü tarafındaki kapıyı kapattıktan bir saniye sonra yolcu tarafı açıldı ve davetsiz bir misafir arabaya girip kapıyı çarpınca korku dolu bir şaşkınlıkla nefes aldım.

Sonra bana döndü.

Caitlyn Branch ile iki yıldan uzun bir süredir ilk kez yüz yüze geldiğimde, hoşnutsuzluk ihtiyatla savaştı, ensem uyarı ile karıncalandı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Bağırdım. Beni takip mi ediyordu?

Caitlyn sırtıttı ve ben de giderek artan bir tedirginlikle onun görünüşüne dikkat ettim. Kızıl saçlarını benimkilerle aynı tonda koyu kahverengiye boyamıştı. Altın rengi sahte bir bronzluk her santimini kaplamıştı ve gözleri artık kahverengi yerine yeşildi. Kişiler. "Seni görmek de güzel, Ari."

"Arabamdan çık, Caitlyn."

Bunun yerine, elini taşıdığı büyük çantaya soktu ve bir silah çıkardı.

Kalbim hızlanmadan önce birkaç saniye durmuş gibi hissettim. Gerçek dışılık hissi başımı döndürdü.

Silahı alnıma dayadı ve silahın soğuk baskısıyla içimi bir bulantı kapladı. Bu gerçek olamazdı.

Böyle bir şey olamaz.

"Ben Ariella. Ve güzel bir gezintiye çıkacağız, d e ğ i l m i ?"

Tatlı ses tonu karşısında ona inanmaz bir dehşetle baktım. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Sadece konuşmak istiyorum." Silahı kucağına indirdi.

"Şimdi Küçük Tokyo'ya doğru gideceksin."

Bakışlarım silaha kaydı. "Neden?"

"Çünkü iki yıldır ulaşmaya çalışıyorum, Ari. En iyi arkadaşımı geri almaya çalışıyorum. Bu anı bekliyordum. Artık kimse bizi birlikte olmaktan alıkoyamaz. Olmamız gerektiği gibi."

Bu bir şaka değildi. Midem takla attı. Gözlerinin içine baktığımda buna gerçekten inandığını gördüm. "Caitlyn-"

"Bu Ariella!"

"Ariella..." Ses tonum yumuşak ve ikna ediciydi. "Burada ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama bırak gideyim. Bu yüzden başının belaya girmesini istemezsin."

Kaşlarını çattı. "Ne için? En iyi arkadaşım ile konuştuğum için mi?" Oh, lanet olsun. "Beni silah zoruyla tuttuğun için."

"Bu mu?" Elinde salladı. "Bu sadece dinlemenizi sağlamak için. Seni vurmak istemiyorum."

Başımı salladım. "Güzel. Güzel. Bir saniye duralım. Silah olmadan da konuşabiliriz."

Caitlyn'in yüz hatları acıyla gerilmişti. "Seni vurmak istemiyorum... ama benimle gelmezsen ve söz hakkımı kullanmama izin vermezsen ... Beynini uçuracağım."

OTUZ Yedi

ARIA

C LA Nehri'nin aşığısında, Küçük Tokyo'nun kenarındaki bir depolama tesisine doğru yola devam etmeden önce, Aitlyn beni Santa Monica Otoyolu'nda telefonumu arabadan atmaya zorladı. Solumuzda şehrin silüetini, arkamızda dağları görebiliyorduk ve etrafta benim için yeterli sayıda insan yoktu

güvende hissetmek için. Herhangi bir şekilde.

Dışarıdaki boş arsaya park ettiğimizde, Caitlyn beni arabadan inmeye zorladı.

Silahı sırtıma dayayan Caitlyn, tek katlı büyük bir binanın girişindeki makineye bir kart okuttu. İçerisi klimadan dolayı serindi. Koyu gri duvarları olan ve her tarafında garaj benzeri kapılar bulunan uzun bir koridorun içindeydik.

"Yürümeye devam et." Silahı sırtıma dayadı ve ben de titreyen bacaklarımı yürümeye zorladım. Spor ayakkabılarım için mutluydum çünkü topuklu ayakkabı giyseydim bileğimi kırmayacağımdan emin değildim. Bacaklarım çok kötü titriyordu.

Koridorun yarısında Caitlyn durmamı emretti ve sonra kapılardan birinin yanındaki tuş takımına bir kod girdi ve kapı tavan boyunca yükseldi. Beni içeri iterek bir ışık düğmesine bastığında ve küçük bir depo odası ortaya çıktığında ağızım açık kaldı.

Ama burada sadece "eşyalar" saklanmıyordu.

Kutu ve sandık yığınları arasında ev eşyaları ve bir giysi rayı, en sağ köşeye sıkıştırılmış, üzerinde pembe bir yorgan ve dekoratif yastıklar bulunan tek kişilik bir yatak vardı. Yatağın yanında küçük bir masa ve lamba vardı.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Ona doğru döndüm ama sanki nasıl tepki vereceğimi biliyordu çünkü şimdi silahını yüzüme doğrultmuştu. Yüz ifadesi sertleşti.

"Yatağa otur. Şimdi."

Yatağa doğru tökezlerken kalbim öyle bir çarptı ki yemin ederim canım acıdı. Şilteyi bacaklarımın arkasında hissederek üzerine yığıldım. "Ne yapıyorsun, Cai-Ariella?"

"Depomda yaşıyor gibiyim. Bunun çok açık olduğunu sanıyordum." Caitlyn boştaki elini salladı. "Burası sıcakken, güvenliken ve havalandırması varken neden çılgın Los Angeles kira bedelleri ödeyelim ki? Ayrıca burada kimse bizi rahatsız edemez."

Oh, lanet olsun. Dehşetimi görmesine izin vermeyerek meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Beni burada tutmayı mı planlıyorsun? Diğer insanlar çevredeki birimleri kir alıyor olmalı."

Başını salladı. "Var, ama silahım var, bu yüzden biri uğrarsa sessiz kalacağından eminim. Bu sadece benim yolumu görene kadar, biliyorsun."

"Peki bu hangi yol?"

Caitlyn sorumu düşündü, gözlerindeki ışıltı tüm dikkatimi bana verdiği için mutlu olduğunu gösteriyordu. "Birbirimizin hayatının ayrılmaz parçaları olmamız gerektiğini." İnanılmaz bir şekilde güldü. "Hemen hemen aynı kişi olduğumuzu göremiyor olman aklımı başımdan alıyor, Aria."

"Nasıl yani?"

"Şu halimize bak." Dönüp duvardaki çekmeceli dolabın üzerinde asılı duran aynaya baktı. "Kardeş gibi görünüyoruz." Bana benzemek için saçını boyuyor ve lens takıyor.

Curiosity'deki işimi almak. Lucas'la yatmak... Allegra haklıydı. Caitlyn beni bekar bir beyaz kadın olarak görüyordu.

"Hayatımı mı istiyorsun?" Zorla söyledim.

Bana geri döndü. "Senin hayatın benim hayatım. Birbirimize bağlıyız." Caitlyn yüzünü buruşturarak elini şakağına götürdü. "Sen yokken burada her şey kaşınıyor ve çirkin geliyor. Beni neden terk ettin?"

"Cai-Ariella... Ben... bırak gideyim. Konuşabileceğin birini bulacağız. Ben yardım ederim."

"Konuşmak mı?" Kaşlarını çattı. "Seninle konuşuyorum, değil mi?" "Yani sana yardım edebilecek biriyle."

"Neye yardım edeceksin?"

Onun gerçek şaşkınlığı karşısında, kendi ruh sağlığı sorunlarının farkında olmadığını fark ettim. Ya da en azından bunları inkar ediyordu.

Başka bir yol denedim. "Neden buradan ayrılıp yemek yemeye ve konuşmaya gitmiyoruz?"

"Bunu denedim!" Caitlyn aniden bağırdı ve kolunu kaldırdığında, kolundaki kesik ve yara izlerini ortaya çıkarmak için kolunu geri çekti. "İki yıldır seninle konuşmaya çalışıyorum! Ama Lucas için beni cezalandırdın ve nedenini bilmiyorum! Sadece sana yakın olmaya çalışırken beni neden terk ettiğini bilmiyorum!"

Caitlyn'in kendine zarar verme ihtimalini göz önünde bulundurarak ona kızmamaya çalıştım. Yardıma ihtiyacı vardı. Sadece ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. "Beni burada tutmak nasıl daha iyi bir şey olacak?" Sakince sordum.

Titredi, nefes alış verişini sakınlaştı. "Bu sadece geçici bir durum. Tamam. Sadece birlikte olmamızın ne kadar önemli olduğunu anlayana kadar." Caitlyn yatağın ucuna oturdu ve ben elindeki silaha bakmamaya çalıştım.

"Size son iki yıldaki hayatımı anlatayım."

Sonraki yarım saat boyunca, Los Angeles'ta bensiz geçen hayatının anlamsız anlatımına katlandım. Benim sikeceğim türden adamlar olduklarından emin olduğu için siktiği adamlardan bahsetti. Allegra'nın saygısız bir kız kardeş olduğundan (Ally'ye kız kardeşim dediği için dişlerimi sıkmamak için kendimi zor tuttum) ve beni ne kadar özlediğinden bahsetti.

"Çok fazla cevapsız e-posta var. Belki de İskoçya'daki o aptal işin seni benden uzak tuttuğunu düşündüm ve bu yıl üye gibi davranarak isimsiz e-postalar göndermeye başladım." Gözleri genişledi. "Onlarda söylediğim hiçbir şeye inanmadım ama eve dönmen için seni kovmalarını istedim."

Anlayış belirdi. "Benimle ilgili o korkunç e-postaları sen mi gönderdin?"

"İki taneden sonra bıraktım çünkü o şeyleri söylediğim için kendimi çok kötü hissetmeme neden oldular. Ama onları sadece senin iyiliğin için gönderdim." Öne doğru eğildi, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Yaptığım her şeyin senin için olduğunu bilmelisin. Bizim için. Lucas'ın seni ne kadar incittiğini fark ettiğimde, bu benim de incinmeme neden oldu. Bu yüzden büyük seçmelerden bir gece önce yemeğine öğütülmüş Antep fıstığı kattım."

Aman Tanrım. Lucas'ın fındığa karşı ölümcül alerjisi vardı. Tüm fındıklara. "Ne?"

Caitlyn omuz silkti. "Durumu iyi. Onu acile götürdüm. Ama yüzü ve elleri şişlikten dolayı kızarmış ve morarmıştı ve ertesi günkü seçmelere katılamadı. İş kaybettiler." Neredeyse birini öldürecekmiş gibi değil de komik bir şaka yapmış gibi güldü. "Seni benden aldığı için bunu hak etti. Gördün mü?" Işıl ışıl parlıyordu. "İşte bu yüzden birlikte vakit geçirmemizi istedim, böylece senin tarafında olduğumu görebilirsin."

"Görüyorum," diye fısıldadım, midem bulanıyordu.

"Güzel. Güzel." Caitlyn'in gözleri yaşlarla parlardı. "Beni hayatına kabul ettiğinde, bir hiç olmama rağmen beni arkadaşın yaptığında, bu bir can simidiydi, Ari."

Korkunç koşullara rağmen göğsüm sempati ile sıkıştı.

Belki onu benimle konuşturabilirsem, gerçekten konuşturabilirsem, bunun yanlış olduğunu anlamasını sağlayabilirdim. "Nasıl yani?" "I ..." Omuz silkti. "Hayatım hakkında düşünmek istemiyorum senden önce."

"Anlamaya çalışıyorum. Belki hayatının nasıl olduğunu bilseydim, şu anda neden burada olduğumuzu anlardım."

Bunu düşündü. "Tamam." Bakışları ayaklarına kaydı. "Ben evlatlık bir çocuğum. Babam ben yedi yaşındayken çekip gitti ve sonra, ben dokuz yaşındayken gelip beni annemden aldılar."

"Neden?"

"O bir uyuşturucu bağımlısıydı." "Özür dilerim."

Caitlyn bana o tuhaf bakışlarla baktı. "Koruyucu aileden koruyucu aileye geçtim ve on dört yaşındayken arkadaşlarımla alışveriş merkezindeydim ve annemi gördüm." Acı bir kahkaha attı. "Temizdi. Meğer iki yıldır temizmiş ve beni almaya gelmeye hiç zahmet etmemiş. Bana bir çocuğa bakmanın çok fazla sorumluluk gerektirdiğini ve beni geri alırsa baskıdan kurtulamayacağını söyledi."

Yüce Tanrım. Birdenbire Caitlyn'in arkadaşlığımızı sürdürmek için duyduğu çılgınca arzu çok mantıklı gelmeye başladı. Çocukluğu yüzünden yoğun terk edilme sorunları vardı. Ama neden ben?

"Çok üzgünüm, Caitlyn."

İrkildi ve "Artık Ariella" diye fısıldadı.

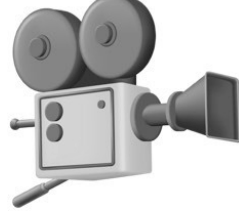
"Ariella. Bana daha fazlasını anlatacak mısın? Los Angeles'tan önceki hayatını?"

O da öyle yaptı. Hikayesi, onun ve onun gibi diğer çocuklar için kalbimi acıtan bir istismar ve terk edilme döngüsünden biriydi.

Döngüdeki bir sonraki kurban olmaktan korkmama neden olan bir hikaye.

Otuz SEKİZ

KUZEY

| kalbimi duyabiliyordum. Sanki boğazımın içindeymiş gibi hissediyordum. "Sana söylüyorum, bir şey var yanlış."

"Baba, katılıyorum. Aria böyle bir durumda asla telefonunu açmadan yola çıkmaz. Bize ulaşmanın bir yolunu bulurdu," dedi Allegra, genç yüzü telefonunun ekranında endişeyle gerilmişti.

Aria altı saat önce Century City'ye gelmeyince onu aramayı denedim ama telesekretere yönlendirdi. Aradan iki saat geçmişti ve çılgına dönmüştüm, bu yüzden bir nedenle eve dönmüş olma ihtimaline karşı Malibu'daki eve döndüm. Kiralık evde değildi, Aria da öyle.

"Polisi aramalıyız," diye ısırdım.

Wesley kaşlarını çatı, endişeyle alnını çimdikledi. "Bir şeylerin yolunda gitmediğine katılmakla birlikte, polis için çok erken olduğunu düşünüyorum. Aria'nın kiraladığı araç bir yerde bozulmuş olabilir, bunu bilmiyoruz."

Chiara'nın yüzü aniden ekranımda kocası ve kızının arasında belirdi. "Neden telefonunu takip ederek birini bulabildiğin şu cep telefonu şeyini denemiyorsun?"

Hay sikeyim. Bunu neden düşünmemiştim ki? "Bunu nasıl yapacağım?"

"Oh, oh, biliyorum!" Allegra aceleyle kadrardan çıktı ama sesini hâlâ duyabiliyordum. "Bir cep telefonunu telefon numarasından takip edebilirsiniz!"

Normal şartlar altında bunu dehşet verici bulurdum. "Gerçekten mi?"

"Telefonumu alıyorum"-Allegra'nın sesi ekrana geri dönene kadar yaklaştı-"telefonumu. Bana bir saniye verin."

Yüzü aydınlanana kadar hepimiz sabırsızlıkla bekledik. "Buldum onu!" Bana telefonunun ekranındaki bir haritayı gösterdi. Kırmızı bir nokta belli bir yerde duruyordu ama tam yerini seçemiyordum.

"Yakınlaştırabilir misin?"

"Elbette." Yakınlaştırdı ve kaşlarını çatı. "Görünüşe göre Santa Monica Otoyolu'na park etmiş." Allegra bana bakarken kaşlarını çatı. "Bu doğru olamaz."

Korku içimde çalkalandı. "Kontrol edeceğim. Aklına gelen biri var mı... kim olabilir ki?" -olasılıkları zar zor düşünebiliyordum- "Aria'ya zarar vermek isteyebilecek biri?"

Chiara kocasına sarıldı. "Hayır, ben..."

Wesley başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. En küçük kızına baktı. "Allegra?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak dudağını ısırıldı. "Şey, bir kişi var, ama ... hiçbir yolu yok ..."

"Allegra, kim o?" diye tersledim.

"Ari'nin eski arkadaşı, Caitlyn Branch. O zamanlar Ari'ye davranışının uygun olmadığını düşündüğümü söylemişim. Sanki Ari'nin hayatını ele geçirmeye çalışıyor gibiydi. Bilirsiniz, tüm o klişe bekar beyaz kadın olayı."

"Bu onu nasıl bir tehdit haline getiriyor?" Wesley sordu.

Allegra omuz silkti. "Öyle olduğundan emin değilim ama Los Angeles'tan ayrıldığından beri Aria'ya sürekli e-posta gönderiyor. Ve benimle konuşmak için okulumdaki kafeye gelip duruyor. Ona geri çekilmesini söyledim, ama bu sanki bir duvarla konuşmak gibi. O... biraz hayalperest görünüyor."

"Dengesiz mi?" Wesley bastırdı.

"Bu kelimeyi kullanmaktan nefret ediyorum ama... evet." "Aria neden bana bundan bahsetmedi?"

"Sanırım Caitlyn'in zararsız olduğunu düşündü. Hâlâ öyle olabilir."

"Yeter," diye araya girdim. "Bana o haritanın linkini gönder, Allegra. Ben onun telefonunu takip edeceğim. Ben bunu yaparken sen de şu Caitlyn Branch denen kişiyi araştır." Wesley'e ters ters baktım. "Ve lanet olası mahremiyet umurumda değil. Eğer Aria'yı telefonuyla birlikte bulamazsam, polisi arayacağız."

Aria'nın babası başını salladı. "Arabamı al. Anahtarlar garajdaki kilitli kutuda. Kod 5478."

"Aston Martin'ini kullanmasına izin veriyor olman beni çok korkutuyor." Allegra hasta olmaya hazır görünüyordu. "Lütfen onu bul, North. Lütfen."

Aniden başımı salladım ve telefonu kapattım.

Konağa doğru aceleyle ilerlerken içime adrenalin pompalandı. Garaj, dağın yola bakan kısmında yer alıyordu. Los Angeles'a doğru hızla ilerlerken koyu kırmızı Aston Martin'in virajları nasıl kucakladığına şükretmek dışında bir şey düşünmedim bile.

Otuz DOKUZ

ARIA

"Yorgunum." Caitlyn yorgun görünüyordu ve sesi son beş saattir yaptığı konuşmalardan dolayı boğuk çıkıyordu.

Saatlerce. Bir paket patates cipsi yerken sessizlik anları oldu ve sonra kösedeki Porta Potti'yi kullandı, dehşete düştüm. Mesanemi düşünmemeye çalışıyordum çünkü bu depoda işememin imkânı yoktu. "Ama uyuyamıyorum çünkü gidebilirsin."

Küçük deponun duvarları yaklaştıkça panik de artıyordu. "Bizi gerçekten bütün gece burada mı tutacaksın?"

"Sadece bunu çözene kadar."

Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Bu düşüncesizce yaptığı şey. "Los Angeles'ta olduğumu nereden biliyordun?"

"Çevrimiçi fotoğraflar." Caitlyn sırtını duvara dayayana kadar yatakta geriye doğru çekildi ve silahı iki eliyle tuttu. "Ailenin evinde kalacağını tahmin ettiğim için bütün gece orada bekledim ve seni şehre kadar takip ettim."

"Kuzey beni arıyor olacak."

Yüz ifadesi buz gibi oldu. "Onun hakkında sabah konuşuruz."

"Cai-Ariella-"

"Hayır. O benim için bir sorun, tamam mı?"

Kafası karışmış bir şekilde, "Aramızda romantik bir şeyler olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Hayır. Öyle değil. Ama erkekler kadın arkadaşlıklarını yok ediyor. Onlara izin veriyoruz. Ve bu çok aptalca çünkü evlendikten, bebekler olduktan, yaşlandıktan ve çocuklarımız yuvadan uçtukten sonra arkadaşlarımıza ihtiyaç duymaya geri dönüyoruz. Birçoğumuz koca ve bebek meselesine o kadar kapılıyoruz ki arkadaşlarımızı kendimizden uzaklaştırıyoruz ve elimizde hiçbir şey kalmıyor. Ben öyle biri olmayacağım, Ari. Arkadaşlarımı terk etmeyeceğim." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Ve onların da beni terk etmesini istemiyorum." Serbest eliyle gözyaşlarını sildi ve kolundaki yara izlerini tekrar gördüm.

Benimle tanışmadan önceki hayatından bahsettiği saatler boyunca kendine zarar vermekten hiç bahsetmemişti.

"Nedir o?" Kolunu işaret ederek sordum.

Caitlyn onu indirdi, suçlu görünüyordu.

"Hiçbir şey." "Ariella-"

"Önemli değil dedim."

Lisedeyken Montana ve ben Kelly Goldie adında bir kızla yakın arkadaşlık. Annesi aktör, babası da plastik cerrahı. Hiç yanlarında olmazlardı ama Kelly sanki umurunda değilmiş gibi davranırdı. Hayatından zevk alıyordu. Ta ki on beş yaşına kadar, Kelly şen şakrak, neşeli bir amigo kızdan somurtkan ve sinirli birine dönüşene kadar. Hepimizi kendinden uzaklaştırdı. Ona ulaşmak için herkesten çok uğraştım ama kollarındaki kesikleri kapattığını görüp bunu ona sorduğumda benimle konuşmayı tamamen kesti.

Ve ona izin

verdim.

İtmedim.

Ona ne olduğunu öğrenmeye çalışmadım. Curiosity'de çalışırken, Kelly'nin ölümü ailesinin kim olduğu nedeniyle haberlere çıkmıştı. Kendini

İntihar.

Sonrasında haftalarca üzerimde ağırlık yaptı ve nedeninden emin değildim. Ta ki şu ana kadar, Caitlyn'in yaralarına bakana kadar.

Kelly ile daha fazla uğraşmadığım için kendimi suçlu hissettim. Belki de bu mantıklı değildi. Belki de gençken yapabileceğim hiçbir şey yardımcı olamazdı. Ama denemedim bile.

Caitlyn'in kolunda da benzer kesikler görmek onu beni rehin tutan kötü bir insandan daha fazlası olarak görmemi sağladı. Onda Kelly'yi gördüm. Onun acısını gördüm.

Ben de farklı bir yol düşündüm. "Neden... neden arkadaşlığım senin için bu kadar önemli?"

"Benimki senin için önemli değil mi?" Alt dudağı acıyla titredi.

Sorusunu geçiştirdim. "Önce sana sordum."

Bunu düşündü. "Senden önce Los Angeles'ta bazı ünlü insanlarla tanışmıştım. Onlara saygı duyuyordum, hayranlık besliyordum ama onlar birer pislikti. Benden, herkesten daha iyi olduklarını düşünüyorlardı. Curiosity'de çalışırken senin kim olduğunu öğrendiğimde çok şaşırmıştım. Herkese karşı çok adildin. Yani, tam bir patron kadın olduğun için biraz göz korkutucuydun ama buna hayran kaldım. Kariyer değiştirmeme yardım ettin. Bana destek oldun. Seni tanıdıkça arkadaşın olmayı daha çok istedim. Seni seven harika bir ailede büyüdün ve insanlar sana saygı duydu. Ve benimle arkadaş olup beni kanatlarının altına aldığı anda, düşündüm ki..." Yanağından süzülen bir damla gözyaşını sabırsızlıkla sildi. "Bunun bir değeri olduğu anlamına geldiğini sanıyordum."

Caitlyn kaybolmuştu. Kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum ama bu bambaşka, son derece acı verici bir seviyede bir kayıptı. Kendini yeniden bulabileceğine inanıyordum ama yardıma ihtiyacı vardı. Ve beni bir depoda silah zoruyla rehin tuttuğu için hapse girerse bu yardımı alamayacaktı.

Ona ulaşmak için ona karşı dürüst olmam gerektiğini fark ettim. Hatta savunmasız. Normal şartlar altında ona söylemeyeceğim şeyleri söylemeliydim. "Hayatım mükemmel değil. İyi bir hayatım var ama senin düşündüğün gibi değil. Ve ben de bir tür kaideye koyman gereken mükemmel bir insan değilim."

"Doğru," diye alay etti.

İçimdeki öfke alevlendi ama onu bastırdım. "Ailem ünlü ve paramız var diye hayatımızın mükemmel olduğunu mu sanıyorsun? Ailem beni seviyor, bunu biliyorum ama beni onlar yetiştirmede Caitlyn. Bir dizi dadı yetiştirdi. Allegra doğduğunda on yaşındaydım ve ona ebeveynlik yapmaya başladım, yani birçok açıdan normal bir çocukluk geçirmedim. Annemle babamın ilişkisinin magazin basınına yansıdığını görmek zorunda kaldım çünkü dünya onların birbirlerine bu kadar aşık olduklarına inanmak istemiyordu. Annemin babamı aldatıp aldatmadığı konusunda okulda dedikodu yapan arkadaşlarım vardı. Annemin fotoğraflarına bakıp mastürbasyon yapan arkadaşlarım vardı. Bana bunun tuhaf olmadığını söyleyin."

Dudağı bir eğlence titreşimiyle kıvrıldı.

"Beni seven ama sürekli beni kendisinin küçük bir versiyonu haline getirme ihtiyacıyla kendimi şişman ve çirkin hissetmeme neden olan bir annem vardı."

Caitlyn'in eğlencesi bitti.

"Benimle sadece babama ulaşmak için çıkan ve benimle işleri bittiğinde kendimi değersiz hissettiren erkek arkadaşlarım oldu. Arkadaşlarım bana ihanet etti."

Bakışları alçaldı.

"Bu yüzden duvarlar ördüm ve herkesi dışladım. Ailem de dahil. Ve neredeyse sevdiğim birini kaybediyordum çünkü o duvarlar yükseldiğinde onları nasıl yıkacağımı bilmiyordum. Yıktağında ise yabancılar internette fotoğraflarımı paylaştı, görünüşümü didik didik etti ve sevdiğim adamın beni neden sevdiğini sorguladı. Yarısı beni destekliyor, diğer yarısı ise sırf ertesi sabah işe giderken okuyacakları ilginç bir şey olsun diye her şeyin dağılmasını istiyor. Tüm dünya sizi izlerken ve tekrar aşağılanmanızı beklerken aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz? Hayatım mükemmel değil ve ben de mükemmel olmaktan çok uzağım. Ama hayatımı iyi yapan şeylere odaklanmayı seçiyorum. Siz de öyle yapmalısınız. Çünkü sen

Benim onayım ya da dostluğum olmadan bu dünya için değerli bir şey."

"Demek beni terk ettin," diye fısıldadı. "Beni kasten terk ettin."

"Lucas'la yattığında bana ihanet ettin," diye açıkladım nazikçe. "Artık seninle arkadaş olmak istemiyordum."

Bakışları beni yatağa yapıştırdı. "Silahı olan birine söylenecek aptalca bir şey değil mi bu?"

Korkumu bastırdım. "Beni vurmayacaksın."

"Olabilir."

"Hayır, yapmayacaksın."

Umutsuz gözyaşları gözlerini doldurdu. "Yapabilirim!"

Ve o anda bunu yapmayacağını biliyordum. "Caitlyn
_."

"Bu Ariella!"

"Hayır, sen Caitlyn'sin. Hâlâ burada olmak için çok şeyle mücadele eden o küçük kız takdir edilmeyi hak ediyor. Onu terk etme."

Çok ileri gittiğimi hemen anladım ve silahı yüzüme doğrultarak yataktan kalkarken kalbim boğazımda düğümlendi. "Hiçbir bok bilmiyorsun! Yalanlarla kafamı karıştırmaya çalışıyorsun! Ama biz aynıyız! Biz aynıyız!" Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu ve ben dehşete kapılmışım. Tetiği çekmesinden korkuyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım. Beni yalvarttığı için ondan nefret ediyordum.

Yalvarışım onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Aslında, yüzü beni dehşete düşüren gerçeküstü bir maskeye dönüştü.

"Güzel. Güzel. Bu harika bir başlangıç oldu," dedi, sanki beni rehin tutuyormuş gibi değil de o günkü işimizi bitiriyormuşuz gibi. "Ama biraz hava almam lazım. Sanırım bir süre arabayla dolaşacağım. Kiraladığın evin birileri tarafından bulunmasını istemeyiz. Sabah geri geleceğim." Yatağın başucundaki dolaba el salladı. "Orada biraz yiyecek ve su var."

"Yapma." Ayağa kalktım ve hemen silahını tekrar üzerime doğrulttu. "Beni burada bırakmaya cüret etme."

"Oh, Ari..." Sanki çok tatlı bir şeymişim gibi başını eğdi. "Anlamıyor musun? Birbirimizi bir daha asla terk etmeyeceğiz."

Ama iki saniye sonra depodan çıktı, silahını bana doğrultmuş tuş takımındaki kodu giriyor ve garaj kapısının kapanmasını bekliyordu.

Panik başlayınca göğsümde bir gerginlik oluştu.

Bu gerçek olamazdı.

Bu nasıl olabilir?

Kuzey. Kuzey beni bulacaktı. Başımı salladım, o kadar çok titriyordum ki dişlerim takırdadı. Kuzey şu anda beni arıyor olabilirdi.

Bunu yapamazdı.

Bundan kurtulamazdı.

Sakin ol, diye emrettim kendime. Panik yapmayı bırak. Yavaşça nefes aldım ve verdim. Titremem azalana kadar tekrar tekrar. Sonra yuvarlanan metal kapıyı aradım, zayıflık aradım. Ona vurdum. Çekiştirdim. Zaman geçti - ne kadar olduğunu bilmiyordum ama lanet kapıyı açmaya çalışırken ter içinde kalmıştım. Bir süre, birilerinin ortaya çıkıp beni duyması umuduyla bağırdım.

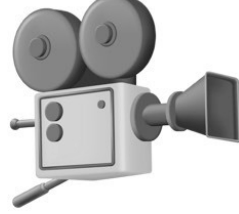
Sesim kısılmıştı, yatağa oturdum ve mantıklı zihnimin devreye girmesine izin vererek odaya baktım. Ben Wesley Howard'ın kızıydım ve North Hunter'ın biricik kızıydım.

İkisi birlikte beni bulurlar.

Ve eğer yapmazlarsa ve yarın Caitlyn'le yüzleşmek zorunda kalırsam, onu etkisiz hale getirmek için bir plan yapmalıydım ki kendimi kurtarabileyim.

KIRK

KUZEY

Aria'nın telefonu Santa Monica Otoyolu'nda bir yerde terk edilmişti. Bunu öğrendikten sonra beklemekten bıkmıştım.

Araba kiralama şirketini aradım.

Wesley polisi ararken onu kiralamış.

Şirket az önce arayıp arabanın Glendale'de terk edilmiş halde bulunduğunu söyledi.

El koyduğumuz otel süitinde ayakta durmuş, Wesley'ye, Walker'a ve Wesley'nin özel güvenlik ekibine dikkatle bakıyor, başımdaki ve göğsümdeki o kıymık hissine yenik düşmemek için kendimi zor tutuyordum.

Aria yirmi dört saattir kayıptı. İlk birkaç saat panik yapmamaya çalışmıştım.

İçimden bir ses ona bir şey olduğunu söylüyordu ve kendimi hiçbir şey yapmadan bekleyen işe yaramaz bir pislik gibi hissediyordum.

Wesley'nin LAPD'de bağlantıları vardı. Kendisini ve ekibini İskoçya'dan getirmesi için özel uçağını kiralamıştı. Walker da gelmek için ısrar etmişti.

Otel odasının kapısının çalınması üzerine aceleyle kapıya yöneldim. Wesley arkamdan aceleyle geldi ve diğer taraftaki takım elbiseli iki adamı selamladı.

"Frank, Pete, geldiğiniz için teşekkürler." Wesley onları içeri buyur etti. Aria'nın babasının gözleri benimkilerle buluştu. "Bunlar sana bahsettiğim dedektifler."

"Haber var mı?" Havladım.

İkisinden uzun olanı kaşlarını kaldırdı ama kısa boylu olan başını salladı. "Glendale'e memurlar gönderdik. Biz başka yerlerdeki ipuçlarını takip ederken onlar da bölgeyi tarayacaklar. Wesley'e göre Aria size Rodeo Drive'da alışveriş yaptığını mı söyledi?"

Başımı salladım.

"Bölgedeki trafik kameralarından ve otoparklardan görüntü alıyoruz. Umarım yakında bir haber alırız." Kısa boylu adam Wesley'e döndü. "Caitlyn Branch'i araştırıyoruz. Son işi olan Curiosity adlı restorandaki meslektaşlarıyla görüşen memurlarımız var."

"Yani gerçekten Caitlyn'i bulursak Aria'yı da bulacağımızı mı düşünüyorsun?" Biz bu lanet otel odasında öylece dururken o kadının Aria'ya ne yapıyor olabileceğini düşünemiyordum bile.

"Otoparktaki görüntüleri alana kadar elimizdeki tek ipucu bu. Şimdiye kadar Caitlyn'in izini bulamadık. İşsiz ve bir ay önce evinden çıkarılmış. Her iki yeri de gözetleyen adamlarımız var-" Tiz bir bip sesi Pete'in sözünü kesti ve telefonunu çıkardı. Ekranı kaydırırken artan bir sabırsızlıkla bekledik. Sonra, "Onu buldum."

Kalbim boğazıma düğümlendi. "Aria?"

Pete başıyla onayladı ve telefonu uzattı. "Otopark kamerası onu arabasına doğru yürürken yakalamış."

Wesley ve ben birlikte ekrana baktık. Aria'nın arabasını sürücü tarafına doğru çevirdiğini görünce içimi acı, korku ve özlem doldurdu. Birkaç saniye boyunca arabanın yanında bir şey yapıyor gibi göründü ve yolcu tarafına yaklaşan kadını fark etmedi. Kadın kimsenin izlemediğinden emin olmak istercesine dönüp omzunun üzerinden bakınca nefesim kesildi ve sonra arabaya bindi.

Wesley ekrana dokundu ve kadının yüzünde duraklatmadan önce birkaç saniye geri sardı. "Bu o," dedi.

öfkeyle hırladı. "Bu Caitlyn Branch."

"Şimdi ne olacak?" Ben talep ettim.

Pete telefonunu geri aldı ve fazla sakin bir şekilde cevap verdi: "Adamlarımız arabayı takip etmek için trafik kameralarını kullanmaya başladılar bile."

"Lanet olsun!" Wesley öfkeyle tükürdü. "Kızıma zarar verirse bu orospuyu mahvederim!" Bakışları Pete'i delip geçti. "Onu benden önce bulmak isteyebilirsin."

Ya da benden önce. Ona güvence verirken korkudan neredeyse uyuşmuş hissediyordum, "Onu geri alacağız. O iyi olacak."

Çünkü başka bir seçenek yoktu.

Eğer Aria'ya bir şey olursa, bunu asla atlatamazdım. Walker, Pete'e dönmeden önce bana sert bir şekilde başını salladı.

"Ben Walker Ironside, özel güvenlik."

Pete başını salladı. "Adınızı duymuştum Bay Ironside."

"Analistlerin trafik kameralarından gönderdiği bilgileri takip eden memurlarınız olduğunu varsayıyorum?"

Dedektif başını salladı.

"Ben ve Wesley'nin ekibi oraya gidiyoruz ve bizi oraya bağlamanızı istiyorum."

"Memurlarımız konuyla ilgileniyor."

"Alınmayın ama memurlarınız askeri eğitim almamış. Biz öyleyiz." Walker arkasındaki güvenlik görevlilerini işaret etti. "Aria Howard'ı kurtaracak olanlar biz olacağız."

Frank itiraz etmek için ağzını açtı ama Walker onun sözünü kesti. "Eğer LAPD bu kurtarmayı berbat ederse, bunun için kömürlerin üzerinde sürükleneceksin."

Pete içini çekti ve başını salladı.

Walker tekrar Wesley'ye baktı. "Onu sağ salim geri getireceğim," diye yemin etti.

"Geliyorum," diye ısrar ettim.

"Eğitimli değilsin."

İçimi öfke kapladı, aksanım da onunla birlikte kalınlaştı. "Son altı ayımı elit ve yetenekli adamlarla eğitim alarak geçirdim."

askeri geçmişim var. Aptal bir aktör olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama kendimi nasıl idare edeceğimi biliyorum."

Walker sinir bozucu bir sakinlikle, "Sen de duygusal olarak işin içindesin," dedi. "Eğr araya girersen, işler sarpa sarabilir." "Ve sen duygusal olarak işin içinde değil misin? Bu Aria, nk

Tanrı aşkına."

"Bu farklı. Bölümlere ayırabiliyorum."

"Evet, eğer eve başka bir kurşun yarasıyla dönersen, Sloane kııma tekmeyi basar. O yüzden geliyorum."

"Bırak gitsin," dedi Wesley yorgun bir sesle. "Lütfen... sadece... sadece oraya git ve lanet olası kızımı bul."

Walker bana birkaç saniye ters ters baktıktan sonra, "Tamam. Ama yoluma çıkarsan, kendi iyiliğın için seni bayıltırım."

Kalbim beklenti ve adrenalınle çarparken başımı salladım. "Bu adil."

Kırk Bir

ARIA

T uyuyabilmemin imkânı yoktu. İlaçlı olma ihtimaline karşı Caitlyn'in verdiği sudan içmeye ya da yiyeceklerden yemeye korkuyordum. Bunun yerine, mesanemdeki basınç azalana kadar saatlerce yatakta kıvrılıp oturmuştum. ve Porta Potti'yi kullanmak zorunda kaldım.

Depo soğuktu, bu yüzden battaniyeleri üzerime çekip garaj kapısına baktım, aklımda bir plan vardı. Ertesi gün yaklaştığını duyar duymaz kendimi garaj kapısına atacak ve silahını çekmeye fırsat bulamadan ona saldıracaktım.

Aptalca bir plandı ama elimdeki tek plan buydu.

North'u ve ailemi, onların ne kadar endişeli olduklarını düşünmemeye çalıştım. Eğer kaybolan North, Allegra ya da ailem olsaydı, aklımı kaçıırırdım.

Bir kapının çarpma sesini ve koridordaki ayak seslerini duyduğumda saatin kaç olduğunu bilmeme imkân yoktu. Caitlyn beni buraya öğlen saatlerinde getirmişti ve midemi kemiren açlığa bakarak bir tahminde bulunacak olursam, aradan yirmi dört saatten fazla zaman geçtiğini söyleyebilirim.

"Benim!" Caitlyn seslendi, adımları yavaşlıyordu.

Yataktan fırladım ve kapıya doğru koştum, dizlerimi hafifçe bükerek onu yakalamak için hazırlandım.

Dışarıdaki tuş takımına rakamları girme sesiyle nabzım hızlandı ve ardından garaj kapısı titreyerek canlandı. Çok ağırdı. Yerinden oynatamamama şaşmamalı. Gözlerim yere kaydı, Caitlyn'in ayaklarını aradım.

Ama hiçbir şey yok.

Gergin bir şekilde kapının yarıya kadar açılmasını bekledim. Hala ondan bir iz yoktu.

Sonunda, göğüs hizasına geldiğinde, koridorun diğer tarafında olduğunu gördüm, sırtı başka bir depo kapısına dönüktü. Elinde silah, bana doğrultulmuştu.

Kapı tavana doğru açıldı ve ben de ona öfkeyle baktım.

Sırıttı. "Yeni bir yerde geçirdiğin geceden sonra biraz sinirli olabileceğini düşündüm, bu yüzden aramıza biraz mesafe koymanın akıllıca olacağını düşündüm." Caitlyn silahını salladı. "Geri çekil, yatağa otur."

Daha önce hiç kimseye karşı gerçek bir şiddet hissetmemiştim. Ama o anda, yardıma ihtiyacı olup olmaması umurumda değildi. Yüzünü parçalamak istedim.

Yatağa çarpana kadar geri geri giderek oturdum, omurgam kaskatı kesilmişti.

Caitlyn içeri girdi ve bana doğru beyaz bir kâğıt torba fırlattı. "En sevdiğin pastaneden kruvasan."

Bakmadım bile. Öfkelendi. "Lütfen bana yemek yediğini ve bir şeyler içtiğini söyle." Sessizliğim üzerine kaşlarını çattı. "Kendine iyi bakmalısın. Yemek ye." Caitlyn silahı bana doğrulttu. "Şimdi."

Seni bitireceğim. Fokurdayarak çantayı aldım ve tereyağlı kruvasanı çıkardım. Curiosity'den iki blok ötedeki en sevdiğim yerden almıştım. Yine de kendimi yutmaya zorladığımda tadı kül gibiydi, ilaç vermemiş olması için dua ediyordum.

"Bu daha iyi." İçini çekti ve silahını tuttuğu elini gevşetti. Bugün saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı ve saçlarının kenarlarında sahte bronzlaştırmacıyla kaçırdığı beyaz çizgileri görebiliyordum. "Bugün sana bir şey anlatacağım."

benim çocukluğum. Birbirimize ne kadar benzediğimizi anlamamız için bunu duymamızın önemli olduğunu düşünüyorum."

Ne dedin? Kafası karışmıştı, ona hatırlattım, "Bana dün söylemiştin."

Gözleri kısıldı. "Hayır. Dün konuşmadık. Ama bugün konuşacağız. Birbirimize çok benziyoruz, Ari. Benim babam da dünyaca ünlü bir yönetmen. Annem bir model. Küçük kız kardeşim onların gözbebeği. Benim de. Aramızda yaş farkı var, bu yüzden onu ben büyüttüm sayılır."

Aman Tanrım. "Caitlyn, kafan karışmış. Dün bana ne söylediğini hatırlamıyor musun? Koruyucu ailede olmak hakkında. Annen hakkında."

Gözlerini kırptırdı, sersemlemişti. "Hayır, bence kafası karışan sensin. Benim hayatım da tıpkı seninki gibi! Benim çocukluğum da tıpkı senin çocukluğun gibi. Ayrıcalıklı, beni seven ebeveynlerle, ama onlara göre yaşama baskısı, biliyorsun. Bu yüzden seni herkesten daha iyi anlıyorum, Ari."

Ona bakakaldım, muhtemelen o anda son yirmi dört saatin toplamından daha fazla korkmuştum.

Caitlyn gitmişti. Kendini tamamen hayallere kaptırmıştı.

"Hayatımı mı istiyorsun?" Kısık sesle fısıldadım, korkarak... "Beni öldürecek misin?"

Gözleri yaşlarla doldu. "Beni zorlamadığın sürece sana asla zarar vermem. Beni zorlama. Sadece... benimle ol. Biz kardeş gibiyiz. Ruh ikiziyiz. Ben sana Allegra'nın olabileceğinden daha iyi bir kardeş olabilirim, sen de bana benim olabileceğimden daha iyi bir kardeş olabilirsin. Her şeyi paylaşacağız. Sadece... sadece beni kendinden uzaklaştırmayı bırakmanı istiyorum." Şimdi tedirgin olan Caitlyn ayağa kalktı, öfkesi umutsuzluğunu çirkin bir şeye dönüştürüyordu. "Ve o gitmek zorunda. Kuzey'e. Lucas'ın yaptığı gibi aramıza girecek." Silahı bana doğrulttu. "Lucas'la sadece sana yakın olmak için yattım ve sen beni bunun için cezalandırdın."

Caitlyn'in ne kadar ileri gittiğini gerçekten anlamaya başladığımda paniğimin arttığını, nefesimin daraldığını hissedebiliyordum. Ama bu endişeye tutundum ve

konusmaya çalıştım.

kendim geçtim. Eğer Caitlyn'in kendi gerçekliğini kabul etmesini sağlamak işe yaramadıysa (aslında onu hayal dünyasına daha da itmiş gibi görünüyordu), o zaman belki onunla aynı fikirde olmak işe yarayabilirdi. "Özür dilerim," diye yalan söyledim. "Öfkemi yanlış kişiden çıkardım."

Kolu düştü, silahı yanında duruyordu. Sahte yeşil gözlerinde umut parlıyordu. "Bu doğru." Ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim."

"Sen benim en iyi arkadaşımdın," diye yalana devam ettim. "Lucas'ın seni benden uzaklaştırmaya çalıştığını ve senin de ona izin verdiğini sanıyordum."

"Hayır." Başını çılgınca salladı. "Gönderdiğim onca e-postadan sonra bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Onları almadım. Hiç e-posta almadım. Yemin ederim."

Caitlyn bu aldatmaca karşısında kaşlarını çattı. "Öyle olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Hayır. Denediğini düşünseydim sana ulaşırdım."

"Yani bu..." Depo tesisine şöyle bir göz gezdirdi. "Bunu yapmama gerek yok muydu?"

"Hayır." Yavaşça ayağa kalktım, bu kadar kolay olabileceğine inanmıyordum. "Dün bana da güvenmediğin için, konuşabilecekken beni buraya getirdiğin için sana çok kızgındım."

"Bana arabadan inmemi söylemiştin." Caitlyn bana dikkatle baktı.

"Çünkü iki yıldır senden haber almadım." Durumu tersine çevirdim. "İki yıl boyunca hayatımdan kayboldun. Senin bana ulaşmaya çalıştığını bilmiyordum ve Lucas'la yattığın için benim sana ulaşmamı istemediğini düşündüm." Belki onunla konuşup kafasını karıştırabilirsem silahını bırakırdı.

Boştaki eliyle şakağını ovuştururken şaşkınlığını ama aynı zamanda onu istememi arzuladığını görebiliyordum.

"Haklısın," diye nazıkçe ittim. "Beni anlayabilecek tek kişi gerçekten sensin. Seni anlayabilecek tek kişi benim."

Caitlyn'i asla tanıyamayacak ya da anlayamayacaktım. Neden bana kafayı takmıştı. Belki de benim güzel, yetenekli ebeveynlerle geçen ayrıcalıklı çocukluğumun cennet gibi olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Belki de yaşadığı onca şeyden sonra sadece benim gibi olmayı ve belki de benim gibi biri tarafından seilmeyi çok istiyordu.

"Bırak sana geleyim." Ona sarılacakmış gibi kollarımı kaldırdım. "Lütfen, sana gelmeme izin ver."

Omuzları çökmüştü, silahı hâlâ elindeydi ama yanında rahatlamıştı. Bir adım ileri atıp duraksadığımda doğrudan ona bakmamaya çalıştım. Caitlyn başını salladı, gözyaşları artık yanaklarından özgürce süzülüyordu.

Kalbim boğazımda, her an beynime bir kurşun sıkacakmış gibi hissederken, aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarımla sararken korkumu belli etmemeye çalıştım. Benden kısaydı ve ben onu sıkıca kavrayıp yatıştırıcı elimi sırtında gezdirirken yüzünü boynuma gömdü. Sakinleştirici sesler mırıldanırken, kollarını bana doladığında hafifçe gerildim. Bir yumruğu elbisemi sıkarken, sarılmaya karşılık vermek için silahı bana dayadığında metalin soğuk baskısı çıplak tenime dokundu.

"Sorun yok," diye fısıldadım, savaşmaya hazırlanırken nabzım hızlanıyordu. "Her şey yolunda."

Sonra vurdum.

Başını at kuyruğundan geriye doğru çektim ve sonra elimi boğazına doladım, silah tutan elini yakalamak için döndüğümde sıkıca sıktım. Bileğini tuttum ve boğazını sıkarken, tırnaklarım deriye batarken kolunu ittim, silahı uzaklaştırdım.

Yüzü morardı, gözleri öfkeden kocaman oldu ve silah patlayıp bir mermi tavana saplanınca irkildim.

Boğazını serbest bırakarak omzunu satın aldım ve silahı ters yöne doğru çektim. Çıglık atarken bir şeyin patladığını duydum ve silah yere düştü.

Sırtımı tırmaladığını hissettiğimde bile ona doğru koştum, tırnakları derimi o kadar sert tırmalıyordu ki kan çektiğini biliyordum. Sonra saçımı. O kadar sert çekti ki, içimde olduğunu bilmediğim bir öfkeyle çılgılık attım ve tüm gücümle onu ittim.

Elimdeki silahla doğrulduğumda, onu yere yayılmış, saçları dağılmış ve boğazı kıpkırmızı olmuş, çıkık omzunu tutarken buldum. Silahı ona doğrulttum ve korkuyla gözleri büyüdü.

"Çekil." Yatağı işaret ettim. "Şimdi!"

Acı içinde inleyen Caitlyn yatağa doğru süründü ve yüzünü bana döndü. Gözyaşları içindeki yüzü onu kurban gibi gösteriyordu.

"Kapıyı kodla yoksa beynini dağıtırım."

"Lütfen, beni burada bırakma."

"Sadece polisler gelene kadar. Kod. Hemen şimdi. Yoksa seni vururum ve herkese nefsi müdafaa olduğunu söylerim ve beni kaçırdığın için bana inanırlar!"

İrkildi ve sonra sertçe ağlayarak başını salladı.

"0508." Benim doğum günüm.

Midem bulanıyordu, üniteden geri geri çıktım, kapıları kapatmak için kodu girerken silahım hep onun üzerindeydi ve onun yaptığı gibi geri adım attım.

"Lütfen, Ari. Lütfen!" diye feryat etti acınası bir şekilde.

Gözyaşları boğazımı düğümledi. Onun için miydi, ne kadar kaybolduğu için miydi, bilmiyordum. Sanırım onun içindi. O çok kaybolmuştu ama ben kaybolmamıştım. Ve ondan nefret ediyordum. Ama aynı zamanda onun için de dayanılmaz bir üzüntü duyuyordum.

Gözyaşlarım yüzümden akarken döndüm ve çıkışa doğru koştum. Kuzey'i bulmalıydım. Ona iyi olduğumu söylemeliydim.

Kapıdan dışarı fırlarken parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kısıtım, öğleden sonra sıcağı bana Caitlyn'in beni almasının üzerinden kesinlikle yirmi dört saatten fazla zaman geçtiğini söylüyordu.

Önümdeki boş araziye taradım.

Aceleyle kavurucu kaldırıma çıkarken düşünmeye çalıştım. Düşünmeye. Düşünmeye. Düşünmeye. Bir iş

olmalıydı

Buralarda içinde gerçek insanlar olan.

"Biliyor musun, gerçekten kaçmalıydın."

Caitlyn'in sesiyle yavaşça arkamı döndüm ama silahımı kaldırmıştım. Dehşetle gördüm ki, Caitlyn elinde bir silahla karşımda duruyordu.

Sanki şimdiye kadar karşılaştığı en hayal kırıklığı yaratan kişiymişim gibi bana baktı. "İnsanların içeride kilitli kalmaması için depoların her birinde bir güvenlik var. Bir tuş takımı. Bir yığın kutu tarafından gizlenmişti. Yani, bugüne kadar şifreyi bilmediğin için dışarı çıkamazdın. Ama ben çıktım."

"Peki odada başka bir silah daha var mıydı?" Elimi zorlayarak dizlerim titreyerek sordum. Korkumu görmesini istemiyordum. Ve birkaç saniye önce onun için gerçekten üzüldüğümü düşündüm.

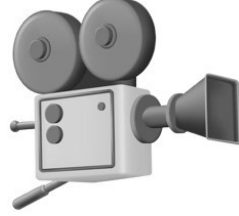
Caitlyn sırttı. "Yatağın altında yerde bir delik var. Sen bulamazdın." Gülümsemesi düştü. "Benimle birlikte olmak istemediğin bir dünyada yaşayamam, Ari."

"Caitlyn-"

"Ben Ariella." Gözlerini kısmıştı. "Ve yanlış söyledim: Benimle birlikte olmak istemediğin bir dünyada yaşayamazsın."

Kırk İki

KUZEY

TAria'nın kiralık arabasını almak için son trafik kamerası Küçük Tokyo'daydı.

Yarım saat önce gelmiştik ve Caitlyn'in adına kayıtlı arabayı aramak için etrafta dolaşıyorduk. Şimdiye kadar bir şey çıkmadı. Ama içgüdülerim... içgüdülerim aramaya devam etmemi söylüyordu.

"Bir daire daha çizelim," dedim arka koltuktan.

Birden Walker'ın telefonu çaldı. "Ironsides," diye cevap verdi hemen ve ben de dinlemek için eğildim.

"Ve biz bunu şimdi mi öğreniyoruz? Siktir. Anladım." Telefonu kapattı ve Wesley'nin adamlarından biri olan Jack'e döndü. Walker önde yolcu koltuğunda otururken o arabayı sürüyordu. "Caitlyn Branch'in gerçek adı Daniella Smith. Küçük Tokyo'da onun adına bir depo var." Telefonuna baktı. "Bir sonraki sola dön."

Nabzım hızlanırken Jack gaza bastı.

Belki de bir parçam, Caitlyn'in nerede olduğunu bulmak için günlerce uğraşabileceğimizi düşünmenin uzak bir ihtimal, hüsnükuruntu olduğunu düşündü.

-Daniella Aria'yı kaçırmıştı. Ellerimi Walker ve Jack'in koltuklarına dayamış, ilerideki caddeye bakarken, uzakta gördüğüm şeye inanamıyordum.

"Bu o!" Onu nerede görsem tanırım. "O mu-"

"Silah tutuyor." Walker emniyet kemerini çözdü ve kendi silahını çıkardı. "Caitlyn de öyle. Arkana yaslan!" Camını indirirken bana bağırdı. "Jack."

Jack biz yaklaştıkça yavaşladı ama hiçbirimiz bir şey yapamadan Caitlyn'in vücudu sarsıldı, silah elinden düştü ve ayakları yerden kesilip toprağa çarptı.

Aria onu vurmıştu.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor gibiydi.

Ta ki Jack frene basana ve Walker güvenlik ekibinin geri kalanıyla birlikte dışarı fırlayıp Caitlyn'in etrafını sarana kadar.

"Aria." Rahatlama beni neredeyse hareket edemez hale getirdi, uzuvlarım çok ağırdı. Ama sonra döndü ve sanki beni arıyormuş gibi gözlerini kısarak cipe baktı.

Araçtan atladım, Aria'nın yüzü beni görünce buruşurken kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Silah elinden düşerek yere çarptı ve bayılacakmış gibi sallanmaya başladı.

Sonra onu kollarıma aldım, kucağım muhtemelen çok sıkıydı ama bana yapıştı, elleri umutsuzca gömleğimi çekiyordu. "Tuttum seni, güzelim. Tuttum seni."

Hıçkırıkları bedenimi titretti ve hepsini almaya çalıştım, başına sert bir öpücük kondururken gözlerim yaşlarla ıslandı. "Sana sahibim," diye tekrar tekrar fısıldadım, belki de onu rahatlatmaktan çok kendimi rahatlatmak için. "Gitmene izin vermeyeceğim. Ben buradayım."

Uzaktan yaklaşan sirenlerin sesi daha da yükseldi. Ama ben sırtımı Caitlyn ve Wesley'nin adamlarına döndüm.

"Onu ben mi öldürdüm?" diye fısıldadı, o kadar çok titriyordu ki tamamen parçalanmasından korktum.

Omzumun üzerinden baktım ve Walker'ın bakışlarıyla karşılaştım. "Yaşıyor. Omuz yarası," diye güvence verdi.

"Hayır. Yaşayacak."

Aria kollarıma kapandı ama yalvarır gibiydi: "Beni öldürecekti. Yapmak zorundaydım."

"Biliyorum. Sus." Ona daha sıkı sarıldım. "Çok cesursun. Seninle gurur duyuyorum. Ve artık yanındayım. Ben buradayım," diye tekrarladım kalınca. "Her zaman buradayım."

Kırk Üç

ARIA

İki Ay Sonra

Ardnoch, İskoçya

"Y "İyi olacaksın, değil mi?" Annem beni kolumdan tuttu.
güzel gözler dolu ile endişe olarak
o

her özelliğimi katalogladı.

Bir SUV, Mamma'yı havaalanına götürmek üzere sahil evinin garaj yolunda bekliyordu. Allegra birkaç hafta önce Providence'ta, RISD'ye sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesindeki yeni dairesini kurmak için ayrılmış olsa da, Mamma her zamankinden daha uzun süre kalmıştı.

Gitmesine ne kadar hazır olsam da, son birkaç aydır ona karşı sabırlı olmaya çalışıyordum. Başıma gelenler ailemi tahmin edebileceğimden çok daha fazla rahatsız etmişti. Babam iyileştiğimden emin olmak için İskoçya'da fazladan birkaç hafta daha kaldı. Allegra terapistiyle Zoom toplantılarına katılmam konusunda ısrar etti, ben de onun iyiliği için bunu yaptım.

Annem sonunda Los Angeles'a, kendi hayatına geri dönüyordu.

North bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekerken, "Ona iyi bakacağım," diye söz verdi.

Anne başını salladı. "Biliyorum, biliyorum. Peki ya çalışırken?"

"O zaman kendi başının çaresine bakar." Bana sırtıttı ve ben de onun seksi, hayranlık uyandıran gülümsemesi karşısında eridim. "Yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabileceğini kanıtladı."

Sonunda, birkaç kez daha güvence verdikten ve birkaç kez daha sarıldıktan sonra, annem isteksizce onu götüren cipe bindi.

"Onu seviyorum... ama Tanrım, buranın bize ait olması güzel olacak." North'a sarıldım. "Sen işe başlamadan önce tam altı hafta yalnız kalacağımıza inanamıyorum." Birkaç çevrimiçi toplantıdan sonra (çünkü North da beni bırakmak istemiyordu), bir sonraki projesine karar vermişti, bir dizi İskoç suç romanına dayanan Glasgow'da çekilen bir televizyon programı. Bir yanım North'un bu projeyi bana daha yakın olmak için seçip seçmediğini merak ediyordu ama o, kendisini en çok çağıran proje olduğu için seçtiğine söz verdi. Dahası, Birdwatcher post prodüksiyon aşamasındayken önümüzdeki dokuz ila on iki ay için bu proje onun programına uyuyordu. Yani North'un basın turuna çıkmasına daha bir yıl ya da on sekiz ay vardı.

"Ve çekimler sadece Noel'e kadar sürecektir." North şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sabırsızlanıyorum."

Cipin gözden kayboluşunu izlerken sırtıttım. "Daha çekime bile başlamadınız ve şimdiden bitmesini mi diliyorsunuz?"

"Seni özleyeceğim."

"Beni her hafta sonu göreceksin." Kollarında döndüm. "Ama gerçekten birlikte kesintisiz zaman geçirirken bunu düşünmeyelim." Bütün hafta sonu bize aitti. "Önce ne yapmak istiyorsun?"

Kuzey kıkırdadı, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Aklıma bir iki şey geliyor."

"Öyle mi?" Onu nazıkçe kapıya doğru ittim. "O zaman neyi bekliyoruz?"

"Pazar günlerinin uyumak için olduğunu sanıyordum?" Yönünü bulmak için telefonunu kontrol eden North'un arkasında yürürken ona takıldım.

Çoğunlukla yatakta geçirdiğim lezzetli bir Cumartesi gününün ardından North beni sabahın köründe uyandırmış ve bana bir sürprizi olduğunu söylemişti. Ardından bana rahat kıyafetler ve yürüyüş botları giymemi söyledi.

Şimdi hiçliğin ortasındaydık, ormanlık alanda yürüyorduk.

"Neredeyse vardık," diye mırıldandı North. "Sanırım."

Güldüm ve o da geniş omzunun üzerinden bana neşeli bir gülümseme attı.

Gerçek şu ki, birlikte olduğumuz sürece beni nereye götürdüğü umurumda değildi. Eski arkadaşım tarafından kaçırılmak ve neredeyse öldürülmek, hayatı bir perspektife oturttu. North'u hak etmek ve ona olan inancımın tam olduğunu bilmesini sağlamak için kıcımları yırtmaya karar vermiştim. Ama onu Küçük Tokyo'da gördüğümde, yüzü rahatlamayla karışık soluk bir dehşet maskesiydi, dünyada kaybolduğumda beni bulmasını isteyeceğim başka kimse olmadığını biliyordum.

Nasıl olduysa, daha önce hiç ateş etmediğim için Caitlyn'i omzundan vurdum. Yaşadı ama adam kaçırma ve cinayete teşebbüsle suçlandı. Bölge savcısı Caitlyn'in hastaneye yatırılması gerektiği ve tedaviye iyi yanıt vermesi halinde uzun bir hapis cezasıyla karşı karşıya kalacağı sonucuna vardı.

Onun iyiliği için iyileşmesini umdum. Gerçekten umuyordum. Ancak, iyileşirse hapse gireceğini bildiğim için kendimi daha güvende hissediyordum.

Hikayeyi basından uzak tutmak zordu ve kendimi yeniden bir medya fırtınasının içinde buldum. Neyse ki North bununla başa çıkabiliyordu ve yapamayacağımı hissettiğim günlerde inzivaya çekilebileceğimiz Ardnoch vardı.

Hâlâ gecenin bir yarısı kâbuslardan uyanıyordum ve North her zaman benimle birlikte uyanıyordu. Ben tekrar uykuya dalmaya çalışırken bana sarılırdı. Kabuslar beni rahatsız ettiği kadar onu da rahatsız ediyordu ama Allegra'nın terapisti bana bunların normal olduğunu söyledi. Eninde sonunda yok olacaktı.

North hemen hemen sahil evine taşınmıştı ama Lachlan bana üç altımızdaki sahil evinin sahibi olan bir üyenin evi satmak istediğini söylemişti. Konuyu North'a açmayı umuyordum. Bakalım evi birlikte satın almakla ilgilenecek miydi? Elbette bu büyük bir hamleydi ve bunu önererek bile kendimi tamamen ortaya atıyordum... ama cesur hissediyordum.

Kendi kendime gülümseyerek yakışıklı erkek arkadaşımın durmasını, telefonuna kaşlarını çatmasını ve sonra soluna bakmasını izledim. Yanakları tıraşsızdı ve sadece onlara bakmak bile bana bu sabahı ve bıyıklarının iç uyluklarıma sürtünmesini hatırlatıyordu.

Karnıma bir sıcaklık çöktü. "Hey, erkek arkadaşım, kaybolma ihtimalimiz var mı?"

Bana baktı, yüzünü aydınlatan yavaş bir sırıtış vardı. "İşte geldik." Göz kırparak, yürüyüşçülerin ormanda oluşturduğu patikadan çıktı ve solumuzdaki ağaçların arasından yürümeye başladı.

Şaşkınlıkla onu takip ettim ve bunu yaparken içimde bir tanıdıklık hissi uyandı. "Bekle," diye seslendim arkasından. "Burayı biliyorum."

Sonra birden ağaçların arasından çıkıp mor funda tarlasında durduk.

Mor funda tarlam.

North dönüp bana baktı ve ifadesindeki sevgi karşısında nefesim kesildi. "Lachlan'a tarlanızın nerede olabileceğini sordum... doğru anladı mı?"

Başımı salladım, duygularım boğazımda düğümlendi. "İşte bu kadar."

Sırt çantasını çıkardı, bir cebin fermuarını açarken gözlerini benden ayırmadı... ve lacivert bir kadife çıkardı.

Mücevher kutusu.

Kuzey sırt çantasını bırakıp elinde kutuyla bana doğru yürürken şok, sevinç, beklenti, sevgi, çok fazla sevgi içime doldu.

"Kuzey mi?" Gözlerim kutudan onunkilere kaydı.

Gergin bir şekilde yutkundum. "Bir keresinde bana kaybolduğunu fark ettiğin yerin burası olduğunu ve belki de İskoçya'da kalmanın kendini yeniden bulmana yardımcı olacağını söylemiştin."

Hatırladı.

Her şeyi hatırlıyordu.

"Seni buraya geri getirmek istedim çünkü kaybolmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum." Kuzey bana bir adım daha yaklaştı. "Yedi yaşımdan beri kaybolmuş durumdayım."

Kendisinden çok şey alınmış olan o küçük çocuk için döktüğüm gözyaşları gözlerimi yaktı.

"Sana kadar," diye itiraf etti. "Ve bence o gün burada hissettiğin şey kaderdi. Bence kader seni benim için burada tuttu. Beni bulman için. Böylece birlikte kaybolmayı bırakabilirdik. Kalacak mısın?" North tek dizinin üzerine çöktü ve kutuyu açarak elmas şeklindeki platin bir tokenin içine yerleştirilmiş daha küçük elmaslardan oluşan bir kümenin içindeki çarpıcı büyük oval elması ortaya çıkardı. Eski Hollywood'a benziyordu ve o kadar benimdi ki mükemmelliği karşısında bir an için gözlerim kamaştı. North gözlerimi tekrar onunkilere çevirerek devam etti: "Benimle birlikte bulunmaya devam edecek misin Aria? Sonsuza kadar?"

Başımı salladım ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Sonsuza kadar."

North'un yüzünü rahatlatma ve sevinç kapladı ve sonra beni öptü, sertçe, aç bir şekilde, dudaklarımız kahkaha ve gözyaşlarıyla ayrıldı, sonunda hava almam için beni bırakana kadar. Ama sadece elması yüzük parmağıma takmak için.

Başparmağıyla parmağıma okşayarak "Beğendin mi?" diye sordu.

"Bundan daha mükemmel bir şey seçemezdin." Yüzüne

uzandım, elmas Eylül güneşinin altında göz kırpıyordu.
"Daha mükemmel birini seçemezdim. Beni geri seçtiğin için
çok şanslıyım."

Kuzey alnını benimkine dayamadan önce tatlı bir acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. Kuşlar mükemmel bir nişan şarkısı söylerken serin bir esinti tenimizin üzerinde dalgalanıyordu. Huzur, mutlak bir doğruluk hissi içimi kapladı ve North'un da bunu hissettiğini biliyordum, mutlu bir sessizlik içinde diz çökmüştük, birlikte, birbirimize bağlıydık.

Fundaların arasındaki ev.

SONSÖZ

THEO

T Bu sizin için İskoçya'ydı. Sadece birkaç saat önce güneş parlıyor, Kuzey Denizi'nde ışıltılar saçıyordu. İskoçya'daki özel plajda yürüyüş bile yapmıştım.

Ardnoch Malikanesi.

Gecenin bu saatinde genellikle kuzeyin bu kadar uzağında hâlâ parlak olan gökyüzü şimdi karanlık ve önseziliydi. Yağmur süitimin camlarına vuruyor, dalgaların sahile vuruşunu görebiliyordum.

Bana Gotik masalları ve trajik aşk hikayelerini düşündürdü. Bana Ardnoch'a kaçma nedenimi düşündürdü.

Ağır bir şekilde nefes verdim, bir kez olsun yalnızlığın acısını hissettim. North birlikte viski içmek için burada değildi. Malikâneye vardığımda beni Aria Howard'ın karşılamaması garipti. Kadına alışmıştım ve Lachlan Adair'den çok daha güzel görünüyordu.

Ancak eski dostum North bir mucizeyi başarmış ve kadını Ardnoch Malikanesi dışında bir yaşam sürmeye ikna etmişti. Onları severdim. Ama lanet olsun, o iğrenç sevgi dolu tavırlarıyla sinir bozucuydular.

Aptallar da, diye düşündüm kara kara.

Kötü bitecekti. Bütün aşk ilişkileri kötü biter.

Bilmem gerekirdi.

"Tanrım, çok sıkıldım." Devasa yatağa uzanarak inledim. Clarissa'yı arayacaktım ama aramamın hoş karşılanmayacağı izlenimine kapıldım. Sanırım beni uyaran şey, bana devasa bir hıyar diyerek gönderdiği mesajdı.

Utanç verici. Eski bir jimnastikçiydi ve hâlâ inanılmaz derecede esnekti.

Mülkte başka kimlerin kaldığını ve sevişmeye değer biri olup olmadığını merak ettim. Umutsuzca dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı.

Gördün mü, yazar tıkanması yaşadım.

Bunun olacağını aylardır hissediyordum. Son senaryo, başkaları için film çekme projeleri arasında bir mücadele olmuştu. Oysa yazmaktan en çok keyif aldığım şeydi ve ortaya kayda değer bir şey çıkaramıyordum.

İskoçya sahilinde bir şatoda yaşarken, şiddetli dalgalar ve pencerelere vuran hüzünlü rüzgâr eşliğinde bir şey bulamazsam, o zaman kesinlikle, kesinlikle boku yemiştım demektir.

Gerçekten.

Göt deliğinden.

Bitmiş bir kalemle.

"Lanet olsun." Çöl kurusu, çorak, rezil beyin bahanemi meşgul edecek bir şeyler bulmaya kararlı bir şekilde yataktan kalktım. Yan masadan oda anahtarımı alarak kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı çekerek açtım-

"Lanet olsun!" Kapıyı çalacakmış gibi yumruğunu kaldırmış, eşikte duran kadını görünce korkuyla bir elimi göğsüme götürdüm. "Neredeyse pantolonuma dışkılıyordum, çok teşekkür ederim." Ona ters ters baktım.

Sonra tanıdık geldiği için kaşlarını çatı.

Korkak hizmetçiydi. Sarah, değil mi?

Elini indirip daha önce hiç insan görmemiş gibi bana göz kırparken solgun yanakları utanç verici bir kırmızı tonuna dönüşmüştü.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sabırsızca tersledim.

Mümkünse, yanakları karardı ve neredeyse biraz suçlu hissettim. Sadece birazcık.

Ama sonra omuzlarını geriye atarak beni şaşırttı. "Sizinle konuşmak istiyorum Bay Cavendish."

Kendime rağmen merakla bakışlarını inceledim ve büyüleyici gözleri olduğunu keşfedince şok oldum. İsviçre'deki Verzasca Nehri'nin yeşim taşı suları gibi berrak ve yeşildiler.

Sürekli şatonun etrafında dolanıyor, görünmez olmaya çalışıyordu, fark etmemem şaşırtıcı değildi.

Ben incelerken gergin bir şekilde dudağını kemirdi.

"Eee?" Yüzümü buruşturdum. Utangaç kadınlar etrafta olmak için en rahat yaratıklar değildi ve benim olmam gereken yerler vardı, renksiz, tonsuz, yaratıcılıktan yoksun varlığımın monotonluğunu bozacak birini bulmalıydım.

"Sarah, değil mi?"

Hizmetçi ağzı açık kaldı. "Evet. Sarah McCulloch." Acele etmesini işaret ettim.

"Oh. Um... İçeri girebilir miyim?"

Kaşlarımı kaldırarak kapıma yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Patronun izinden gidip kendine bir üye mi bulmak istiyorsun aşkım?" İma ettiğim şeye karanlık bir şekilde gülümsedim.

Sarah sertçe yutkundu, gözlerinde kızgınlık olabilecek bir kıvılcım alevlendi. "Bu yüzden burada değilim."

Kapı pervazını ittim. "Neden buradasın?"

Dudaklarını tekrar yaladı, gözlerimin içine baktı ve beklediğimden daha büyük bir özgüvenle, "Konuşmamız gereken bir iş var, Bay Cavendish," dedi.

Theo ve Sarah'dan daha fazlasını ister misiniz?
DERENİN İÇİNDEN (HIGHLANDS SERİSİ #3)

Çıkış tarihi 1 Şubat 2024

Adam alaycı, dünyadan bıkmış bir Londralı. O ise utangaç bir İskoç. Birbirlerinin zıttı gibi görünebilirler ama Highlands'de geçirecekleri birkaç hafta onları farklı şekillerde bir araya getirecektir. hayal bile edemezler.

Theo Cavendish bir İngiliz vikontunun ikinci oğludur ve yıllarını içinde büyüdüğü aristokrat dünyadan kaçarak geçirmiştir. İhanet ve kayıplar ona çabuk unutamayacağı dersler vermiştir. Ödüllü bir senarist ve yaratıcı olan Theo, kendini film ve televizyon dünyasına atmayı tercih ediyor. Bir projeden diğerine geçiyor ve kimsenin onu gerçekten tanınmasına izin vermiyor.

Seçkin Ardnach Malikânesi'nde temizlikçi olarak çalışan utangaç Sarah McCulloch, çoğu gün kendini görünmez hisseder. Kimse onu gerçekten tanımıyor ve çok satan bir polisiye yazarı olduğunu kesinlikle bilmiyorlar. Dizisini ekranda görmeyi hayal ediyor ve sadece bir kişinin onu televizyon için geliştirebileceğine inanıyor. Malikaneden temelli ayrıldığı gün, sırrını kulüp üyesi Theo ile paylaşır ve ondan kitaplarını değerlendirmesini ister.

Sarah onun evet demesini ya da onunla birlikte yazmaya hazır bir şekilde kapısında belirmesini hiç beklemiyordu. Ya da kulübesinde geçirdiği haftaların onları yoğun ama inkar edilemez bir bağ kurmaya yönelteceğini. Onsuz kalmaya dayanamasa da Theo'nun kabul etmeye hazır olduğundan emin olmadığı bir bağ.

Ancak sonunda balonlarının dışına çıktıklarında Theo, Sarah'yı incinmekten korumak için kendi şeytanlarından daha fazlasıyla savaşmak zorunda kalacağını fark eder. Çünkü en ünlü senaryosunun en karanlık unsurlarını hayata geçirmeye niyetli başka bir hayranı vardır. Ve gerçek hayattaki bu düşmanın bir sonraki hamlesini çözemezse, Theo Sarah'yı sonsuza dek kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilir.

[KOPYANIZI ÖN SİPARİŞ EDİN](#)

FUNDA ARASINDA BONUS SAHNE

**Aria ve North'tan daha fazlasını mı istiyorsunuz?
ÜCRETSİZ bonus sahnelerini indirin!**

[ÜCRETSİZ KOPYANIZI İNDİRİN](#)

**Adair Ailesi hakkında merak ettikleriniz mi var?
Kindle Unlimited ile serinin tamamına BURADA
BENİMLE ücretsiz başlayın
Adair Ailesi Serisi #1**

İskoç Dağlık Bölgesi'nin sakin ve uzak köşesinde yer alan Ardnoch Malikânesi, zengin ve ünlülere hizmet vermektedir. Sahibi eski Hollywood yıldızı Lachlan Adair kadar ulaşılmaz ve gizemlidir ve karanlık bir skandalın eşiğinde durmaktadır.

Ölümden kıl payı kurtulan polis memuru Robyn Penhaligon, bazı cevaplar bulmak için Boston'daki hayatını geride bırakır. Özel güvenlik alanında kariyer yapmak için onu terk eden İskoç babası Mac Galbraith'ten başlayarak. Mac ile yeniden bağlantı kurmak için Robyn sonunda uzun zamandır gücendiği bir adamla tanışacaktır. Lachlan Adair. Robyn ve Lachlan arasında anında düşmanlık başlar. Adair ailesinin reisinin kibirli ve kendini beğenmiş olduğunu düşünmektedir. Ve Mac'le ilişkisini bitirmek tahmin ettiğinden daha zor olacaktır. Robyn, Ardnoch'u terk etmek istese de, Mac'in Adair'lere ve malikânenin seçkin üyelerine karşı bir tehdide karıştığını öğrendiğinde, babasından vazgeçmeye henüz hazır olmadığını fark eder.

Mac'in güvenliğini sağlamaya kararlı olan Robyn, Ardnoch'taki rahatsız edici suçları araştırır ve Lachlan'la birlikte zaman geçirmeye zorlanır. Çok geçmeden aralarındaki düşmanlığın altında yakıcı bir çekim olduğu ortaya çıkar ve baştan çıkarma onları tehlikeli bir yola sürükler.

Tutkudan çok daha bağımlılık yaratan bir şeyle birbirlerine bağılı olduklarını keşfederlerken, Lachlan acı dolu bir geçmişe tutunmaktan vazgeçemez: geleceğini yok edecek bir geçmişe... eğer Ardnoch'un gölgelerinde gizlenen bir düşmanın sinsi varlığı önce işi bitirmezse.

[KOPYANIZI ALIN](#)

